HAYALET KİTAP

DOĞU YÜCEL

Türk Edebiyatı / Roman

DK

HAYALET KİTAP

Yazan: Doğu Yücel

Dijital Yayın Tarihi: Ocak 2013 / ISBN 978-605-09-1219-7

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr/ editor@dogankitap.com.tr/ satis@dogankitap.com.tr

Hayalet Kitap

Doğu Yücel

Bu kitap Platonik Âşıklar Krallığı'nın

asil vatandaşlarına adanmıştır.

Frank: Sana aşk mektubu gönderdim!

Kalbimin ta içinden, kahrolası!

Aşk mektubu nedir bilir misin?

O, kahrolası namludan çıkmış mermidir orospu!

Benden bir aşk mektubu aldığına göre sonsuza kadar işin bitmiş demektir. Anladın mı ha? Seni doğrudan cehenneme göndereceğim, orospu! (Roy Orbison'ın fonda çalan şarkısına eşlik etmeye başlar) Seninle düşlerde yürüyorum. Düşlerde seninle konuşuyorum. Düşlerde sen benimsin. Her zaman...

David Lynch

(Blue Velvet / Mavi Kadife'den)

Adam: Tamamen çaresiz sayılmayız, Barbara. Şu kitabı okuyorum ve bizim durumumuzdaki insanlar için kullanılan bir kelime var: Hayalet.

Tim Burton, Michael McDowell,

Warren Skaaren, Larry Wilson

(Beetlejuice / Beterböcek'ten)

1

27 Nisan 1998'i 28 Nisan 1998'e bağlayan gece, saat 5.01

Sabaha karşı beş sularında, uyku tanrısı ve düşler tanrıçası, insanları uykunun dehlizlerinde oyalarken İnönü Caddesi'ndeki ıssız karanlığı mavi bir Vosvos deldi geçti. Vosvos, İnönü Caddesi'ni enlemesine keserek Yeşilyurt'a çıkan bir sokağa girdi. Köşedeki taksi durağının daracık kulübesinde uyuklayan adam Vosvos'un gürültüsüyle gözlerini açtı, başını kaldırarak Vosvos'un hızla geçmekte olan egzoz borusunu gördü, boynunu ilgisizce kıvırdı ve yeniden uykuya daldı. Vosvos'u kullanan oğlan, bu düzlüğe yüksek bir hızla giremezse karşısına çıkan yokuşu çıkamayacağını biliyordu. Az kalmamıştı o yokuşun ortasında.

Mavi Vosvos, motorundan yükselen homurtular eşliğinde yokuşu tırmanmaya başladı. Dolunayın yalnız bıraktığı gecenin karanlığında kaydırakta tırmanmaya çabalayan, her an tepetaklak düşme ve kabuğunun üstünde saatlerce çırpınma tehlikesi ile karşı karşıya olan zavallı bir tosbağaya benziyordu. Tosbağaydı veya değildi, bu yokuşu daha önce defalarca çıkmıştı, bu sefer de çıkacak ve sahibine olan son görevini başarıyla yerine getirecekti.

Yokuşun zirvesine geldiğinde oğlan frene bastı, balatalardan gelen tıslama sesi sessizliğe bir gizem, stop lambalarından parıldayan kan kırmızısı ışık ise asfalta bir vahşet duygusu kattı. Şimdi yolun daralan kısmında bir cami ile bir apartman arasında duruyordu araba. Oğlan, sağ ayak bileğinin zorlanmasına karşın el frenini çekmemişti, gözü arabanın dijital saat göstergesindeydi: 5.04'i gösteriyordu. 5.05'i gösterdi. 5.06'yı gösterdiği anda sol tarafında duran camiden ezan sesi yükseldi. Oğlan, bozuk bir hoparlörden imamın yüksek sesle okumaya başladığı, ortalığı kesik kesik kaplayan ezanın ilk saniyelerinde el frenini çekti. El freni kolundan gelen acı mekanik çığlık, ezan sesine karışarak, oğlanın istediği gibi, insanları uykularından sıçratacak etkiyi yaratamadan tıslayarak söndü.

Oğlan ön sağ koltuğun üzerinden bir şey aldı ve dışarı çıktı. Kapıyı yavaşça kapattı. Etrafına bakındı. Yokuşun tepesine dikilmiş altı katlı apartmana doğru yürüdü. Elindeki şeyin ne olduğu karanlıkta

seçilemiyordu. Apartmanın kapısını hafifçe dürttü ve kapının açılması onu şaşırttı. O saatte kapının açık olmasını beklemiyordu. O ana kadar çekingenliği ve korkaklığı yürüyüşünden bile okunan oğlanın yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Bu kızla ilgili olarak Tanrı bana ilk kez yardım etti" diye düşündü. Sonra da "Aman ne yardım ha!" diye ekledi düşünce balonuna, ne de olsa kapının kapalı olma olasılığını da göz önünde bulundurmuş ve önlemini almıştı. Apartman girişindeki zillerde Cevat Kurtuluş isminin yanındaki düğme, anahtarını evde unutmuş olan apartman sakinlerince gizli anahtar olarak kullanılıyordu. Kız, bir geyik muhabbeti sırasında ağzından kaçırmıştı bunu.

Oğlan 7 numaralı posta kutusunu zorlamaya başladı. Belli ki elindeki şey o küçük aralıktan geçecek kadar küçük değildi. Kutunun kilidi bozuktu, bunu biliyordu, kutu hemen açıldı. Oğlanın elindeki alamet karanlıktan hâlâ seçilemiyordu. Girişteki otomata basmamıştı. Gözleri çakmak çakmak bir kedi bile onun ne olduğunu göremezdi. Posta kutusunu kapattı, apartmandan dışarı çıktı.

Oğlan, kızın posta kutusuna bir şey koyma harekâtını daha önce onlarca defa yapmıştı ama yine de alışamıyordu. Sıradanlık sınırlarını zorlamayı pek sevmeyen normal biriydi o. Bu tip davranışlarla işi olmazdı, o kızı görmemiş olsaydı. Bir kere onu görmüştü, bundan dönüş yoktu. İçine romantik bir hayalet girmişti artık, bundan böyle ona boyun eğecek ve bir kızın posta kutusuna bir şeyler bırakarak onun gasp edilmiş kalbini tekrar ele geçirmeye çalışacaktı. Armağanlarının ne kadar romantik, yaratıcı ve iyi niyetli şeyler olduğunu bilse de gecenin bir vakti bir suikastçı gibi hareket etmekten ve bu tuhaf tedirginliği yaşamaktan nefret ediyordu. Artık bu tedirginliği yaşamayacaktı. Bu son posta kutusuna aşk bombası bırakma operasyonuydu. Ve ne romantik, ne yaratıcı, ne de iyi niyetli bir şeydi. Kötüydü, tek kelimeyle.

Oğlan arabasına bindi, el freniyle beraber usta bir şoför gibi dik yokuşta arabasını kaldırdı, arkasına bakmadan bastı gitti. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. Araba sorun çıkarmamıştı.

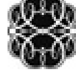
Karabağlar yoluna saptı, havaalanına doğru ilerliyordu. Hani şu, devlet tarafından asılarak idam edilen sonra da devlet tarafından adına havaalanı yapılan başbakan Adnan Menderes'in ismini taşıyan havaalanına gidiyordu. Saatte 50 km hızı kesinlikle geçmiyor, tek tük araba geçmesine karşın her kırmızı ışıkta duruyordu. En ufak bir trafik kazası, planını altüst edebilirdi. İşini şansa bırakamazdı.

Uçak saat 7.35'te kalkacaktı. Oğlan saat 5.43'te bekleme salonunda rahat bir koltukta oturuyordu. Birden bir heyecan ve korku silsilesiyle sarsıldı. İlk kez uçağa binecek, ilk defa uçacaktı. Aslında daha sonra yapacağı ikinci uçuş, merakını körükleyen gizli zebaniydi. İkinci uçuş ve kızın ona tepkisi. Son uçuş ve kızın gözleri. Sebep ile sonucun trajik karşılaşması. Gözler ve yazılar.

Aniden uyku bastırdı, oğlan bu hisse hiç karşı koymadı ve tüm uykusuz gecelerinin intikamını alırcasına kendini uyku tanrısına emanet etti. Uyku tüm duygularını, düşüncelerini çalmış, onu bedeniyle, zihniyle, ruhuyla ele geçirmişti; ama aniden kolunda bir acı hissetmeye başladı. Sebepsiz acı hızla katlanılmaz hale geliyordu. Oğlan bağırabilirdi ama bunun yerine acısının geçmesini bekledi. Sonra kolunun avucunun içine bakan, kısmen tüysüz olan tarafında, bileğinin on santim uzağında derisi açılmaya başladı. Bu düşme veya bir yere çarpma nedeniyle meydana gelebilecek bir yara değildi. Görünmez bir bıçak kesiyor benzetmesi de yapılamazdı çünkü dışarıdan değil, içerden bir şey yapıyordu bunu. İki santim uzunluğundaki yara, deri parçacıklarını sağa ve sola bir sanatçı mükemmeliyetçiliğiyle simetrik ve düzgün bir şekilde bırakıyordu, tıpkı bir kitabın açılışı gibi açılıyordu yara. Ortalardan bir sayfanın, görünmez bir el tarafından çevrilişinin kuşbakışı görüntüsü gibi. Deri açıldıkça acı artması gerekirken oğlanın duyduğu acı azaldı, azaldı ve neredeyse kalmadı. Acı, yerini rahatlamaya bırakmıştı, bağırma isteğinin yerini derin bir oh çekme isteği almıştı. Kolundaki açıklıktan ince bir sızıntı akmaya başladı. İlk önce rengini kavradı. Kırmızı. Sonra ne olduğunu anladı. Kan. Yoğunluğundan beklenilmeyecek kadar ince ve düzgün ama bir o kadar da tutkuyla akıyordu kırmızı sıvı, barajın açılmasıyla coşan kırmızı bir nehir gibi. Tek bir çizgide ilerlerken farklı yönlere, daha da ince olan kollara ayrıldı. Sanki o kitaba benzer yaradan yeryüzündeki hiçbir alfabeye ait olmayan harfler akıyordu. Oğlan, kırmızı nehir biraz daha ilerleyince onun ne olduğunu çıkarabildi; bu bir gül dalıydı. Dikenleriyle, ufak dalları ve yapraklarıyla bir gülün sapıydı bu. Gülün çiçeği de yaranın açılmasıyla belli olmuştu. Kırmızıya bulanan deri parçacıkları en güzel gülden daha güzel bir gül yaratmıştı oğlanın kolunda. Hayal gücünün yarattığı tablo tamamlanmıştı işte; kan kırmızısı bir gül açmıştı bedeninde.

"İstanbul yolcuları..." diye başlayan anons Gökalp'ı uyandırdı. Rüyasının bazı bölümleri aklında kalmıştı. "Daha hikâye başlamadan nasıl da özetleyiverdi geleceği..." diye şaşkınlıkla düşündü. Rüyalara akıl sır

erdiremezdi. Aniden kafasında bir cümle hortladı ve uçağa varana kadar aklından çıkaramadı: "Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor. Gül açıyor, dem akıyor..."

2

28 Nisan 1998, saat 07.50

Güldem hafta içi her sabah olduğu gibi gözlerini 7.50'de alarmlı saatinin sesiyle açtı. Çoraplarını aramaya başladı; yatağın altına saklanan, üzerinde *South Park*'tan Kyle'ın resmi olan çoraplarını bulduktan sonra onları müthiş bir hızla minik ayaklarına geçirdi. Hızlı davranmasına karşın yine de aksırmasına ramak kalmıştı, eğer bir başlasaydı öğleye kadar devam ederdi aksırmaya. Tuvaletten sonra ailesinin çoktan kahvaltıya başladığı mutfağa ilerledi. Babası son lokmasını ağzına sokuşturdu ve çantasını alarak ayaklandı. Bu sıra hiç değişmezdi; önce babası, sonra kardeşi Mert, en son da kendisi evden çıkardı. Annesi ise evde kalıp masayı toparlar, sonra da evden gidenlerin eve gelmesini beklerdi.

Güldem kahvaltıda yumurta yediği için dişlerini, her zamankinden daha uzun süren özenli bir fırçalama işleminden geçirdi. Saçlarını taradı. Mavi kotunu, beyaz tişörtünü ve yeşil bisiklet yakalı kazağını içeren üşengeç sabahlarımın giysi kombinasyonu, diye adlandırdığı kıyafetini kuşandı. Deodorant sıkmayı unutmuştu, kotunun düğmelerini araladı, tişörtünü kaldırdı, deodorantı tutan elini tişörtün içinden geçirdi, tişörtüne sıçratmayacak biçimde sol koltuk altına doğru nişan aldı, kimyasal koku zerreciklerini hedefine ulaştırdığını sandı ama ıskalamıştı, deodorantın deliği sola dönük olduğundan kimyasal zerrecikler sutyeninin arasından göğüslerine sıçramıştı, bu hafif bir cinsel ürpermeye sebep olsa da onun aklına başka bir şey geldi ve güldü, aklına *Dumb and Dumber*'da Lloyd'un ağzına sıkmaya çalışırken yanlışlıkla kötü adamın gözüne sprey sıktığı sahne gelmişti, filmdeki kadar komik bir sahne değildi bu ama gülmesine yetti. Sonra o günün dersi olan *Kıymetli Evrak Hukuku*, *Maliyet Muhasebesi* kitaplarını ve ders notlarının bulunduğu dosyasını çalışma masasının üzerinden aldı, kapıya doğru ilerledi. Son anda odasına geri döndü ve sıkıcı derslerde oyalanmak üzere yanına bir roman aldı. Açık kavuniçi botlarını giymeden önce aynaya göz attı. Her zamanki gibi güzel hissetti kendini. Bir önceki gece geç yattığı için gözlerinin altında çukurlar meydana gelmişti ama öğleye doğru geçerdi. Güzellik denilen şeyden arzuladığı kadar nasibini almıştı. Aslında sandığından çok daha güzeldi, bu gerçeği en etkili

psikanalistlerin bile çözemeyeceği komplekslerle kabul edemiyordu, dünyanın en güzel kızı seçilse bile bu kararın altında bir bit yeniği arayacak ve hiçbir zaman kendini yeteri kadar güzel hissetmemesinin bedelini ona âşık olan erkeklerden çıkaracak bir ruh halinin tutsağıydı.

Saat 8.38'i gösterirken Güldem annesini öptü ve dışarı çıktı. Annesini çeşitli önemsiz talihsizlikler yüzünden öpemeden evden çıktığı zaman başına tuhaf tuhaf uğursuzluklar geliyordu (ya da o öyle sanıyordu). Bu yüzden Güldem kendi içinde bir batıl inanç geliştirmişti ve zaman kaybetse bile annesini öpmeden dışarı çıkmamaya özen gösterir olmuştu. Merdivenlerden zemin kata adımını atmadan apartmanın cam kapısından dışarı doğru baktı. Erkek arkadaşı Ersin Karşıyaka'da oturuyordu ama o kadar iyi biriydi ki arada bir sürpriz yaparak onu apartmanın önünden alıp Buca'ya, kızın okuduğu üniversiteye bırakıyordu. Gerçi o da kızla aynı üniversitede ve aynı bölümde okuyordu ama Karşıyaka'dan dosdoğru Buca'ya gitmek varken sadece Güldem için ortalama 33 dakikasına mal olacak Karşıyaka-Hatay ve Hatay-Üçyol-Şirinyer yollarını aşması, ertesi gün (aynı gün anlatılsa büyüsü kaçardı) diğer kızlara anlatılacak ve hayranlıkla karşılanacak –hatta kısmetini açacak– bir özveriydi. Ancak o sabah apartmanın önünde Güldem'in gülümsemesini sağlayacak dört tekerlekli bir sürpriz görünmüyordu. Tabii beklenilen bir hareketin ne kadar sürpriz olacağı tartışma konusu olabilirdi ama milenyuma iki kala yaşanan aşkları yaşatmak için buna benzer romantik şaşırtmalar yeterli oluyordu. Gökyüzüne baktığınız anda kayan bir yıldızı görmeniz bir sürprizdi ama artık kimse gökyüzüne bakmadığından yeni sürpriz olgular yaratmak zorundaydılar ama insanlar Tanrı değildi, yaratıcılıkları vasatlık sınırını aşamıyordu.

Güldem apartmanın kapısına doğru ilerledi. Posta kutularının yanından geçti. Tam kapıyı açacakken geri dönüp posta kutusuna bakma fikri aniden tüm beynini işgal etti. Ona 12 saniye dışında hiçbir şey kaybettirmeyecek bu düşünceye boyun eğdi ve posta kutusuna döndü. İçinde bir korku belirdi. Posta kutusunun içinde korku vardı.

Aklına Cenk Koray'ın 80'lerin sonunda TRT'de sunduğu bir yarışma geldi. "'7 diyorum', 'Emin misiniz 6 olamaz mı? Siz bilirsiniz tabii. Açayım mı kutunuzu?'" Güldem 7 dedi tereddütsüz ve açtı kutusunu. İçinde bir şey vardı. Tam elini uzatıp alacağı sırada apartman holündeki ışık söndü ve o şey karanlıkta seçilemedi. Onu hemen alıp dosyasının içine koydu. Şaşırmıştı. Eğer Gökalp posta kutusuna onun için bir şey bırakırsa her

zaman önceden telefonla haber verirdi, Güldem biraz daha erken kalkar ve babasından önce çıkardı evden. Böylece Güldem'in babasının yabancı bir erkeğin (telefon görüşmelerinden tanısa da) suikastçı misali bıraktığı aşk dolu yazıları bulma olasılığı kalmazdı.

Güldem tekrar apartmandan çıkmak için kapıya yöneldi ama sonra yeniden vazgeçti. Nokta durağına kadar yürüyüp, yirmi dakikaya kadar uzayabilecek otobüs bekleme sürecinin ardından, sıkış tepiş bir otobüs yolculuğunu göze alamadı ve eve geri döndü. Hem böylece Gökalp'ın bıraktığı şeyi daha rahat okuyabilirdi; içinden bir ses diğer tüm yazılarından çok daha önemli ve güzel bir şeyle karşı karşıya olduğunu söylüyordu. Ses, yarı yarıya doğru söylüyordu.

Annesi içeri giren kızını görünce çok şaşırmadı. Kızı daha önce de defalarca evden üniversiteye gitmek için çıkmış ama duraktan eve dönmüştü. Güldem, "Başım ağrıyor, çok da önemli bir ders değildi zaten" diyerek iki yalanı bir cümlede söylemeyi başardı ve odasına gitti. Eşofmanlarını giydi, koyu bir neskafe (iki tatlı kaşığı neskafe, sadece rengini değiştirecek kadar süt) yaptı. Annesine "Anne ben biraz ders çalışacağım. Telefon falan gelirse yok dersin" dedi. Odasına girer girmez eli bir mıknatısın çekimine tutulmuş gibi dosyaya doğru gitti. Gökalp'in bıraktığı alameti özenle dosyasından çıkardı. Cep telefonunu kapatmayı unuttuğunu fark etti. Cep telefonunu kapattı. Oysa Güldem cep telefonunu sınavlarda bile kapatmazdı, en fazla sesini kısardı. Demek ki Güldem önünde duran şeyin önemli olduğunu sezmişti. Saatine baktı, 8.48'di.

Okumaya başladı:

Sevgili Güldem,

"Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım" diye başlar, ümitsiz aşkların sebep olduğu her intihar mektubu. Geleneği bozmak istemem. Dur, sakın korkma. Yazdığım onca şeyin güme gitmesini istemem, önce oku hepsini. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir belki de.

Bunu beklemediğini biliyorum çünkü yaptığımız muhabbetlerden de, okuduğun hikâyelerimden de intihar fikrine karşı biri olduğumu biliyorsun. Doğa kanunlarının yaşamı yeterince kısa tuttuğunu, bunu daha da kısaltmanın işgüzarlık olduğunu, cennete ve cehenneme inanmadığımı, ölümün saçma bomboş karanlık bir odada bedensiz olarak yaşamaktan çok daha sıkıcı bir şey olduğunu düşündüğümü

ve reenkarnasyon ispatlanmadan intiharın geri zekâlılara özgü bir eylem olduğunu söylediğimi defalarca okumuşsundur yazdıklarımdan. Bir de kendimi diğer insanlardan ayıran, ruhumun tutunduğu hayalleri ve o hayalleri gerçekleştirme arzumu düşünürsek dünyada en son intihar edecek adam benimdir herhalde, diye düşünürdüm. Yıllarca beyin hücrelerimi eskiterek yarattığım düşünceleri bir anda silip atmadım tabii, onlara kendi gerçeklerimi ekledim ve sonuçta negatif birle çarpılan bir denklem gibi hepsi altüst oldu. Bu işe yaramaz yazıları önümdeki sayfalara akıtırken sana şunu ilan ediyorum: "Hitler ve Kurt Cobain'den sonra yeryüzünde intihar etmeyi hak eden ilk insanım!"

Böyle bir sonuca nasıl vardım? Hikâyeyi veya hikâyemizi son kez bir gözden geçirelim: Ben seni severim. Çağımızın ilişkiler sisteminin beceriksizlik yapmaya müsait süreçlerinde tüm şanssızlıklar, basiret bağlanmasına sebep olan tüm ruh halleri ve aşkın –en zeki adamı bile moronlaştırabildiği– virüsleri beni bulur. Kötüler kazanır. Ben seni severim. Sen başkasını seversin. Sen bir başkasını seversin. Sen başka birini seversin!

İnsanı rahatsız edecek bir hikâye. Sinemada gösterilse antrakt beklenmeden herkes kaçar gider. (Dur sen gitme, daha çok var.) Bu kaderi paylaşan çoktur ama kimse ne yaşamak ister ne de okumak. İşte beni intihar etme yolunda haklı kılan nokta da tam burada yatıyor. Çünkü o sıkıcı hikâye benim. Ta kendisiyim.

Bunda ciddiyim, platonik aşk denilen lanetin kendisiyim. Onu yaşatıyorum. Onu besliyorum. Onun olmazsa olmazıyım, dadısıyım. Ben hayatı(mı) değil, bir hikâyeyi yaşıyorum. Yaşadığım her an beni izleyen kendimi de etrafımda hissediyorum. Hayatımın hem oyuncusuyum hem de seyircisi ve seyirci bu oyundan çıkıp gitmek istiyor. Herkes bir yaşam mücadelesindedir, ben ise hikâyemi kurtarma savaşındayım. Seni gördüğümden beri hikâyemi saplandığı bu monoton akıştan kurtarıp sürükleyici bir filme dönüştürme çabasındayım. İki yıldır bir yazarın tıkanıp yazamaması gibi yaşayamadığımı hissediyorum. (Ya da yaşadığımı hissetmiyorum.) Bu aptal pandomim sıktı artık, uzun bir tiradın vakti geldi, geçiyor bile. Sabah uyanınca aklıma ilk senin gelmenden, yatmadan önce seni düşünmekten, en ufak şeyin seni hatırlatmasından, yolda

yürürken arkasından gördüğüm her 1,64 boyundaki kızı sen sanmaktan, dinlediğim en gürültülü şarkılarda bile senin imgeni aklımdan kovamamaktan, kendimi en çok kaptırdığım kitaplarda, filmlerde ve hatta maçlarda bile senin düşünceni kafamdan silip atamamaktan, bu kahrolası üzerime yapışan lanetten nefret ediyorum! Beynimin içinde bir uğultu var ve ben bunu yok edemiyorum. Saçımdaki geçmek bilmeyen kaşıntısın sen. Hikâyeyi değiştirebilme gücü sadece sana ait ama sen oralı bile olmuyorsun. Ama artık kozlar benim elimde. O uğultu benim. Ben o kepeğim, kaşıntıyı yaratan bitim. Merak etmeyin aziz kardeşler, buna bir son vereceğim. Kendi cinayetimle, "karşılıksız aşk"ı ve "sıkıcı hikâye"yi öldüreceğim. Bir taşla iki kuş (iki canavar) vuracağım. "Kötü hikâye" ve "karşılıksız aşk" kavramlarını dünyadan sileceğim. Az kaldı, biraz sabır.

E, şimdi intihar edince hikâyen daha mı güzel olacak, diye sorabilirsin. En azından çarpıcı bir sonu olacağı kesin. İntiharımın nedenini bizi tanıyanlar dışında kimse bilemeyecek. Gazetelerde "bir aşk intiharı daha" yerine "belirsiz bir intihar" olarak haber olmayı tercih ederim. Artık üzerime yapışan Perihan Abla'daki Şakir rolünden sıkıldım, Lotte'sine yazdıklarıyla tanınan Goethe gibi ünleneceğimi veya Kara Leydi'sine soneler yazan Shakespeare gibi ölümsüz olacağımı söyleseler de devam etmeyeceğim bu role. Gremlinlerin arasındaki Gizmo olarak varolmaya devam etmeyeceğim. İyi adamı oynamak baydı.

Son zamanlarda, yaşadığımı hissettiğim tüm anları kemiren bir ölüm korkusu baş gösterdi. İntiharımı çabuklaştıran etkenlerden biri de bu. Ölüm korkumun nedeni de hikâyemin sonuyla ilgili kaygılarım. Kaderin oynadığı oyunlarla sıradanlaşan hikâyemi ölüm meleği sıradan veya abuk sabuk bir yöntemle sona erdirecek, diye korkuyorum. Azrail ile yazgının efendisinin aynı soydan geldiği düşünülürse bu gayet mantıklı görünüyor. Hayal gücüm ölüm senaryoları kuruyor; bir tanesinde ufak arabam yolda giderken bir kamyonun altında kalıyor, diğer popüler bir senaryoya göre yolda yürürken kafama saksı düşüyor, bir başkasında beynimde oluşan sinsi bir tümör (adını Güldem koyardım) beni içten içe bitiriyor, diğerinde duş alırken şofben arıza yapınca elektrik çarpıyor, küvette bir idam mahkumu gibi can veriyorum, bir diğerinde nefes boruma

kaçan bir lokmayla boğuluyorum, daha acayip bir kâbusumda futbol oynarken kafamı kale direğine çarpıyorum, fantastik bir tanesinde bir uçan daire ekibi tarafından otopsiyle parçalara ayrılıyorum, talihsiz bir tanesinde telefona koşarken kabloya takılıp kafamı kalorifer borusuna çarpıyorum ve tüm bu kâbuslarımın sonucunda ardımda –trajikomik bir ölüm hikâyesi dışında– anlatılacak bir hikâye bırakmadan bu dünyadan çekip gidiyorum. Vedasız misafir. Her sabah kalktığımda korkuyla uyanmamın sebebi bu. Küçükken yattığım odanın penceresi fena halde işlek bir caddeye bakardı. Ben her gün penceremden karşıdan karşıya geçmeye çalışan insanların yüz ifadelerine bakardım. Eğer korkunun fotoğrafı çekilecekse benim pencerem bunun tam yeriydi. İnsanların yüzündeki korkuyu görebiliyordun. Bir kere karşıya geçtiler mi, korku yüzlerinden siliniyordu. Ben ise sürekli o ifadeyi taşıyorum, sürekli karşıya geçmeye çalışan ama geçemeyen biriyim ben, anlıyor musun? Eskiden ilkokul hocam beni "Neden gülüyorsun sürekli?" diye azarlardı, insanlar şimdi bana bakıp "Neden korkuyorsun sürekli?" diyorlar. Onları yanıtlayamıyorum.

Alain De Botton bir kitabında "Aşkımın ne kadar ölümsüz olduğunu ancak ölümümle kabul ettirebilecektim, trajedilerden bitkin düşmüş bir dünyaya aşkın ciddi bir olay olduğunu ancak kendi kendimi yok ederek anlatabilirdim" diyerek intihar etmeye karar verir ama sonra "İntiharın zevki organizmayı öldürmek gibi korkunç bir işte değildi ki, başkalarının o ölüme gösterecekleri tepkiyi izleyebilmekti" diye düşünerek intihar etmekten vazgeçer. Ona katılmıyorum. İntihar, ardından başkalarının (ya da sadece "başka"sının) tepkilerini gerçeğe yakın şekilde tahmin edebileceğimiz tek ölüm tarzı. İşte hikâyemin son karesi: Gözlerin ve gazete yazıları. Mutlak üzüntü. Vicdan azabı. Azap ve tuzlu gözyaşları. Gazete ıslanır. Sevdim bunu.

Cinayetimin üzerinde çok düşündüm ve sonunda kendimi Boğaz Köprüsü'nden atmaya karar verdim. Neden mi? İşte sana birbirinden eğlenceli sebepler:

1- Yol ve yolculuk. Son kez İzmir-İstanbul yolunu kat etmeyi istedim. O yolun acıları silme yönünde bir sihre sahip olduğuna

şahit oldum defalarca. Belki de İstanbul'a uzanan o yol, şehrin kendisinden de güçlü.

2- *Superman* okumaya başladığım yıllardan kalma, bir süre olsa da uçma isteğim. Ve bunu gerçekleştireceğim. Hatta hesapladım, tam 4 saniye havada kalacağım.

3- Boğaz Köprüsü'nün kendisi. Çok banal ve arabesk bir yöntem dediğini işitebiliyorum. Tam tersine bunu sembolik ve ne derler, postmodern buluyorum. Düşünsene; asırlardır birbirine dokunamayan iki kocaman kara parçası, iki kıta. Kıta olduğu bile tartışılan bir adayla flört eden Asya ve yalnız kalan Avrupa. Hahaha... Daha uzatayım mı, boş ver.

Şimdiden hikâyesinin sonunu belirlemiş bir yazarın kesinliğiyle görebiliyorum geleceğimi: Uçaktan iniyorum, köprüye doğru yol alıyorum. Elimde bir fotoğraf makinesi. Köprüye adımımı atarken biri sorarsa "Fotoğraf çekeceğim, hepsi bu" diyorum ve ilerliyorum. "Özgür kalacağım, hepsi bu. Hatta dünyayı bir illetten kurtaracağım, haberiniz yok" cümlesi beliriyor düşünce balonumda. Yürüyorum ve göz kararıyla köprünün tam ortasında duruyorum. Belki Boğaz'ın manzarasına bakarım biraz, hatta fotoğraf bile çekerim. Tripod'um yok ama olsun, korkulukların üzerine sabitleyerek çekerim. Ancak Reha Muhtar'a haber malzemesi olmak istemem. Eğer oraya kadar yürümüşsem, yeteri kadar düşünmüşüm demektir, zaman kaybetmeye gerek yok. Korkuluklarda bir süre sallanıp kendimi bırakacağımı sanma. Ben ölmek için değil, uçmak, yok olmak için geldim buraya. Koşacağım, tüm hızımla koşacağım ve zıplayacağım. Korkuluğun tepesinden ayağımla güç alıp öne fırlatacağım kendimi, kollarımı bir atmaca gibi açacağım ve uçacağım. Belki de havada Metin Akpınar'ın eski bir kabarede yaptığı gibi martı taklidi bile yaparım. Sen seversin. O, 4 saniyenin keyfine bakacağım tabii ki. Yıllardır yüzüme konmayan gülümsememle beraber havada süzüleceğim. Güldüğüme de gülecek, bu tanıdık ve komik duyguya da uzun zaman sonra son zamanlarımda kavuşacağım. İstanbul'un gürültüsü bir Leonard Cohen şarkısı gibi girecek kulaklarıma, basıncın etkisiyle kulaklarımdan kan gelecek, ben yine de ismini bilmediğim şarkıyı dinliyor olacağım. Sonra şarkı bitecek, hikâye sona erecek. Tanrı

veya doğa kanunları izin verirse bir sonraki hikâyemin çok daha ilginç olacağına söz veriyorum (Tabii, bu sözümü anımsamama da izin verilmeli). Bu yazımdan ana fikir çıkarmak gerekirse Shakespeare'den bir fikir çalarak yola çıkmak isterim, bu da sık sık yapıldığına göre hiç de çekinmem: Benimkisi intihar değil, meşru müdafaa.

Sana bir mirasım var. Bu, bundan sonra aklında tutman gereken bir bilgi. Bilgi şudur: Bu yazdıklarımı bir intihar mektubu olarak görme. Derler ya "Her intihar mektubu bir aşk mektubudur" diye. Aslında "Her intihar mektubu bir aşk romanıdır" aynı zamanda. Yani bu aldığın son mektup, sana daha önce yazdıklarımdan çok farklı değil. Bu da bir aşk mektubu, bu da bir hikâye. Sen de biliyorsun, bazen kitaplara kendini fazla kaptırıyorsun. Bunu bu defa yapma. Gerçek veya değil, yaşanmış veya yaşanmamış, ölüm var ya da yok, fark eder mi, her şekilde hepsi hikâye değil mi? İşte, bu bilgileri lades gibi aklında tut, hiç unutma. Hem kendini iyi hissetmeni sağlayacak hem de bundan sonraki hayatında çok işine yarayacak. İnan bana.

Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım, diyemiyorum şimdi. Biliyorum ki bundan sonra düşünebileceğinden, düşleyebileceğinden de yakın olacağım sana. Gözlerini açtığında dağılan, bir türlü anımsayamayacağın rüyalarında yaşayacağım. Sonsuza kadar içindeyim, göremeyeceğin kadar derinlerinde. Düşlerindeki yabancı, yatağındaki görünmeyen korkuluğum ben. Kâbuslarını savan, düşlerini çeken postmodern bir korkuluk. Korkuluk el sallıyor, görüyor musun? Korkuluk gidiyor, el sallıyor ama veda etmiyor. Ben senin korkuluğunum. "Korkuluk" ha, sevdim bu lafı.

Gökalp

Birinci bölüm

Hayalet

İlham perileri birer hayalettir ve bazen çağrılmadan gelirler

Stephen King

Sevgi bizden dünyevi bilinci (macht bewusstlos) alır ve bizi
Tanrısallıkla doldurur; böylelikle de bütün
suç duygularından (macht unschuldig) arındırır.

Milan Kundera – *Ölümsüzlük*'ten

"Hayat, bir hayalperest için cehennemden farksız."

Tarkan Gözübüyük (Pentagram)

Give Me Something To Kill My Pain

Aşk kan'ın bir oyunu ve ben kanıyorum
kalp şeklindeki bir havuz,
güzelliğin izdüşümünün aksettirilmesi,
her zaman en kötü başlangıç
Şimdi sen gittin ve ben bununla uğraşıyorum
öfkemi yutmayı öğreniyorum
Yeni bir kız buldum, yapabileceğimizi düşünüyorum
tabii o, sayfada kaldığı sürece.
Bu benim istediğim son değil.
Ve hiçbir zaman açık olmayacağım.
Suçumu üstüne alabilecek kimse yok,
isteseler bile.
Hiçbir şey aklımı başımda tutmuyor beni
ve senin için hiçbir şey fark etmiyor
Hedefimi yöneltebileceğim bir yer de yok.
Bu yüzden her yerdeyim.
Yanıma yaklaşma bir daha.
Gerçekten sana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?

Ve güleceğim, rol yapmayı öğreneceğim
Ve hiçbir zaman açık olmayacağım
Ve savunacağım hiçbir düşüm kalmayacak
Ve hiçbir zaman açık olmayacağım.

Kevin Moore (Dream Theater)

Space Dye-Vest

Fakat ben bir sürüngenim.

Thom Yorke (Radiohead)

Creep

1

Bir yıl sonra
28 Nisan 1999 Çarşamba

Güldem, yatağında yüzükoyun, kendine göre sola doğru L şeklinde kıvrılmış yatıyordu. Aklının görünmez saati o sırada sessiz alarmını çaldı ve Güldem gözlerini açtı. Bir sayfanın çevrilmesi gibi zarif, asil ve sanatsal bir hareketle doğruldu. O kadar izlenesi bir hareketti ki sanki bir din adamı tüm hayatını adadığı kutsal kitabının aslını bulmuş ve onun ilk sayfasını mümkün olan en yumuşak el hareketiyle çeviriyordu. Ancak bir sayfa, yüz seksen derecelik açısını tamamlayıp yerini bir sonraki sayfaya bırakırken, Güldem doksan derecelik açıda durdu, gözlerini ovuşturdu, yorganını sağa iterek yatağından indi ve yeni hayatının geri kalan sayfalarını çevirmeye koyuldu.

Uyandıktan, kahvaltı ettikten ve giyindikten sonra (takriben 18 dakikasını almıştı) Güldem ayağında botlarıyla, annesini kapının önünde bekliyordu. Annesi balkonda çamaşır asıyordu. "Sen git işim var benim" diye bağırdı annesi. "Tamam bekleyebilirim" dedi Güldem, annesini öpmeden dışarı çıkmak istemiyordu. Annesi balkondan, park eden bir arabaya baktı ve "Seninki geldi" dedi. Son çamaşırı astıktan sonra kızını uğurlamak için kapıya yöneldiği anda telefon çaldı. Telefonu annesi açtı. "Merhaba teyze, epeydir konuşamıyorduk" diye başlayan bir telefon görüşmesi uzun sürerdi, bu yüzden Güldem içinden "Boş ver" deyip annesine el sallayıp aşağı indi.

Az sonra, Güldem ile Ersin, beyaz Hyundai marka bir otomobilin içinde Buca'daki Dokuz Eylül Üniversitesi kampüsüne doğru yol alıyorlardı. Eğer sözlükte sıradan bir tip, diye bir sözcük kalıbı olsaydı ve bu sözlük resimli olsaydı, o kelimenin yanına Ersin'in resmi cuk otururdu. O sıradan bir tipti. Gözlüklü veya top sakallı olması bu gerçeği değiştiremezdi. Onu sonra yeniden tanıyabilmeniz için bir defa görmeniz yetmezdi. Bu yüzden sık sık

"Sizi daha önce gördüm mü?" sorusuyla karşılaşıyordu. Güldem'in yanında onu gören herkes kızın bu tipe çok fazla olduğu görüşündeydi. Hatta biraz abartmak gerekirse onlar *Güzel ve Çirkin*'in hafifletilmiş modern bir versiyonu sayılabilirdi. Kız ise nasıl oluyorsa bu fikre katılmıyordu. Ersin ayrıca pek sevilmeyen bir karakterdi. Çevresindekileri kendi hareketlerine uydurmaya çalışan, bunu başaran ama bu yüzden de herkesin onun yanında olmaktan çözemedikleri bir rahatsızlık duyduğu biriydi. Esprilerine gülünmesinin ve kızların onu kafa bulmasının altında da onun bu gücü yatıyordu. O ana kadar çıktığı kızların hepsi güzeldi, onda adeta mistik bir güç vardı. "Laf yapmayı bileceksiniz" derdi ot seanslarında kız tavlamanın sırlarını böbürlenerek anlatırken, ama yakın arkadaşları bile bu adamdan nasıl bir muhabbet çıktığının sırrına varamıyordu. "Sonra da hediye safhası gelir" derdi arkadaşlarına. "İster züppe, ister marjinal, ister gotik, ister idealist olsun, her kız çiçek almaktan hoşlanır. Bunu unutmayın. Çiçekten sonra para gelir. Paralı olacaksın, yoksa bile paralı biri gibi davranmayı bileceksin" derdi bir öğretmen edasıyla. Ama tüm bu öğretilebilir becerilerin dışında onun sahip olduğu en önemli hazine, cazibe denen olgunun açıklanamayan varlığı; şeytan tüyüydü. Güldem'in doğaüstü özelliği, güzelliği ise; Ersin'in doğaüstü gücü, şeytan tüyüydü. Ersin de bunu biliyordu.

Bilmediği şey, bunun sadece bir deyimden ibaret olmadığıydı.

O gün Güldem'in suratı asıktı, bunu biraz geç fark etti Ersin.

"Neyin var senin?" dedi Ersin, bu cümle kızın kulağına Amerikan filmlerinden fırlamış bir replik gibi geldi.

"Bugün böyleyim, böyle olacağım" dedi kız, son derece kararlı ama kısık bir ses tonuyla.

"Neden?"

"Bugün, o gün" dedi Güldem, sanki sesi giderek kısılıyor gibiydi.

"Hangi gün?"

"Geçen seneki olayın olduğu gün" dedi ama bunu söylemesine gerek kalmayacağını düşünmüştü, demek ki sevgilisi sandığı kadar akıllı olamıyordu her zaman.

"Offf... hadi ya... şu intihar olayı, değil mi?"

Sevgilisinin repliğini içinden tekrarladı Güldem: "İntihar olayı." Demek ki sevgilisi sandığı kadar hassas da değildi, bu yüzden yanıt vermemeyi tercih ederek her gün geçtikleri yolun üzerindeki dükkânları, apartmanları, tren garını, arabaları, otobüsleri, durakları ve insanları izlemeye başladı.

Daha önce gülümsemesine sebep olacak ufak bir ayrıntı arardı o şeylerde (gülünç bir dükkân ismi, arabaların arka camlarındaki arabesk sloganlar, trenden el sallayan bir çocuk [hemen karşılık verirdi], donu gözüken bir adam [sadece bazen komik gelirdi], çarpışan iki insan, sendeleyen bir çocuk, yola kaçan bir top, üstüne çamur sıçrayan biri [gaddarca ama komik], ufak bir trafik kazası, kaza nedeniyle gariplikleri su yüzüne çıkan sıradan insanlar vs vs.) ama o gün tersini yapıyor; onun sıkıntısını paylaşan izler arıyordu etrafında. Sıkıntısını paylaşacak şey herhangi bir şey olabilirdi: Yoldaki bir çukur, otobüs camındaki bir çatlak, kör bir adamın yürüme çabası, yaşlı bir kadının alışveriş filelerini taşıma uğraşısı, kâğıt mendil satmaya çalışan ufak bir kız, dalı kırılmış bir ağaç, yolun üzerine düşmüş bir motor kayışı (onları çok hüzünlü bulurdu), yırtılmış bir afiş, üstüne çamur sıçrayan biri (kesişen küme), yamulmuş, kurşunlarla delik deşik olmuş ve kaderine terk edilmiş bir trafik levhası, ağlamaklı gözlerle ona bakan insanlar. Hiçbirini bulamadı. Her insan, her eşya, her cisim Güldem'e inat mutluluk saçıyordu o gün. Hiçbir şeyle paylaşamıyordu üzüntüsünü. Ama o gün üzülmek için ideal bir gündü. Başka bir şey yapsa hatıralarına ihanet etmiş olurdu.

Radyodaki spikerin bir esprisi üzerine Ersin kendinden geçerek gülmeye başladı. Başka bir gün olsa kız da gülerdi, ne de olsa sevgililer aynı esprilere gülerlerdi, esprinin ne olduğu ortaklaşa gülme eyleminde önemli bir faktör değildi. Sevgili olma yolunda içtikleri soyut antta "Zenginlikte, yoksullukta, sağlıkta, hastalıkta, iyi espride, kötü espride güleceğime yemin ederim" yazıyordu sanki. Kırmızı ışıkta arabasını durduran ve hâlâ gülmekte olan Ersin, Güldem'in donuk halini görünce kızgın ama kızgın görünmemeye çalışan bir yüz ifadesiyle "Neden gülmüyorsun?" diye sordu kız arkadaşına.

"Duymadım ki" dedi kız, bu doğruydu.

"İyi valla, geçen sene platonik aşkı intihar etti diye 24 saatimiz böyle boktan geçecek demek ki."

"O benim dostumdu aynı zamanda" dedi. Bu cümleyi söyledikten sonra ürperdi. Söylendikten sonra sahibini ürpertebilen cümlelerdendi ama aynı zamanda üşümeyle gelen bir ürperti de hissetmişti. Kaloriferi kusursuz şekilde çalışan, hiç hava sızdırmayan –*aerodinamik* mi deniyordu buna?– camlara sahip olan arabanın içine bir anda soğuk bir hava kütlesi girmiş ve ona yaklaşmıştı sanki.

"Bu da ne demek?" dedi oğlan ve radyoyu kapattı, demek ki kızdan tatmin olabileceği bir yanıt vermesini bekliyordu. Ersin'in bakışları pek etkili olmadı. Gözlüklü birinin bakışlarının etkili olması için esaslı bir karizmaya gereksinimi vardı, Ersin'in de sahip olabileceği en son şey buydu.

Ama kız susmaya karar verdi. Üniversitenin park alanına varana kadar arabanın içinde tek bir ses duyulmadı. Bir vites değiştirme sesi, fren tıslama sesi, motor uğultusu veya sinyal veren kolun tıkır tıkır sesi bu rahatsız edici sessizlikte iyi giderdi ama Ersin'in arabası o kadar iyiydi ki tüm mekanizmaları arabadaki yolcuların duyamayacağı kadar sessizdi. Ama sessizlik her zaman işe yaramıyordu.

2

Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi kampüsü bir üniversite kampüsü olarak oldukça küçük sayılırdı. İşletme, İktisat, Maliye, Çevre Ekonomisi, Ekonometri gibi bölümlere aitti bu kampüs. Üniversitenin diğer bölümleri ve fakülteleri İzmir'in farklı semtlerine dağıtılmıştı. Kampüsün bir tarafından bir tarafına yürümek dokuz dakikayı geçmezdi. Üç futbol sahası büyüklüğündeki kampüs, bir üniversite kampüsünden daha çok büyük bir lise bahçesini andırıyordu. 19 yıllık bir üniversiteydi, bu yüzden tüm binaları yepyeni gözüküyordu. Öğrencilerin hayal gücü kuvvetli bir kısmının, okulda kendilerini bir geometri kitabının içindeymiş gibi hissetmeleri boşuna değildi, binalar mimari olarak temel geometrik şekilleri fazlasıyla andırıyordu. İki tane büyük binası –dikdörtgen– vardı üniversitenin. Genellikle sınıfların ve amfilerin bulunduğu D binası ve yöneticilerle öğretmenlerin odalarının bulunduğu dekanlık binası. Her biri üç apartman eninde olan binalar dört katlıydı. İkisi arasındaki meydanın ortasında hiçbir öğrencinin anlam veremediği iki buçuk metre yüksekliğinde, içine bir buçuk insanın sığabileceği mavi, kırmızı ve beyazın ağırlıkta olduğu çiçek desenli kocaman bir vazo duruyordu. (Vazonun orada durmasında estetik bir çıkar olamayacağına göre ekonomik bir çıkar vardı mutlaka. Saydam Seramik ile üniversite yönetiminin yaptığı bir anlaşma sonucunda oraya konmuştu.) Vazonun

etrafında diz boyu su olan mini bir havuz vardı. O vazonun absürd duruşu sayesinde 20 metre yakınındaki Atatürk heykeli de bir anlamda güme gidiyordu. (Sfenks'e kimse hayranlıkla bakmazdı, eğer yanında kocaman çirkin bir sürahi olsaydı.) Büyük ikiz binaların arasından geçen tüp geçit ise bütün kampüse hükmeden sıradanlığın ve basitliğin içinde eriyip gidiyor ve ilgi çekici bir yapı olarak algılanamıyordu. Oysa pekâlâ, terk edilmiş bir çalışma kampını andıran okula bilimkurgu filmlerinden transfer edilmiş bir hoşluk katabilirdi.

Üniversitenin bir tane büyük kafeteryası, üç tane küçük kantini, üç tane birbirine komşu üç amfi kapasiteli tek katlı binası ve bir de sosyal bilimler enstitüsüne ait, o bölümde okuyan azınlık dışında kalanların sadece zemin katındaki telefonlarını kullanmasına yarayan eski püskü görünen bir bina vardı. Üniversitenin en ilginç mekânı ise bu çirkin binaların içinde varlığını sürdürebilen ve nedense üniversite yöneticilerinin marifeti olmadığı sanılan yirmi üç ağacın bir araya gelerek oluşturduğu koruydu. Birkaç öğrencinin birbirlerinden habersiz bir şekilde *Sherwood* adını taktığı yeşillik ortam gençlerin, kulüp stantlarının, sevgililerin ve teneffüslerde top tepenlerin mekânıydı. Binalar yeni olabilirdi ama aslında genç olan tek yer Sherwood'du.

O sabah ekonometri dersi vardı. Güldem ve Ersin ders başlamadan önce vizelerin sonuçlarının açıklanıp açıklanmadığına bakmak için koşar adım notların asıldığı D binasının birinci katına çıktılar. Uzaktan, notların açıklandığını görünce aralarındaki rahatsız edici soğukluk yerini sınav sonuçlarına duydukları meraka bıraktı. Atatürk'ün kampüsün bilumum yerine görgüsüzce asılmış "İktisat her şey demektir" vecizesinin altında ekonometri notları asılıydı. Ersin 70, Güldem 62 almıştı. Bu not Güldem'in beklediğinin çok üzerindeydi, başka bir gün olsa çok mutlu olurdu ama bugün o 62 sayısı ona anlamsız, yersiz yurtsuz, saçma sapan, absürd bir varlık olarak göründü. Bir anda Güldem'in aklına, Gökalp'in –araları iyiyken– bu iki sayıyı birleştirerek defterine tavşan karikatürü yaptığı geldi. "Ekonometriden tavşan almışım" dedi kendi kendine ve saatlerdir tuttuğu gülmeme orucunu bozarak gülümsedi. Gökalp onu güldürmüştü.

Dersin yapıldığı 150 kişilik amfiye girdiklerinden hemen sonra ekonometri hocası Alparslan Dünebakan geldi. Uzun boylu, gözlüklü, ruhsuz bir adamdı. "Günaydın" bile demeden doğrudan "Sıra korelasyonu farklı varyans testi" diyerek derse başladı. Bu nezaket yoksunu tutuma o kadar alışılmıştı ki, kimseden bir tepki gelmemişti, zaten o sırada herkes

konu başlığını defterine geçirmekle meşguldü. Sınıfta sadece Güldem, hocanın bu kaba davranışı üzerinde düşündü. Kim bilir belki de hoca evde de karısını "Sıra korelasyonu farklı varyans testi" diye uyandırıyordu. Bu kulağa çok da acayip gelmiyordu; öğrettiği formüllerin, hesaplamaların, problemlerin anlamsızlığı ve hayattan uzaklığı düşünülürse tüm hayatı boyunca bunları öğreten, bunlar üzerinde kafa patlatan bir adamın normal olması beklenemezdi. Kız, çocuklarının doğum gününü "İyi regresyon denklemleri!" diye kutlayan Alparslan beyi hayal etti ve yeniden gülümsemesine mani olamadı. Hayal gücü onu güldürmüştü. Ersin'e düşlediği şeyi anlatsa büyük olasılıkla (Y=b1+b2X'in aralık tahminleri: gülmezdi<Y<gülerdi ama içten gülmezdi, standart sapması 0,058) anlamazdı. Güldem espri anlayışının Gökalp'inkine benzediğinin ayrımına varınca tedirgin oldu.

Birinci ders sona erdi. Hemen sınıftan dışarı attılar kendilerini. İkinci derse yetişirken Şebnem ve sevgilisi Murat'la karşılaştılar. Şebnem, Güldem'in üniversitedeki en iyi arkadaşıydı, tüm sırlarını onunla paylaşırdı. Şebnem güzel bir kız sayılmazdı ama seksi olduğu ortadaydı, bu özelliği sınıfın en yakışıklı oğlanı Murat'la çıkmasını sağlamıştı. Libidosunu kullanmayı biliyordu, bunun kitabını bile yazabilirdi. Göğüsleri için kullanılabilecek tek sıfat kusursuz olabilirdi. İri ve biçimliydiler. Bir dişi çizgi roman karakterinin göğüslerinin gerçek hayat versiyonuydular. Şebnem de bu kozunun farkındaydı, kışın bol kazak giymesine karşın onları göstermeyi becerirdi. O, Buca'daki Tomb Raider veya Korkunç Tilbe veya Barb Wire'dı. İkiz tepeleri sayesinde vücudundaki tüm çirkinliklerini (mesela bacakları kalın sayılırdı) ustalıkla kapatabiliyordu. Suratı ise ince uzundu. Makyaj yapmazdı, makyaj malzemelerinin var olan vasat yüz güzelliğine bir katkısı olmazdı. Akıllı sayılmazdı, sürekli şapşallıklar yapar etrafındakileri güldürürdü ama kendi şapşallıklarına kendisi de güldüğünden sevimli seksi bir yaratığa dönüşmüştü. Aptal olduğu için nefret edilmesi imkânsız olan insanlardan biriydi. Onun bir doğaüstü gücü varsa bu kesinlikle göğüsleriydi, doğaüstü göğüslere sahipti.

Şebnem'in erkek arkadaşı Murat ise yakışıklı, zengin, şık, mutlu bir tipti. Az konuşur, az espri yapar, az severdi. Mükemmel görünüyordu. Zaafları vardı ama bunları kimseye göstermeyen görünmez bir kalkanı vardı. Ersin'in şeytan tüyü varsa, Murat'ın kalkanı vardı. Bu onun doğaüstü özelliğiydi. Kalkan sayesinde zaaflarını göstermiyordu. En büyük zaafı yakışıklılığına verdiği saplantılı ehemmiyetti. Bakımsız olduğunu iddia

eder, bazen kötü bir sakal tıraşıyla ya da saçlarını pek özenli taramayarak bunu insanlara kanıtlamaya çabalardı. Ama Murat yakışıklılığına tapıyordu. Ayna karşısında geçirdiği vakit bir Müslüman'ın seccade üzerinde geçirdiği vaktin iki misliydi. En ufak bir sivilce veya yakışıklılığını bozan en ufak bir iz moralini yerle bir ederdi. Başka kusurları da vardı, mesela o bir göğüs fetişistiydi. "Sadece güzel bir çift göğüs bile beni tavlayabilir" demişti bir ot seansında. Belki de dediği gibi de olmuştu. Şebnem ve Murat birbirlerini dengeleyen, yakışmasalar da kimsenin yakıştıramazlık edemediği, birbirlerinden ve ilişkilerinden son derece mutlu, kendilerini şanslı gören çiftlerdendi.

Şebnem, Murat ve Ersin. Ekonometri sınav sonuçları hakkında konuşuyorlardı. Hepsi geçer not almıştı. En son, durgun görünen Güldem'e soruldu kaç aldığı. Güldem bir süre durdu, "Tavşan" dedi ve güldü. Bir anda sessizlik oldu. Diğer üç kişi şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Güldem'in gözleri doldu, birinci kattaki tuvalete doğru hızlı adımlarla ve yere bakarak yürümeye başladı. Ersin diğerlerine o günün geçen seneki hangi güne denk geldiğini sessizce söyledi, sonra da kız arkadaşının peşinden koştu.

Kız tuvalete yirmi metre kalmışken yılan gibi beline sarılan bir kol nedeniyle yerinde sıçradı. Koldan kurtulmaya çalıştı. Ersin şaşırmıştı, ne de olsa yaptığı şey her sevgilinin üzücü durumlarda yaptığı geleneksel bir hareketti. Hemen bıraktı kızı. "Ben sınıftayım" diyerek uzaklaştı Ersin. Kız tuvalete girdi, lavaboda yüzüne su çarptı, birkaç defa daha çarptı. Aynada kendine baktı. "Her şeyi başlatan ben miyim? Sıradan ve mutlu bir gün geçirsem olmaz mıydı? Neden önceden planlanmış bir üzüntüye kendimi şartladım?" dedi aynadaki surata. Yanıt gelmedi aynadaki yüzden ama o yüz güzeldi. Kendine geldi.

Geri döndü sınıfa ve derse son anda yetişti. Ersin amfinin daha önlerinde bir yer bulmuş ve Güldem'e yer tutmuştu. Güldem, Ersin'e "Pardon" dedi. Sustular ve dersi dinlemeye başladılar. Hoca hipotez testleriyle ilgili bir şeyler anlatıyor, tahtaya bir takım sayılar ve formüller yazıyordu. Kız hangi konuda olduklarını bile bilmeden tahtadakilerin aynını defterine geçirerek adeta fotokopisini çekmeye başladı. Evde üzerinde çalışmadan sadece dersteyken takip ederek anlaşılabilecek bir ders değildi, sınıfta sadece hırs küpü olan zeki öğrenciler derste anlatılanları anlayarak takip ediyordu. Aniden kızın sağ omzuna bir kalem vurdu. Güldem, önce arkadan birinin kalem ucu veya silgi istediğini sanarak arkasına dönecekti ama kalem aksak bir ritimle omzuna vurmaya devam etti. Kalemler iki oldu

ve bir davul ritmi gibi Güldem'in sırtında gidip gelmeye başladı. Üç kere omzuna, bir kere de köprücük kemiğinin sağdaki çıkık yerine. Bu iki kere tekrarlandı, sonra kalemler sağ omzunun üzerinde soldan sağa bir davul solosu attı ve ardından önceki ritmine geri döndü. Kalemleri baget olarak kullanarak, omzunda davul çalarmış gibi yapan tek insan Gökalp'ti. Gökalp'in sıkıcı derslerdeki şakalarından bir tanesiydi bu. Güldem bunu hatırlayınca dehşet duygusuna boyun eğerek olduğu yerde kilitlendi. Omzuna vuran vuruşlar çok hafifti. Kımıldasa, biraz hareketli olsa hissetmeyebilirdi ama hareket etmeyi göze alamadı. Belki de sağ eliyle hızla not almasının neden olduğu sağ kolundan omzuna uzanan istemsiz bir kas hareketinden başka bir şey değildi. Biraz cesaret kazanınca silgisini düşürmüş gibi yaptı ve yere uzandı. Tekrar doğrulduğunda davul ritmi geçmişti.

Derse yoğunlaşmaya çalıştı. Aklını derse vererek az önce yaşadığı deneyimi unutmak istiyordu. Ama çok geçmeden davul ritmi yeniden başladı. Gene aynı ritim ama bu kez daha sert baget vuruşlarıyla iniyordu sırtına. Bu, kas hareketleri sonucu yaşadığı tuhaf bir yanılsama değildi, mutlaka arkada oturan biri yapıyordu. Bunu dünyada yapan tek kişi Gökalp değildi herhalde. *Herhalde. Umarım. İnşallah değildir.*

Döndü arkasına, kimse oturmuyordu arka sırada. İki sıra arkada oturan oğlanlar birden dönen Güldem'i görünce şaşırdılar ama küçük bir mutluluk da yaşadılar, ne de olsa o sınıfın tartışmasız en güzel kızıydı.

Güldem önüne döndü, tek düşünebildiği daha önce hiç bu kadar korkmadığıydı. Kısa bir süre sonra bu düşünce sürekli tekrarlanacaktı. Saate baktı. Dersin bitmesine on dakika kalmıştı. Ders bitmeliydi, okuldan hemen uzaklaşmalıydı. Saatine sık sık bakmayı sürdürdü genç kız. Ersin, Güldem'in halini görünce sıradan bir dersten korkunç şekilde sıkılma krizi geçirdiğini sandı. Oysa yaşadığı kriz sandığından çok daha korkunçtu.

Alparslan Dünebakan dersin bitmesine iki dakika kala yeni bir konuya başladı, bu dersin en az beş dakika daha uzayacağı anlamına geliyordu. Güldem, hiç âdeti olmadığı halde tırnaklarını kemirmeye başladı, not almaya çalışıyordu ama yazısı o kadar çirkinleşmişti ki, not almayı bıraktı.

Davul ritmi aniden hem de çok daha sert darbelerle yeniden başladı. İki görünmez kalem, baget görevi üstlenerek usta bir davulcunun yaptığı gibi kızın omzunda gidip geliyordu. Kız ölesiye korkuyordu ama bir yandan da ayağıyla ritme eşlik etmekten kendini alıkoyamıyordu. Bunu fark edince içinde bulunduğu durumdan daha çok rahatsız oldu ve korkumetresi

yükseldi. Ersin kızın ayağını yukarı aşağı sallaması hareketini onu azdırmak için yaptığını düşündü ve bacağını kızınkine sürtecek biçimde yaklaştırdı. Güldem Ersin'in bacağını hissetmedi bile. (Ersin ise pekâlâ hissediyordu, pantolonunda oluşan minyatür çadır bunun kanıtıydı.) Güldem aklını kaçırabilirdi; resmen omzunda biri davul çalıyordu. Ama şarkının sonları geliyordu çünkü bu bir şarkının davul partisyonlarıydı ve üçüncü nakarat iki kere tekrarlanmıştı. Bunu bir şekilde anladı Güldem. Gökalp'in şarkıyı nasıl bitirdiğini hatırlıyordu; saçlarına iki kalemle hafifçe vuracak, saçlarını adeta zil olarak kullanarak şarkının finalini yapacaktı. Davulcuların en büyük keyiflerinden biriydi bu, diğer enstrümanları çalanlar bu keyfi tahmin bile edemezdi, diye düşündü ama daha önce eline bir baget bile almamıştı.

Güldem, saçlarına vuran ve onları hafifçe iki yana uçuran iki kalemin vuruşunu hissedince arkasına döndü ve eski günlerdeki gibi "Gökalp yapma şunu!" diye fısıltıyla bağırdı. Arkadaki oğlanlar çok şaşırmıştı, kız önce saçlarını iki yana sallamış sonra da arkasına dönerek boşlukla konuşmuştu. Ama o hâlâ sınıfın en güzel kızıydı.

Alparslan Bey, Güldem'i "Önüne dön kızım!" diyerek fırçaladı. Güldem hocayı duymadı bile. Önüne dönmüştü zaten. Davul ritmi kesilmişti. "Gökalp yapma şunu!" demişti eski günlerdeki gibi. Gökalp'in "Tamam, zaten şarkı da bitti" deyişini anımsadı. Şimdi de ona çaktırmadan gülümsemeliydi. Aslında belli etmeden severdi Gökalp'in bu numarasını, eski günlerde. Ama eski günlerde değildi, aklı başına geldi. Buz gibiydi şimdi. Korkudan buz kesilmişti.

Kötü bir gün olmak için ne kadar güzel bir gündü.

3

Kız, ders bittiğinde Ersin'e eve gitmek istediğini söyledi. O gün için Ersin anlayışlı bir erkek portresi çizmekte kararlı olduğundan "Tabii, gidelim. Bırakayım seni" dedi.

Gergin bir araba yolculuğundan sonra Ersin, Güldem'i eve bıraktı. Güldem arabadan inmeden önce, etraftaki meraklı komşulara dedikodu malzemesi olmamak için Ersin'in yanağına masum bir dudak dokundururdu

ama o gün öyle olmadı. Güldem, Ersin'e bakmadan "Sağol, görüşürüz" dedi ve indi. Ersin yanağı öpülmemiş kalınca, ipleri elimden kaçırıyorum diye düşündü. Bir kere kaçarsa o ipler bir daha onları tutamayacağını biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

"Öğleden sonraki derse niye girmedin?" sorusuyla karşıladı annesi, Güldem'i. Kız önce ekonometriden 62 aldığını söyleyerek annesine oyalanacağı bir oyuncak verdi (bez tavşan gibi) sonra da başının ağrıdığını, bu yüzden eve döndüğünü söyledi. Mutfağa gitti, bir bardak sütle bir aspirin aldı. Odasına girdiği anda masanın üzerindeki kitap yığınının arasında kırmızı günlüğü gözüne çarptı. İki sene önce Gökalp'in ona doğum günü için aldığı, daha doğrusu kendi elleriyle yaptığı kırmızı ciltli bir günlüktü bu. Hazine sandığı kilitlerine benzeyen bir kilidi vardı. Çekmeceden anahtarı buldu ve günlüğü açtı. Günlüğün her sayfası kalın saman kâğıttandı. Saman kâğıtlar pütür pütürdü. Koyu sarıya dönüşmüş rengi ve üstünde oluşan bir ağacın damarlarını andıran kahvemsi çizgileriyle ağaç kabuklarını anımsatıyordu. (Acaba nerden buldu bu kâğıtları diye merak etmişti Güldem hediyesini iki yıl önce açtığında.) Günlüğün ilk sayfasında Gökalp'in bir yazısı vardı, Mary Shelly'nin *Frankestein*'ındaki bir sahneye gönderme yapıyordu:

Bu Güldem Derman'ın günlüğü... Geri kalan kısmı soylu alıntı bir hayatın olaylarını doldurmak için boş bırakıldı.

Güldem sayfayı çevirdi. Sayfanın sağ üstünde gözlerinin kara kalemle çizilmiş resmi duruyordu. Grenli, abartısız ve güzel bir sayfa süsü. Günlüğe iki senedir hiçbir şey yazmadığını düşündü. Günlüğün, şu ana kadar aldığı en güzel hediyelerden biri olduğunu kabul ediyordu ve günlüğe bir şeyler yazarak o hediyenin hakkını vermesi gerektiğini biliyordu ama Güldem, kısacası günlük yazmayı sevmiyordu. Kendiyle karşılaşmaktan hoşlanmazdı, bilinçaltından korkardı. Belki de bu yüzden roman okumayı bu kadar seviyordu. Kendine benzeyen karakterlerin romanlarını tercih etmesinin altında belki de kendine benzer ama kendisi olmayan insanların yaşadıklarını ve düşündüklerini okumanın rahatlığı yatıyordu. Romandaki kişi ne kadar ona benziyorsa kendini romana o kadar çok kaptırırdı, bir kez kaptırdı mı da, onu kimse oradan alamazdı. Bir günlük yazısı yazmak ise farklıydı; romandaki karakterler kadar kendini ustaca yansıtamayacağını

bilmesi bir yana hayalindeki gibi biri olmadığını görmeye çekiniyordu. Bilinçaltından korkmaktan çok kendiyle yüzleşmekten çekiniyordu.

Ama bugün gerçekleşen –ya da gerçekleştiğini sandığı– tuhaf olayları yazarak içini günlüğe dökmek iyi bir fikir olabilirdi. "Neden olmasın"dı. Eline yine Gökalp'in ona verdiği ve hiç kullanmadığı dolmakalemi aldı. Ama yazamadı. Sanki yazarsa sayfanın köşesindeki gözler canlanacak ve ona bakacaktı, hatta belki de şu anda bile bakıyorlardı. Hızla kapattı günlüğü. Kilitledi. Anahtarları da çekmecesinin derinliklerine gizledi.

Eşofmanlarını giydi ve yatağına, yorganın üzerine uzandı. Odasındaydı ve burada ona kimse zarar veremezdi. Uykuya dalacağını anladığı anda miskin bir yılan gibi yorganın altına kıvrıldı.

Saat altıya doğru uyandığında kendini yepyeni biri gibi hissetti. Uykusu korkularını almıştı ondan. O akşam çok sıradan geçti. İlk önce *Yalan Rüzgârı*'nı seyretti, akşam yemeğinden sonra da *Mahallenin Muhtarları*'na göz attı. Biraz da telefonda konuştu.

4

29 Nisan 1999 Perşembe

Ertesi sabah bir enerji topu gibi fırladı yataktan. Çok derin uyumuştu ve hiç rüya görmemişti. Rüyadan uyandığı zamanlarda kendini yorgun hissederdi. Rüyalar onu yorardı ama bu gece hiç ilişmemişlerdi beynine.

Sabah Ersin'in arabasıyla gelmediğini görmek onu şaşırttı, dün zor bir gün geçirmişti ve zor günlerin ardından sevgililer birbirleri için daha fazla özveride bulunur sanıyordu. Yine de Ersin'in düşüncesizliği sabahki mutluluğunu bozamadı. Durağa vardığı anda bir otobüs geldi ve otobüste oturacak bir yer bile buldu.

Ders başlamadan önce sınıfın önünde Şebnem, Murat ve Ersin'le karşılaştı. Havadan sudan konuşma üzerine bir sabah egzersizi yaptı sıkıla sıkıla. Ceyda ile Burak katıldı onlara. Ceyda'yla Burak üç aydır beraberdiler. Bu onlar gibi insanlar için uzun bir süre bile sayılabilirdi. Ceyda uzun boylu bir kızdı. Güzel bir kız demek, çirkin bir kız olduğunu

söylemekten daha zordu ama o sarışındı. Türkiye'de sarışına rağbet edilirdi. Ayrıca Ceyda ilişki kurma konusunda tam bir uzmandı. Avcı bir kızdı. Erkekleri etkileyebilme yeteneği vardı. Diğer konularda da aptal sarışın deyişini çiğneyen zekâ kıvraklıkları gösterebiliyordu. Lisedeyken voleybol takımındaydı, şimdi de yüzme kulübüne gidiyordu hafta sonları. Vücudu erkek gibiydi, bu yüzden hiçbir erkeğin onu arzulamayacağı düşünülebilirdi ama okuldaki yaygın bir inanış sayesinde tam tersi olmuş, çoğu erkeğin arzuladığı bir kız olmuştu. Bu inanış somut, yazılı bir şey değildi, her erkek bir şekilde onun sekste bir uzman olduğunu bilirdi. Bunu hissettirmeyi başaran bir kızdı. Uzaktan izleyen biri, onun utangaç hatta mutaassıp biri olduğunu sanabilirdi. "Yere bakan penis yoran" diye kaba ve iğrenç bir tabir olsa onun için kullanılabilirdi. Dünyaya gelen nemfomanizmin gizli ajanı diyebilirdik ona. Ceyda'nın doğaüstü gücü sahip olduğu cazibesiydi ve onu sonuna kadar kullanmaya kararlıydı.

Burak, iri, uzun, kendini karizmatik sanan, daha da karizmatik olmak için *spider* gözlük takan, gökyüzünde güneş olmasa bile gözlüklerinden vazgeçmeyen, kolsuz tişört giymeye bayılan, arada bir saç kesiminin tarzını değiştiren ve zaman zaman keçi sakal bırakan bir tipti. Tam bir şarlatandı. Karar alma konusunda arkadaşları onu hiç dinlemezdi, onun kendilerine göre biraz aptal olduğunu düşünürlerdi. Bu doğruydu. Sınıfın zeki adamları Burak'la aynı bölümde olmaktan utanç duyarlardı. Kötü espri konusunda Burak'ın üstüne adam tanınmazdı okulda. O kalın sesiyle yaptığı her espri, iyi esprilere alışmış biri için işkenceydi. Ama arkadaşı çoktu, çoğunu içki ortamlarında veya ot muhabbetlerinde edinmiş ve çoğuyla da arkadaşlığını içki sofrası veya ot seansları sayesinde devam ettirebilmişti. İyi bir alkol/ot eşlikçisi sayılabilirdi ama normal hayatta ona katlanmak oldukça zordu. Aşka inanmazdı, tek amacı daha fazla kadınla beraber olmaktı. Burak'ın doğaüstü gücü seksteki gücü ve becerisiydi. O bir seks makinesiydi. Ceyda'yla olan beraberliği de seks üzerineydi. Yakında ikisi ayrılır, başkalarını bulurlardı, bu hiç problem değildi. İkisi de hâlâ birinci sınıftan ders alıyorlardı, okulu ne kadar uzatırlarsa o kadar çeşitli maceraya girme fırsatı çıkardı karşılarına. İş hayatı başladı mı, maceralara kalacak zaman bulamazlardı. Bu teoriden hareketle kendilerine eğlenceli bir hayat kurmuşlardı. Burak ve Ceyda, içi boş, risksiz ve zevksiz hedonizmin günümüzdeki temsilcilerindendi.

Muhabbetin arasında Burak'ın cep telefonu çaldı. Arayan Umut'tu. Umut hepsinin ortak arkadaşıydı. Umut, Burak'la ilkokuldan tanışırdı ama

Burak'ı pek sevmezdi. Arama nedeni bir gün önceki ekonometri notlarıydı. "12.30'da Sherwood'da olun, alayım" dedi Umut. Burak "Oğlum, Sherwood bayar, direkt Karbon'a gel" dedi. Telefon konuşması bittikten sonra Ersin ve Güldem, Murat ve Şebnem, Burak ve Ceyda kortej düzeninde sınıfa doğru yol aldı.

O gün Güldem'in üzerinde kaynağı belirsiz bir neşe vardı, dünkü tuhaf olayın geriliminden iz kalmamıştı. O sabahki ders, vergi hukukuydu. Hoca sınıfa girdi ve ağzından dökülen ilk şey "Diğer Gayri Safi İradları" oldu. Güldem içinden "Size de diğer gayri safi iradlar" dedi ve güldü kendi kendine.

Hoca bir şeyler söylüyor ve sınıftaki herkes yazıyordu. Kısa boylu, bıyıklı, bira göbekli, yaşına göre gür saçlı, kravatı ile ceketi arasındaki uyumu şu ana kadar pek nadir sağlayabilmiş Şeref Esenbay koca bir sekreter ordusuna iş mektubu yazdıran bir patrona benziyordu. Şeref Esenbay, yazdıran hoca kategorisine giriyordu. On yıl önce –muhtemelen kendi öğrenciliğinde– yazdığı notları sınıfta öğrencilere okur, sonra da onların arasından soru sorardı, onun tarzı buydu. Ezberi kuvvetli öğrenciler Şeref Hoca'yı zararsız görürdü, diğerleri için ise Şeref Hoca en tehlikeli sınav imalatçılarından biriydi.

Şeref Hoca'nın anlattıklarına kulağını tıkayan Güldem, madem öğretmeyecek sadece yazdıracak, o zaman önceden hazırladığı notlarını versin, fotokopiyle çoğaltalım diye düşündü. Son bir iki haftadır beş ay sonra kurtulacağını umduğu üniversitesinin verdiği eğitim hakkında kuşku duymaya başlamıştı. Sınıfta yalnızca Güldem yazmıyordu, sadece o sekreterlik rolünü kabul etmiyordu. Nasıl olsa birinden fotokopi çekerim, diye düşündü.

Ders bittikten sonra üç çift, Karbon Kafe'ye gitti ve boş bir masaya kuruldu. Karbon Kafe üniversite kampüsünün dışındaydı ama üniversitenin en ünlü kafesiydi. Şöhreti yakın şehirlerdeki üniversitelere kadar yayılmıştı. Öyle ki ücra üniversitelerde okuyan arabalı oğlanlar bile dersleri ekip Karbon Kafe'ye gelirlerdi. Karbon Kafe, züppe erkeklerin ve makyajlı şık kızların buluşma noktasıydı. Camekanla kapalı olan bölümünde batak, 3 5 8, ihale, poker, 51, okey, king gibi oyunlar oynanır, açık havada kalan kısmında ise ya muhabbet edilir ya da tavla oynanırdı. Karbon Kafe'nin bazı gelenekleri ve raconları vardı. Kafeye adımını atan her birey öncelikle içerideki çoğunluk tarafından göz ucuyla süzülürdü. Cep telefonlarının, sigara paketlerinin ve araba anahtarlarının masaların üzerine serpiştirildiği,

muhabbetlerin uzay boşluğundaki bir dünyalı ile bir marslının konuşma çabasına benzetilebileceği, sahte gülümsemelerin dudak bölgesini lüzumsuzca çekiştirerek yüzü eskittiği, her şeye karşın çok eğleniyorlarmış gibi davranan maskelerin mesken tuttuğu bir mekândı Karbon Kafe. Her üniversitede bunlardan bir tane mutlaka olurdu. Ciks'lerin veya tiki'lerin sepetlendiği bir yer olması, diğerleri için bir avantajdı aslında.

Güldem daha önce hiç olmadığı kadar kendini rahatsız hissetti. Sanki herkes ona bakıyor, her erkek onu arzuluyor, her kız onun kıyafet tarzını eleştiriyor gibi gelmişti. Bakışlarını masadaki kola kutusuna odaklasa da gözleri uzaklaştıramıyordu. Boğulacak gibi oldu. "Çıkalım buradan, bir yerlerde yemek yiyelim" dedi Ersin'e. Ersin bir önceki gece çok düşünmüştü, kız ipleri eline alıyor, kukla olmana az kaldı demişti içindeki ses. Ses haklıydı galiba. "Olmaz, sonra" dedi. Kız "Sıkıldım" dedi. Oğlan "Ben eğleniyorum" dedi. Güldem defterini ve kitaplarını eline alıp öfkeyle kalktı masadan. Masalar birbirine o kadar yaklaşmış ve sandalyeler öyle bir dağılmıştı ki, bir an çıkamayacağını sandı, başı dönüyordu, sanki herkes ona bakıyordu, defterini düşürdü, hemen çömelerek aldı, bir iki kişiye çarptı. Sandalyeler arasında slalom yaptı ve çıktı.

Arkasından Şebnem'in geleceğini, en azından ne olduğunu soracağını sanıyordu ama gelmemişti, en iyi arkadaşı masada sevgilisiyle muhabbetini kesmeyi göze alamamıştı. En iyi arkadaş kavramı üniversitede pek iyi işlemiyordu, buna artık alışmalıydı ama siniri tepesindeydi bu kez. Birden Karbon'un kapısında eski bir arkadaşıyla karşılaştı. Başak lisedeki en samimi arkadaşıydı. Farklı üniversitelere düştüklerinde Başak'sız bir hayatın nasıl olabileceğini hayal bile edememişti. Ancak zamanla alışmıştı buna, şimdi iki sene sonra ilk kez karşılaşıyorlardı. Uzun düz saçları omuzlarına dökülen kumral, ince, uzun, çekici bir kızdı Başak.

"Seni gördüğüme çok sevindim" dedi Güldem, bu kesinlikle doğruydu, gerçek dostlar gibi ihtiyacı olduğu anda karşısına çıkmıştı Başak, "En iyi arkadaşımsın sen" diyerek boynuna atılmayı düşündü, sonradan vazgeçti ve "Ne işin var burada?" dedi sarılarak.

"Bir arkadaşımı ziyarete geldim. Senin burada olduğunu bilmiyordum. İki sene önce konservatuara gideceğini söylemiştin. N'oldu?" dedi Başak.

"Sorma. Olmadı."

"Sınavdan mı geçemedin? O kadar ders almıştın ya."

"Son anda vazgeçtim sınavlara girmekten. Sonra anlatırım" dedi Güldem ama anlatmayacaktı. Çünkü anlatamazdı. "Hayallerimi bir ekonomi

diploması için sattım" mı diyecekti? Kendisine itiraf edemediğini başkalarına nasıl anlatabilirdi.

"Neyse... Boş ver, ben seni hep konservatuardasın diye hayal ediyordum. Hatta yakında televizyonlara çıkar falan diye geçirmiştim aklımdan."

İkisi de güldü. Ne kadar da özlemişlerdi birbirlerini.

"Kesin görüşelim, ara beni" dedi Başak, samimi görünüyordu bu teklifinde.

"2304488" dedi Güldem gülerek.

"Evet, değişmedi. Seninki de 2451441 değil mi, hatta bak anneanneninki de 2314387'ydi değil mi?" Yeniden güldüler. Ne kadar da özlemişlerdi dostluğu. Saf katışıksız dostluğu.

Sonra da "görüşmek üzere" veda ettiler birbirlerine. Güldem'in tüm stresi, gerilimi, üzerindeki negatif elektrik vakumla çekilmişti sanki. Vakumu çalıştıran da gerçek bir dostla samimi bir sohbetti. Şimdi otobüs durağına gitmek için üniversitenin bir tarafından diğer tarafına yürümesi gerekiyordu. Sherwood'un yanından geçerken Umut'u gördü. Sherwood denilen bu koru aslında isminin özelliklerini taşıyordu. Burada takılanlar genelde diğerlerine göre alternatif ilgi alanlarına sahip olurdu. İzcilik Kulübü, Fotoğrafçılık Kulübü ve İktisat Oyuncuları Tiyatro Topluluğu elemanları burada stant açarlardı. Bölümlerin sınıf takımları burada ter atar, rock/metal gruplarının elemanları prova öncesi burada buluşurlardı. Robin Hood gibi asilerin mekânı sayılabilirdi burası. Umut da böyle bir tipti. Giyimine kuşamına dikkat etmeyen sinema manyağı biriydi. Üniversite dergisinde ismini vermeden bir rumuz (Sadomazoşist Şirin Baba) kullanarak uçuk kaçık yazılar yazıyordu. Bir de uçuk metinlere dayalı bir radyo programı vardı. Bir erkek için kısa sayılabilecek bir boyda (1,65), kıvırcık esmer saçlı, insanda bir şekilde merak uyandıran, bu adamın aklından neler geçiyor acaba dedirten enteresan bir tipti. Umut'un doğaüstü gücü müzikteki yeteneğiydi, ancak 21 yaşında hâlâ bunun farkına varmamıştı, bu yeteneğinin farkına varsa da absürt metinler, deneysel kısa film senaryoları ve avangart çizimler yapmaya devam ederdi, böyle eğleniyor, böyle hayatta kalıyordu o. Gökalp'in arkadaşları arasında sadece Umut, Güldem'e karşı tavır koymamıştı malum olaydan sonra. Güldem'in Umut'la çok yakın bir muhabbeti yoktu, severdi ama iyi bir çocuk sınırına kadar sevdiklerindendi, erkekleri bu sınırdan öte sevemezdi, daha fazla severse bu âşık olduğu anlamına gelirdi.

Güldem, Umut'a diğerlerinin Karbon'da olduğunu, kendisinin eve gitmek zorunda olduğunu söyledi ve yoluna devam etti. Neşesi henüz geçmemişti, üniversite kampüsünün iki büyük binasının arasında duran enteresan dev vazonun yanından geçerken içinden şarkı söylemeye başladı. Ağzına yapışan şarkı, Savage Garden'ın *To the Moon and Back* şarkısı idi. Sadece nakaratını biliyordu bu şarkının ama nakaratını sürekli tekrarlamak, müzikallerdeki tek başına şarkı söyleme sahnelerinin simülasyonunu yaşatıyordu ona. Güldem, durağa varmadan, herhalde yirmi kere tekrarlamıştı aynı mısraları. Durakta bekleyenlerin yanında şarkısına içinden de olsa devam edemezdi, dudaklarını kıpırdatması yanlış anlaşılabilirdi, bu yüzden son kez tekrarlayıp bitirecekti. İçindeki solist *"...I would fly you to the moon and back if you'll be, if you'll be my baby, I've got a ticket for a world where we belong"* diye söylerken arkasından bir erkek vokali girdi araya: *"So would you be my baby?"* Kız kafasını çevirdi, kimse yoktu. Ses çirkindi, çatallı ve detoneydi. Gökalp'in sesiydi bu. Bundan emindi. Kafasının içine mi sızmıştı yoksa dışarıdan kulağına mı fısıldamıştı? Bir önceki gün olanlar tekrarlanıyor muydu? O sesi duymuştu ve bu, dünkü davul gösterisinden daha da ürkütücü gelmişti Güldem'e. Ne yapacağını şaşırmış bir halde otobüs durağında ayakta duruyordu. Aklından hiçbir şey geçmiyordu. Kalakalmıştı.

Buca-F. Altay otobüsü, yaşadığı karambol anında imdadına koştu. Kız sıradakileri ite kaka otobüse bindi. Arkalarda bir yere oturarak düşüncelere daldı. Şarkı kafasında devam ediyordu, önceleri zevkle mırıldandığı parça çıkmak bilmiyordu kafasından. Eşlik ederse, o sesi duyacağından emindi. Bir kere, sınavlarda bir konuyu aklına getirmek için yaptığı gibi alnına avuç içiyle vurdu. Çantasını açtı, walkman'ini çıkardı. Müzik dinlemek istemiyordu, başka bir şarkıya kapılıp aynı olayı tekrar yaşamak istemiyordu. Bir radyo kanalında sokak köpekleriyle ilgili bir tartışma vardı. Sesi sonuna kadar açtı.

5

Kafasının içinde durdurulamaz bir plak gibi dönüp duran müzik otobüsten indiğinde kesilmişti. Ama titremesi geçmemişti. Tüm zihni ve

bedeniyle ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. Açıklayamıyordu, ama bir şey vardı. Bunu dün de biliyordu, bu sabah da. Sabah bunu yapmacık bir mutluluk kargaşasıyla bastırmak istemişti ama fayda etmemişti işte. Bir şey vardı ve o şey, dün yaptığı şeye bugün de devam ediyordu. Sanki bir anda üstüne fazla gelmek istemeyen bir uğursuzluk bulutu peşine düşmüştü.

Zamanla bulut daha da yaklaşacaktı.

Duraktan evine gidiyordu şimdi. Gözlerine bir saniye bakan herkes onun bir şeyden korktuğunu anlayabilirdi. Tepedeki apartmana bakarak yokuşu tırmanıyordu. Her yokuş, üstünde üzücü hatıralar taşırdı. Kalp krizi geçiren yaşlılar, yol kavgası yapan şoförler, kayıp düşen çocuklar, dayanamayıp kopan motor kayışları, aşağı yuvarlanan ve yola düşünce bir kamyonun altında patlayan toplar, bitmek bilmeyen yol çalışmaları (nedense oradaki çalışmalar hiç bitmezdi), trafik kazaları, ölümler, kaybolan aşklar. Derler ki yokuş çıkmayı eğimi yüzünden değil, üstündeki hatıraların ağırlığı yüzünden sevmez insanlar ama bunu bilmezler. O yokuş da hiç sevilmezdi. Taksiler o yokuşu çıkmak istemezdi, çok dik değildi ama yokuşun hemen üstündeki yol öyle bir açıyla karşınıza çıkıyordu ki yokuşu çıkan arabalar önlerine çıkabilecek arabaları göremiyordu. Bu yüzden sık sık kaza olurdu orada. O yokuşta bir de bir aşk yitirilmişti, bu hikâyeyi çok az kişi bilirdi. Bir aşk ölmüştü o yokuşta. O yokuşun sevilmemesi asıl bu yüzdendi. O yokuşta yaşayanların hiç mutlu olmaması da bu yüzdendi. Yoksa eğimi, açısı, asfaltı falan hikâye.

Güldem apartmana vardı sonunda. Nefes nefese kalmıştı. Apartmanın zemin katında biraz soluklanmak için durdu. Posta kutusuna baktı. Bir şey vardı. Posta kutusunun üzerindeki boşluktan sarı ucu görünüyordu. Cebinden anahtarını çıkarıp kutuyu açtı ve içindeki büyük kalın saman kâğıdı çıkardı. Dörde katlanmıştı ve bir iple sarılıydı. O sırada komşuları Müfide Teyze apartmandan içeri girdi. Güldem, kâğıdı hemen defterinin arasına sıkıştırdı ve kadını sollayarak merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Geçerken "İyi günler" dedi. Karşılığını aldıktan sonra sahte sahte gülümsedi.

Annesi evde değildi. Güldem odasına girer girmez elindeki kâğıdı saran ipi falçatayla kopardı ve saman kâğıdı açtı. İçinde dolmakalemle büyük bir özenle yazıldığı belli olan, adeta bir nakkaşın kaleminden çıkmış gibi bir elyazısıyla uzunca bir yazı vardı. Uzaktan bakıldığında çok güzel görünüyordu. Her harfin üzerinde tek tek çalışıldığı belli oluyordu.

Kâğıttaki harfleri, kelimeleri veya cümleleri aklında bir araya getirmeden, hiçbir anlam vermeden bir süre izledi.

Ve okumaya başladı:

> Bir varmış, bir yokmuş. Bir masal başlamış. Günümüzde kimsenin hayal edemeyeceği bir şey, kimsenin hayal edemeyeceği kadar uzak bir gezegende gerçekleşmiş.
>
> ZabaZingo ismindeki devasa uzay gemisi uzayın derinliklerine gönderilmiş. ZabaZingo, Botan gezegeninin en büyük uzay gemisi olmanın dışında evrenin en büyük fotoğraf makinesiymiş. ZabaZingo o gün, bilimadamlarınca saptanan uygun bir koordinattan sonsuz evrenin sonsuz olmayan fotoğraflarını çekmiş. Evrenin sonsuzluğu üzerine düşülen bu çelişki, çekilen her fotoğrafta yıldızların, gezegenlerin ve uzay boşluğunun çoğaldığı görülerek paradoks meraklısı beyinlerden kovulmuş.
>
> Resimler bilimadamlarına ulaştıktan sonra her türlü araştırma yapılmış ama tüm çalışmalar sonunda kayda değer bir sonuç elde edilememiş. Ancak gözden kaçan çok önemli bir şeyi küçük bir çocuk fark etmiş: Bir gün gazetenin baş sayfasındaki Botan Ateist Demokrasi ve Dinci Propaganda Partisi'nin başkanının fotoğrafına bıyık ve sakal ekleyen, herhangi bir Botanlı çocuktan daha muzip olmayan bir çocuk, o fotoğrafla işini bitirdikten sonra yanındaki fotoğrafa kalemiyle saldırmış. Bu fotoğraf evrenin fotoğrafıymış. Milyonlarca beyaz noktanın siyah bir fonda ahenkli bir düzensizlik ve organize bir kaosla serpiştirildiği fotoğraftaki beyaz noktaların en parlaklarını, birbirine çizgilerle birleştirmiş. Bu klasik çocuk oyununun sonucu deli saçması karalamalar olması beklenirken, çocuğun karşısına mucizevi bir şekilde:
>
> "Seni seviyorum,
>
> Tanrı"
>
> yazısı çıkmış. Şaşırmış ve hemen babasına göstermiş. Evrenin, Tanrı imzalı bir "seni seviyorum" yazısını meydana getirdiği haberi dilden dile, gezegenden gezegene, galaksiden galaksiye ışık hızında dolaşmış. Evren üzerindeki hiçbir canlı buna bir anlam verememiş. Bilimadamlarının formülleri tıkanmış, filozofların derinlikleri sığlaşmış, gazetecilerin kalemleri donmuş. Komedyenler –Cem Yılmaz ve Jay Leno bile– evrenin gündemine paldır küldür düşen

konu hakkında espri sıkıntısı çekmişler. Tek bir gerçek varmış: o da Tanrı'nın âşık olduğu. Canlılar zamanla bu düşünceye alışmışlar: "Tanrı da bir varlıktır ve âşık olabilir."

Bu arada sansasyon peşinde koşan bir magazin dergisinin haberi evrenin içinde bulunduğu sessiz paradoksa bomba gibi düşmüş. Magazin dergisinin haberi şöyleymiş: "Tanrı'nın kime âşık olduğunu, evrende Tanrı'dan başka tanrıların veya tanrıçaların olup olmadığını bilemeyiz ama şu bir gerçektir ki Tanrı aşkına karşılık bulamamıştır. Çünkü hiçbir varlık ulaştığı aşkı için sonsuz bir evren yaratmaz. Bunun yerine aşkını göstermek için koparılmış cansız bir çiçek vermek, paralanmış hediyelerle donatmak, yıllardır tekrarlanmış bayat bir şiir yazmak veya abartılmış övgüler düzmek gibi başarısı aşk tarihinin başlangıcından beri garantilenmiş yöntemler vardır. Oysa Tanrı bu zahmetsiz yöntemler yerine bir evren yaratmayı tercih etmiştir. Üstelik Tanrı o kadar acizdir ki aşkına karşılık bulamadığı halde, evrenin doğumundan beri evreni sürekli büyütmekte, yeni gezegenler ve yıldızlar eklemektedir. Kısacası; Tanrı zavallı bir platonik âşıktır."

Bu haberden sonra kozmosta yaşayan tüm canlılar şoka girmiş. İlk canlının varolduğundan beri uğruna kurban kestikleri, namaz kıldıkları, kiliseye gittikleri, yardıma ihtiyaç duyduklarında dua ettikleri Tanrı'nın, başka bir varlığın aşkını kazanmak için evreni yarattığını ve karşılıksız duygularında karaktersiz bir tavırla ısrar ettiğini anlayınca tüm akıllı canlılar içlerinde Tanrı'ya karşı bir nefret büyütmeye başlamışlar. Sonunda yüzde 99'u Tanrı'ya tapan evrenliler artık bundan sonra böylesine aciz, zayıf ve zavallı şeye tapamayacaklarını belirten gösteriler düzenlemişler. Ağza alınmayacak sözler, kalbe sokulmayacak duygular sarf etmişler yaratanları için. Taparak dua ettikleri dudaklarına nefret dolu küfürlerini yerleştirmişler. İlâhi hoşgörüyü yıkabilecek terbiyesiz pankartların yükseldiği ayaklanmalar gerçekleşmiş. Kiliseler, camiler dozerlerle yıkılmış. Bilimadamları Tanrı'nın, "seni seviyorum" yazısını gezegenlerle ve yıldızlarla yazarken, yazısının üzerinde canlıların varolduğunu göremeyecek kadar körkütük âşık olduğunu iddia etmişler. Zavallı bir aşkın –buna aşk denebilirse eğer– ürünü olmanın kızgınlığı ile Tanrı'yı yadsımışlar. Bütün kâinat yaratanını reddetmiş.

Sadece galaksilerin birindeki, dokuz gezegenli ve bir güneşli sistemin mavi gezegeninin, çalkantılı bir ülkesinin, şirin bir şehrinde yaşayan ve magazin dergisinin haberine kadar Tanrı'dan tamamen kişisel nedenlerden dolayı pek hoşlanmayan bir masal kahramanı (kendi masalının kahramanı) tüm canlıların aksine Tanrı'yı kendine yakın hissetmiş. Koca evrende yalnızca o, zavallı âşık Tanrı'nın yaratma gücüyle aşkına yanıt aramasını bir büyüklük olarak görmüş.

Çünkü aynı güç, onda olsa, o da aynı şeyi yaparmış.

O, bunun yerine, kendi Tanrıçasına sunmak için düşlerini yazarak bir Hayaller Evreni yaratmış. Büyük aşklarını küçük harflerle yazmış. Ama günümüzün masallarında Aşk Ülkesi'ni keşfetmeye çıkan tanrılar ve masal kahramanları sonsuz acılarla cezalandırılırmış. Masallarda aşka yer yokmuş artık. Âşık olan her Kurşun Asker kırılır, her King Kong ölürmüş. Aşkın bulaştığı her masal mutsuz bitermiş. Oysa, bir masal mutsuz bitmişse, aslında o masal henüz başlamamıştır, derdi masalcılar. Ve artık hiçbir aşk masalı, bin tanrı araya girse bile başlamazmış. Yaşanmazmış. Yazılmazmış.

Başlangıç

Kız, hikâyeyi bitirdi. Önce hikâyeden çıkması gerekiyordu. Nasıl da kendini kaptırmış ve beş dakikalığına farklı bir yere göç etmişti. Bitmeseydi, ordan çıkamayabilirdim, diye anormal bir endişe duydu. Bir şey okurken ona sunulan dünyanın içine dalması belki de Güldem'in en garip huyuydu. Okuduğu romandaki veya hikâyedeki karakter ne kadar ona benziyorsa Güldem o kadar kendini o dünyada sanıyordu. Az önce okuduğu hikâyedeki karakter belki ona benzemiyordu ama o karakterin duyduğu aşk ona karşı hissedilmişti, bu da kendini gerçek dünyada yok edip o kâğıdın içindeki dünyada var etmesi için yeterli bir nedendi. Çocukluğundan beri bu böyleydi, dünyadan kopup kitapların dünyasına ışınlanmayı çok iyi becerirdi. Bir çocuğun oyun oynarken veya bir babanın kahvaltıda gazete okurken yaşadığına benzer ama çok daha kalıcı bir göçtü onunkisi. Belki de bir göç değil, ona bahşedilmiş bir güçtü bu. Belki de Güldem'in doğaüstü gücü güzelliği değil, buydu.

Güldem hikâyeden çok etkilenmişti, çok klişe bir etkilenmişlik göstergesi olduğunu bile bile sesli bir nefes verdi. Gözlerini harflerin

arasından alamamıştı, belli bir kelimeye veya bir cümleye bakmıyordu, sadece önündeki kâğıda bakıyordu. Onun için yazılmış olan en güzel şeyi seyrediyordu; önündeki kâğıt parçası, ona göre yeryüzünde bir kız için yazılmış en güzel şeydi. Ona çok uzun ama çok da güzel gelen boş saniyelerden sonra kafasını kaldırdı. Çok iyi bir filmden çıkmış, sinema salonunun dışındaki ortama adapte olamamış biri gibi şaşkın şaşkın bakınıyordu şimdi, dünyanın en tanıdık yeri olan odası ona daha önce bulunmadığı yabancı bir yer gibi görünmüştü. Bu duygu aniden kesildi, o hikâyeye başladığından beri yitirdiği hafızası yerine gelmişti bir anda. "Bu hikâyeden niye bu kadar etkilendim ki, ben daha önce bunu okumuştum" dedi kendi kendine. Bunamış biri gibi daha önce gittiği bir yeri bir süreliğine unutmuştu sanki. Bu düşüncesini kanıtlamak için çekmecesinin derinliklerinde elini gezdirmeye başladı. Ve buldu. 13.03.1997 tarihli Gökalp'in A4 kâğıdına daktilo ile yazdığı ve kızın posta kutusuna bıraktığı başlıksız hikâye. "Zamanında bundan etkilenmeyecek kadar salakmışım" diye düşündü. "Hatta az önceye kadar bunu anımsamayacak kadar da salaktım" diye ekledi düşünce envanterine. Sonra kızdı kendi kendine; başkasıyla birlikteydi o zaman, etkilenmesi saçma olurdu. Bu açıklamadan kendisi de tatmin olmadı.

İyi de bu hikâye posta kutuma nasıl girdi, diye düşündü, rasyonalizm filmin büyüsünün yerini almaya, Güldem filmi sorgulamaya başlamıştı. Biri hikâyeyi özenle saman kâğıda geçirmiş (bu kadar güzel ve özel bir yazıyla yazması en az sekiz saatini alırdı bir insanın) ve posta kutusuna atmış olmalıydı. Onu sevmeyen biri yapmış olmalıydı; Gökalp'in bir arkadaşı... Umut, evet Umut olmalıydı. Gökalp'in ölümünün birinci yıldönümünde onun soyut katiline düzenlenen kötü bir şaka. "Katil" kelimesinden nefret etti, kimsenin böyle düşünmeye hakkı yoktu. "Duygularımı suçlayamazsınız" dedi. "Ben bile suçlayamam." Bir an için, eğer suçlayabilseydi n'olurdu diye düşündü.

Şimdi Umut'u telefonla arayamazdı çünkü Umut okuldaydı ve Umut'un cep telefonu yoktu. Akşamüstüne kadar beklemeye karar verdi. O zamana kadar yaşadıklarını veya okuduklarını unutturacak bir şeylerle uğraşmalıydı. Başak geldi aklına. Eski bir fotoğraf albümüne gözü kaydı, ortaokul ve lise dönemindeki arkadaşlarıyla birlikte çektirdiği fotoğrafları seyre daldı. Her fotoğrafta komik bir şey buluyor ve gülüyordu. Hatıraları, üzerindeki tüm stresi atmıştı. Okul gezileri, piknikler, merasimler, teşekkür belgeleriyle verdikleri pozlar, pijama partileri, ilk makyajlar, yorganın

altında tavla partileri, erkek kostümleriyle yasaklı fotoğraflar, mezuniyet görüntüleri, hepsi o kalın fotoğraf albümünün içindeydi. Tek bir kareyle uzun kalıcı hatıraları dile getiren belgeler. Bazı ayrıntıları ilk kez fark ediyordu; ilk çıktığı oğlanın bir fotoğrafta arka planda tesadüfen görünmesi, bacak bacak üzerine attığı bir resimde donunun gözükmesi, folklor ekibindeyken çekilen bir fotoğrafta poz vereyim derken senkronu kaçırıp ayağını havaya kaldırmış olması, okulun rock müzik çalan orkestrasında *back* vokal yaparken mikrofonun aşağıya kaydığını görmeden şarkı söylemeye devam etmesi gibi bir sürü fark edilmemiş ayrıntıyı gizlendikleri yerden çıkardı. Acaba hangi şarkıydı o söylediği? *Sweet Child O'Mine*'dı galiba, emin değildi. Birden aklına Başak'ın bugünkü sözleri geldi: "...ben seni hep konservatuardasın diye hayal ediyordum." Ekonomiden hoşlanmadığını anladığı üniversitedeki ilk senesinde aklına koymuştu konservatuarı, hayallerini gerçekleştirebileceği yer orasıydı. Çok da çalışmıştı, şehrin en kıdemli şan hocasından pahalı dersler almıştı. Peki sonra nasıl oldu da ekonomi diploması denilen kâğıt paçavrasının çekimine kapılmıştı? "Sistem" diye yanıtladı sorusunu, ÖYS, iş imkânları, para, gelecek, koca, ev, aile, çocuk, çocuklar gibi kavramlarla destekledi yanıtını. "Ailem" dedi ikinci bir yanıt olarak, suç ailesindeydi. Bu olabilir miydi, kurs ücretlerini ailesi ödememiş miydi? Epey düşündükten sonra içinden "Ben" dedi, "Esas suçlu benim."

İşte tam da hayaller, diploma vs paradoksu sırasında tanışmıştı Gökalp'le. Arkadaşları arasında onu, konservatuara gitme konusunda destekleyen tek kişi Gökalp'ti. Tüm arkadaşları ve sevgilisi Ersin, onun üniversiteyi bırakıp konservatuvara giderek büyük bir hata yapacağını ve geleceğini riske atacağını söyleyip duruyorlardı. Gökalp ise hayallerinin peşinden gitmesini söylüyordu sürekli. Gökalp, Güldem'e âşıktı, ama Güldem başkasına âşıktı, belki de bu yüzden Gökalp onun konservatuara gitmesini istiyordu. Tabii ya, Gökalp, Güldem'i Ersin'den uzaklaştırmak için onun konservatuara gitmesini istiyor olmalıydı. Bu düşüncesiyle kendini aldattığını biliyordu. Belki de Gökalp onu desteklediği için konservatuvar fikrinden uzaklaşmıştı. Ne de olsa âşık olduğu adam –Ersin'di bu– onun için daha hayırlı olanı düşünürdü. Değil mi? Ersin "Saçmalama, konservatuara gidip de ne olacan, popçu mu?" diyerek onun aklını mı çelmişti? Ersin miydi esas suçlu? Ya da sevildiği adama değil, sevdiği adama uyma gereksinimi hayatının hatasını yapmasına mı neden olmuştu? Çok fazla saçmalamıştı, "Bu kadarı yeter" dedi kendine. Güldem içindeki hayalperesti

kendi elleriyle öldürmüştü, başka biri veya başka bir şey değil, bunu kabullenmeliydi.

Akşamüstü olunca Umut'u aradı.

"Selam n'aber?" dedi Umut'a.

"İyidir, sağol. N'oldu?" dedi Umut ve "N'oldu" demekle kızın şüphesini çekti.

"Bir şey yok, sen bugün niye derse gelmedin?"

"Uyanamadım, benim yerime imza attınız, değil mi?"

"Atmışlardır mutlaka, merak etme" dedi Güldem ve söylenecek bir şey kalmayınca sinir bozucu bir sessizlik oldu. O kısa sürede, Güldem her şeyi anlatmaya karar verdi, belki de sadece o sessizliği kırmak istemişti.

"Aslında ben seni şunun için aramıştım. Bugün posta kutumda bir hikâye buldum. Gökalp'in bana bir buçuk sene önce verdiği hikâyelerden biri. Çok güzel bir elyazısıyla kalın saman bir kâğıda yazılmış. Lütfen söyle, sen mi yaptın bunu? Söyle lütfen, kızmayacağım söz. Son zamanlarda çok ağır olaylar başıma geliyor, buna da katlanacak gücüm yok."

"Ben yapmadım tabii ki. Bundan emin olabilirsin" dedi Umut. Sesi ikna ediciydi.

"Çok kötü bir şaka bu."

"Evet bence de."

"Bence Gökalp'in bir arkadaşı yapmış olmalı."

"Bu imkânsız. Gökalp'in tüm arkadaşları şehir dışında. Bunu biliyorum, onlar benim de arkadaşım çünkü. Ayrıca burada olsalar bile böyle bir şey yapmazlar. Az buçuk tanırsın hepsini, seni sevmezler ama böyle bir şey de yapmazlar. Akrabaları da ölümünden seni suçlamıyorlar, seninle ilgili olan şeyini... şey... şeyini de bilmiyorlar. Bunları konuşamadık daha önce, belki bilmende yarar vardır."

"Canım çok sıkılıyor. Kafayı yiyeceğim."

"Sıkma canını, ben yine gizli gizli araştırırım. Yakında kimin yaptığı ortaya çıkar, hiç merak etme."

"Çok sağol. Şimdi kapatmalıyım. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

6

Umut değildi, bir iki şüphe çeken laf etmişti ama o değildi, o olamazdı, bundan bir şekilde emindi Güldem. Telefonu kapattıktan sonra hafiyelik ruhu kabardı ve odasına geri dönerek hikâyenin yazılı olduğu kâğıdı incelemeye başladı. Bir şey bulmayı umut ederek sağına, soluna, köşelerine, arkasına baktı. Kâğıt pürüzsüzdü, en ufak bir kıvrık, buruşma izi falan yoktu. Yazılara baktı, en ufak bir harf hatası, bir harfte yanlış bir uzama, harflerin koyulukları arasında bir fark, dağılmış bir mürekkep izi, hiçbir şey yoktu. Bilgisayarda yazılmış kadar kusursuzdu, bir bilgisayarın yazamayacağı kadar da insan yapımıydı. Hikâyeyi yeniden okudu. Gene hikâyenin içine girmesine ve etkilenmesine çok şaşırdı. Sonra iki yıl önce aldığı hikâyeyi okudu. Tıpatıp aynı gibi geldi önce ama son paragrafta kendisini rahatsız eden bir şeyin farkına vardı. İki yazının son paragraflarını karşılaştırdı. Daha önce daktiloda yazılan hikâyede "O, bunun yerine, kendi Tanrıçasına sunmak için düşlerini yazarak bir Düşler Evreni yaratmış" yazıyordu. Yenisinde ise "Düşler Evreni" yerine "Hayaller Evreni" kullanılmıştı. Hikâyede "düş" yerine "hayal" kullanılması tuhafına gitti Güldem'in. Bir polisiye filmde gördüğü gibi, ipucunu yani "HAYAL" kelimesini masasının üzerindeki post-it'e yazdı ve duvara yapıştırdı. Bu bir ipucu sayılabilir miydi? Hayal isminde birini tanıyor muydu? İki kelime de aynı anlama geliyordu ama "düş" kelimesi "hayal" kelimesine göre o kalıp içinde evren kelimesine daha çok yakışıyordu. Cümlenin içinde ilk önce düş'ü kullanıp (düşlerini yazarak) sonra "Hayaller Evreni" yazması bir tutarsızlık yaratıyordu. Güldem, bir yazarın iki kelime arasındaki seçiminin arka planını çözmeye çalışan bir okurdan öte, bir yazar gibi düşünüyordu. Ben olsam düş'ü kullanırım diye sonuca bağladı seçimini. Zamanla yazarla okur rollerini mi değiştiriyordu? Gün geçtikçe Gökalpleşiyor muydu yoksa? Bu fikirle beraber ürperdi.

Hayal kelimesine, o kelimeyi okuması için gereken sürenin 1.000 katı kadar bir süre baktı. Aslında o kelimeyle gözlerinin arasındaki boşluğa baktığını söylemek daha doğru olur. Sanki aradaki uzaklığı göz kararıyla hesaplamaya çalışıyordu. Kafasının içinde ise gözlerinin gördüğüyle alakasız düşünceler dolaşıyordu. Güldem'e düşünce dalgalarını ufak bir iğneyle kâğıda ileten makinelerden biri takılsaydı, o anki düşüncelerinin dağınıklığından ve birbirleriyle olan çelişikliğinden dolayı makine önce

eski bir çamaşır makinesi gibi yerinden oynamaya başlar, ardından içindeki devreler oraya buraya sıçrayıp sigortaları attırırdı.

Güldem düşüncelerini savuşturmak için gazetenin magazin sayfasını açtı (Magazinin en büyük faydasıydı bu; kötü düşünceleri savuşturmak). Sayfanın çoğunu bir röportajla doldurmuşlardı: "Sosyete Güzeli Yasemin Bozdağ'dan Çarpıcı İtiraflar: Hiç Âşık Olmadım" Büyük bir gazetenin çok okunan bir sayfasında, hayatında görmediği bir kadınla sanki kadın çok önemli bir insanmış gibi uzun bir röportaj yapılmıştı. Spotun altındaki paragraf "gece hayatının tanınmış simalarından..." diye başlıyordu, zaten "gündüz hayatının tanınmış simalarından" söz eden bir haber olsa şaşardı. İnsanların sadece küçük bir bölümünün ait olabildiği bu hayat türünün varlıkları neden bu kadar merak ediliyordu? Tüm itirazlarına karşın her kadın, hemcinslerinin özel hayatını merak ederdi. Sanıldığının aksine kadınlar birbirlerinden habersiz bir şekilde aynı davranışları gösteren bir cins değildi, onların erkekler tarafından fark edilmeyen gizli bir zincirleri vardı, böylece tek bir varlık gibi hareket edebiliyorlardı. Sadece kendi varlıklarına güvenenler o zincire danışmadan yaşayabiliyordu. Âşık olabiliyordu.

Güldem o gizli zincirden kopuk yaşamayı deneyenlerden (başarıp başarmadığı önemli değildi, en azından deniyordu) biriydi. Bu tip röportajları (o gizli zinciri bir şekilde yönlendiren şeylerden biriydi o röportajlar, tıpkı İkinci Dünya Savaşı'nda gazetelerin askeri talimatları şifreyle yazmaları gibi, içinde saklı mesajları sadece o gizli zincirin mensupları okuyabilir ve uygulayabilirdi) okumaktan nefret ederdi. Ama okurdu. Bu defa sadece sorulara göz gezdirecek ve hemen başka bir sayfaya geçecekti. Bir soru dikkatini çekti: "Hiç doğaüstü bir olayla karşılaştınız mı?" Sosyete güzelinin yanıtına baktı: "Hayır ama karşılaşmak isterdim." Bu soru Hakan Şükür'e, İbrahim Tatlıses'e veya Umberto Eco'ya sorulsa yanıt yine aynı olurdu. Herkes bunu isterdi. Güldem de isterdi. Bir sonraki soruda röportajcı sorusuna yeni bir boyut katıyordu: "Peki, ya bu kötü, zalim, size zarar verebilecek doğaüstü bir varlık olursa?" Magazin röportajlarında karşılaşmayacağınız türden bir soruydu. Bu tip değişik sorularda röportajı yapan gazeteci bir anda kendini belli eder ve okuyucunun ilgisini çekerdi. Güldem röportajı yapan gazetecinin hayalini kurdu kafasında: 20'li yaşlarında, ergenlikten kalma sivilcelerin izi belli oluyor ama fena da sayılmaz, yakışıklı bile denebilir, genelde koyu renk giyiniyor, eli kanda olsa cuma akşamları *X-Files*'ı kaçırmıyor ama yine de

eski *Alacakaranlık Kuşağı* gecelerini özlüyor, kapıdan dışarı adımını atarken cüzdanını alıp almadığını kontrol edeceğine walkman'ini kontrol ediyor, aslında Stephen King'le röportaj yapmak istiyor ama gazete patronları popçularla yapmasını buyuruyor ve o tüm bunlara katlanıyor çünkü sistemin içine dışardan yollanan bir ajan gibi hissediyor kendini, bir gün gazetenin patronu olmanın hayalini kuruyor, işte o an gelince şu an istediklerini yapabileceğini düşünüyor ve o gün geldiği zaman şimdi düşünüp de gerçekleştiremediklerini unutmamak için projelerini kırmızı defterine yazıyor ve yazdığı her şeyden sonra onları gerçekleştireceğine "Kripton adına" yemin ediyor...

Güldem ne de çok düşlemişti o gazeteciyi. Hayal gücü son zamanlarda inanılmaz işliyordu; bir röportaj sorusunun içinden sorunun sahibinin kendisini birebir ortaya çıkarmıştı sanki. Sonra o hayal ettiği kişiyi birine benzetti. "Umut, Umut'a benziyor" dedi içinden. "Hayır. O değil, daha çok..." diye düşünürken düşünce balonunun devamından korkarak balonu sosyete güzelinin yanıtını okuyarak patlattı: "Hımm, neden olmasın, belki böylesi daha da ilginç olur."

Kendisi ne yanıt verirdi acaba? Omzunda kimin yaptığı anlaşılmayan masum bir davul solosunun bile onu ölesiye korkuttuğunu hatırlayınca yanıtının "Hayır" olacağından emindi. Şarkısına eşlik eden hayali ses ise onu çıldırtacaktı neredeyse. Hem bunlar saçma olaylardı. "En saçma sapan doğaüstü olaylar" seçilse bunlar ilk ona mutlaka girerdi. Sonra posta kutusundaki hikâye henüz doğaüstü sıfatını hak etmiyordu. "Hayal" kelimesini fark edişi ise sadece bir polisiye romanları müptelasının ilgisini çekecek bir ayrıntıya benziyordu. Güldem, tüm yaşadıklarını hesaba katarak sonunda kendini doğaüstü olayların eşiğinde biri olarak tanımladı. Ve asıl rahatsızlığının bu yüzden olduğunu anladı. Sanki onu takip eden bir UFO vardı, açıklanamaz uçan cisim ona bazı sinyaller yolluyordu, Güldem kafasını kaldırıp gökyüzüne baktığı anda ise ortadan kayboluyordu. Yine de zamanla yaklaşıyordu. Tıpkı bilimkurgu veya korku filmlerinin başında olduğu gibi. "Gelecekse gelsin" demenin bir manası yoktu, hemen gelseydi "sinematografik" olmazdı.

Okuldan erken döndüğü için istemediği kadar vakti vardı. Bir şekilde kullanmalıydı vaktini. O sırada annesi "Senin finallerin ne zaman?" diye sordu. Bu soru ona "Senin sonun ne zaman?" gibi geldi. Kısa bir an dehşete kapıldıktan sonra sık sık başına gelen bu durumdan ustalıkla sıyrıldı ve "Pazartesi" diye yanıtladı. "Çalışman gerekiyor" dedi annesi. "Doğru,

pazartesi Sosyal Piyasa Ekonomisi'nden sınavım var" dedi kız. "Bugün günlerden ne?" diye sordu ardından. Annesi, son iki üç gündür kızının suratına yapışan dalgınlığı sezdiği için şaşırmadı ve "Perşembe" dedi.

Güldem uzun bir süredir çalışma masasında oturuyor ve bir ders kitabına bakıyordu. Öğrencilerin sık sık kullandığı deyimle kitap da ona bakıyordu. Bakıştığı yakışıklının adı Sosyal Piyasa Ekonomisi idi. Bir gazetenin ekinde bu kitabın eleştirisi yayımlanırsa nasıl olur diye merak ediyordu. "Yazar bu yeni kitabında okuyucunun bol bol sancı çekmesine sebep olabilecek yarım sayfa uzunluğunda cümlelerle kaotik bir anlatım tercih etmiş. Didaktik olması gereken bir eserin sürükleyicilikten bu kadar uzak olmasında yazarın sık sık yabancı kitaplardan kötü ve yanlış şekilde yapılmış çevirilere yer vermesi de neden olmuş olabilir. Her şeye karşın dersi alanlara (mecburen) önerebilirim."

Saatine baktığında çalışma masasının başında, sandalyede bir saati hiçbir şey yapmadan geçirdiğini gördü. Bir an saatindeki akreple yelkovanı yanlış okuduğunu sandı ama doğruydu. Resmen hiçbir şey yapmamıştı, belki de yaptığı tek şey o kitap eleştirisi fantezisiydi. Onun dışında tamamen hiçbir şey yapmamıştı. Dünyada hiçbir şey yapmadan bir saat boyunca aynı yerde durabilen tek varlık öğrenci-insan olmalıydı. Aslında çoğu öğrenci-insanın yaptığı gibi anlayarak tekrar etme aşamasından, önce özet çıkarma yöntemini denemeliydi. Fakat kitaplıklı masasının ikinci rafında duran ders özetleri yığınını görünce özetlerin yararı hakkında şiddetli bir şüpheye kapıldı. Belki de özet çıkarmak için harcadığı zamanı, tekrar etmeye verse derslerinde çok daha başarılı olurdu. Ama bir yandan da sıkça kullanılan anonim bir teori vardı: "Yazarak çalışınca konular insanın aklına daha iyi girer." İyi de bu teorinin doğruluğu nasıl kanıtlanmıştı ya da nasıl kanıtlanabilirdi? Belki de milyarlarca öğrenci-insanı ilgilendiren çalışma teknikleri üzerinde hangi yöntemin, özet çıkararak mı, cümlelerin altını çizerek okumanın mı, kısık sesle kitaptakileri tekrarlamanın mı, iki veya daha fazla kişiyle çalışmanın mı daha faydalı olduğunu saptayacak bir bilimsel araştırma yapılsaydı, öğrenci-insanlar vakitlerini daha verimli kullanabilirlerdi. Kazandıkları ekstra zaman yeni icatlar anlamına gelebilirdi. En azından milyarlarca öğrenci-insanın trilyonlarca beyin hücresinin daha faydalı işlere kanalize olmasını sağlanabilirdi böylece. Güldem tüm bu düşüncelerinin arasından ilk

problemine döndü ve aniden "Bu sefer özet çıkarmayacağım" diyerek problemini halletti.

Çok geçmeden, "Bugün ders çalışmayacağım" diyerek diğer tüm problemlerini kökünden yok ederek çözdü.

İki tuhaf olayla başlayan ama onlara inat olağandan da sıradan geçen bir günün finalini gerçekleştirmek için salonda televizyon izlediği kanepeden kalkarak odasındaki yatağına doğru gitti. Yatağına tam uzanacaktı ki günün sıradanlığının yeniden kırılarak, UFO'dan yeni bir sinyalin geldiğini fark etti. Battaniyesi ve pikesi düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Yatağını düzeltmeyeli yıllar, düzenli bulmayalı ise iki ay oluyordu. Tam iki ay önce –bunu bu kadar net hatırlaması tuhaftı– annesiyle bu yüzden kavga etmişti ve annesi "Bir daha yatağını düzeltmeyeceğim, artık öğrenmen lazım" diyerek kavgayı sona erdirmişti. Kavga sanatında iki tarafın kulağına giden son cümleyi söyleyen kazanmış sayılırdı, bu yüzden Güldem'in "Ama anne..." demesi havada kalmıştı. "Ama anne sen yorgana öyle bir biçim veriyorsun ki ayaklarımı battaniyenin kıvrılması ile oluşan katmana koyabiliyorum, oradaki ılıklık yatağın hiçbir yerinde yok ve sadece senin yaptığın gibi eşit ve simetrik oluşan o katmanlara ayaklarımı koyunca en şiddetli kâbuslarım sırasında yaptığım refleks dönüşlerinde bile yorgan üzerimden kaymıyor, üstüm açılmıyor, böylece daha rahat uyuyabiliyorum" demek isterdi ama bu alışkanlık her ne kadar gerçek olsa da kulağa inandırıcı gelmiyordu. Oysa her insanın tuhaf davranışlar hanesi olmalıydı ve Güldem için annesinin düzelttiği yorganın büyülü biçimi bunlardan biriydi. Kavgadan sonraki iki hafta boyunca Güldem yatağını annesi gibi düzeltmeye çalışmıştı ama hiçbir zaman o iki katmanı istediği gibi düzgün katlamayı becerememişti. Bazen yaptığını sanıyordu ama yorganın içine girdiği anda bozuluyordu. O iki hafta ciddi anlamda uykusuzluk çekti. Yıllardır yorganın, pikenin veya battaniyenin katmanlarına konan ayaklar doğrudan çarşafın tatsız tuzsuz ılıklığıyla temas edince o ayakların sahibinin uyuması için yüzden geriye doğru sayılan kuzular dahil hiçbir yöntem işe yaramıyordu. Zaten eğer bir insan bu sapkın yöntemle uyku arıyorsa gerçekten çaresiz durumdadır. Neyse ki ortalama insan ömrüyle karşılaştırırsak bu durum fazla sürmedi. Ayaklarının yatak çarşafının ılıklığına alışabilmesi sadece dokuz gecesine mal oldu. Ondan sonra eskisi gibi olmasa da yine de rahat uyudu.

Güldem odasından dışarı çıktı ve banyoda dişlerini fırçalayan annesine teşekkür etti. Annesi ağzındaki diş macunlarının izin verdiği kadar "Niye?" diyebildi. "Yatağımı toplamışsın" dedi Güldem. "Ben toplamadım" diye karşılık verdi annesi ve "Belki baban toplamıştır" diye de klasik bir aile esprisi yaptı. Güldem gülemedi bu espriye. Annesine yeniden "İyi geceler" diyerek odasına girdi. Kendi yapmadığından emindi. İnsanın hafızasını kaybetmesi, aklını kaybetmesinden daha zor diye düşündü. Aslında annesinin yatağını düzeltmediğini tahmin etmeliydi, çünkü yatağın şu anki görüntüsünde annesinin mükemmeliyetçi tarzı görünmüyordu. Kırmızı pikenin bazı bölgelerindeki buruşukluklar bunun kanıtıydı. Yatağın içine girince bunu daha iyi anladı; katmanların eni eşit uzunlukta değildi. Sağ ayağını uzattığı katman iyiydi ama elini uzatınca ayak kısmındaki uzunluğun el kısmındaki uzunluğa eşit olmadığını anladı. Dikdörtgen değil yamuk olmuştu. Tamam mükemmel değildi ama en azından denenmişti. Ne kadar uğraşsa kendisi de o şekle getiremezdi, bu yüzden her kim düzelttiyse onu bu konuda suçlayamazdı. Erkeklerin en belalı beceriksizliğinin bulaştığı dünyadaki tek kız belki de Güldem'di. "Bu yüzden evde kalmam inşallah" dedi kendi kendine.

Ve gözlerini güzel bir rüyaya kapattı.

Rüyasında yatağını düzelteni gördü. Yatağındaki korkuluğu.

7

30 Nisan 1999 Cuma

Cuma günlerini severdi. Çünkü sadece bir ders vardı. Gerçi ders Uluslararası İktisat'tı ve bu, okul tarihinin en sıkıcı dersi anlamına geliyordu ama yine de tüm gün tek dersin olması mutluluk sebebi olabilirdi.

Güldem daha evden dışarı çıktığı anda mübarek cuma gününün tuhaf olaylara gebe olduğunu ve bugün tuhaflıkların diğer günlere göre daha erken doğacağını hissediyordu. Odasına girip yatağını düzelttiğine göre UFO iyiden iyiye yaklaşmıştı. Düşündüğü gibi de oldu, posta kutusunun boşluğundan sarkan sarımsı kâğıdı merdivenlerden ayağını zemin kata

basmadan gördü, hatta onu görmenin heyecanı ve ona duyduğu merak yüzünden merdivenin son basamağını unuttu, ayağını boşluğa doğru attı, öne doğru sendeledi, neredeyse Michael Jackson'ın *Smooth Criminal* klibindeki kadar eğilmişti ve en az o klipteki kadar insanüstü bir çabayla doğrulmayı başardı. Bir nefes verdikten sonra bir saniye önceki, düşeceğim ve boynumu kıracağım korkusundan kurtulup posta kutusuna doğru ilerledi. Posta kutusunda bir önceki gibi kalın ve saman rengi bir kâğıt buldu. Dörde katlanmıştı. Güldem o sarımsı kâğıdı görünce korkacağını sanıyordu ama tam tersine korkunun azılı düşmanı güven hissi ile dolmuştu. Posta kutusundaki o kâğıt, içinde tümüyle güvende olacağı yeni bir dünya anlamına geliyordu. Kendine bahşedilen bu yeni dünyayı çok merak ediyordu ama açmadı. Okula gitmesi gerekiyordu. O gün derse girip imza atmazsa finalden 100 alsa bile devamsızlıktan kalırdı. Tüm otobüs yolculuğu boyunca kâğıdı herkesin ortasında açıp okuma fikrine karşı gizli bir savaş verdi.

Uluslararası İktisat hocası Ali İhsan Doğaner isminin başına "Prof. Dr." ekini kazanmış, Amerikalarda yüksek düzeyde öğrenim görmüş, yabancı ülkelerdeki panellerde Türk olduğunu belli eden İngilizcesiyle dinleyicilere zorlu anlar yaşatmış, bir türlü dekan olamadığı için etrafına karşı gizli bir nefret besleyen seyrek saçlı, kısa boylu, boyuna oranla zayıf sayılsa bile hatırı sayılır bir göbeğe sahip bir adamdı. Her hoca gibi o da ilk dersinde, hiçbir zaman sahip olamadığı sempatikliği doğaüstü bir güçle sağlamaya çalışarak "Bana istediğiniz soruyu sorabilirsiniz, sakın soru sormaktan çekinmeyin. Bu aptalca bir soru olsa bile sorun. Merak eden öğrenci iyi öğrencidir. Soruları yanıtlamak bizim görevimizdir" türünden bir nutuk atmıştı. Ancak bunun kalleş bir tuzak olduğu daha ikinci derste belli oldu. İlginçtir ki sorulan ilk soruyu kendi kelimesiyle, bu sefer gerçek anlamıyla kullanarak aşağılamıştı: "Bu çok aptalca bir soru." Dördüncü derste ise ikinci derse girmeyen ve arkadaşlarının ikinci dersteki olayı anlatmaması yüzünden, başka bir öğrenci soru sorma gafletine düşmüştü. Sınıftaki herkes içinden eyvah demiş ve soruyu soran kısa boylu, yeni tıraş olmuş çocuğa acımıştı. Bu sefer Ali İhsan sadece soruyu değil sorunun yaratıcısını da aşağılamıştı: "Birinci sınıftaki bir İktisat öğrencisi bile bu kadar aptalca bir soru soramaz. Mikro İktisat'tan hâlâ geçmediysen, o başka." Bu yüzden o oğlan sabahki acelesine karşın tıraş olmasının sebebi olan kızın, herkesin önünde bu aşağılamaya maruz kalan kendisiyle çıkmayacağını düşünmüş ve o günkü "teklif etme projesi"ni bir süreliğine rafa kaldırmıştı. Sevdiği kız o

akşam bir arkadaşının arkadaşıyla tanışacak ve o sabah haftalardır çıkma teklifini beklediği tıraş olmuş çocuğun yerine bu yeni çocukla çıkmaya karar verecekti.

Hocanın bir de asistanı vardı. Ünsal, yirmi beş yaşındaydı ama en fazla yirmi gösteriyordu. Sınıftaki bazı öğrenciler ondan yaşlıydı. Ünsal'ın kumral saçları demode bir şekilde yandan taranmıştı. Yıllardır inatla yandan tarıyordu. Onu eleştiren arkadaşlarını "Ne olacak, Tom Cruise da yıllardır saçlarını yandan tarıyor" diye yanıtlardı. İçinden "Bir gün saçları yandan tarama modası geri gelecek ve o gün dünyanın en popüler adamı ben olacağım" diyordu He-Man'i yeneceği günü iple çeken İskeletor misali. Ünsal'ın bebeksi bir yüzü, pembeleşmeye müsait yanakları ve bebeksi suratlarda rastlanmayacak kadar kocaman bir burnu vardı. Tahtaya grafikleri o çizerdi. Sonra da Prof. Dr. Ali İhsan grafiğin üzerindeki çizgileri ve noktaların anlamlarını anlatırdı. Eğer Ünsal en ufak bir hata yapmışsa, sınıfın karşısında onu küçük düşürürdü. Ünsal çizdiği grafiğin sadece hatalı olan kısmını silip düzeltecekken, "Hepsini sil Ünsal, tekrar çiz" derdi ustası. Ünsal içinden "Bu çok gereksiz" diye düşünmesine rağmen, usta çırak ilişkisini bozmaması gerektiğini biliyordu, yoksa sonsuza kadar çırak kalabilir ve üstü başı tebeşir tozuyla kaplanana kadar grafik çizebilirdi.

Güldem'in aklı derste değil, dosyasının içinde uyuyan saman rengi kâğıttaydı. *Uluslararası İktisat II* kitabı açıktı. Yanında dosyası duruyordu. Eli dosyasının üzerindeydi. Elini orada tutmasındaki amaç sadece dosyanın içindekini korumak değildi sanki. Yıldız Adam'ın bir kaseti kulağına yaslayarak dinlediği bölüm aklına geldi. Güldem de Yıldız Adam gibi eliyle kâğıttakini okumaya çalışıyordu. Başaramadı. "Tabii ya, arada dosya var" diye güldü kendine. Sonra *Yıldız Adam*'ı izleyip izlemediğini sordu kendine. O küçükken, *Yıldız Adam* TRT 1'de oynuyordu ama hiç baştan sona bir bölümünü izlemiş miydi acaba? Sorusuna kesin bir yanıt bulamadı.

Teneffüste herkes dışarı çıkınca okuyabileceğini düşündü ama bu hareketi tuhaf karşılanır ve merak uyandırırdı. Ersin bir anda sürpriz yaparmış gibi arkasında peydahlanıp okuduğu şeyi elinden alabilir sonra da Şebnem, Murat, Burak ve Ceyda'nın oynadığı bir ortada sıçan oyununun kurbanı olabilirdi. Bunun yerine kalabalık bir teneffüs geyiğini tercih ederdi. Dosyasını sıranın altına koydu ve dışarı çıktı. Sonra aniden geri döndü ve dosyasını yanına aldı. Dosyasını yanına almasını "Tüm notlarım

içinde ve tüm fotokopi canavarları etrafta, bir günlük tedbirin zararı olmaz" diye açıkladı Ersin'e.

İkinci ders 10.30'da başladı. Biraz, derse kendini vermeye çabaladı. Hocanın dediklerinden bir şey anlamadığı için kitabı okuyarak konuyu anlamaya çalışıyordu. İlginç olan kitabın yazarının hocayla aynı kişi olmasıydı. Kitabın hocadan daha iyi anlattığını diğerleri de anlamış olacak ki öğrencilerin çoğunun gözü hocada değil kitaptaydı. Güldem de kitaptaki cümleleri hocanın mırıldanmaları eşliğinde okuyordu. Kitabın yanında hocanın ses kaydının olduğu bir kaset verseler okula gelme zahmetine ne hoca ne de öğrenciler katlanacaktı. "Bu ayın ders kitabı: Uluslararası İktisat II. Ali İhsan Doğaner ilk kitabında olduğu gibi okuyucusunu ülkeler arası ticaret başta olmak üzere çeşitli ilişkiler içinde sıkıcı bir yolculuğa çıkarıyor. Hikâyelerini resimlerle daha ilginç kılabileceği halde o, hâlâ anlaşılmaz ve kâğıt üzerine çok kötü basılmış grafikleri seçiyor. Kitabın sürprizi ise yazarın kendi ağzından anlattığı konuşma bandının kitapla beraber ücretsiz verilmesi. Sonuç olarak; sadece formülleri, acayip terimleri ve grafikleri seven manyaklara önerebilirim." Kafasının içinde bile olsa daha önce yaptığı esprileri tekrarlamayı sevmezdi Güldem ama yine de düşlediği fanteziye gülümsedi.

Dersin normalde 11.45'te sona ermesi gerekiyordu ama bu finallerden önceki son ders olduğu için hocanın kitabı bitirmesi gerekiyordu. Ve kitabın bitmesine daha on beş sayfa vardı. Minimum kırk dakika demekti bu.

Ve işte o korkunç dakikalar başladı.

Bir öğrenci-insana yapılacak en büyük işkence buydu. Gerçi hoca "İsteyen çıkabilir" demişti ama kapıdan ayağını atan her öğrencinin o anda mimleneceği biliniyordu. "İsteyen çıkabilir" önerisi, "İsteyen soru sorabilir" gibi klasik bir hoca tuzağıydı. Sınıftaki öğrencilerin çoğu bu sene okulu bitirmeyi düşünüyordu ve kalacakları tek bir dersin onların bir senelerine mal olabileceğini biliyorlardı. Eğer şimdi sınıftan çıkarlarsa sınıfın dışında onların ayaklarını kan revan içinde bırakacak, kangren yüzünden bacaklarını kaybetme tehlikesi yaşayacakları kocaman bir ayı kapanı değil, –daha da korkunç– 365 günlerini bir anda yutuverecek bir kara delik bulunduğunu biliyorlardı. Kimse dışarı çıkmayı göze alamıyordu. Dakikalar geçtikçe beyinlerinin içerisindeki çığlıklar yükseliyordu. Eğitilmeye ve evcilleştirilmeye pek bir meraklı birkaç inek öğrenci dışındaki herkes bu işkenceye maruz kalıyordu. Toplu beyin işkencesi. Toplu katliam.

Galaksinin ücra bir köşesinde bir gezegende sıkıntıdan gerçekten, yani basbayağı, biyolojik olarak patlayabilen bir canlı türü olsaydı, onların dünyaya gelmesi son derece sakıncalı olurdu diye düşündü, daha doğrusu düşledi Güldem. Nabro gezegenindeki zıplayarak hareket eden yuvarlak ve şişman canlılardı bunlar. Bir tanesinin adı Roga Hapıltroma Denzigorlatanya idi ama kısaca Ekra derlerdi ona. Ekra, Nabro gezegeninin en ünlü okulu Oregintitenman'dan mezun oldu ve üstün başarılarından dolayı Galaksi Eğitim Müfettişliği'ne atandı. Ekra'nın ailesi çocuklarının görev nedeniyle geri kalmış ırak gezegenlere gideceğini duyunca çok korktular ama bedenden bir şey gelmezdi (Elleri olmadığından böyle derdi onlar). Ekra'nın ilk görev yeri Dünya isimli ilkel bir gezegenin Türkiye isimli geri kalmış bir ülkesindeydi. Roga Hapıltroma Denzigorlatanya sürgün diye tanımlanan görev yerine gitmeden önce Nabro'daki üstün teknoloji ile 20 yaşlarında bir insana dönüştü. Yürümek ona çok sıkıcı gelmişti ama buna dayanabilirdi, ne de olsa her mesleğin zor yanları vardı. Her şey ayarlandı ve dünyadaki görevine Cuma Ali (ona göre sıkıcı dünyadaki en eğlenceli faaliyet sinemaydı ve o da bir filmde gördüğü bu ismi kendine yakıştırdı) ismiyle İzmir kentindeki bir üniversitede başladı. Üniversitede girdiği ilk derste görevinin sandığından da zor olduğunu anladı. Yüzünden terler boşanıyordu. Çok ama çok sıkılmıştı. Daha da sıkılırsa patlayacak ve ölecekti. Dersin hocası "Şu kısa konuyu da hemen anlatayım sonra çıkarsınız" dediği anda aniden korkunç bir sesle patladı. Öğrencilerin ve hocanın şaşkın bakışları eşliğinde hiçbir dünyalının görmediği organlar (yapışkan, sulu, meni benzeri) sınıfın içinde uçuşuyor, bazıları hocanın suratına bazıları öğrencilerin üzerine bazıları ise duvarlara sıçrıyordu. Nabro gezegeninin gazetelerinde "Eğitim Şehidi: Roga Hapıltroma Denzigorlatanya" başlıklı yazılarda o ve ailesi onurlandırılıyor, dünya gezegeni sonsuza dek Galaksi Eğitim Sistemi'nden dışlanıyordu. Dünyada ise anlaşılmaz patlamanın etrafa saçtığı yapışkan maddeler duvardan sökülemediği için o sınıf kilitlendi, patlamanın yaşandığı sınıf bir yan sınıfta ders görüyor şimdi.

Güldem'in hayal gücü yine iş başındaydı. Ancak son zamanlarda profesyonelce çalışan hayal gücü bile onu yeterince oyalayamadı. Saat 12.05'ti. Daha yirmi dakika vardı ve yelkovan her zamankinden çok daha yavaş hareket ediyordu.

8

Güldem, sınıftaki işkenceden habersiz, dersi dikkatle dinleyen Ersin'i görünce dosyasındaki kâğıdı çıkarıp içindekini okuyabileceğini düşündü. Ersin, finallere doğru öyle bir inekleşiyordu ki şu an yanında göbek atsa fark etmezdi. Sağında oturan tanımadığı oğlan ve arkasındakiler ilk derste dağıtılan imza kâğıdına imzalarını (asıl imzaları değildi tabii, en kolay halini atıyorlardı ki, kendilerinin gelmediği derslerde arkadaşları onların yerine atabilsin) attıktan sonra Karbon Kafe'de okey oynamaya gitmişlerdi. Korkacak bir şey yoktu. Hem böylece beynini hocanın işkencesinden kurtarabilirdi. Dikkatle dosyasının lastik ipini çekti ve elini uzatarak saman kâğıdı çıkardı. Buruşturmamaya gayret ederek dörde katlanmış kâğıdı açtı. A4'ten biraz daha büyük olan kâğıdı bir fotoğraf negatifiymiş gibi kenarlarından tutuyordu. Bir öncekiyle aynı güzellikte el yazısıyla yazılmış, uzaktan bakınca "Tarihin En Güzel Yazıları Sergisi"nden çalınmış bir esere benziyordu. Biraz daha yaklaştığında kelimelerin oluşturduğu şeyin daha da güzel olabileceğini tahmin ediyordu. Kâğıda yaklaştıkça sınıf kayboldu, sadece önündeki hikâye ve o kaldı. Okumaya başladığında Güldem başka bir yerdeydi.

** Kayıp masallar antolojisi*

Cilt 13'ten

Modenya'nın Masalı*

Miş'li geçmiş zamanların sıra dışı bir masalıydı Modenya. Sıradan bir masal kahramanının, Modenya'nın, hikâyesiydi. Modenya, hiç gocunmadan kendi ismini koymuştu masalına, fakat masal nihayete erdiğinde en sert masal teorisyenleri dahil kimse Modenya'yı bu görgüsüzlüğünden dolayı yadırgamayacaktı. Zaten şimdiki zamanda Modenya böyle tanınıyordu: kaba, görgüsüz, terbiyesiz, ukala, çok bilmiş, megaloman, diğer masal kahramanlarına tepeden bakan, sinir, gıcık, antipatik ve tabii ki ölü.

Oysa hikâyeyi başa sardığımızda hiç de anlatıldığı veya tanındığı gibi bir Modenya ile karşılaşmıyoruz. İki cümle önce söylenenlerin aksine; kibar, terbiyeli, ahlaklı, mütevazı, çekingen, aklı bir karış havada, masal kahramanlarına gıptayla bakan, sempatik ve tabii ki yaşayan biriymiş Modenya. En karamsar kâhin bile onun bu halini gördüğünde gelecekte neden olacağı kötülüklerin zerresini tahmin edemezmiş.

Modenya, kusursuzluğu ile meşhur Teminya krallığının birbirine benzer şehirlerinden Dargeyn'de yaşarmış. Teminya masal kahramanlarının emekliliklerini geçirdikleri, fantazya aleminin turizm ve tarım zengini ülkelerinden biriymiş. Masalların sonunda derler ya; "Hayatlarının sonuna kadar mutluluk içinde yaşamışlar" işte o cümlenin kastettiği masal kahramanlarının çoğu hayatlarının sonuna kadar onlara bahşedilen mutluluğa Teminya'da erişirlermiş. Masal kahramanları dışında Teminya halkı da sonsuz bir mutluluk içinde yaşarmış. Verimli toprakları, devasa kuleleri, enfes bahçeleri ve hiçbir yerde bulunmayan çiçekleriyle Teminya masallarda bile eşine az rastlanır bir tablo çiziyormuş. Tüm bu masalsı atmosferin yaratıcısı ise Teminya'nın kralı Teminlan'mış. Kimselerin sahip olamadığı kusursuz mutluluğu sağlayan bu masalsı düzenden dolayı tüm halk Teminya kralı Teminlan'a minnettarmış. Teminya halkı adeta Teminlan'a tapıyormuş ama Teminlan'ın sakladığı çok önemli bir giz varmış. O giz, bir kehanetmiş. Kehanete göre Teminya topraklarına düşecek her gözyaşı ile beraber bu topraklara karanlık

güçler hâkim olacakmış. Eğer gözyaşı düşmezse topraklar verimliliğine ve sahibine şan, şöhret ve para kazandırmaya devam edecekmiş. İşte bu kehaneti bilen Teminlan bu mukaddes bilgiyi halkından gizlemiş, onların mutluluğu için çalışıyor gibi lanse etmiş kendini ama aslında sadece kendi ve bir zamanlar ölen eşi Dergan'dan olan kızı Teminger'in mutluluğunu düşünüyormuş.

Teminya halkı gibi Modenya da Teminlan'ın sahtekârlığından haberdar değilmiş. Modenya'nın çocukluğuna baktığımızda gökkuşağının eksik olmadığı, oyunların hiç tükenmediği, salıncakların hiç gıcırdamadığı, tahterevallilerin balans ayarlarının hiç bozulmadığı Teminya'ya ait Dargeyn şehrinde geçen mutlu ve olabildiğince sıradan bir zaman dilimini görmüş oluruz. Modenya'nın ergenliğine baktığımızda ise güneşin eksik olmadığı, sivilcelerin hiç çıkmadığı, topların hiç patlamadığı, derslerin başa bela olmadığı, mutlu ve olabildiğince diğer yaşıt Teminyalılarınkine benzeyen bir zaman dilimine tanıklık etmiş oluruz. İşte masalımız bundan sonra karışır, daha doğrusu bundan sonrasındaki olaylar neticesinde hikâyemiz bir masal olur.

Teminya kralı Teminlan, toprağa gözyaşı düşmemesi için aşkı topraklarına sokmamıştır. Yanlış anlaşılmasın; aşk yasak değildir ama aşk bilinmemektedir. Teminlan aşkı halkına öğretmemek için topraklarına sanatı sokmamıştır. Sanatı sınırlarına sokmamayı beceren Teminlan böylece halkını aşktan bihaber yaşatmayı başarmıştır. Zaten tam da bu noktada kahramanımız Modenya devreye girer.

Her Teminyalı gibi sıradanlıkla sarmalanan Modenya'nın diğer benzerlerinden farklılık gösterdiği bir özelliği varmış. Modenya meraklıymış. Her yeri görmek ister, her duvarın arkasında ne var, merak edermiş. İşte bu merakının neticesinde bir gün amaçsızca gezinirken Teminlan'ın devasa kalesine ulaşmış. Kale surlarının arasından Teminlan'ın en çok değer verdiği varlık olan Teminger'i görmüş. Görüş o görüş, olmuş.

İşte Teminya'daki ilk aşk böyle doğmuş. Modenya, Teminger'e duyduğu aşkla daha önce Teminyalıların karşılaşmadığı acayip davranışlar göstermeye başlamış. Yakın çevresinden de uzak çevresinden de bu davranışlara mantıklı bir açıklama getirilememiş.

En sevdiği dostları bile ona faydalı önerilerde bulunamamış. Açlık, uykusuzluk, hayal gücünün aşırı çalışması, dalgınlık, tembellik, diğer her şeye ilgisizlik gibi hastalıklardan mustarip olan Modenya, keşfedilmemiş bir duyguyla nasıl baş edeceğini bilememiş. Sonunda kule surlarını tırmanıp duygularını Teminger'e söyleme kararı almış. Elbette, Teminlan'ın muhafızları sayesinde bu amacına ulaşamamış. Aşkı ülkesinin sınırlarına sokmayan Teminlan, aldığı önlemlere karşın Modenya'nın bu çabasını görünce biraz paniklemiş, yine de Modenya'nın pes edip bu duygudan yakın zamanda vazgeçeceğini sanmış, Teminya'nın mutluluğunu tehlikeye sokacak herhangi bir olaya neden olacağını tahmin edememiş. Fakat olaylar onun tahminlerinin tersine gelişmiş. Modenya neredeyse her gün kaleye girmek için girişimlerde bulunmuş ve sonunda bunu başarmış. Teminger'in kaldığı odaya girmiş ve onu kimsenin daha önce duymadığı duygularla sevdiğini söylemiş. Fakat Teminger tıpkı babası gibi kalbi soğuk bir yaratıkmış, öyle yetiştirilmiş ne de olsa. "Muhafızlar!" diye bir çığlık atmış güzeller güzeli Teminger. Modenya kaçmış.

Modenya çaresiz ve umutsuz bir halde evine geri dönmüş. Günler günleri, geceler geceleri kovalamış, Modenya kendini yollara vurmuş. Teminya Krallığı'nın sınırlarını geçerek en büyük büyücülerle görüşmüş. En güçlü aşk büyülerini öğrenmiş. Teminlan'ın kalesine geri dönüp Teminger'in bardağına aşk iksiri dökmüş, kapısına aşk kokulu çiçeklerden asmış, kalenin yollarına aşk kokan sihirli kokular sürmüş, kalenin bahçesindeki her meyveye aşk vitaminleri katmış. Hiçbiri işe yaramamış. Soğuk kalpli Teminger yüz vermemiş âşık Modenya'ya.

Modenya'nın en büyük derdi aşkına karşılık bulamamak değilmiş, tanıdığı herkesin bu bilinmeyen, duyulmayan duyguyu yadırgamasıymış. Bu yüzden ne hissedeceğini ne yapacağını bilemiyormuş. Türünün ilk ve tek örneği Modenya, öğrendiği aşk büyülerinin işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için Teminger üzerinde denediği büyülerin çok az bir kısmını Dargeyn'in en yüksek dağı Ringeryan'ın üzerinden şehrin üzerine saçmış. Teminger'e işlemeyen büyülerin minnacık zerrecikleri kısa zamanda tüm Dargeyn'i sarmış. İnsanlar daha önce bilmedikleri bir duygu seline kapılmışlar. Hepsi de büyünün sahibi Modenya'ya âşık olmuş,

Modenya ise hiç hesaba katmadığı bu olayın neticesinde kılık değiştirerek etrafta dolanmaya başlamış. Sihrin herkeste işlediğini görünce Teminger üzerinde işleyecek bir sihir aramak için tekrar Teminya dışına çıkmış. Bilinen ve bilinmeyen denizleri geçmiş, haritalarda çizilmiş ve çizilmemiş okyanusları aşmış, yasak krallıkların günahkâr şehirlerinde gezinmiş, adım atılmamış topraklara adım atmış. Tüm fantazyanın en ünlü büyücüleri ve cadılarıyla görüşmüş. Büyücüler ve cadılar masal kahramanı olmayan Modenya'nın bu insanüstü çabasını gördükleri için ona kimsenin bilmediği –ya da farkında olmadığı– en büyük aşk büyüsünü açıklamışlar. Bu büyü kelimelermiş. "Kelimeleri en güzel şekilde karıştır, budur dünyanın en güçlü büyüsü" demişler. Ve eklemişler "Fakat bu büyü sana özgü olmalı, kelimelerin büyüsünün belli bir formülü yoktur, o formülü bulmakta tek başınasın."

Modenya, kelimelerin büyüsünü çözmek için yıllarca tek başına çalışmış. Nasıl, onları karıştırırsam en etkili şekle sokarım diye kafa yormuş. Aylar ayları, yıllar yılları kovalamış. Sonunda işe yarayacağını sandığı bir sürü büyüsü olmuş. Onları Teminlan'ın kalesinde yaşayan Teminger'in odasına bir kartalın vasıtasıyla bırakmış. Ama Teminger onlara bir göz attıktan sonra okumadan pencereden fırlatmış. Dargeyn'de uçuşan büyülü kâğıtlar Teminyalıların eline geçmiş. Daha önce kimyasal zerreciklerle büyülenen insanlar tam da büyüden kurtulmak üzereyken çok daha güçlü olan kâğıtlarla karşılaşmışlar. Kısa zamanda tüm Dargeyn, sonra da tüm Teminya bu kâğıtlarda yazılanları okumuş ve onların içindeki büyülerle Teminya'da tanınmayan duygunun kölesi olmuşlar. İlk gözyaşı işte böyle bir zamanda Teminya topraklarına düşmüş.

Modenya'ya âşık olan ama onu tanımayı bırakın yüzünü bile görmeyen acılı bir kızın gözyaşıymış bu. O gözyaşını diğerleri takip etmiş. Kehanet gerçekleşmiş. Modenya'nın büyülü kâğıtları Teminya'yı karanlığa sürüklemeye başlamış. Bunun farkına varan Teminlan muhafızlarını Modenya'yı yakalamak için ülkenin dört bir yanına salmış. Bu sırada kime âşık olduklarını anlayamayan Teminyalıların akıttığı her gözyaşıyla beraber Teminya'ya karanlık daha bir hâkim oluyormuş. Tarlalar kurumaya, binalar yıkılmaya, gökyüzü kararmaya, çiçekler solmaya tam gaz devam ediyormuş.

Masal kahramanları ve fantazyanın turistleri apar topar Teminya'yı terk etmeye başlamışlar. Fantazya da bu trajedi ülkesini aceleyle sınır dışı etmiş. Fantazya tarihçileri oraya Platonik Âşıklar Krallığı adını verip haritalarında gereken değişikliği yapmışlar.

Modenya ise neden olduğu bu karmaşaya bir anlam veremeden saklanıyormuş. Ancak bulunması uzun sürmemiş. Teminlan kurduğu tüm düzene ihanet eden Modenya'yı kurşuna dizmeden evvel son isteğini sormuş. Modenya "Bu masala benim ismimi koyun" demiş. Teminlan "Öyle olsun" demiş ve elini kaldırmış. Muhafızlar Modenya'yı kurşuna dizmiş, Teminya halkı hayatlarının sonuna kadar acı dolu bir hayat yaşamış.

Modenya'nın masalı hiçbir zaman gün yüzüne çıkmamış. Çünkü masal teorisyenleri, gerçek dünya insanlarının aşk için yazdığı şarkıların, şiirlerin ve masalların, Teminger örneğindeki gibi, hiçbir tesir bırakmadığının anlaşılmasını istemiyorlarmış. Modenya'nın hikâyesi bilinirse insanların aşk için sanatı kullanmayacaklarını ve bu yüzden de yeni masalların önünün kesileceğini düşünmüşler. Fantazya Sansür Kurulu "En iyisi Modenya'nın masalını Kayıp Masallar Antolojisi Cilt 13'te saklayalım" diye karar almış. İnsanlar, Modenya'nın masalını bilmedikleri için sahip oldukları masallarla gaza gelip aşk için faydasız yazılar, şarkılar ve filmler yaratmaya devam etmişler. Sansürlü masallar ve onların yalancı mutlu sonları sayesinde insanoğlu, acınası âşıkların, sivilceli kahramanların, yalnız kalecilerin, oyunun farkına varan Truman'ların, evinden uzak E.T'lerin yaşadığını sanarak hayatına devam etmiş. Platonik Âşıklar Krallığı'nın asil vatandaşları, hayatlarının sonuna kadar mutsuzluk içinde yaşamışlar. Modenya ise mezarında salak bir gülümseme ile uyuyormuş, en azından birileri hayalet bir kitapta da olsa masalımı okudu diye.

Son

Topluca söylenen bir kilise korosunun mısrasıymış gibi "Oh be!" sesi yükseldi sınıftan ve tüm sınıf ayaklandı birden. O daracık sıralar bitmek bilmeyen dakikalarda daha da daralmıştı, öğrenciler ilkokul sıralarında oturuyormuş gibi rahatsız hissediyorlardı ve hocanın "ders bitti" lafıyla

uzun süre denizin dibinde nefessiz kalıp var güçleriyle dipten deniz yüzeyine doğru kulaç atan amatör dalgıçlar gibi hızla ayağa kalkıp sıralarından kurtuldular. Sıraların mekanizması sinema salonlarındaki koltuklar gibiydi, üstündeki insan kalktığında arkaya doğru kapanıyorlardı. Ancak sinema koltuklarından farklı olarak üniversite sıraları tahtadan olduğu için gövdelerine çarparak korkunç sesler çıkarıyordu. Güldem son cümlesini okuduğundan beri saniyeler geçmesine karşın kendisini hâlâ önündeki hikâyenin içinde hissediyordu ki Ersin'in hızla kalkmasından dolayı tahta gövdesine hızla çarpan sıra oturağının sinir bozucu sesiyle uyandı. Diğer sıralar da sırayla hızla çarptı arkaya, çattt! çattt! çattttt! Bu sesler bile Güldem'in az önce okuduğu hikâyeden tamamen çıkmasını sağlayamamıştı. Gökalp intihar mektubunda Güldem'in kitaplara gömüldüğünü, okurken dünyayı unuttuğunu anlatmıştı: "Bazen kitaplara kendini fazla kaptırıyorsun. Bunu bu defa yapma. Gerçek veya değil, yaşanmış veya yaşanmamış, ölüm var ya da yok, fark eder mi, her şekilde hepsi hikâye, değil mi?" diye yazmıştı. Bu bir tavsiye miydi, yoksa bir uyarı mı?

Şimdi Ersin kitaplarını topluyordu. Güldem'e dönerek "Hadi gidelim" dedi. Güldem, Ersin'in önündeki hikâyeyi görüp alacağını sanarak korktu ama Ersin o saman kâğıda şöyle bir bakmış ve gözünü çevirmişti. Ersin merak edip de Güldem'in yanına aldığı romanların kapağına bile bakmazdı, şimdi sevgilisini bir süreliğine uzak bir masal diyarına kaçıran saman kâğıdın farkına varmaması normaldi. En son beş sene önce annesine, anneler günü için, hediye bakarken kitapçıya adım atmış biri için bu sıradan bir aptallıktı.

9

Şebnem, Murat, Ceyda ve Burak dışarıda Ersin ve Güldem'in çıkmalarını bekliyorlardı. Beklenen ikili dışarı çıktığı anda çiftler bando ekibi gibi otoparka doğru yürümeye başladı. Yürürlerken bir yandan Burak, ders boyunca kurduğu Alsancak'a gitme planı için arkadaşlarını ikna etmeye çabalıyordu. "İtiraz istemem. Alsancak'a gidiyoruz" diyerek başladı ikna

çalışmalarına Burak. Ersin "Pazartesi sınav var, çalışmayı düşünüyordum" dedi. Burak ise "Finallerden önce hiç çekilmiyorsun ha" diyerek uzaklaştı. Ersin'le Güldem birbirlerine baktılar ve sırtı onlara dönmüş olan Burak'a "Tamam geliyoruz" dediler. Burak sınıftan vazoya kadar olan iki yüz metrelik yolda onları ikna etmeyi başarmıştı.

Üç çift üç arabayla Alsancak'taki Atanis Kafe'nin yolunu tuttu. Üç arabanın en pahalısı olan Ersin'in Hyundai'sinde gergin bir atmosfer vardı. Güldem hikâyenin dışına çıkmış olsa da dünya turundan yeni dönmüş ve tabettirdiği fotoğraflara bakan biri gibi dalgındı. Hızla geçip giden apartmanlara bakıyor gibi görünüyordu ama aslında az önce bitirdiği hikâyede altını çizdiği cümleler gözünün önünden geçiyordu. Ersin ise kızın sessizliğinin altında yatan nedeni bilmediğinden çileden çıkıyordu. İpleri düşündü yine. İpler kaçmıştı elinden. *Ya başka birine geçtiyse.*

Zar zor park yeri bulduktan sonra üç çift Atanis Kafe'ye oturdu. Ersin'le Güldem bu kafede tanışmışlardı. Bir arkadaş vasıtasıyla, yani görücü usulüyle. Güldem'in hiç ilgisini çekmemişti Ersin. Ta ki Ersin "Garson!" diyene kadar. Gür sesiyle beraber şeytan tüyü özelliğini çalıştırmıştı Ersin. Sağ elini kaldırmaya gerek duymadan ve tiyatrocuların dediği gibi sadece ağızdan değil kafadan da çıkan ve garsonun uzaklığına göre dikkatlice ayarlanmış bir "kafa sesi"yle "Garson!" demişti. Garson sipariş alırken Güldem âşık oluyordu. Bu da Güldem'in tuhaflık hanesine eklenmesi gereken tuhaflıklarından biri olmalıydı. Bir önceki erkek arkadaşına olan aşkı da buna benzer bir olay sonucu bitivermişti. Eski sevgilisi Çağlar üç defa parmak kaldıran ilkokul öğrencilerini anımsatacak kadar elini yukarı kaldırarak "Garson" demişti ama bir türlü sesini duyuramamıştı. Bu olay gecelerinin çok eğlenceli ve bol kahkahalı geçmesine neden olmuştu. Cem Yılmaz'ın gösterisinden çıkmış gibi ağız etrafındaki kaslar fazlaca kullanılmaktan ağrıyordu. Hatta bu yüzden öpüşmeleri, daha önce yaşamadıkları bir ağız ağrısına sebep olmuştu. Ama hoş bir ağrıydı. Çağlar, Güldem'i evine bıraktıktan sonra kendi evine doğru yol alırken "Hayalimdeki kızla hayali bir gece" diye özetliyordu yaşadıklarını, o garson paranoyası bile yaşadığı mucizevi gecenin büyüsünü bozamamıştı. Güldem ise bu sırada televizyonun karşısında uykusunun gelmesini beklerken, Çağlar'dan en çabuk nasıl ayrılabilirim diye hesaplar yapıyordu. Eğlenmenin aşkın iyi yürüdüğüne kanıt olmadığını acı bir şekilde öğrenmişti Çağlar.

Üç kız; Şebnem, Ceyda ve Güldem salata yemeyi tercih ettiler. Sadece bu tip yerlerde hazırlanan vejetaryenlerin et yiyenleri kendi saflarına kazanmak için icat ettiği yeşilin değişik tonlarını bir araya getiren karışık salatalar. Erkekler ise daha önce denemedikleri soslu bir makarna yiyorlardı. O sırada Güldem'in ensesinin arkasından soğuk ve yoğun bir hava akımı hızla geçti ve saçlarını savurdu. Güldem arkasına baktığında hiçbir şey görmedi. Ve ilk korkunç olay o anda gerçekleşti. Yemeğini ilk bitiren Ersin'in elmalı çay siparişini garson getirdi, masanın üzerine koydu. Ersin'in elini bardağa dokundurmasıyla çekmesi bir oldu. "Ne bu, magmada mı ısıttılar bunu" dedi. Son zamanlarda yaptığı en iyi espri bu olmalıydı. Masadaki herhangi birinin "İyi de o kadar sıcaksa garson nasıl tutabildi?" diye düşündüğünü bilse elinin yanacağını bile bile tutardı. Ersin eğilerek üfledi biraz ama fayda etmedi. Beklemeye karar verdi.

Ondan sonraki olayı hayal edebilmek için eski ve basit bir sihirbaz oyununu hayal edip onunla benzerlik kurmak gerekiyordu. O sırada çay bardağına bakmayanlar "rüzgâr bardağı savurdu" kolaycılığına kaçabilirdi ama Güldem muhabbetten sıkılan insanların yaptığı gibi etrafındaki cisimlerle ilgileniyordu ve kazaya haylaz bir rüzgârın neden olmadığını fark edecekti. Masa örtüsünün üstünde tabaklar, çatallar, bıçaklar, biberlikler, Atanis'in sembolü olan iki tane cilalı tahtadan A harfi, iki tane de ortaçağ özentisi şamdandan bozma mumluk vardı. Sanki görünmez bir sihirbaz masa örtüsünü olağanüstü bir hızla çekmiş ve masanın üstündeki her şey kımıldamadan yerinde durmuştu. Bir çay bardağı dışında. Çay bardağı o anda Ersin'in kucağına doğru havalanmakla meşguldü. Davetsiz sihirbazımızın daha da şaşırtıcı numarası ise masa örtüsünü yeniden olağanüstü bir hızla yerine koyması oldu. Hepsinden öte; görünmez sihirbazın numarası görünmemişti.

Kafedekilerin ve dışarıdakilerin duydukları ses onların düşüncesine göre, şu ana kadar duydukları en kadınsı erkek çığlığıydı. *Allah hiçbir erkeğe böyle bir çığlık vermesin.* Ersin tam cinsel organının üzerine düşen 97 santigratlık suyun –abartıyordu tabii– ona değmesiyle beraber karşı koyamadığı ani bir refleksle haykırmıştı. Şimdi o kaynar su kot pantolonundan içerilere doğru sızıyor ve boxer'ından sıyrılan su, yanardağdan yükselen lav misali kasık bölgesine doğru ilerliyordu. O anda Ersin'in aklına bir önceki gece erkeklerin en sevmediği operasyonlardan biri olan malum yerdeki kıl kesme operasyonunu yaptığı geldi. O bunu dün yapmıştı. Bir hafta boyunca ertelemiş ve "Sınavlar araya girdi mi hiç vakit

kalmaz, ya bugün ya hiç" diyerek banyoda tıraş olmuştu. Önce makasla kısaltır, sonra da cilasını yapardı. Yüzündeki kılları kesmek gibi değildi bu operasyon. Sanki o bölgenin her milimetrekaresi şah damarının üzerindeydi. Hem o bir porno aktörü olmadığına göre ter temiz olması gerekmiyordu, "ucundan azucuk" kesecekti. Ancak yine de üç dört tane hata yapmış, görünmeyen ve kanamayan ama içten içe sızlatan delikler açmıştı. Ertesi gün geçerdi ama. Bu hep böyle olurdu, eğer o 220 santigratlık –abartmaya devam ediyordu tabii– elmalı çay suyu orasını hedeflemeseydi. İşte o dünkü yaralar kızgın suyla karşılaşınca olanlar oldu. Ersin kafenin içinde kovboy filmlerinde kötü adamların zamane kaybedenlerini kurşunla zıplatmasına benzer hareketlerle tuvalete doğru zıplayarak koştu. İnsanlar Ersin'in dansına şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Tuvalet Allah'tan boştu. Hemen girdi, pantolonunu indirdi. Lavabodan soğuk su fırlattı organına doğru. Sonra birden TRT1'in "Aman dikkat ha!" tarzındaki belgesellerinden birini hatırladı. Soğuk havada donan çocuğu ateşin yanında ısıtarak kurtarmaya çalışan bir adam vardı belgeselde ama ani sıcaklık farkından çocuk damarları çatlayarak ölüyordu. Tam tersi durumda da aynı şey olabilir miydi? Attığı iki avuç soğuk su yüzünden yaşadığı pişmanlık ve korku ona o kadar gerçekçi bir gündüz düşü hazırladı ki kafenin dışındaki masalarda oturanların bile duyabileceği bir çığlık attı. Organı bir heykele dönüşmüş ve çatlamaya başlamıştı. Ve sonra çatlakların yarattığı parçalar birer birer yere düştü. Kâbuslar da hayaller gibi uykuya ait olmalıydı ama o uyumuyordu. Kâbusunu organı yerine suratına attığı soğuk suyla dağıttı. Yerinde duruyordu organı. Kıpkırmızıydı ama yine de sapasağlam sayılırdı. "Aman dikkat ha!" belgeselleri umurunda değildi, soğuk su iyi geliyordu, o da devam etti. Sonra tuvalet kâğıtlarıyla kuruladı. Ardından pisuarda işedi. "Bu mendebur, inikken bu kadar ufak olmak zorunda mı?" diye düşündü işerken. Sonra da "Akşam bir otuzbir çekip kontrol edeyim çocuğu" diye plan yaptı. Akan sidikle beraber acısı da gidiyordu. Pantolonunu yukarı çekti. Kotunun düğmelerini nazikçe kapattı, son düğmeyi çocuk biraz rahatlasın diye açık bıraktı. Çok daha iyiydi şimdi.

Bu sırada Güldem sevgilisini yakan bardağı yerden kaldırdı. Eli dondu. Aceleyle masanın üzerine koydu bardağı. Sanki buzdan yapılmış bir bardaktı o ve masaya koyar koymaz erimeye başlayacaktı. Bardakta hissettiği soğukluğa benzer bir soğukluk arkasından bir rüzgâr gibi geçti. Gitti. Az sonra uzaktan Metin Akpınar'ın eski bir kabarede yaptığı martı

taklidine benzer bir ses duydu. Bunu Gökalp yapardı. Yaşarken yapardı. Şimdi hiç komik değildi. Çok yersizdi.

Ersin insanların merak dolu bakışları eşliğinde ayaklarını aça aça yaralı bir ördek gibi masasına doğru ilerliyordu. Hayalarında tanıdık bir ağrı kalmıştı. Bir kere futbol oynarken ceza alanına yakın bir yerde baraj kurmuşlardı. Halı sahalarda genelde üç adım kuralı vardır, bu yüzden de halı sahalarda frikikler pas olarak kullanılır ama o gün karşı takım maçtan önce "Bunu 5 adım yapalım, daha gerçekçi olur" demişlerdi. Ve onlar da kabul etmişlerdi. Frikiği kullanan oğlan uzun, ince, futbolcu tipi olmayan biriydi. Sağ elinde bir bileklik vardı. Öyle bir şut çekti ki Mikasa marka top Adidas marka ayakkabısıyla buluştuktan bir saniye sonra Ersin yerde hayalarını tutuyordu. Ersin, o gün kısır kalacağını sanmıştı. Sahanın yanındaki bir ağacı üst üste üç kere sulamıştı, buna karşın sönmüş iki balona benzeyen hayaları akşama kadar ağrımaya devam etmişti. Maçtan önceki kural değişikliğinin ve o çocuğa neden Prekazi dediklerinin sebebini acı bir olayla anlamıştı.

Ersin araba kullanamayacak kadar kötü değildi ama Murat'la Burak bunun sakıncalı olacağına karar verdiler. Ersin de onlara karşı koyamadı. Geriye kalan iki şoför, adamları paylaştı ve evli evine, köylü köyüne bırakıldı.

Güldem'in elindeki soğukluk geçmiş, duyduğu martı taklidi ise çok çok gerilerde kalmıştı ama Güldem onların etkisinden kurtulamamıştı. Bunlar o UFO'nun marifeti olmalıydı. UFO'nun kaptanının kötü niyetli olabileceği o ana kadar hiç aklına gelmemişti.

10

Odasına girdiği anda Güldem'in ilk işi Gökalp'in yaşarken ona verdiği son hikâyeyi çekmecesinin altından çıkarmak oldu. Yeniden bir fark bulacağını tahmin ediyordu. İkisini de karşılıklı olarak okudu. Her kelimeye dikkat ettiğini düşünüyordu ama gözden kaçırdığı şeyi ancak üçüncü kez baktığında fark etti. Redaktörlerin de sık sık yaptığı bir hataydı bu; dikkatlerini kelimelere o kadar yoğunlaştırırlardı ki özel isimler dikkatlerinden kaçardı. Güldem'in fark ettiği gerçek şuydu: Gökalp ilk

hikâyede "...evinden uzak E.T'lerin yaşadığını sanarak hayatlarına devam etmiş" derken E.T yerine onun açılımı olan *Extra Terrestrial*'ı kullanırken ikinci hikâyede E.T kısaltmasını kullanmıştı. Güldem'e göre cümle içindeki anlamı itibariyle o cümleye *Extra Terrestrail* yani Ekstra Yaratık daha uygundu. Daha önce yaptığı gibi hikâyenin yeni versiyonundaki değişik kelimeyi, yani "E.T."yi bir post-it'in üzerine yazdı ve "Hayal" yazılı olan post-it'in yanına yapıştırdı. "Hayal E.T." Mesaj buydu işte. Bu oyun kimin işiyse, ona "hayal et" diyordu. Esrarı çözmesine karşın hâlâ o polisiye filmlerinin dedektiflerine özgü "ipuçlarıyla seri cinayet katilini bulma orgazm"ını yaşayamamıştı. Bir terslik vardı bu işte.

Post-itlere bir süre baktıktan sonra ben olsam "hayal" yerine "düş", "et" yerine "kur"u kullanırdım dedi. "Düş kur", "hayal et"e göre kulağa daha hoş geliyor. Daha edebiydi sanki. En kötüsü bu ipucu, şakayı yapanı ele vermiyordu. Walt Disney filmlerinin hayalperestlik mesajlarından biri gibiydi, Gökalp bunu söylemek istese bile bu kadar kolay söylemezdi. Acaba ona geçmişindeki hatayı anımsatıp pişmanlık duymasını sağlamak amacıyla yazılmış bir mesaj mıydı bu? Hayatının sonuna kadar konservatuar hayalinin peşinden değil de ekonomi diplomasının peşinden koştuğu için onu suçlayabilecek bir cümle anasının karnından doğmamıştı, buna izin vermezdi de. Neden aklına Gökalp gelmişti?

Güldem, zekâsını bir kenara itti ve kendini içgüdülerine bıraktı. Post-itler ayrı duruyordu. Onları aldı, birbirlerine yaklaştırdı. Kelimeleri birleştirdi. Sonunda katili yakalamıştı:

"Hayalet!"

Yedi harflik bir kelimenin bir insanı boşluğa doğru sürükleyebileceğini aklının ucundan geçirmezdi. Ama o kadar tuhaf olaylar ardından bu kelime birden önüne çıkınca katili bulan dedektifin sevinci ile katilin kendi oğlu olduğunu anlayan dedektifin geçirdiği şok durumu arasında bir duygu yaşadı. Güldem'in o an yaşadığı duyguyu tanımlayabilecek tek kelime "hayalet duygu"ydu.

Koştu ve salonda duran kütüphanelerinin ikinci rafındaki *Ana Britanicca*'da "Hayalet" sözcüğünü aradı. Üç yıl önce altı ay boyunca kupon biriktirerek ve dört saat boyunca sırada bekleyerek aldıkları ansiklopediye yıllardır ilk kez bakıyordu. 10. cildi aldı eline, hemen hayalet kelimesine baktı: "Ölmüş bir kişinin yaşayanlar dünyasına dönebildiğine inanılan ruh veya görüntüsü." Bu tür ciddi bir ansiklopedide böylesine fantastik bir

tanımlamayla karşılaşınca şaşırdı. Bu kelimeye bir sütunluk yazı ve W. Raphael'in bir resmini ayırmışlardı. Yazıdaki bir bölüm dehşete düşmesine neden oldu: "Hayaletin bulunduğu yerle hayalet arasında, vicdan azabı, korku ya da şiddetli bir ölümün dehşeti gibi geçmişten gelen güçlü bir duygusal bağın olduğu düşünülür." Vicdan azabı, korku ve şiddetli bir ölümün dehşeti... Aşk, dedi içinden, aşkı unutmuşlar. Güldem tanımı okumaya devam ettikçe kalbi daha hızlı atıyordu. "Hayaletin ele geçirdiği kişilerin de hayaletin mutsuz geçmişiyle ilişkili ya da bundan sorumlu olduğuna inanılır."

Bu benim, benden bahsediyor, Allah kahretsin.

11

Akşama kadar hayalet fikrinden de o fikrin onda yarattığı "hayalet duygu"dan da kurtulamadı Güldem. Bir ara Ersin'le telefonda konuştu ama on dakikadan fazla süren görüşmeden hatırladığı tek replik, Ersin'in iki defa tekrarladığı "Merak etme, küçük Ersin'in sağlığı yerinde, eskisi gibi" oldu. Güldem ona telefon kablolarından bir tiksinme efekti yollamak isterdi ama tam tersine bir gülümseme efekti yollamıştı.

Sonra ders çalışmaya çalışmıştı, çalışamayınca ders çalışmaya çalışmayı çalışmıştı, ders çalışmaya çalışmayı çalışamayınca pes etmişti. Üniversiteye girdiği ilk yıl finallere iki hafta önceden çalışmaya başlardı, her yıl bu süre azalmış ve işte finallere iki gün kala kapak bile açmamıştı. Hayalet fikri yaptığı her eylemde düşüncelerinin arasından hortluyordu. *Bari sınav haftasında gelmeseydin.*

Yatmadan önce yatağını düzgün bulacağını nasılsa, biliyordu. Gökalp'in intihar mektubundaki yatağındaki görünmeyen korkuluk lafını hatırladı. Kâbuslarını kovan, düşlerini çeken bir korkuluk. Aslında paragraftaki intikam duygusuna uymayan bir tamlamaydı bu. Defalarca okuduğu mektupta en çok takıldığı cümlelerden biri buydu. Yanlış yazmış olabilirdi. "Düşlerini kovan, kâbuslarını çeken bir korkuluk" olmalıydı doğrusu. Korkulukları düşündü. Bir okul gezisi sırasında otobüsle kardeş köy okuluna giderken bir korkuluk görmüştü. Karikatürlerdeki gibi estetik değildi. Üzerinde pek uğraşılmamışa benziyordu. İnandırıcı olmayan, kötü

bir insan taklidiydi. Kargalarda biraz akıl olsa onun bir insan olmadığını anlar, acemi işi bir korkulukla onları aptal yerine koyan çiftçinin tarlasını yerle bir ederek onları cezalandırırlardı. Karga durumundan yola çıkarak kendi durumuna geldi. *İnandırıcı olmayan bir korkuluk, kötü bir hayalet taklidi bu. Bende biraz akıl olsa ortalıkta bir hayalet olmadığını anlardım. Gerçekler Dünyası'nın kapıları gerçekdışı varlıkların girmesine olanak sağlayacak kadar aralık olamaz. Saçmalık bunlar.* Güldem sonunda her şeye boş veren çingene ruhlu insanların becerisiyle bugün ve bugünden önce yaşadığı her şeyi beyninden kovup gözlerinin kepenklerini indirdi.

Güldem'in gözlerini kapatmasıyla açması, yorganı üzerinden atarak doğrulmasıyla panik içinde odanın içinde çaresizce göz gezdirmesi bir anda oldu. İşte hayatının en gerçekdışı gecesi böyle başladı.

Gerçekler Dünyası'nın kapıları sandığından daha aralıktı.

12

1 Mayıs 1999 Cumartesi

Eli yaklaşık beş dakikadır kırmızı telefon ahizesinin üzerinde uzanıyordu. Doğrudan telefonun üstüne isabet eden güneş ışığının da yardımıyla avcunun plastik cihazın üstünde biriktirdiği ter damlacıklarını duyumsayabiliyordu. Birini aramayı düşünüyor, mutlaka biriyle konuşmak istiyordu. Dün gece olanları anlatması, yaşadığı deneyimin gerçek mi düş olduğunu anlaması için birinden yardım alması şarttı. Önce aklına Şebnem geldi. Üniversitedeki en iyi arkadaşı. Dostu. Vazgeçti. O yardım edemezdi. Dostluklarının bazı sınırları vardı. Batı sınırı Resmiyet'e, Doğu sınırı Olgunluk'a dayanıyordu. Tuhaf olaylar hakkında fikir yürütme faaliyeti bu sınırların dışında kalıyordu. Başak geldi aklına. Lisedeki en iyi arkadaşı. Ama yıllarca aramamıştı onu. Yıllar sonra dostluklarına kaldığı yerden devam etmek isterdi ama yıllardır askıda duran bir dostluğu hayalet hikâyeleri anlatarak yeniden başlatamazdınız. Hayattaki hiçbir şey, ani ve sert virajlara hazırlıklı değildir. Bir ara aklına Umut geldi ama o seçenekten vazgeçmesi diğerlerine göre daha kolay oldu; o hayaletin arkadaşıydı. Ersin

de aklına geldi ama onun aklına geliş macerası "Ersin bana yardım edebilir mi acaba"dan çok "Niye Ersin'i aramayı hiç düşünmedim" biçiminde oldu. E seçeneğini hiç düşünmeden geçti. Büyük olasılıkla soruyu boş bırakacaktı.

Tam bu paradoks nöbeti esnasında gözü günlüğüne ilişti. Gözlerinin günlüğe gitmesi bir sanrıydı, günlük gözlerini çekmişti çünkü gözbebeklerinin günlüğün olduğu koordinata bakması Güldem'in oturduğu noktadan oldukça zordu. Günlüğü görebilmesi için kafasını 90 derece sola çevirmesi sonra da yukarı doğru 70 derecelik bir açıyla sol çaprazına bakması gerekiyordu. İlkokulda hocasının sorularını yanıtlarkenki gibi tavana bakmıştı. "Tavanda mı yazıyor sorunun yanıtı?" diye aşağılardı hocası. Bu aşağılanmaya maruz kaldığı her defasında ona "Tavanda yazmıyor ama tavan sizden daha çok yardımcı oluyor, aptal karı!" demek isterdi.

Kırmızı günlük bir an kırmızı dudaklarıyla sırıtan, Peter Gabriel kliplerinin animasyon karakterlerine benzedi. El sallıyor ve Güldem'i bağırarak çağırıyordu sanki. Al beni, yaz bana diyor gibiydi. Güldem günlüğe uzandı ve onu masasının üzerine koydu. Dün geceyi kime anlatması gerektiğini artık biliyordu.

Güldem'in elinde tuttuğu kalemin ucu günlüğün ilk sayfasının hemen üzerinde kâğıda değmeden duruyordu. Onu biraz daha yaklaştırıp sayfanın üzerinde hareket ettirmesi gerekiyordu ki yazabilsin. Ama uzun bir süre öylece durdu. Bu uzun bekleyişin nedeni tereddüt veya korku değildi. Yazmak istiyordu, hem de çok. Yazmadan yaşayamayan bir yazarın arzusuyla tutuyordu o kalemi. Sadece bir ilham perisinin gelmesini bekliyordu. Ona ilk cümle için ilham verecek bir şey. Herhangi bir şey. Gerisi daha kolay olurdu. İlham perisi pencerenin yalıtımsızlığından yararlanarak soğuk bir rüzgâr kılığında odaya girdi. Başkası olsa üşür ve ısınmak için üstüne bir ceket alırdı. Kız ise ilhamını almış ve yazmaya başlamıştı.

Dün gece olanları anlatmak istiyorum ve şu anlattığımın dün geceki olayla zerre kadar alakası yok. Sanırım uyurken bizim dışımızda gelişen şeyler var. Ve nasıl biz uykuya muhtaçsak onlar da bizim uyumamıza muhtaçlar. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Düşüncelerimi doğuran şeyleri anlatmak bir fıkranın neden komik olduğunu açıklamaktan daha sıkıcı bir şey olur. Bu arada daha önce hiç günlük yazmadım. Sadece okuduğum kitaplardaki sevdiğim alıntıları yazdığım ufak bir defterim vardı. En son ortaokulda teneffüste bir şiir yazmıştım ve arkadaşım onu elimden alarak sınıfın önünde okumuştu. Hoca çok beğenmişti. Sınıftakiler de beğenmişti. Bu olayı hiç unutamam. Yazmaktan daha çok, yaptığım şeyin beğenilmesi hoşuma gitmişti. İlginçtir ki herkes okur yazar sıfatını hak edebilmek için yıllarca çeşitli seviyelerde eğitim görüyorlar ama üniversite bitirenlerin yüzde 90'ı ne okuyor, ne de yazıyor. Neyse... Lafı neden bu kadar uzattım bilmiyorum, belki de dün geceki olayı anlatmaktansa kişisel düşüncelerimi anlatmak daha zevkli geldi bana. Ama anlatacağım, –bu ne kadar zor bir şey olsa da– dün geceki olayları yazacağım.

Bu arada günlüğüme, yani sana arada bir siz diye hitap edebilirim. Bence bir insanın günlüğü kişisel olmamalı. Başkaları okuduğunda ondan zevk almalı. Bu yüzden "siz" diye hitap ediyorum. Hem kim bilebilir ki içimizde sadece bir kişi mi var? Açıkçası ben özellikle kararsızlık nöbetlerim sırasında milyonlarca Güldemciği içimde hissediyorum! (Bunu yazmış olduğuma inanamıyorum! Kurşunkalemle yazmış olsam silerdim.) Neyse, dün geceye geri dönelim...

Gözlerimi kapatmış, yorganımı üzerime çekmiştim ki odamın içinde bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Odasıyla özdeşleşen herkes bunu hissedebilir. Oda canlı bir varlık gibi sizinle beraber yaşar. Sonra bir ses duydum. Uykusuzluk çektiğim dönemlerde de bazı önemsiz sesleri abartarak irkilirdim ama bu farklıydı. Gecelerin sessizliğinden yararlanarak insanları korkutmayı âdet bilen bir eşyanın genleşmesinden meydana gelen bir ses değildi. Ya da bulaşıklıkta tabağın üzerinde kayarak gürültü çıkarmak için gece yarısını bekleyen bir çatalın yere düşüşü değildi. Kalorifer borularından çocuk uluması gibi duyulan uğultulardan biri de değildi. Sessiz ve uykusuz geceleri eğlenceli kılmak için

bilinçaltımda uydurduğum korku oyunlarına da benzemiyordu. Odamın içinde biri vardı. Bundan hiç kuşkum yoktu.

Yorganı yatağımın diğer tarafında sessizce bırakarak doğruldum. Gözlerim karanlığa henüz alışmamıştı. O an elimin uzanabileceği bir yerde odamı aydınlatan floresan lambasını açacak bir düğmenin olması için dört aylık harçlığımı gözden çıkarabilirdim. Zifiri karanlıkta bir şeyler görme ümidiyle başımı sağa sola çevirdim. Sonra panjur deliklerinin arasından sızan sokak lambaları yardımıyla gözlerim karanlığa alıştı ve odamın içindeki bazı cisimleri seçmeye başladım. O sırada yokuşumuzu tırmanmakta olan bir arabanın farlarının panjur deliklerinin arasından geçerek odamın içinde yarattığı, duvardan tavana doğru tur atan ışık oyunu sayesinde tüm odamı bir saniye içinde çok net olarak görebildim. Bir anda odanızda yabancı birini görmüş olmanın korkusunu az çok tahmin veya hayal edebilirsiniz. Ama bir anda odanızda birinin olduğunu hissettikten sonra onu görememek çok daha korkunç bir durum. Bundan emin olabilirsiniz. Önce nefes alışlarım düzensiz bir ritimle hızlandı. Ardından iki defa aralıklarla tüm bedenimle titredim. Daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Bunları anlatırken hiç çekinmiyorum. Kimseye cesaretimi ispatlama gibi bir niyetim yok. Bu tip şeyler erkeklere göredir. Ben kesinlikle korkak biriyim. Bunu hep söylerim. Dünyadaki tüm fobiler kıyısından köşesinden bana bulaşmıştır; yükseklik korkusu, karanlık korkusu, böcek, fare, yılan, köpek korkusu, sınav korkusu (kesinlikle en güçlüsü, özellikle lisede sürpriz sözlülerden ölümüne korkardım), resmi formları doldururken yaşadığım bürokrasi korkusu, klostrofobi, deniz korkusu, trafik korkusu, hatta kimsenin henüz ismini koymaya gerek duymadığı insan korkusu. En çok da bu sonuncu korkumla karşılaşmaktan nefret ediyorum. Otobüste bana bakan gözlerden, cüzdanımı çıkardığım anda elimden onu kapacağını sandığım ellerden, beni takip ettiğini düşündüğüm ayaklardan ve onların sahiplerinden korkuyorum. Karanlık korkum ise diğer fobilerime göre daha sıradan sayılabilir ama yine de beni fazlasıyla uğraştırıyor. Özellikle de yaz mevsimi, karanlıkla daha fazla yüzleştiğim için zor geçiyor. Yazlık evimize giden karanlık patika benim en büyük kâbuslarıma sahne oluyor. Yazın yaşanan korkular daha bir sinir bozucu oluyor. Herhalde yaz aylarında,

dolunaya kurtlarla beraber sevinen nadir insanlardanımdır. Dolunay gecelerinde her gün geçmem gereken patika bana daha kısa geliyor. Akşamüstü, arkadaşlarımın gelenek haline getirdiği deniz keyfi ise başka bir rahatsızlık. Güneş ışığının zayıflaması nedeniyle denizin dibindeki yeşil yosunlar, canavar adayı gölgelere dönüşüyor. Buna, her sene artan elektrik kesintileri eklenince yaz mevsimi benim için sanıldığı kadar eğlenceli geçmiyor. Karanlık korkum yaz aylarında güç kazanıyor.

Dün gece ise sanki saydığım tüm korkularım anlaşmış gibi aynı anda saldırdı. Korkumun belirsizliği bilinçaltımda bir boşluk yaratmış ve böylece tüm korkularım fırsat bu fırsat diyerek üstüme çullanmıştı. Yüksek bir binanın tepesinde bir sürü yabancı erkeğin arasında, ayaklarımın dibinde böceklerin, yılanların, farelerin, fino köpeklerinin (bunlar nedense büyüklerine göre daha korkunç geliyor bana) gezindiğini bilsem ve elektrikler yavaş yavaş sönse, ancak bu kadar korkardım.

Bu yüzden korkumun belirsizliğini ortadan kaldırmam gerekiyordu. Bu korkunun bir adı olmalıydı. Sıkıysa tek başınıza gelin diyerek karşılaştığım korkunun kaynağını aramaya koyuldum. Uyurken size musallat olan bir sineği refleksle kovarsınız ya, ona benzer bir şekilde dilim kontrolüm dışında hareketlendi ve "Gökalp?" sesini çıkardı. Dilimin marifeti sayesinde fısıltıyla "Gökalp?" diye sormuştum karanlık boşluğa. Şişmiş bir balonun tıkaç noktasını bıraktığınızda düzensiz bir rotayla fırlar ya, ona benzer bir şekilde odanın içinde balonsuz bir hava kütlesinin hızla uçtuğunu hissettim. Adının söylenmesi onu sevindirmiş olmalıydı. "Platonik aşka eğilimi olan birinin aşkını istemiyorsanız ona adıyla hitap etmeyin" diye yazıyordu bir magazin dergisinde. Seri cinayet işleyen psikopat katillerin filmlerini yapan Hollywood sayesinde dünyadaki tüm kızlarda bir platonik âşık korkusu baş gösterdi. Yeni bir korku edinmeye müsait olan beynim bu korkuya hiç aldırış etmedi. Bir kez ilkokulda, bir kez de ortaokulda iki defa platonik aşka tutuldum. İkisi de çok güçlü aşklardı. Hatta hayatımın ders ödevlerinden bağımsız, kendi isteğimle yarattığım tek sanatsal ürünü olan şiiri (evet, daha önce bahsettiğim şiir) de ortaokuldaki platonik aşkım yüzünden yazmıştım. O zamanlar şimdiki gibi güzel değildim. O çocuk da başkasıyla beraberdi (itiraf etmeliyim ki

çıktığı kızın ölmesini istiyordum) ve benim aşkımdan haberi vardı. Ve bana sanki benden korkuyormuş gibi bakıyordu. Bakışlarından şu cümleler okunuyordu: "Bu kız kesin başıma bela olacak. Ortaya bir dedikodu atıp kız arkadaşımdan ayrılmama sebep olacak. Hatta onu dövmeye bile kalkışabilir. Ulan bir de intihar ederse ayvayı yedik." Sevdiğiniz bir insanın gözünde tehlikeli bir insana dönüştüğünüzü görmek berbat bir duygu. Beni geri zekâlı, aptal veya zavallı olarak görmesini tercih ederdim. Karşılık beklemeden birine âşık olmak veya daha da kötüsü karşılık vermeyeceğini bile bile âşık olmak karşılığından emin olunca âşık olmaktan çok daha esaslı bir duygu. Bunu herkes anlamalı. Birinde karşılığında aldığınız acılara karşın seviyorsunuz, diğerinde ise son derece ilkel bir şekilde takas yapıyorsunuz duygularınızı. Bu yüzden diğer hemcinslerimin tersine bana platonik anlamda âşık olan hiçbir erkekten korkmadım, rahatsızlık da duymadım. Onlarda, ortaokuldaki kendimi gördüm.

Tekrarladım: "Gökalp? Sen misin?" Soğuk hava kütlesinin yer değiştirdiğini yeniden hissettim. Sokak lambalarının panjur deliklerinin arasından sızan soluk ışıkları odamdaki karanlığı alt edemiyordu, sadece odamdaki bazı eşyaların görünmesini sağlıyordu. O sırada yokuşumuzu tırmanmakta olan bir arabanın farları sayesinde odam yeniden bir saniyeliğine de olsa hareketli ışık oyunuyla aydınlandı ve bu size çok saçma görünebilir ama o balonsuz hava kütlesinin gölgesini o sırada gördüm. Hızla hareket eden koyu bir gölgeydi. Hatta floresanı açan duvardaki fosforlu düğmenin üzerine geldiğinde fosforun görünmesini önleyecek kadar koyuydu. Ama gölgeyi sadece bir kere, o arabanın dans eden ışığı eşliğinde görebildim. Gölgesiyle bile görünmek istemediği anlaşılıyordu. Ben de onu aramaktan vazgeçtim.

"Seni göremiyorum" dedim.

"Görmek ister miydin?" dedi bir ses.

Sanırım bu ses beni şok etmeliydi. Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkutmalı, dehşete düşmeme neden olmalıydı. Tüm hayatım boyunca beraber yaşayacağım yeni bir ses korkusu kazandırmalıydı. Ya da en azından oturduğum yerde hoplatmalıydı. Ama hiçbiri olmadı. Ses Gökalp'in sesiydi. Görünmez bir kaynaktan geliyordu.

Hangi yönden geldiği de belirsizdi. Yaşarkenki sesinden daha mikrofonik ve daha karizmatik bir ses olduğunu itiraf etmeliyim. Çatallı bir sesti. Bas bariton ama biraz kesik kesik geliyordu. Telefonda duysanız daha ilk saniyeden merak duyacağınız etkileyici bir sesti. Dağınık bir rotayla odanın içinde yankılanıyordu. Odam biraz daha büyük olsa onun ne dediğini anlamak daha zor olabilirdi. Odamdaki yabancı, kimliğini belli ederek korkunçluğunu yitirmişti. Aslında baştan beri onun kim olduğunu biliyordum. Belki de esas korkum onun Gökalp olmaması olasılığından kaynaklanıyordu. O olasılık kalkınca üzerimdeki endişeden de korkudan da kurtulmuştum. Dedim ya, bana platonik aşk duyanlardan korkmam, onlarda ortaokuldaki kendimi görürdüm.

"Nesin sen?" diye sordum.

"Biliyorsun zaten. Bilmeceyi çözdün" dedi.

"Nerdesin şu an?" dedim, gözlerim karanlığa iyice alışmıştı ama hayaletin ne kendisini ne de gölgesini görebiliyordum.

"Beni değil, gözlerimi ara" dedi hayalet. Ben yine göz gezdirdim odamda.

"Gözlerimi..." diye tekrarlayınca aramam gerekenin bir çift göz olduğunu geç olsa da anladım ve anladığım anda iki kapkara gözle karşılaştım.

"Gözlerime bak ve benimle gel" dedi ses.

Gözler önümde duruyordu. Karanlıktan daha da karanlık olan iki çok boyutlu elips. Nemliydiler, belki de nemin yarattığı parlaklık sonucunda onları görebiliyordum. Bir dakika önce ağlamış, gözyaşlarından kurtulamamış gözleri anımsatıyorlardı. Ve beni içlerine çekiyorlardı. Yapmam gereken tek şey onların içine odaklanmamdı. Hayaletin beni davet ettiği yerin kapıları karanlıktı, hem de karşılaştığım tüm karanlıklardan daha karanlık görünüyordu; iki kara delik gibi asılı duruyorlardı ve beni yutmaya hazırdılar. Ama ben korkmadım. O iki kara elipse doğru *2001 Uzay Macerası*'ndaki astronotun Jüpiter'deki siyah kütleye yaklaştığı gibi yaklaştım. Ve hayaletin düşlerimi sakladığı kusursuz karanlığın içine daldım.

Gözlere baktım, onunla gittim.

Kocaman bir kapı açıldı önümüzde. Kostümlü yüzlerce insan bize bakıyordu. Bana ve Gökalp'e. Kapının köşesinde duran bir uşak, eski filmlerdeki gibi yüksek sesle çalınan bir borazan nağmesinden sonra bizi kalabalığa tanıttı:

"Kraliçe hünkârları ve padişah ekselansları!"

Kalabalıktan bir alkış tufanı yükseldi, ben ise kahkahayla güldüm. Hem de bir kraliçeye yakışmayacak şekilde. Tutamadım kendimi. Komikti ama. Gökalp "Çok mu uçuk oldu?" dedi. "Yok yok, sadece komik" dedim. Onun hazırladığı devasa bir oyundu bu. Girer girmez bunu anlamış ve rolümü kabullenmiştim. Rüya olmayacak kadar gerçekçi, hayat olmayacak kadar grotesk ve eğlenceli bir oyundu. Büyük olasılıkla Avrupa'daydık, Rönesans dönemi olabilirdi. Üstündeki ortaçağ kostümleri yüzünden Gökalp çok komik görünüyordu. Daha doğrusu, önce onu komik bulmuştum ama kısa sürede aslında onun bu kıyafetle çok yakışıklı göründüğünü kendi kendime itiraf ettim. Hayatta iken, ciddiye aldığımız zaman bizi üzecek konuları komedi malzemesi yaparak onlardan korunmamıza benzer bir tutumla onun yakışıklılığını değil gülünçlüğünü yakalamıştım. Daha önce de hep böyle olmuştu. Gökalp'in suratında çıkan bir sivilce, ter koktuğu bir gün, saçlarındaki taranmamış bir kısım gibi minik ayrıntılar benim onu seçmeyişimin doğru bir karar olduğunu teyit eden, kendimi iyi ve haklı hissetmemi sağlayan önemli ölçütlere dönüşüyordu. Şimdiki mükemmel halini görünce bir değil, suratının en dikkat çekici yerlerine dağılan üç sivilcenin bile onu seçmemem için bir neden olamayacağını düşünüyordum. Gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriydi o. Cennet veya cehennem, her neyse, ona yaramıştı.

Bizim dışımızdaki herkes maskeliydi. Arkada duran orkestra müziğe başladığı zaman kalabalık kocaman bir çember oluşturdu ve ortası boşaldı. Erkekler eşlerini seçerek ortaya doğru ilerliyordu. Gökalp "Dans edelim mi?" diye sordu. "Etmezsek sıkılırız herhalde" dedim.

21. yüzyılda dans edilen tek mekân düşler dünyası olmalı, bunun bilincinde olduğumda bir keyif alıyordum. Bir keresinde İzmir'in önemli diskolarının birinde *slow* dans çalmış ve ortada dans eden

çiftleri görünce Ersin'le dışarı çıkmıştık. İkimiz de bunun demode, arabesk ve banal olduğunu düşünüyorduk. Bizim dışımızda başka çiftler de dışarı çıkmıştı. DJ'in kovulduğunu tahmin edebiliyordum. İki yıldır Ersin'le beraberdim ama hiç dans etmemiştim. Aklımın ucundan bile geçmemişti. Dans kavramının diskoda tepinmek sayıldığı bir çağdan, estetik ve soylulara özgü bir faaliyet olduğu bir çağa gelmiştim ve dansın güzel bir şey olduğunu keşfediyordum. Romantizm açlığı çekmelerine karşın dansı anlamayan modern çağ insanlarına dansın verdiği zevki anlatmak için şu tarifi verebilirim: Sevdiğinizle en duygusal takıldığınız andaki duygularınızı toplayın, sonucu 100 ile çarpın; dansın verdiği zevki anlayabilirsiniz.

Bir ara sıkıldığımı hatırlıyorum. Ama bu çok kısa sürdü. Sanırım çok zevk aldığımız şeylerin arasında sıkılmak ve tekrar o şeyin zevkini çıkarmak, keyfimizi tazelemek için gereken bir şey. Sonra etrafımızın durmaksızın değişmeye başladığını hatırlıyorum. Etrafımızdan daha çok, içinde bulunduğumuz zaman değişiyordu. Bu değişim düzenli değildi. Geçmişten geleceğe doğru veya gelecekten geçmişe doğru bir düzende ilerlemiyordu. "Bir geçmiş, bir gelecek" diye de ilerlemiyordu. Bir süre sonra –ki, bir süre kavramından söz etmek şu durumda oldukça abes kaçıyordu– zaman da anlamını yitirdi. Tüm zamanlar, içinde bulunduğumuz devasa salonda toplanmıştı. Zamanların bir araya geldiği zamansız bir ortamda dans eden âşıklar. Âşıklar derken bir çelişkim yok, tüm bu olan biten içinde özellikle de zamanın karıştığı andan itibaren ona âşık olmuştum. Tıpkı ortaokuldaki o çocuğa âşık olduğum gibi. Dansımızın bir teneffüsü olsa şiir bile yazardım.

Zaman çığırından çıktıktan sonra yaşadığım olayların detaylarını çok iyi hatırlayamıyorum. Bir ara salonun diğer ucunda bir *homoerektus*'un bilgisayarda *chat* yaptığını, yanından da kaykaylı bir Eskimo'nun geçtiğini anımsıyorum. Gökalp gitgide ortamın gerçeküstü dozunu artırıyor, zamanı yok ediyordu. Ben de bilincimi rüyalarda olduğu gibi rüyanın efendisine, yani Gökalp'e emanet ediyordum. Ama diyalogları çok net anımsıyorum. Söylediğim her cümlenin bilinçli beynimin bir ürünü olduğuna dair imzamı atarım, her ne kadar garip olsalar da. Gökalp başladı:

"Zamanı yok ettim. Bunun iki nedeni var. Sana uzun süre bakabilmek çok zor. Güzelliğin önce insanı rahatlatıyor, sonsuza kadar bakarım diye düşünüyorum, ama sonra bakamıyorum. Bence birbirlerine uzun süre bakan sevgililer birbirlerinin kusurlu yerlerine bakıyordur. Kusursuz bir resme pek bakılmaz, tabii insan korkmak istemiyorsa. Bu yüzden zamanı kaldırdım, sana istediğim kadar bakabilmek için. Böylece şu an sana baktığımda ilk anda gördüğüm şeyi görüyorum, yani kusurunun olduğuna inanmadığım, henüz aramaya girişmenin de sırası olmadığı kusursuz güzellik."

"O zaman, zamanlı bir ortamda ben korkunçlaşıyor muyum?"

"Benim için evet. Sana uzun uzun baktığımı hiç hatırlıyor musun? Sana bakmak zamanın azaldığını hatırlatıyordu bana, yaşamak için ayrılan zamanın. Zaman, güzelliğin ve aşkın en büyük düşmanı. Neden günümüzün aşklarından memnun olmayan herkes geçmişe ve geçmişteki aşklara özlem duyar? Geçmiş saçmalıktır. Geçmişte de aşk yoktur. Geçmiş zamanın aşkları abartılıyor. Eminim geçmiştekiler de "Gelecek olsa da aşk daha özgür olabilse" gibi zırvalıklar düşünmüştür. Oysa gelecekte de geçmişte de karşılıklı aşk hiçbir zaman olmayacaktır. Aşkı yaşayan tek bir kişidir ve onun için işleyen zamanla karşı taraf için işleyen zaman farklıdır. "Sonsuz aşk", "Sonsuza kadar seveceğim" geyikleri, bunlar güzeldir ama hepsinin altındaki ana fikir şudur: Zaman oldukça aşk gerçek olmayacak."

"Sanırım tam takip edemedim ama özünü yakaladım. Yalnız düşüncelerin fazla sabit değil mi? Hiç şüphe taşımayan bir düşünce herkese antipatik gelir."

"Düşüncemi az önce kanıtladım. Bu oyun, rüya veya ne haltsa zamanı kaldırdığım andan beri bana bakışların değişti. Engel kalktı ve sen de..."

"Kafam karıştı benim."

"Bence sen dünyanın en güzel on üçüncü kızısın."

İşte yeniden bu kelimeyle karşılaşmıştım. Zaman üzerine ilginç bir sohbetin ardından tuhaf bir zamanlamayla ortaya çıktı bu kez. Bu kelime grubuyla Gökalp'in daha önce benim için yazdığı yazılarda çok karşılaşmıştım ama altındaki anlamı sorgulamak için hiç çaba harcamamıştım. Anlamı sadece Gökalp'in bildiğini ve sorsam da

anlatmayacağını biliyordum. Zamanı gelince anlatırım diyeceğini biliyordum, bu yüzden de soramıyordum. Ama bu sefer zamanı gelmişti. Bunu biliyordum.

"Ne demek bu?"

"Sence?"

"Bir iltifata benziyor ama 13 gibi uğursuz sayılan bir rakam var..."

"Kısa mı anlatayım, uzun mu?"

"Sen bilirsin" dedim.

"Kısa olsun o zaman" dedi ve güldü. Kafasını eğdi (yanıt yerde mi yazıyor?), perdenin arkasından hızla sahneye çıkıp kariyerinin en önemli tiradını okuyacak bir tiyatrocu gibi repliklerini kafasında toparlıyordu. Kafasını kaldırdı ve gözlerime bakarak (seyirciyi unutma, gözlerine bak) başladı:

"Yeryüzü üzerinde çok yer gezdim. Hatta cennete, cehenneme bile uğradım. Çok da film seyrederim, bilirsin. Senin güzelliğine sahip birini daha görmedim. Bu durumda sana dünyanın en güzel kızı demeliyim. Ama bu klişe lafı söylersem, bunun hiçbir anlamı olmaz. Çünkü New York'taki Michael, Tokyo'daki Matsuko, Meksika'daki Pedro ve şu ana kadar milyonlarca insan, hatta eski zamanları da katarsak milyarlarca insan bunu sevgililerine veya sevdiklerine söylemiştir. Bu teoriye göre dünyada milyarlarca dünyanın en güzel kızı var. Çok kullanılmış bir arabanın iyi bir araba sayılamayacağı gibi, bu kadar sık kullanılan bir övgünün kıymeti de olamaz. O zaman akla dünyanın en güzel ikinci kızı gelir; bu kalıbı da kullanamam çünkü eğer bir adam Marilyn Monroe hayranı ise sevgilisine dünyanın en güzel ikinci kızı demiştir ve inan bana böyle adamlar var. Hem de çok. Ayrıca dünya/kainat/galaksi/güneş sistemi gibi bir sürü güzellik yarışmasında dünyanın en güzel ikinci/üçüncü/dördüncü güzeli gibi sıfatlar veriliyor. Gelelim diğer sayılara; eğer bir adam hem Michelle Pfeiffer, hem Winona Ryder, hem Laetitia Casta, hem Natalie Portman hayranı ise sevgilisine dünyanın en güzel beşinci kızı der. Demese bile düşünmüştür ve düşüncelerin sözlerden daha gerçek olduğu hem sanat eserlerinde hem de beyin tomografilerinde görülmüştür. Eğer bir adam hem Jessica Lange (*King Kong*'daki hali ama), hem Sharon Stone, hem Pamela Anderson, hem Demi Moore, hem de Hülya Avşar hayranı

ise o adam için sevgilisi dünyanın en güzel altıncı kızıdır. Hiç şüphen olmasın, böyle adamlar var. Ve hep var olacak, bu da çok normal çünkü tüm erkekler büyümeyen çocuklardır. Bu teorinin 10'a kadar olan rakamlarda işlediğini varsayalım. Tüm bu anlattıklarımı unutursak bile daha basit bir çözümle magazin dergilerinde güzellik *top ten*'leri yapıldığı için teorim ikinci kez ispatlanıyor. On bire gelelim o zaman... Takip edebildin değil mi? Kaçırdığın bir yer varsa geri dönebilirsin, rüya olmasa da pek gerçekçi bir durum da sayılmaz bizimkisi. Her şey senin için ve sana bağlı."

"Yok. Devam edelim. Merak ettim" dedim gülümseyerek.

"On birde kalmıştık. Eğer bir kız güzellik yarışmasında ilk yirmiye girip de ilk ona giremezse, eve döndüğünde sevgilisi, onu teselli etmek için dünyanın en güzel on birinci kızı! diyebilir. Bu dâhiyane bir teselli olur. Tüm zamanları ve tüm insanları olasılık hesabımıza katarsan böyle bir şeyin gerçekleşmiş – hem de birkaç kere – olduğundan emin bile olabiliriz. Gelelim on ikiye. Eğer bir adam futbol manyağı ise dünyanın en güzel kızlarından oluşan veya o ana kadarki sevgililerinden ya da benim durumumdaki milyonlarca platonik âşık gibi platonik aşklarından oluşan bir futbol takımı kurabilir. Lisedeyken tarih kitaplarımızın boş sayfalarına arkadaşlarımla okulun en güzel kızlarından kurulu takımların futbol sahasına dizilişini çizerdik, bunu yapan başka insanların da olduğundan eminim. Hatta hatırlıyorum da düşsel kadrolarımıza taktik verip aramızda hayali maçlar bile yapardık. Erkekler oyunlardan hiçbir zaman vazgeçmez. Sanırım delilik kredimizi daha çok kullanıyoruz. Neyse... Böylece onların şu anki sevgilileri dünyanın en güzel on ikinci kızı olur. Ve çok kişinin kullandığı bir iltifat iyi bir iltifat değildir. İyi bir iltifat 0 km. bir sözdür. Duyduğunda sonsuza kadar senin olur."

Gökalp durdu. Sanırım yorulmuştu. Ne de olsa kolay bir tirat değildi. Bir iki nefes aldı ve devam etti:

"Ama dünyanın en güzel on üçüncü kızı sadece bir tanedir."

Etkilenmiştim. Öyle kalakalmıştım. İnsan her gün, sonsuza kadar sadece kendisine ait kalacak bir iltifatla karşılaşmıyor. Tamam, kabul ediyorum, biraz tuhaf bir iltifat, filmlerdeki şiirlerdeki gibi

değil. Şiirsel değil ama romantik. Grotesk ve şaşırtıcı. Fazlasıyla teknik ama vurucu. Deli ama sevimli. Saçma sapan ve güzel. Sanırım en iyi tanımlama çocuksu olmalı. Ve en çok da bu yönünü sevdim.

Gökalp tiradını bitirmişti ama bana teşekkür anlamında son bir replik söyledi:

"Ve ben şu an onunla dans ettiğim için kendimi dünyanın en mutlu insanı sayıyorum."

Buna iyi bir yanıt vermeliydim. Nasıl size küfredildiğinde onun altında kalmak istemeyip en az size edilen küfür kadar ağır bir küfür etme ihtiyacı duyarsınız, ben de onun güzel sözlerine güzel bir karşılık bulmaya çalıştım. Sanırım bunu da başardım:

"Dünyanın en mutlu on üçüncüsü diyecektin herhalde..."

Güldü.

Ben de güldüm.

"Seni seviyorum. Seni öpmek istiyorum" dedi birden.

"Ne?" dedim.

"Lütfen tekrarlatma. Bu iki cümleyi söylemek üç senemi aldı. Tekrar söylemeyebilirim, üç sene daha beklemek istemezsin herhalde."

"Sen delisin."

"Evet. Aynı zamanda ölüyüm."

O anda Gökalp'in denize çarparak parçalanmış, günlerce denizin dibinde kalarak morarmış, yer yer sararmış cesedini gördüm. Kâbuslarımdan bir kare sıçramıştı rüyama. Ölü kelimesi söylendiği anda beynimdeki uzaktan kumanda, kâbuslarıma zaplamış ama yanlış bir karar verdiğinin farkına vararak rüyama geri dönmüştü. Dehşete düşmekten alıkoyamadım kendimi.

"N'oldu?" dedi.

"Yok bir şey. Bu bir rüya mı?"

"Galiba buna öyle diyebiliriz."

"Kâbusa dönüşebilir mi?"

"Hayır. Her şey benim kontrolümde. Ama kâbuslar rüyalara kısa süreliğine karışabilir. Korkarak uyananların çoğu bir kâbustan değil, çok kısa süreliğine kâbuslaşan bir rüyadan uyanır. Böylesi daha korkunçtur. İnsan eğlenirken ve mutluyken korkunç bir şeyden daha çok; sıkılırken veya üzgünken daha az korkar."

"Az önce öyle bir şey oldu."

"Teklifime olumlu bir yanıt vermediğin için kısa süreliğine rüyanın üzerindeki kontrolümü kaybetmiş olabilirim. Bu sırada..."

"Anladım."

"Şimdi ne diyorsun teklifime?"

"Başka şansım var mı?"

"Var. Uyanabilirsin."

Onu rüyada ilk gördüğüm andan beri öpmek istiyordum. Daha önce de yazdığım gibi o çok yakışıklıydı. Hayattaki gibi neden naz yapıyordum, ben de anlayamamıştım. Sanırım insan düşlerinde bile alışkanlıklarından vazgeçemiyor.

Kafamı eğdim her zamanki gibi. Onun gözlerinden kaçtım bir süre.

Gökalp fısıldayarak:

"Geliyorlar" dedi o gizemli çatallı sesiyle.

Kafamı kaldırdım. Şehvetin kırmızı ikiz kardeşleri yaklaşıyordu. Kafamı sağa eğdim çünkü onun kafası bana göre sola eğikti. Son iki yıldır öpüşme eşim solak olduğu için ve ne aptallıksa çoğu solak gibi o da genelde kafasını bana göre sağa eğdiği için kafamı sola eğmeye alışmıştım, o yüzden bu yeni duruma alışmam az da olsa vakit aldı. Ah şu, dudak dudağa öpüşmenin gıcık geometrisi!

Her şey yavaş çekimde ilerliyor gibiydi. Gözlerimi yumdum. Sonra gözlerimi açmaya karar verdim. Bir kez de böyle deneyeyim, diye düşündüm. Daha önce de lisedeyken denemiştim ama açmamla kapamam bir olmuştu. Gökalp'in de gözleri açıktı. Birbirimizin gözlerinin içindeydik ve şu yavaş çekim saçmalığı olmasa çoktan birbirimizin içinde olacaktık. Dudaklarım titremeye başladı, onunkilerle aynı anda. Tükürük bezlerim harekete geçti ve ağzım ıslandı. Gözlerimi kapatmadım. Hayallerimdeki erkeği (bir hayalde

olduğuma göre o en azından şimdilik hayalimdeki erkekti) öpeceğime göre gözlerimi kapatıp onun hayalini kurmama gerek yoktu. (Bu günlüğü Ersin okumamalı!) Gözlerim fal taşı gibi açıktı. Sihirli dokunuş için geri sayımın sonlarındaydık. 3 milimetre, 2 milimetre, 1 milimetre...

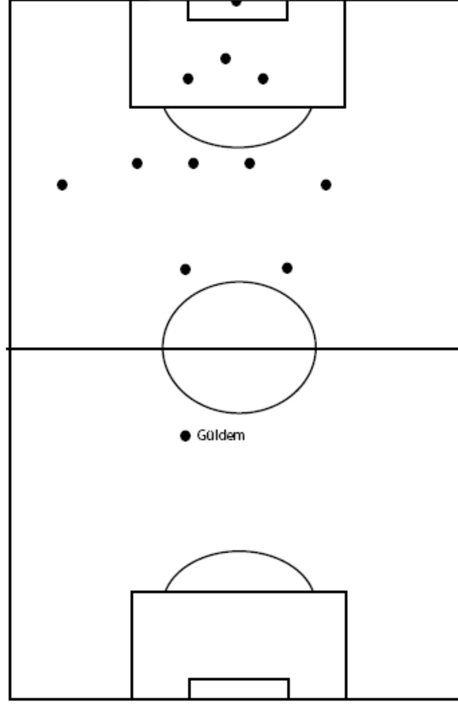
Karşımdaki gözlerin değiştiğini fark etmemiştim. Sanki Gökalp yaklaştıkça gözleri benimkilere benzemeye başlıyordu. Artık Gökalp'in nefesini hissedebiliyordum, yani zamanı gelmişti. Öptüm. Dudaklarım o soğuk cisme dokunduğu anda geri çekildim. Kendimi odamdaki boy aynasının karşısında buldum. Üzerine dudaklarımın ıslaklığı bulaşmıştı. "Bu da ne?" dedim şapşalca.

Bütün bu zaman içinde ayna karşısında kendimle mi konuşmuştum? O anda etrafımdakilerin sahteliğinin farkına vardım, hepsi bir rüyaydı. Odamdaydım ama ayna karşısında kendime bakmıyordum. Yatağımda gözlerim kapalı bilinçaltımın bana oynattığı filmi izliyordum. Film bitmişti, ama film bittiği halde salonu terk edemeyen biri gibiydim.

Gözlerimi açtım. Bu sefer son kez ve gerçekten açıldılar. Duvardaki posterlerimden evimde, odamda, yatağımda olduğumun teyidini aldım. Uyanmıştım. Rüya gösterimden kalkmıştı. Köşedeki pencerenin kulpunun gevşediğini bu yüzden içeriye soğuk havanın girdiğini gördüm, pencereyi hemen sıkıca kapattım. Tüm bu tuhaflıklar karnavalının sorumlusu kalitesiz bir pencere tasarımı ve zamanla gevşeyen ufak bir kulptu. Ve tabii ki ondan yararlanmasını bilen sevgili bilinçaltım. Bu kadar yaratıcı bir bilinçaltına sahip olduğumu bilmezdim. Kendime hayranlık duydum. Aynı zamanda da rahatlamıştım. Üstümdeki tüm negatif enerjiden bir anda arınmıştım. Dün geceye kadar yaşadığım tüm o açıklanamaz anlar, uğursuz kazalar, meçhul bir yazarın hikâyeleri, hayalet senaryoları... Hepsinin gerçeklikleri vardı elbet ama bilinçaltımın yardımıyla onları kurgulamış ve bir tarihi dönem filminin malzemesiyle ortaya fantastik bir film çıkarmıştım. Eğer bilinçaltım biraz önceki inanılmaz rüyayı yaşatabiliyorsa bana, gerçek hayattaki rastlantıları kullanarak gerçekleri, gerçekdışı veya gerçeküstü şeyler olarak sunabilirdi.

Gördüğüm en güzel rüyayı sorduklarında aklıma gelecek ilk rüya bu olmalıydı. Ama yüksek sesle hiçbir zaman anlatamayacaktım. Her anını, bir iki dakika önce yaşamış olduğum gerçek bir hatıraymışçasına anımsıyorum. Tek bir detay bile gözlerimi açmamla birlikte dağılıp hiçliğe karışmamıştı. Yatağımda bir süre öylesine uzandım. *Eyes Wide Shut / Gözleri Tamamen Kapalı*'daki "Hiçbir düş, sadece düş değildir" repliğini anımsadım. Ama bunun üzerinde çok da düşünmedim, sadece çok garip bir rüya görmüştüm, o kadar. Yataktan kalktım. Yerde bulunması gereken çoraplarıma uzandı elim. O sırada elim bir şeye çarptı ve o şey hışırdadı. Kafamı uzattım ve halının üzerindeki kâğıdı gördüm. Lisedeki tarih kitaplarının sadece tek satırı dolu olan boş sayfalarından biriydi. Önceki konunun son cümlesinin bir kısmı basılmıştı sadece: "Sasanilerin yıkılışından sonra İran topraklarına inen Türkler, Müslüman Araplarla karşılaştılar." Bu cümlenin hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Önemli olan boş tarih sayfasına çizilen şekildi.

Kız masasının köşesinde duran boş tarih kitabı sayfasının aldı. Ve günlüğünün arasına koydu. Sayfa şöyleydi:

SKORBOARD

DÜNYA KARMASI: O

GÜLDEM: 5

Dakika: 89

Donakalma kelimesinin anlamını o şekle baktığımda anladım. Ne demişti hayalet: "Eğer bir adam futbol manyağı ise dünyanın en güzel kızlarından oluşan veya o ana kadarki sevgililerinden ya da benim durumumdaki milyonlarca platonik âşık gibi platonik aşklarından oluşan bir futbol takımı kurabilir." İşte futbol manyağı bir hayaletin ilk on biri karşımdaydı. Uzun bir süre bakmama karşın elimde tuttuğum şeye inanamadım. Eğer ona inanırsam dün gece ve daha önce olan her şeyin gerçekliğine ve o gerçekliğin taşıdığı olağanüstülüğe de inanmam gerekiyordu. Karşılaştığım tüm olayların bilinçaltımın abartmasıyla oluşmadığına inanmam demekti bu. Tüm hayalet senaryolarına, uğursuz kazaların nedeninin gerçekdışı bir varlık olduğuna ve en kötüsü de olayların devam edeceğine inanmam demekti. Ve inandım. Hepsine inandım. Elimde somut bir kanıtım vardı.

Kekelemeye başladım: "Bu olamaz. Olamaz. İmkânsız. Bu bir düş. Gerçek olamaz..."

14

Kız günlüğü yavaşça kapattı. Uzun zamandır okumakta olduğu bir kitabı bitirdikten sonra kapattığı gibi, hafifçe, belirgin bir estetik kaygısıyla ve çok kısa süren kişisel bir tören edasıyla kapattı. Kilitledi ve eski yerine kaldırdı. Şimdi tüm hayalet düşüncelerinden kurtulmalı, yaşadıklarını unutmalıydı. Onları da başka bir yere kilitlemeliydi, beyninin erişemeyeceği bir köşesine. Kahvaltı etmeli, ardından ders kitaplarını ortaya çıkarmalı ve onların içindekileri okumalıydı. Ama kahvaltıdan sonrası, özellikle sınav dönemlerinde, istendiği gibi gelişmezdi.

Değil bir paragrafla, bir oğlanla bile bu kadar uzun bakıştığını anımsamıyordu Güldem. Dile kolay tam iki saat boyunca gözleri çirkin bir paragrafın harfleriyle kesişmişti. Şeklini sorsalar ezberden çizerdi. *İlk üç satır hemen hemen birbirine eşit, dördüncü satır ise sondaki uzun kelimenin sığmayıp alt satıra transfer olmasından dolayı bayağı bir kısa. Geriye kalan beş satır, boy sırasına girmiş çocuklar gibi uzundan kısaya doğru uzanıyor.*

Son dört satır ise, bir piramit kenarı gibi simetrik bir inşaatla paragrafı sona erdiriyor. Şekli kolaydı ama içeriğini sorsalar –ki hep böyle yaparlardı– tek bir kelime bile yazamazdı.

Kararlıydı ama, isterse yüz hayalet odasında cirit atsın bu kitabı bugün en azından bir kere okuyacaktı. Annesi geleneksel 5 çayını getirdiğinde amacını gerçekleştirebilmesi matematiksel olarak da imkânsızdı. Bu saatten sonra her sayfayı bir dakikada okursa anca bitirebilirdi, oysa bu ders kitabı için bir sayfanın okunma süresi ortalama üç dakika yirmi iki saniye idi (bunu hesaplamıştı). Ve o hâlâ birinci paragraftaydı. Birinci paragrafın önemini bilse de atlamaya karar verdi. Bu taktik işe yaramıştı; 20 dakikada birinci konuyu bitirdi. Rocky'nin merdivenleri çıkıp ellerini kaldırması gibi sandalyesinin üzerinde ellerini kaldırdı. Konunun altında hocanın adını ve kitabın tarihini görünce o eller ölü insanların elleri gibi yerçekimine boyun eğerek kucağına yığıldı. "Hayır olamaz, olamaz" diyordu içinden. Bu imkânsız! Sayfaları hızla geri çevirdi ve bitirdiği konunun başlığına baktı: "3. BASKIYA ÖNSÖZ."

Çığlık atmak istedi, atamadı. Kitabın kapağını hızla çarparak kapattı. Günlük yazısını bitirdikten sonra –öğleden sonra 1 civarında bitirmişti– yaklaşık 4 saat boyunca sınavda çıkmayacak olan ve hocanın kendi egolarını tatmin etmek için yazdığı palavraları okumuştu. Gerçi *Muhteşem İkili*'nin bir bölümünde, kitabın yayınevi, basılış tarihi gibi saçmalıkları (Larry onunla fena dalga geçmişti) ezberleyen Balki'ye girdiği sınavdan geçemeyince, o ana kadar kimsenin yanıtlayamadığı bir soru olarak kitabın yayınevi, matbaası, tarihi gibi teferruatları sormuşlar ve Balki bunu rahatlıkla yanıtlayarak sınavı geçmişti ama maalesef Güldem bir televizyon dizisinin içinde yaşamıyordu ve gerçek hayatta hiçbir zaman önsözden soru gelmezdi.

Hep o hayaletin suçu!

O anda bir esinti ona doğru geldi, değdi ve kaçtı. Soğuk bir hava kütlesi üzerinden sekmişti sanki. Arkasına hızla döndü, bir şey yoktu. Tekrar masasına döndü. Bu sırada masanın üzerindeki birinci rafın üzerinde duran parlak ve renkli bir kâğıt parçası sürüne sürüne köşeye geldi ve intihar eden biri gibi kendini Güldem'in kitabının üzerine bıraktı. Güldem'in şaşkın gözlerinin önünde havada bir iki takla attıktan sonra kitabın üzerine kondu. Kâğıdı aldı, katlanmış kâğıdı açtı. Bu bir tiyatro broşürü idi. Konak'ta yürürken biri eline tutuşturmuştu, o da bakmadan çantasına atmıştı. Ankara'dan gelen özel bir tiyatro topluluğu Kültür Park'taki İsmet İnönü

Sanat Merkezi'nin sahnesinde Shakespeare'in *Macbeth*'ini oynayacaktı. Güldem "Bu işte, kurtuluş burada" diye düşündü. Bugün çalışamayacağı ortadaydı. Lisedeki sistemine geri dönecek ve bir gün önce yani pazar günü çalışacaktı. Ersin'i aradı:

"Ersin, nasıl çalışabildin mi?"

"Evet, kitabın özetini çıkardım. Şimdi tekrar etmeye başlamıştım..."

"Atıyorsun!"

"Hayır gerçekten. Biliyorsun, sınavlara doğru gaza geliyorum. Sen n'aptın?"

"Beni boş ver. Ben önsözü yaladım yuttum."

"Hahaha!"

"Ya gülme ya! Ben fıttırmak üzereyim. Akşam tiyatro var, gidelim mi?"

"Ne, şaka bu herhalde?"

"Değil. Lütfen."

"Olmaz. Çalışmam... çalışmamız lazım."

"Vizen zaten 80. 50 yetiyor sana."

Ersin'in bu sırada kafasından bin bir türlü düşünce tören alaylarıyla, orkestralarla, bandolarla geçiyordu. Ersin tiyatroya gitmek istemiyordu. Çalışması şarttı. Tiyatroyu da sevmezdi. Gerçi Cem Yılmaz bayağı iyiydi ama diğerleri sıkıcı oluyordu. Ama bir yandan da "ipler"i kafasından atamıyordu. Ya başkasının eline geçtiyse? Şimdi o kabul etmezse, Güldem başkasıyla gider miydi? Neredeyse her gün görüşüyorlardı, cep telefonu sağ olsun ne yaptığını ne ettiğini dakika dakika biliyordu. Ama hiç belli olmaz, kız milletine güven olmazdı. Lisede toplam altı erkekle çıktığını anlatmıştı. Aile baskısının en güçlü olduğu, karşı cinsle tanışmanın en zor olduğu bir dönemde bile okul dışından (okuldan olsalardı bu kadar endişe etmezdi Ersin) altı erkek bulabilmişti. Kızlar, tropikal bir ülkenin hayvanat bahçesinde yaşayan penguenler olsalar bile hayvanat bahçesinin dışından birini mutlaka bulurlardı. Erkeklerin akıl sır erdiremediği ve merak ettikleri en büyük dişi yeteneği buydu.

"Tamam. Gidelim. Beni ikna ettin. Sekize on kala evin önünden alırım seni."

"Çok sağ ol. Sevindim. Görüşürüz. Bye."

15

Güldem, hayalet fikrinden, dünkü rüyanın aklına sık sık gelmesinden ve çalışma gereksiniminden kurtulmanın mutluluğunu şık giyinerek kutlamıştı. Uzun zamandır ilk kez giydiği uzun paltosunu, siyah elbisesini, geçen hafta aldığı küpelerini ve üç santim uzunluğunda topuklu ayakkabılarını giymişti. Makyaj bile yapmıştı (Ersin ona makyajsız daha güzel olduğunu söylemiş olsa da). Son gün olmasına karşın iyi bir yerden bilet bulmaları büyük şanstı. Tiyatroya tek kişi giden az ve boş kalan iki kişilik yere hep üç veya dört kişilik gruplar talip olduğundan oturdukları yer son ana kadar boş kalmıştı.

Oyun iki saat sürse, buna yol için harcadığı zamanı da katarsam üç saat kadar bir şey kaybediyorum, diye düşündü Ersin ve bu pek önemli değildi, ne de olsa vizesi kapı gibi 80'di. Oyun başlarken "Güldem, oyunun adı ne?" diye sormuştu. Güldem yanıt vermektense elindeki broşürü uzatmıştı. Oyun ikisini de pek sarmamıştı. *Macbeth*'in güncelleştirilmiş bir versiyonuydu.

Yakın bir gelecekte geçiyordu olaylar. Dünyanın sıcaklığı hızla artmış, mevsimlerin dengesi bozulmuştu. Böylece klima şirketleri dünyanın en büyük güçleri haline gelmişti. Orijinal metinde İskoçya Kralı olan Duncan, bu versiyonda ScotAir isimli bir klima şirketinin patronu Mr. Duncan'dı. Shakespeare mezarında takla atıyor olmalıydı! Ama Macbeth'i oynayan adama laf yoktu. Fiziğinin her yanından karizma akıyordu. Asıl sorun belki de buradaydı. Lady Macbeth veya oyundaki adıyla Mrs. Macbeth onun yanında çok zayıf kalıyordu. Bu çok vahim bir kasting hatasıydı. Bu oyunun esas yıldızı Mrs. Macbeth olmalıydı. Ama Mrs. Macbeth süpürgesi ve süpürge gibi saçları olmayan bir cadıya benziyordu.

Oyunun kısaltılmış olması ise her tiyatroseverin rahatlıkla ayrımına varabileceği bir yanlıştı. Tabii bu, Ersin'in işine geliyordu. Birinci ve ikinci perde 45 dakikada bitti. Ara oldu. Daha üç perde vardı.

Ersin "Fena değil, sence?" diye sordu Güldem'e. "Daha önce filmini izlemiştim. Çok daha etkileyiciydi. Bir şeyler eksik gibi." Eksik olan şey, ara bittikten sonraki üçüncü sahnede tamamlanacaktı. Eksik olan korkuydu.

Üçüncü sahnede yemeklerle, içkilerle donatılmış şık bir sofra etrafında Macbeth, Mrs. Macbeth ve bir kısmı oyunun daha önceki sahnelerinde de gözüken takım elbiseli adamlar vardı. Macbeth çiftinin zengin ve kıdemli işadamlarına düzenlediği bir ikramdı bu. Oyunun yeni versiyonunda bu

sahne firmalar arasında verilen bir iş yemeğiymiş gibi gösteriliyordu. Sonra ilk yarıda Macbeth'in Banquo (Banquo, Macbeth'in en yakın arkadaşıydı ama cadıların kehanetine göre kral olabilirdi) ve oğlunu öldürmesi için kiraladığı katil, Macbeth'i kenara çekti ve Banquo'nun öldüğünü söyledi. Ama Banquo'nun oğlu Fleance kaçmıştı ellerinden. Macbeth masaya geri döndüğünde ev sahibi olarak misafirlerin yemeklere yumulabilmesi için ayakta kısa Shakesperyen bir konuşma yaptı. O sırada oyunda da olduğu gibi sahneye Banquo'nun hayaleti girdi ve Macbeth'in koltuğuna oturdu. Teknoloji sinemadan sonra tiyatroya da el atmış olmalıydı, ne kadar gerçekçi bir hayaletti o! Bir tarafından bakıldığında diğer tarafı silik olarak görülebiliyordu. Güldem, Ersin'e döndü ve "Nasıl yapmışlar değil mi?" dedi. Ersin "Neyi?" dedi, gözü sahnedeydi. "Hayaleti" dedi Güldem. Ersin yanıtladı: "Bir şey yok ki orada."

Gerçekten de bir şey yoktu orada. Yönetmen bu sahnede hayalet kullanmamayı tercih etmişti. Bu yenilikçi ve yerinde bir yorumdu. Böylece Macbeth'in aklını kaybedişi daha iyi anlatılabilirdi. Ama Güldem de Macbeth'i canlandıran aktör de oradaki hayaleti görüyordu. Yüzü seçilemeyen, aydınlık masanın o tarafını karanlığa gömen, öte tarafını yansıtabilen hareketsiz duran ama aynı zamanda kendi içinde hareketli olan bir siluet, kapüşonunun altından yüzü görünmeyen bir yaratık vardı orda. Dehşete kapılan yalnızca Güldem değildi, Macbeth'i oynayan aktörün yüzü de bembeyaz olmuştu. Aktörün tedirginliğini Güldem sezdi.

Sahnedeki hayaletin varlığı aktörün oyunculuğuna yaramıştı. Aktör şaşkınlığını ve kızgınlığını anlatan replikleri söylerken önceki oyunlara göre çok daha etkileyiciydi ve seyircileri tamamen etkisi altına almıştı. Seyircilerin birçoğu şimdiden genç aktörün adını akıllarının bir köşesine yazmıştı. Ersin Güldem'e dönüp "Adam nasıl da oynuyor" diyecekti ama Güldem'i görünce şok geçirdi. Sevgilisi koltuğun üzerinde tir tir titriyordu ve yüzü aynen sahnedeki aktör gibi kül rengine dönüşmüştü. "O... O... Orda ne var?" diyebildi sadece. Ersin "Sakin ol. Orda bir şey yok" dedi. O an, Ersin tuhaf bir şeylerin döndüğünü algılamaya başladı. Çay bardağını anımsadı. Üstüne boca edilişinin ardındaki açıklanamaz hareketi. Nasıl da tam organına isabet ettiğini.

Ve bu sadece bir başlangıçtı.

Güldem görmüştü onu. O oradaydı. Omzunda kalemle bateri çalan, içinden söylediği şarkıya eşlik eden, yatağını düzelten, hikâyeler yazan, ona gördüğü en güzel rüyayı yaşatan, onu seven hayaletti o. Macbeth'in

koltuğunda dimdik oturuyordu, kımıldamıyordu. Hayalet rolünün üstesinden geliyordu. *Rol beni anlatıyordu, oynamakta hiç zorlanmadım.*

Artık hayalet sahnesi bitmiş ve perdelerin kapanmasına az kalmıştı. Güldem'in titremesi de geçmişti ama korkusu yaşıyordu. Oyun bittiğinde bir alkış tufanı koptu. Öyle uzun değil, kısa ama gürültülü bir alkış tufanı. Ve ellerin çoğu esasında hayalet sahnesi için birbirine çarpıyordu. Oyunun geri kalan kısmı tek kelimeyle sıkıcıydı. Şimdi sahneye oyuncularla beraber yönetmen de çıkmış, seyircileri selamlıyordu. Selamlama esnasında Macbeth'i oynayan aktör, yönetmenin kulağına doğru bir şeyler fısıldadı. Güldem dudak okumasını bilmezdi, ama herkes önceden tahmin ettiği bir cümlenin dudakların hareketinden söylenip söylenmediğini anlayabilirdi. "Nasıl yaptın?" demişti aktör, yönetmene. Yönetmen de "Neyi?" demişti. Yüz ifadesinden de anlaşılabilirdi bu. "Hayaleti tabii ki" diye fısıldadı aktör. "Ne hayaleti?" dedi yönetmen, bir yandan seyirciye doğru gülümserken. Aktör şimdi içinden "Bu role yine fazla kaptırdım, kendine gel Uğur, kendine gel. Bir daha Shakespeare oynamasam mı acaba?" diye söyleniyordu. Ama kız artık biliyordu, onun dışında biri daha görmüştü. Belli ki onu görmesi gerekenlere gözükmüştü hayalet. Oyunun başarısı için aktöre, ödünü kopartmak için ise Güldem'e...

Güldem'le Ersin salondaki kalabalığın dağılmasını beklediler. Salon ıssızlaşınca çıkışa doğru ilerlediler. Salonun dışındaki merdivenden inerlerken topuklu ayakkabıya alışkın olmayan Güldem bileğini burktu. Geriye kalan basamakları Ersin'in yardımıyla indi. Bu tamamen kendi hatasıydı. Hayaletin ona zarar vermeyeceğini içgüdülerinin yardımıyla biliyordu, en azından şimdilik. Arabaya doğru yürümeye çabaladı ama her adımı vücuduna yayılan bir acıya neden oluyordu. Ersin "Sen en iyisi burada bekle, ben arabayı getireyim" dedi. Güldem "Hayalet var. Beni yalnız bırakma!" diyecekti ama vazgeçti. "Tamam. Sağ ol" dedi. Ne kadar fedakâr, ne kadar centilmen bir sevgilim var, ona bazen haksızlık ediyorum, diye düşündü beklerken. Sevgilisi menzilinden çıkınca gölgesine bakarak zaman geçirdi. Sonra gözlerini etrafına çevirdi, diğer seyirciler bir anda yok olmuştu sanki. Tiyatro görevlileri, oyuncuların kulis dışındaki yakınları, salondaki temizlikçiler hepsi kaybolmuştu. Güldem etrafındaki ıssızlıktan pek korkmuyordu, sadece biraz üşümüştü. Bir an arkasında biri olduğunu sandı ve yol vermek için sağa doğru acı veren bir adım attı. Kimse geçmedi. Ama hâlâ arkasında biri vardı. Gölgesini görüyordu, az önce kendi gölgesinin yanı boşken şimdi bir gölge daha vardı. Ve o gölge, kendi soluk

gölgesinin yanında çok koyuydu, öyle ki kazara yere dökülmüş asfalta benziyordu. Derken bir ses konuştu: "Ben daha iyisini yapardım. Centilmenlik benden sorulur." Sesin yönü belli değildi, arkasından, önünden, sağından, solundan, hatta içinden, aynı anda geliyordu sanki. Güldem, kelimelerin yarısını anlayamadı ama birbirlerine bağlayarak anlamlarını çözdü. Ve iki buz gibi kolun onu havaya kaldırdığını hissetti.

Ersin arabaya doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Bir sevgililik görevi daha sona ermek üzereydi. Onu evine bırakacaktı. İki haftalık sınav haftası sona erinceye kadar tuhaf olayın izini sürmeyecekti. Belki o zamana kadar her şey normale dönerdi. Arabasına yaklaşınca cebinden anahtarlığını çıkardı. Kalabalık anahtarlığından (ev anahtarı, apartman sokak girişi anahtarı, araba anahtarı, posta kutusunun anahtarı ve en önemlisi Kuşadası'ndaki yazın yazlık, kışın garsoniyer niyetine kullanılan evin anahtarı) araba anahtarını eliyle seçti ve anahtara monte edilmiş uzaktan kumandanın düğmesine basarak arabasının kapılarını açtı.

O sırada arabasının yanında park etmiş arabadan iki yaramaz çocuk çıktı.

Güldem havalanmıştı. İllüzyonistlerin yaptığı gibi havada asılı duruyordu. Asılı durması uzun sürmedi, hızla tiyatro sahnesine doğru uçmaya başladı. Çocukken babasının onu kaldırıp salonun içinde gezdirmesini anımsadı. Ama bu defa onu kaldıran bir hayaletti. Dili tutulmuştu. Korktuğunu söylese hayaletin yaptığına hakaret etmiş olurdu. Yaşadığı şey daha çok nostaljik, çocuksu bir eğlenceydi. Ama gülemezdi de. Daha espri olmadan gülerse hayalet onunla dalga geçtiğini sanabilirdi. Güldem gözlerini açtı, etrafı seyrederek hayaletin elleri üzerinde tiyatro sahnesine hızla yol aldı.

Yere kondu bir anda. Tiyatro salonu bomboştu. On beş dakika önce tıklım tıklım dolu olan salonda şimdi seyircilerin yerinde yeller esiyordu. Sahnedeki dekorlar oyundaki yerlerinde duruyordu. Işıklar nedense hâlâ açıktı. Sahnenin zemininin siyahı ile perdenin kırmızılığı bir araya gelince ortama kızıl bir renk hükmediyordu. Güldem sahnenin hemen önündeki sırada, tam ortada, ayakta, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Bir metre yanındaki "Protokol" yazılı levhayı gördü. Ertesi günkü gösteri için şimdiden koymuş olmalılardı. Hayali yer göstericisinin ona bu yeri gösterdiğini ve oturması gerektiğini düşünüyordu. Biraz önce orda İzmir

Valisi oturmuştu (Oyun boyunca uyumuştu vali, zaten Güldem uyumasından tanımıştı valiyi [Devlet adamları sanatsal faaliyetlerde hep uyurdu]). Güldem kendini önemli biri gibi hissederek yerine oturdu. Onu getiren varlığın gittiğini hissetti, yakınlarında değildi, bunu bir şekilde biliyordu.

Zifiri karanlığın gölgesi gitmişti. Geri gelecekti.

Ersin solak olduğu için sol eliyle anahtarı çevirirdi. O sırada komşu arabadaki kalabalık ailenin iki çocuğu Ersin'in arabasının etrafında tur atmaya başladılar. İki saat boyunca tiyatroda kapalı kalmanın acısını etrafta amaçsızca koşarak çıkarıyorlardı. Babaları gür sesiyle, "Çocuklar gelin artık!" diye bağırıyordu ama çocuklar o gür sesten korkmuşa benzemiyorlardı. Ersin kapısının önünde ayakta duruyordu. Arabayı çizmeseler bari, diye çocukların oyununu teftiş ediyordu. Çocuklardan biri saat yönüne doğru, diğeri ise tam tersi yönde sadece çocukların sahip olduğu sınırsız kondisyonla koşturuyordu. Ersin "Neyse" diyerek, kapısını açtı. Şimdi anahtar sol elindeydi. Tam koltuğuna kendini bırakırken arabanın hava sahasına girmeyen sol eline çocuklardan biri çarptı, anahtarlık yere düştü. Ersin sola doğru eğildi anahtarlığı almak için. Anahtarlığın başı olan H logosunun bir kısmı yerde gözüküyordu. Ersin, yere düşen cisimler amma da olmadık yerlere gidiyor, diye düşündü. Alabilmesi için düşündüğünden biraz daha fazla eğilmesi gerekiyordu. Elini uzattığı sırada, saat yönünün tersine doğru koşan diğer çocuk arabanın kapısına çarptı. Kapı Ersin'in kafasına tam tepesinden hızla vurdu. Ersin bayılmasaydı yere düşen ve ağlamakta olan çocuğa ve onları zapt edemeyen ailesine okkalı bir küfür ederdi. Ama şimdi direksiyonla ön koltuk arasında iki büklüm yığılmıştı.

Güldem koltuğunda oyunun başlamasını bekleyen biri gibi oturuyordu. Oyunun başladığını müjdeleyen bu sefer, perdelerin kıpırdanması veya sis makinesinden çıkan pis kokulu duman değil, havanın soğuması olmuştu. Hayalet, *Macbeth*'in dekorlarının arasından süzülerek ortadaki kral tahtına, ya da patron koltuğuna oturdu. Gökalp'e benziyordu. Ancak onda görmeye alışık olmadığı rahatsız edici, belli belirsiz bir sırıtış vardı yüzünde. Yutkunarak "Gökalp?" dedi Güldem.

"Yanlış" dedi hayalet.

Sesi her yerden geliyordu. Dağınık bir sesti. Her harf başka bir yönden geliyor gibiydi, bu yüzden kelimeyi bir araya toplayıp anlaması zor oldu. Çok kısa zaman içinde bu dağınık sese alışacaktı.

"Yanlış" diye tekrarladı ses. "Gökalp'in hayaleti, diyelim biz buna."

"Nasıl bir şey?" diye sordu Güldem. Sorusundan ne beklediğini kendisi de bilmiyordu. Ama hayalet sorudan Güldem'in kastettiği şeyi çıkararak doğru bir şekilde yanıtladı.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç hayalet olmamıştım. Bu ilk" dedi. Hafif bir gülümseme nefesi verildiği duyuldu. "Sana insan olmak nasıl bir şey, desem?" dedi ses. Güldem'in afalladığını görünce "Boş ver" dedi.

Boşlukla konuşmak, onu dinlemek, ona karşılık vermek zor bir işti. Rüyasından farklı bir durumdu bu. Dün gece bir rüyanın içindeydi ve karşısındaki Gökalp'in ta kendisiydi, şimdi ise onun hayaleti ile karşı karşıyaydı ve bu bir rüya değildi. Onunla karşı karşıya olmak, ünlü biriyle karşı karşıya olmaya benziyordu. Sadece filmlerde gördüğü biriyle bir anda yolda çarpışmak gibi. O çok ünlüydü. Bir hayaletti. Filmlere, kitaplara, çizgi romanlara, şarkılara, piyeslere konu olmuş bir hayalet. Birkaç saniye içinde tedirginliği geçti Güldem'in. Yeni tanıştığı insanların yanında bile kendini rahatsız hisseden Güldem yeni tanıştığı gerçekdışı bir varlığın karşısında hiç olmadığı kadar rahat ve özgürdü. Dünyada tek başına kalmış biri gibi özgürdü. Odasına özgü özgürlüğü o tiyatro sahnesine taşınmıştı. İstediği gibi burnunu karıştırabilir, çorabının uçlarını ayak parmaklarının arasına sıkıştırıp farklı şekiller verebilir, ağzını kapatmadan aksırabilir, yüksek sesle osurabilir, hatta eğilerek çıkardığı kokunun sadece kendisinin varabileceği hazzına ulaşabilirdi. Bunları tabii ki de yapamazdı ama en azından yapabileceğini düşünmek bile, dışarıdan bakıldığında veya okunduğunda veya hayal edildiğinde görünecek "Hayalet ve Kurbanı" tablosunu bozup "Hayalet ve Eski Bir Arkadaşı" tablosunu yaşattırıyordu ona. *İçime girip korkularımı nasıl da alıverdi.*

Onun yanındayken eskiden de bu kadar rahattı. Daha ilk sohbetlerinde aynı kafadan olduklarını anlamışlardı, karşılıklı olarak. Karşılıklı olmayan ise aşktı, Gökalp'in aşkıydı. O ilk sohbetten bir sene önce Gökalp, Güldem'i Jim Carrey'in Türkiye'de geç gösterime giren filmi *Budala Dedektif*'te dokuz on sıra önünde sol çaprazında fark etmişti. Önce gülümsemesini, sonra da kendisini görmüştü. Bir sene sonra alt sınıftan aldığı bir derste o kızı yeniden gördüğünde bir sene önce sinemada uzaktan, belki de sadece bir iki saniye gördüğü kızı tanımıştı. "Sen geçen sene *Budala Dedektif*'e Şan

Sineması'nda dokuz çeyrek seansına gitmiş ve önde sola doğru bir tarafta oturmuştun, değil mi? Cuma günüydü." Güldem, HBB'de yayınlanan *Living Colours* programından tanıdığı, o zamanlar ünsüz olan bu komedyenin filmini görmek için ilk gün gittiğini çok net hatırlıyordu. Şaşırmış ve "Evet. Sanırım" demişti. Geçen bir senelik zaman zarfında *Budala Dedektif 2* ve *Salak ile Avanak* da gösterime girmişti. Konuşacak ve esprileri tekrarlayarak gülünecek üç filmlik bir sohbet materyali daha tanışmalarının ilk dakikasında hazırdı. Onlar da stoku sonuna kadar kullandılar. O anda sınıfın en güzel kızına hasta olan tüm erkekler çaktırmadan Gökalp'i izliyorlar, onun geçmişteki beceriksizliklerinden habersiz "Herif nasıl da bağladı kızı. Helal valla" diyorlar ve ona hayranlık duyuyorlardı. Oysa Gökalp de olayların ilerleyişine şaşırıyor ve içinden dua ediyordu: "N'olur içimdeki çekingen adam hortlamasın, n'olur içimdeki çekingen adam hortlamasın, n'olur içimdeki çekingen adam hortlamasın, n'olur, n'olur..." Derste yan yana oturmuşlardı. Gökalp onun defterinin üzerine diğer güldüğü şeylerin listesi çıkarıyordu; *Gülşen Abi*, *Müebbet Muabbet*, *Aranan Adam*, *Şok*, *Özofsayt*, *Monty Python*, *ZAZ*, *Gece Kuşu*... Kız oğlanın yazdıklarına bakıyor ve kendisinin bir türlü kimseyle paylaşamadığı esprilerin kaynaklarının hepsinin Gökalp'in kaleminden akmasını izliyordu. Listenin sonuna hocanın etekliği yazmıştı, Güldem de buna bir kahkaha patlatmıştı, hoca arkasına dönüp de yanlış bir teşhisle tam ters tarafta oturan kız grubuna kızınca birbirlerine bakıp gülmüşlerdi. Gökalp o an aşkın ne olduğunu hayali sözlüğünde yüzde yüz doğru olarak tanımlayabilmenin mutluluğu ve gururunu yaşıyordu: "İki farklı yaratığın göz göze gelerek aynı şeylere gülmesinden oluşan duygu patlaması." Güldem maalesef bu tanımı doğrulayamazdı, o sadece ama sadece gülüyordu. Arkadaki oğlanlardan biri ise "Oraya ne yazdıysa, onu görmek için 10 milyon veririm valla" diyordu yanındakine. Diğeri ise "Ben on beş veririm" diyordu. Güldem'in aklından bunlar geçerken hayalet böldü: "İlk dersimiz değil mi o? Muhasebeydi, galiba." Güldem, şimdiki zamandaki karanlık salondaki karanlık koltuğuna geri döndü. "Evet ama sen bunu..." dedi.

"Nasıl biliyorum?" dedi ve güldü hayalet.

Sessizlik.

"Ben öte taraftan geldim, yanımda cehennemin kara büyüsünü, cennetin ilahi kudretini getirdim."

Sessizlik.

"Hayal gücümü gerçeğe dönüştürebilme gücünü aldım yanımda. Hikâyem kendi ellerimde artık. Rüyalarında bazen rüyada olduğunun farkına varıp istediğini yapabilirsin ya. İstediğin yere gidebilir, istediğin kızı öpebilir, istediğin adamı döversin. Ama bu güç uzun süre sende kalmaz. Hemen dağılıverir. Rüya senin kontrolünden çıkar. İşte rüyanı kontrol edebilme gücüne sahibim. O güç avuçlarımın içinde. Ve dağılana kadar kullanacağım. Hikâyemi ne Tanrı ne başkaları yazacak ne de sen... Ben Gökalp'in hem hayaleti, hem hayal gücüyüm. Ben bir anlamda onun kalemiyim."

Sessizlik.

Totemlere özgü gülümseme vardı hayaletin yüzünde. Tiyatro maskelerindeki gülen maskeye benziyordu. "Bir de hafızam yerinde olsa iyi olurdu. Hayata dair iki şey hatırlıyorum: Aşk ve öfke. Aşk sana benziyor. Öfkeyi henüz çıkaramadım. Belki zamanla..." diye bıraktı cümlesini tamamlanmamak üzere.

"Nasıl geldin buraya? Ne oldu sonra? Sonra yani?"

"Oysa daha önce pek merak etmez gibiydin öteki hayatı."

Seslilik.

Dekorlar gürültüyle havalanır, sessizce ve aceleyle sahneyi hayalete bırakırlar.

"Anlatayım sana. Olmayan diyardaki olan biteni."

Hayalet es verdikten sonra: "Sanırım bunu sadece bir oyunla anlatabilirim. Perde!"

Perde kapanır.

Perde açılır. Oyun başlar.

Sahnedeki ve salondaki ışıklar sönmüştür. Zifiri karanlık ve sessizlik salona hâkimdir. Aniden zifiri karanlıkta bile kendini belli edebilen karanlık bir gölge belirir sahnede. Kaynağı belirsiz bir ışık, gölgenin suratını aydınlatır. Çocukların çenelerinin altından fener tutmaları gibidir görüntüsü. Bir kısmı aydınlık, bir kısmı karanlık. Başarılı bir ışık tasarımı! Sessizliği sadece iyi oyuncular etkileyici kılabilir, şu an hayaletin yaptığı gibi. Aniden konuşmaya başlar. Seyirciyi bir anda ele geçiren gür bir ses.

GÖKALP'İN RUHU: Varoluşunun merakına kapılan bir çocuğa

"Seni leylekler getirdi" dendiği gibi
Yokoluşun meraklılarına da
"Önce karanlık bir tünel..." masalını atar ya insanoğlu
Ne kadar gudubet bir yalandır bu!
Bu zincirleme palavra ruhumun içine öyle bir kazılmış ki,
Ben de önce tünel sandım ruhumun çekildiği belirsizliği
Heyhat! Bunun dipsiz bir çukur olduğunu,
ruhumun burnumun gittiği gibi öne doğru değil
Topuklarımın rehberliğinde aşağı doğru yol aldığını
sonradan anladım.
Seni de yanıltmak istemem veya öteki dünyanın
sürprizlerini bozmak da
Ama kimsenin anlatamadığını anlatmak da
zevkli olacaktır
Bu hayali, hayalci ve hayaletli piyeste.

Hayalet son repliklerini okurken sahnede birden kocaman bir araba süspansiyonuna benzer gümüş renginde bir alet belirdi. Neredeyse tiyatronun tavanına kadar varıyordu devasa süspansiyon. Zifiri karanlığın gölgesi hayalet yükseldi ve tam tepesinden elektrikli süpürgeye kapılmış gibi gümüş döngünün içine girdi, kara gölge şimdi dışarıdan bir ışık huzmesi gibi görünüyordu. Başkaları girdi sonra. Işıklar inanılmaz bir hızla aşağı çekiliyordu. Dev gümüş döngünün içinde fırıl fırıl dönen ruhlar bir tiyatroda sahnelenmiş en güzel görüntülerden birini oluşturuyordu. Güldem kimseye bahşedilmeyen ilahi bir şov izliyordu: Ruhların öteki dünyaya yaptıkları seyahati.

Ve bir anda sahnenin tam ortasında gümüş döngünün tam altında bembeyaz bir ışık belirdi. Çok ufak bir ışıktı ama kuvvetliydi. Seyircilerin gözlerini (Bu durumda Güldem'in gözlerini) hedef alıyordu. Zamanla büyüdü ve şiddeti arttı. Güldem elleriyle gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Açtığında sahne bembeyaz olmuştu. Sanki sahneye biri tonlarca süt dökmüştü. Sahne dekorunun arkası sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Uçsuz bucaksız bir beyazlık egemen olmuştu oyuna. Yön kavramını yok eden,

sonsuz bir hapishane gibi görünen beyazlık. Dekor çalışması için söylenebilecek en doğru tanımlama insanüstü olabilirdi.

Beyazlığın içinden sıska bir kardan adam gibi yükseldi Gökalp'in ruhu:

RUH: Dante ilahi yerlerin sıralamasında
fena halde yanılmış
Cennetten de cehennemden de önce araf var
Ruhların bekleme salonu burası
Tanrı beyazdan nefret ediyor olmalı, yarattığı
Tüm beyazı arafa saklamış
Zamansız olsa da dersler kadar sıkıcı
Boş bir tahta gibi olsa da dersler kadar anlamsız
İlahi olsa da dersler kadar sıradan bir yer burası
Öldüğümüzü burada anlarız biz ölüler
Ruhların tuvaleti burası
Düşünür dururuz, işer gibi hafızamızı dökeriz
Sıçar gibi zevklerimizi, yeteneklerimizi,
hatıralarımızı fırlatırız
Dünyadaki bizi biz yapan kırıntıları diş fırçalar gibi
Söker atarız
Kesilebilecek günahlarımızı tıraş ederiz
Bir sonraki durakta Tanrı'yla karşılaşacağımızı sanır
Saçımıza jöle süreriz
Hâlâ çekmediysek eğer, sifonu çeker,
son kez aynada kendimize çekidüzen verir
Çıkarız
İşaretparmağımızla çaktırmadan
fermuarımızın kapalı olup olmadığını anlar
Ve gideriz cennetin kapılarına, bir diskoya giden yeni yetme
Çocuk gibi
Bir daha eve dönmeyeceğimizi bile bile...

Sonsuz beyazlık kararmaya başlar. Cennetin bahçesine doğru yolculuk karanlıktan geçer. Mavi ve kocaman bir damla gözükür tam sahnenin ortasında. Büyür ve bir denizin dalgasına dönüşür. Sörfçülerin okyanus kenarında şov yaptıkları dalgalara benzer dalga, bükülmüş dev bir avuç içi gibi sahnenin önüne doğru yaklaşır. Güldem gözlerini kapatır korkuyla. Gözlerini açtığında mavi bir uzayla karşılaşır. Kara gölgelerden oluşan uzun bir ruh sırası bile o güzel mavi manzarayı bozamaz. Sıra, cennetin kapısına doğru uzamaktadır. Gökkuşağından bir kapıdır bu. Gördüğü en güzel gökkuşağı. Uzun ince hatta biraz soluk gibi ama ardında çok şey vaat eden bir kapı. Mavi bir güneş parıldamakta arkasında. Kieslowski mavisi. Kapının iki yanında iki melek vardır. Sıradaki ruhlara bakarlar, bir kısmını içeri alırlar, çoğunu ise geri yollarlar.

RUH: Tiyatro bir monolog sanatı
Bir aktörün tirad okuma tatmini için planlanmış
Bir gösteri olmamalı.
Madem yaşarken yapmak isteyip de yapamadığımı
Şimdi gerçekleştiriyorum
Tek kişilik bir şov olmamalı benimki
Sıram gelsin de Tanrı'nın melekleriyle
Cennetin badigardlarıyla bir muhabbete dalayım
Göründüklerinden daha dost canlısıdır onlar
Aha, ufacık bir isteğimle o koca sıra nasıl da
Eridi gitti gözlerimin önünde.
BİRİNCİ MELEK: Hoş geldin cennetin kapılarına,
En son hayatın gözden geçirildi
Sana söyleyeceklerim seni mutlu etmeli,
Tanrı'nın senin için kaleme aldığı kaderi
İnsanoğlunun kendiliğinden yarattığı en büyük iyilikle
Aşkla süslemişsin
Alınyazını fantastik bir aşk romanına çevirmişsin
Üstelik aşklarını ölümsüzleştirmişsin, kaleminle

Ve düşlerinle, hatta kâbuslarınla.
Oysa zamane ruhları aşktan kaçıp dururken
Onu baltalayıp, kanını sabun niyetine kullanırken
Acı verse de sana, aşkın için dünyadaki
hayatını gölgeye terk etmişsin.
Son bir kız var ki,
Cehenneme de döndürse hayatını
Vazgeçmemişsin onun hayalini yetiştirmekten.
Umudunu ve mutluluğunu zehirleyen bu kızın
Seni uçurum köprüsünden attığını yadsıyacak kadar
Seversin onu hâlâ
Kalemin olsa şimdi, bir de onu tutacak ellerin olsa
yine yorarsın hayal gücünü
Onun güzelliğini anlatmak için yeniden
kelimelerini doğurursun.
Bu yüzden beklemelidir cennetin kapıları senin için
Çünkü bir aşk yarım kalmıştır aşağıda
Dünyaya geri dönmelisin, izin Tanrı'dan çoktan gelmiştir
Şunu da bil ki mektubunda da belirttiğin
üzere beğenmediğin hayat hikâyeni
Tanrı severek izlemiştir, inadına hayran kalmış,
Yeni ruhlar yaratmak için gaza gelmiştir.
O malum kızın ruhuna karışamasa da,
ona bir daha güzellik bağışlamayacağını
Söylediğine defalarca şahit oldum
İkinci bir şansı hak ettin.
İKİ MELEK (Birden): Haydi durma, git!
RUH: (seyircilere dönerek)
"Hayır" demek ne kadar zor
Bu iki güzel ve ilahi meleğe
Ben ki, yaşarken kullanamadığım hayır'ları

buraya saklamış olmalıyım
Kendi varlığımı yok etme pahasına başladığım intihar
Demek ki sona ermemiş
Bitirmeli bu saçmalığı.
(Meleklere döner)
Ey Tanrı'nın asil melekleri, Tanrı'nın
söylediklerini bilecek kadar büyükseniz
Beni affedecek kadar da büyük olmalısınız
Dünyaya döneceğime cehennemin yolunu tutarım
Hayat onsuz olacaksa cehennemin
alevlerinden daha yakıcı olur bu.
BİRİNCİ MELEK:
Merak etme, tahminimizden öte değil bu söylediklerin
Senin gibilerle daha önce de karşılaştık
Ancak sorun şudur ki ölümün sevimsiz olmuştur,
intiharla buraya gelmişsin
Kutsal kitapların yegane müşterek kurallarındandır bu
Cennete alınmaz bu ruhlar
Sana sadece ikinci bir hayat şansı değil
İkinci bir ölüm şansı da veriyoruz
Ve maalesef bu dediklerimize vereceğin yanıtı da biliyoruz:
(birinci melek Gökalp'in ruhuna dönüşür
ve onun sesiyle konuşur)
Size çok minnettarım
Dünyadaki ikinci ölümümün ani bir kazayla
veya intihar dışındaki herhangi bir
Olayla geleceğini söyleseniz de,
Ardından bana cennetin en ferah odasının
tahsis edileceğini
Garanti etseniz de buna razı olamam
Dünyada çiğnenegelmiş gururumdan ilahi

dünyada kalsın bari,
Yeniden bedenlenmek, nefes almak
ve dünyalı olmak ruhumu kurtarmaz
Onun da intiharına sebep olur ancak.
RUH: Size karşı diyeceklerimi kendiniz
seslendirdiğiniz için var olun
Güzelleri reddetmek benim için o kadar zor ki,
Ama dünyadakilerin anlayamayacağını
sizin anlayacağınızı biliyorum.
Bir daha görüşemeyeceğimizi bildiğim halde,
Görüşmek üzere, elveda!
İKİ MELEK: (Birden)
Tanrı ardında olsun, ruh.
RUH: (Seyircilere dönerek)
Ben de döndüm cennet kapısından
Tanrı'nın evinden uzaklaşarak Şeytan'a yaklaştım mecburen
Her şeyi anlatacağıma söz verdim
Ama bir aranın vakti gelmiştir
Perde kapanacaktır beş dakikalığına
Bu da sonsuzluk içinde hiçbir şeydir

Perde kapandı. Güldem ne yapacağını şaşırmıştı. Etrafına baktı, kimse yoktu. Yalnızdı ama keyifliydi de iyi bir tiyatro oyununun arasında olduğu gibi.

Ersin bir anda ayıldı. Direksiyona yaslanmış kafasını kaldırdı. Hissettiği ilk şey başındaki amansız ağrıydı. Kafasını yoklayınca kapının çarpmasının neden olduğu şişliği fark etti. "Amma da şişmiş ha" dedi kendi kendine. Kocaman bir yumru oluşmuştu, sanki kafasının içinden biri dışarı doğru çekiçle vurmuştu. Aynada görmeye çalıştı ama şişler aynada görünmezdi. Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Lanet olası çocuklar, diye küfretti içinden. "Kapıyı kilitlemiş aptal çocuklar!" Oysa çocukların günahını alıyordu Ersin, kapıyı kilitleyen Güldem'le yalnız kalmak isteyen bir ruhtu.

Ersin, camları açmak istedi ama camlar elektronikti. Arabayı alırken bu özelliğe çok önem verdiğini hatırladı. Hatta babasının almak istediği modelde elektronik cam özelliği yoktu ve o babasına aradaki fiyat farkını ben karşılarım demişti. Bu kadar istiyordu elektronik camları. Saatine baktı, yirmi dakikadır baygın olmalıydı. İyi de Güldem niye gelmedi, diye düşündü. Bulunduğu yerden tiyatro salonunun merdivenlerine bakmaya çalıştı ama bulunduğu açı da uzaklık da buna imkân tanımadı. Güldem orada olsaydı bile göremezdi onu. "Tek ayağıyla sıçrayarak olsa da gelmeliydi" diye düşündü içinden. *Ya başına bir şey geldiyse?* Esasında böyle bir tehlike olmadığını biliyordu. Karanlıktı, ıssızdı ama esas tehlikenin kendisinin peşinde olduğunu biliyordu, başkası için değil kendisi için korkmalıydı. Kapıları zorladı, hiçbiri açılmadı. Camları açabilirdi, tabii eğer camlar elektrikli olmasaydı. Yine de camları açma kapama tuşlarını çaresizce denedi. Çaresi yoktu.

Bir süre hiç düşünmeden durdu. Eninde sonunda oradan birisi geçerdi. Saat daha 23.33'tü. Fuardaki diskolara gelen ve yolunu şaşıran gençler, sevişmek için kuytu bir köşe arayan çiftler ya da Lunapark'tan dönen aileler. Tiyatronun görevlileri, makyaj malzemesini kuliste unutan bir aktris. Mutlaka biri geçerdi ve dışarıdan kilitlenen arabayı açardı. Sonra aklına müthiş bir fikir geldi. Tiyatro salonuna doğru küçük bir eğim vardı. Boş vitese taktı hemen. El frenini de indirdi. Evet! Evet! Hareket ediyordu. Sonra durdu. Kahretsin. Taşlar yüzünden, insanların bank kenarlarındaki çakıl taşlarını futbolcu gibi park alanlarına doğru şutladıkları kahrolası taşlar yüzünden! Ön koltukla direksiyon arasında arabaya yeniden ivme kazandırabileceğini düşündüğü jimnastik hareketleri yaptı. Çocukken bisikletlerle oynadıkları pedal çevirmeden kim daha uzağa gidecek oyunundaki gibi. İşe yaramadı. Ağır ve pahalı arabası tek bir santim bile ilerlemedi. Oysa *Hüdaverdi* bisikletiyle bu oyunun mahalle şampiyonuydu o.

Arabanın içi kötü kokuyordu. Üç kişinin aynı odada kaldığı günlerin sabahı gibi kokuyordu. Havasızdı. Havasız! Filmlerdeki astronotlar geldi aklına. "Houston. Bir sorunumuz var. Yedek hava tankı da tükendi. Ne kadar oksijenimiz kaldı?" Yanıt trajiktir: "On beş dakika!" Allah kahretsin! Araba satıcısını hatırladı. "Camları görüyor musun? Kesinlikle hava geçirmezler. Kışın evde üşürsen, arabanın içine gir. Çok daha sıcak olur. İstersen saatte 200 km. hızla git, içeri hava sızmaz" demişti satıcı. O da bu özelliğine hayran kalıp arabayı almıştı. Teknolojiyi severdi, Ersin'in en

yakın arkadaşlarından biriydi teknoloji. Ama en sevdiğiniz dostunuz bile en az bir gün başınıza bela olur. Bugün de öyle bir gündü işte.

Hava tehlike yaratacak kadar azalmıştı. Bunun farkındaydı. Hatta hava çekilmişti. Nasıl bu kadar çabuk bitebilirdi ki? Başındaki korkunç ağrının çaldığı iğrenç gürültü de devam ediyordu. Az nefes almalıydı. Çocukken "denizin dibinde en uzun kalabilme" oyununda yaptığı gibi. Site üçüncüsüydü o. Bir nefes aldı, otuz saniye tuttu. İkinci nefes alma denemesinde de hemen hemen kırk saniye tuttu. Antrenmanlar işe yarıyordu, bir yandan da saatinin saniye okunu izliyordu. Üçüncü denemesinde eski site rekorunu egale etti; nefesini elli iki saniye tutmuştu. Ancak arabanın içindeki gidişat site rekorunu geçmesi gerektiğini söylüyordu.

"İmdat!" diye bağırdı var gücüyle. Üç dört defa tekrarladı ama sanki çığlığı araba içinde dolaşıyor ve dışarı çıkmıyordu. Bu işte bir bit yeniği var, tuhaf bir şeyler dönüyor burada, dedi içinden. Ve bunu Güldem biliyor! Allah kahretsin! Bu kız beni çıldırtacak.

Sakin olmalıydı. Bu düşüncesini ertelemeliydi. "Arabanın içinde en uzun kalabilme" oyununa odaklanmalıydı. Araba teybi! Tabii ya. Kızaklı araba teybi. Onunla camı kırabilirdi. Ha siktir! Daha geçen hafta değiştirmişti teybini. Sadece yerinden çıkabilen gösterge kafası vardı yeni teybinin. Geriye kalan kısmı sabitti (Dostu teknoloji onu yine aldatmıştı!). Yine de çıkarmayı denedi ama çıkaramadı. Cep telefonu ise en küçük ve en hafif modeldendi. (Yine!) Hiçbir işe yaramazdı. "İşe yarasa bile hem telefonunun hem de camın masrafı korkunç olurdu" diye korkunç bir fikir geçirdi aklından. O da şaşırdı kendine. Torpido gözüne baktı. Cam kırmak için kullanabileceği en sert ve en ağır cisim *Acil Durum Kılavuzu* idi. Uzanarak ayağındaki botlarla camları kırmaya çalıştı. Botlarının tabanı özel bir kauçuktandı, çok yumuşaktı. Botlarını alırken satıcı göstermişti, taşlar ayakkabının tabanına batmıyordu, anında tabanın içine giriyor ve hemen çıkıyorlardı. "Yani en taşlı zeminde bile rahatlıkla yürüyebilirsiniz" demişti satıcı, o da hemen kredi kartını uzatmıştı. Taşların üstüne basamayacak kadar yumuşak olan bot tabanları cama çarpınca top gibi sektiler. Ersin'in en yakın arkadaşı teknoloji onu yine satmıştı!

Arabanın yanından birinin geçmesi Ersin'in kurtuluşunu sağlayabilecek yegâne şeydi. *Bu Güldem geri zekâlısı da nerede!*

Güldem sahnenin önündeki boşlukta koltuğundan uzaklaşmadan yürüyordu. Sonra ikinci perdenin başlayacağını müjdeleyen gökyüzünden

gelen zil sesini duydu ve yerine oturdu.

Perde açıldı. Sahne çöle dönüşüvermişti. Ruh yürüyordu.

RUH: Alevlerin yolu çölden geçer, ben de çölü geçtim.
Cehennemin kapıları cennetinkinden fazla bu aralar
Girenlerin sayısına yetmeyince girişler artmış olmalı

(Sahnede tahtadan bir kapı gözükür. Yanında ateşten, yüksek bir duvar uzanmaktadır. Ateş duvarının arasından cehennemin içi görülmektedir. İşkence görenler, yananlar, çığlık atanlar, kendi vücutlarını koparanlar, kan banyosu yapanlar...)

İnsanoğlu hayal gücünü yaratıcısından almış olmalı
Dünyadaki resimlerde, filmlerde,
romanlarda tasvir edilen cehennem
Gerçeğinden farksız
Derler ki Tanrı cehennemi yaratırken hayal
gücünü yormak istememiş
İnsanoğlunun hayal gücüne bırakmış
Bu pekâlâ doğru olabilir

(Sahnedeki alevlerin arasından iki zebani çıkar ve kapının yanında dururlar. Vücut geliştirme şampiyonları gibi duran kaslı yaratıklardır bunlar. Bir tanesi [birincisi] çok daha iridir. Daha kıdemli olduğu da bellidir. İkisinin de kafasında iki tane boynuz vardır, kuyrukları çatallıdır, derileri ise kızıl. Vücutlarının çeşitli yerlerinde ufak alevler yanmaktadır. Sivilceymiş gibi onları kaşırlar, alevler bir kürek kömürle körüklenmiş gibi yükselir ve sonra söner. Başka yerlerinde çıkmaya devam eder alevler. Zebaninler bir yandan kaşınırken bir yandan konuşurlar)

GÜÇLÜ ZEBANİ: Yine bereketli bir gün,
efendimiz sevinecek bu işe.
Tuhaf ruhların gönderildiği kapımız bile

Bankacıların geçtiği kapının işlerliğini aratmıyor
Aha! Geliyor işte bir zavallı uzaklardan.
ACEMİ ZEBANİ: Sen onu bırak da duydun mu
öğretmenler bankacıları geçmiş geçen hafta.
GÜÇLÜ ZEBANİ: Yapma be!
Yıkıldım bu haberle.
Elli alevine bahse girmiştim, tüh ya!
ACEMİ ZEBANİ: Asıl ben terzilere oynamıştım
Öyle bir tiyo almıştım komşu kapının zebanisinden.
GÜÇLÜ ZEBANİ: Sen de tam sazanmışsın ya
Hahahhaha!
RUH: Muhabbetinizi bölmek istemem
Cehennemin kızgın gardiyanları
Beni bu tenha kapıya gönderdiler
İşlemim burada görülecekmiş
GÜÇLÜ ZEBANİ: (dalga geçerek)
Vurmak buna derler işte.
İnsan cehennemin kapıcısı oldu mu yandı, anahtar
çevirmekten imanı gevrer. Güm! Güm! Güm!..
Kim bu cehennem davulcusu?
Bir öğrencidir. Bir bok olacakmış gibi kendini öldürmüş.
Tam vaktinde geliyorsun.
Bol mendil getir bari, neden dersen,
fena terleyeceksin burda...
ACEMİ ZEBANİ: (gülerek yerlerde sürünmektedir)
Hahaha!! Shakespeare'den değil mi bu?
GÜÇLÜ ZEBANİ: (alevlerini kaşıyarak)
Tabii ki. Arada bir uğrar buraya kendisi.
İçerideki sevenlerine imza dağıtır.
Hahaha! Bu eleman da onu seven biri olmalı.
Bizim kapı alışıktır senin gibilere.

RUH: Sadede gelsek diyordum...
GÜÇLÜ ZEBANİ: Hahaha! Tamam, tamam.
Ben de kahkaha atarak yorulmak istemem.
Bakalım senin kaydına... Hımmm...
Yazık ki Şeytan'ın şatosunun kapılarını aralayamayız sana,
Hayatını Tanrı'dan evvel alarak kötülüğün yoluna sapsan da
Malum diskoya damsız girilemediği gibi
cehenneme günahsız girilmez
Ayrıca;
Yüksekten atlayarak masum bir intihar seçmişsin kendine
Oysa;
Beynine boşalttığın kurşunlarla
İyileri kurşuna dizerdik
Boynuna geçirdiğin iple
Melekleri asardık
Mideni deldiğin haplarla tanrıların karnını ağrıtırdık
Ama sen yanlış yaptın;
Sonsuzluğun uçurumundan atsak bile her melek
o lanet olası kanatlarını
Açacaktır, zeminle tanışmadan önce.
Bu yüzden cehennemde işin yok senin
Üstelik; havada ölümü beklerken
Kadim dostum Azrail'in korkusu saracağına bedenini
Son saniyelerinde bir kızı düşlemişsin
Bilmez misin?
Cehennem kanunları 11. Makale 15. Madde:
"Cehennemde gerçek âşıklara yer yoktur"
Tiksiniriz aşktan da âşıklardan da.
Bu kasabada âşıklar sevilmez kovboy,
İstersen Tanrı'nın canını al,
Aşk kalbinden çıkmazsa buradan uzak dur.

RUH: İyi de, şimdi ne olacak?
Cennete de almadılar, cehenneme de.
ACEMİ ZEBANİ: Heheheh!
Sen dünyaya geri döneceksin, istesen de istemesen de
Dünyalıların Hayalet, Hortlak, İfrit,
Cin, Öcü, Umacı, Ecinni
Dedikleri şeyden olacaksın
Orada yapacakların buradaki geleceğini etkileyecek
Cehennemi dilersen bir iki günah işle
Gerisini ustamla ben hallederiz, merak etme
Cenneti dilersen bir şey yapmana gerek yok,
Sıkıcı bir hayalet ol, yeter de artar bile...
Ama unutma yeryüzüne indiğinde doğaüstü
güçlerin en büyüğüne sahip olacaksın
Hayal gücünü gerçekleştirme gücüdür bu
Bunu kullanmayan da bana kalırsa en enayi ruhtur
Hayalet kulaklarına küpe olsun bu dediklerim
RUH: Eyvallah o zaman
Görüşürüz şeytancıklar
ZEBANİLER: (Şarkı söylemeye başlarlar)
Bir zamanlar insandık, günahlar işledik
Cehenneme düştük
Şeytan bize evini açtı
Şeytan bizim babamızdır
6, 6, 6 parolamız
Şeytan bizim babamızdır
6, 6, 6 parolamız
RUH: Müzik şeytanın icadı olabilir
Ama eğer öyleyse bir an önce uşaklarının
ağzından almalı onu
Hemen gideyim yoksa kulaklarım çatlayacak

Gideyim ama nereye?

(Birinci perdedeki dev süspansiyona benzeyen gümüş döngü sahneye göz açıp kapayıncaya kadar kurulur. Beyaz ruh döngünün altından girer, içinden süzülür, diğer taraftan koyu bir gölge olarak çıkıverir.)

Ersin arabanın içinde nefes alma oyununun son hamleleriyle uğraşıyordu. "Ölüm bu kadar basit olabilir mi? Bu kadar salakça bir ölüm olabilir mi? Azrail yaşlanmış olmalı" gibi düşünceler geçirmeye çoktan başlamıştı. Arabanın arka koltuğuna geçti. Orada daha fazla oksijen vardı sanki. Sonra sağ ön koltuğun arkasına eğdi kafasını. Orada da vardı biraz oksijen. Nasıl da olmadık yerlere kaçıyordu oksijen? Bu oyun daha en fazla bir dakika daha sürerdi. Ağlamaya başladı. En son iki sene önce ağlamış olmalıydı. Nedenini hatırlamıyordu bile, hafızasını zorlamaya da hiç niyeti yoktu. Eğer ölürse tüm hayatını bir film şeridi gibi görecekti zaten. "Ne boktan bir ölüm olacak bu!" ve "Nerede bu kaltak karı!" diye bağırıyordu düşünceleri.

Hayalet hazırladığı oyunun son monoloğu için sahnede belirmişti:

HAYALET: İşte öteki dünyadaki hikâyem böyle sona erdi.
Ne olduğunu anlamadan kendimi geldiğim yerde buldum,
dünyada.
Önce yeni bir üniversiteye kayda gelmiş bir öğrenci gibi
Ne yapacağımı nereye gideceğimi bilmiyordum
Ve soracak kimse de yoktu.
Dedim ya, daha önce hiç
Ama hiç hayalet olmamıştım...

Perde hızla kapandı. Güldem çekine çekine tek başına alkışlamaya başladı. Yavaş ama sevecen alkışlar. Hayalet perdenin arasından çıktı, eğilerek selamladı.

"Erkek arkadaşın sıkılmış olmalı. İstersen bir an önce yanına git" dedi Hayalet.

Sadece, "Tamam" diyebildi Güldem. Hayalet için o kesik ve çekingen alkışlar yeterdi.

Güldem "Ersin'i unuttum" diye düşünerek her ne kadar bu ona acı verse de hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerledi. "Ya sıkılıp gitmişse?"

Ersin son ümit olarak torpido gözünü açtı. "İyi ki akıl ettim" dedi. Torpido gözünde beş nefeslik hava kalmıştı. Derken beş nefes göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Arabanın içinde son bir nefes almaya çalıştı ama alamadı. Ağzı açılmış, nefes borusunun kapakçığı da açılmıştı ama oradan geçmesi gereken oksijen yoktu. "Uzay böyle olmalı" diye düşündü içinden. Ciğerlerine bir an önce hava girmeliydi ve havanın hepsi arabanın dışındaydı. Kızarmaya başladı. Ölümden önce kelime-i şahadet getirmeyi düşündü ama aklına getiremedi bir türlü. Hangi duaydı o? İçinden geçirebildiği tek cümle "Ha siktir ölüyorum"du.

"Ha siktir ölüyorum! Nerde bu orospu?"

Güldem arabanın kapısını açtı. "Geldim, n'aber?" dedi.

İkinci bölüm

Korku

Eğitime ihtiyacımız yok
Düşünce denetimine ihtiyacımız yok
Sınıflarda aşağılanmaya da
Öğretmenler, rahat bırakın çocukları
Hey öğretmen, rahat bırak biz çocukları.

Roger Waters (Pink Floyd)

Another *Brick In The Wall*

Muhteşem bir kız. Ya onu öldüreceğim
ya da ondan hoşlanmaya başlayacağım.

Han Solo

George Lucas

(*Star Wars Episode 4*: A New Hope'dan)

Eğer hayalet hikâyelerine inananlardansanız
Hikâyemizin geri kalan kısmı böyle, eğer
inanmayanlardansanız hikâyemizin geri
kalan kısmı yine böyle.

Casper

Sevimli Hayalet çizgi filminden

On altı dümen ve sürekli erdemlilik yılı. On altı sıkıntılı yıl, geride ne kaldı? Yalıtılmış, ufak görüntüler... Yeni kitapların kokuları, bir ekim resmini yaptığımız yapraklar, uygulamalı çalışmalarda kesilmiş kurbağanın formol kokulu iğrenç karnı, tatile çıkacakları için öğretmenlerin de insan olduklarının fark edildiği ve sınıfın daha tenha olduğu yılın son günleri. Artık sebebini bilmediğimiz tüm o büyük korkular, sınav akşamları...

Boris Vian

(*Kırmızı Ot*'tan)

16

2 Mayıs 1999 Pazar

Şu ana kadar hiçbir kız, erkek arkadaşının arabasını açtığında benim dün gece karşılaştığım manzarayla karşılaşmamıştır. Genelde kapıyı açar, yerinize oturur ve onun sizi evinize bırakmasını beklersiniz. Hiç ama hiçbir kız arabayı açtığında bir kuyudan fırlar gibi morarmış bir suratla kendini dışarıya atan bir sevgiliyle karşılaşmaz. Böylesine nadir görülen bir durumla karşılaştığıma göre her ne kadar bundan bir zevk almayacaksam da bu olayın üzerimdeki etkisini yazmalıyım.

Arabaya geldiğimde kapının üzerindeki anahtar hiç ilgimi çekmemişti. Ersin anahtarı kapının üzerinde unuttu sanmıştım. Anahtarı çevirip kapıyı açtım. Bundan sonrasını anlatabilmek için ders kitaplarındaki maddeleme yönteminden yardım alacağım (Bir işimize yarasın değil mi?). Arabanın kapısını açıp Ersin'e "Geldim, n'aber" diye seslendikten sonra yaşadığım üç saniyeyi üç aşamaya böldüm:

1. Saniye: Ani bir hareketle gelen korku: Kapıdan dışarı fırlayan sevgilimden korktum çünkü bu fazlasıyla beklenmedik bir olaydı. Geriye doğru sıçradığımı hatırlıyorum.

2. Saniye: Yanlış anlama sonucunda cinsel uyarılma: Onun beni beklediği süre içinde azdığını ve benimle asfalt üzerinde sevişeceğini düşündüm. Beton Dünya insanları için mükemmel bir fantezi.

3. Saniye: Morarmış suratını gördüğüm anda gelen korku: Suratı morarmıştı. Basbayağı mor rengi. Geçen sene okuduğumuz *Kamusal Maliye* kitabının kapağı gibi yani. İlk düşündüğüm şey dayak yemiş olduğuydu. Gözüne yediği bir yumruk buna neden olmuş olabilirdi. Derken Ersin'in hızla nefes aldığını gördüm.

Yüzündeki morarmanın havasız kalmaktan kaynaklandığını anladım. Bu beni ilk ihtimalden daha çok korkuttu.

Sevgilim yere çömeldi ve büyük bir iştahla nefes almaya başladı. Finiş çizgisini geçen uzun mesafe koşucularına benziyordu. Her halinden ölümden dönmüş bir insan olduğu anlaşılan Ersin'i izlerken benzetme yaptığım için beni acımasızlıkla suçlamayın. Olayların tuhaflığını bastırıp onların gerçekliğini benimsememin tek yolu, başından beri hayal gücünün gerçekçi bir biçimde anlatılmasına hizmet eden teşbih sanatından geçiyor.

Sanırım üç dakika boyunca Ersin orada aynı pozisyonda sürekli nefes aldı. Konuşmamak, soru sormamak gerekiyordu, ben de öyle yaptım. Sesimi çıkarmadan orada ayakta durdum. Sonra Ersin ayağa kalktı. Nefes alması normale dönmüştü. Hiçbir şey olmamış gibi kapının diğer tarafındaki anahtarı aldı. Kapının üzerindeki anahtar ile Ersin'in mor suratı gerçeklerini yan yana koyunca sevgilimin gaddar bir plan sonucu içeride hapis kaldığını anladım. Ama bu her şeyi açıklamaya yetmiyordu. Küçükken okuduğum bir haber aklıma geldi: Karısının evden kovduğu bir adam arabasında uyumaya karar vermiş ve sabah ölü bulunmuştu. Arabanın penceresini en azından bir parmak açık bırakmış olsa hayata devam edebilirdi. Yine de bu aynı şey değildi. Ersin arabanın içinde en fazla 30 dakika kalmış olabilirdi. Hayaletin oyunu çok da uzun sürmemişti. Ve bir arabanın içindeki hava bu kadar kısa sürede bitemezdi.

Arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Ersin'in ne kadar sinirli olduğu direksiyonu sımsıkı tutuşundan belli oluyordu. Sessizlik bozulmalıydı. Olayların gelişmesi benim bir soru sormamı gerektiriyordu ama soru ondan geldi:

"Neredeydin?"

İyi bir yalan söylemek için bir numaralı altın kural, söylediğinize önce kendinizin inanması gerektiğidir. Bu başlangıçta insana zor gelir, bir yalanla hem karşınızdakini hem de kendinizi kandırmanız zaten zor bir olaydır ama yaşınız ilerledikçe ve yalan söylemeye daha çok ihtiyaç duydukça bu iş bir alışkanlığa dönüşür. Artık iki hayatınız vardır: biri uydurduğunuz hayat, diğeri gerçek hayatınız. Gerçek hayatınız çok geçmeden sizden habersiz ilerlemeye başlar. Uyduruk hayatınız her yalanla beraber güç kazanır ve

kontrolünüzden çıkar. Artık hangisinin sizin gerçek hayatınız olduğunu bilemezsiniz. Bir şeyi rüyada mı yoksa hayatta mı yaptığını bilememeye benzer bu. Ne günah olduğundan ne de vicdanımda yarattığı rahatsızlıktan, yalan söylemekten en çok bu yüzden nefret ederim. Ama bazı durumlar var ki yalan en büyük kurtarıcınız oluyor, benim o anda bulunduğum durum gibi.

Neyse, tabii tüm bunları Ersin'in benden "Neredeydin?" sorusuna yanıtımı beklerken düşünmedim. Ersin'in sorusundan sonra ne diyeceğimi bilmiyordum ama yarım yamalak bir Türkçeyle şuna benzer bir şeyler uydurmayı başardım:

"Kapının önünde seni bekliyordum. Sanırım kulisten bir şey çalınmış. Etraftaki herkesi topladılar, polisler tabii, bir polis minibüsü geldi bu arada, sonra ayaküstü sorguladılar. Tam durduğum yerin 2 metre arkasında kulise giden bir kapı varmış meğer ve bana sürekli soru sordular, burada daha önce 3 defa hırsızlık vakası olmuş, geçen sefer Demet Akbağ'ın cep telefonunu ve kredi kartlarını çalmışlar..."

Oyunculuk ruhum kabarmıştı. Durmak bilmeden konuşuyordum. Durmak bilmeden yalan söylüyordum. İnandırıcı olduğumu sanıyordum çünkü neredeyse biraz önce yazdığım yalancılık safhasında olduğu gibi kendime inanacak ve hayaletin oynadığı tiyatro oyununu hepten unutacaktım. Ama Ersin "Kes!" diye bağırınca düşündüğüm kadar iyi oynamadığımı anladım. Erkeklerin kavga esnasında çıkardığı sese katlanabilmek çok zor. Kızlarınki en azından klasik deyişle cadı gibi çıkar, erkeklerinki ise tam bir hayvan gibi çıkıyor:

"Tuhaf bir şeyler dönüyor. Ve sen bunu biliyorsun. Dün sikim pişti, bugün ise boğuluyordum! Arabanın içinde kilitli kaldım, bir de tüm bunların üstüne arabanın içindeki oksijenin nedense dışarı çıkası geldi! Hepsinden daha da düşündürücü olan; senin arabaya bu süre içinde uğramaman, hatta uzaktan bakma zahmetine bile katlanmaman! Şimdi de bu hırsızlık palavrasını atıyorsun. Hiçbir anlam veremiyorum. Tekrar soruyorum, neredeydin ve neden gelmedin?"

El ele tutuşarak yürümek, sohbet etmek, gülmek, eğlenmek, öpüşmek, onun sizi –varolmayan düşmanlardan– koruması ya da en

azından koruyor gibi yapması, sevişmek, onun evinizden sizi alıp başka bir yere bırakması, başka yerden evinize geri bırakması, size hediyeler alması, sinema biletinizi ısmarlaması, yemek ısmarlaması vesaire vesaire... Bunlar başka bir insanla ilişkiye girmenin güzel yanları. Ya da yalnızlığınızı ve özgürlüğünüzü bozmaya değen şeyler, diyelim bunlara. Bir de şu kavgalar var. Hepsini toplasanız incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler yüzünden saatlerce kavga etmeler, telefon ahizesini çarpmalar, bağrış çığrış. İnanır mısınız, bence bunlar da güzel. Başkalarından farklı olduğunuza inandığınız, filmlerde birbirlerinin üzerine tabaklar fırlatan karı kocalar gibi birbirinize girdiğiniz, sonucunda kimsenin kazanamadığı karşılıklı kükreme müsabakaları. Ama bu son yaşadığımız öyle bir şey değildi. Eğer sevgiliniz arabada boğulurken siz bir hayaletin tiyatro oyununu izliyorsanız, ne yalan uydurursanız uydurun, incir çekirdeği dolmuş, taşmıştır ve berbat bir kavga başlamıştır. Bir an evvel bitmesini istediğiniz, bittikten sonra hatırlamamak için beyninizden ameliyatla çıkarmayı göze alabileceğiniz türden bir hatıra diye buna denir!

"Dedim ya... Orada bir kargaşa oldu. Gelemedim. Bırakmadılar beni. Polislerden korkarım ben, biliyorsun (acındırma yöntemi). Ne yapacakları belli olmaz. Televizyonlarda görüyoruz. Senin merakını gidermek uğruna arabaya gelsem kafama bir cop inebilirdi. Arabada tıkalı kaldığını bilemezdim herhalde" dedim. O, bağırmaya devam ediyordu:

"Ben bir şey görmedim. Bir şey duymadım. Gelen giden bir polis minibüsü... Veya bir kalabalık... Ne bileyim, telaş nedeniyle oluşan bir gürültü de duymadım... Hiç kimseyi görmedim. Buradan da o merdivenin olduğu yer görülüyor! Artık yalanı kes! Anladın mı?" dedi, arada bir sağ elini direksiyona vuruyordu. Sol elini finallere saklıyor olmalıydı.

Hava elektriklenmişti veya gerilmişti gibi deyimler vardır ya, bu ikisinin de o an için gerçek olduğuna parmağımı basabilirim. Havadaki elektriği hissediyordum. Hatta bir yere dokunursam ufak da olsa bir elektrik şokuna uğrayacağımı düşünerek hiç kımıldamadım. Ve havanın gerginliğini de hissedebiliyordum. Sanki hava gerçekten gerilmiş ve naylon bir poşet gibi üstümü sarmıştı.

Kımıldamayı denemedim, zaten hareket edebileceğimi sanmıyordum, konuşmakta bile zorluk çekiyordum ama biraz heceleyerek de olsa konuştum: "Bak tamam, biraz abartmış olabilirim ama sonuçta orada arabaya gelmeme olanak tanımayacak karışık bir durum vardı. Bileğimi burkmuştum. Bunu anlamalısın. Daha da önemlisi bana güvenmelisin. Başka bir açıklamam yok. Olanlar için üzgünüm. Ama kimse böyle bir şeyin gerçekleşeceğini tahmin edemezdi" dedim. Ve sanırım amacına ulaşan bir konuşma oldu. Ersin tartışmanın kapanış cümlelerini söyledi ve beni evime bırakmak üzere kontak anahtarını çevirdi:

"Tamam, ama bu konunun peşini bırakacağımı sanma, şimdilik erteliyorum bu tartışmayı. Çünkü yeterince vakit kaybettim. Ders çalışmam için gereken en son şey buydu."

Yol boyunca hiç konuşmadık.

Apartmanın önünde durduk, birbirimize "İyi geceler" dedik ve ayrıldık. Eve geldim, odama girdim, pijamalarımı giydim ve yatmadan önce günlüğüme sarıldım.

Şimdi tek isteğim uyumak. Ölüler gibi uyumak. Rüyasız, kâbussuz, dipsiz bir uyku. En azından bir yedi saatliğine ölmek ve her şeyi unutmak.

Şimdi iki kaşık pasiflora içeceğim ve uyuyacağım. Yarın görüşürüz günlük.

17

2 Mayıs 1999 Pazar saat: 10.30

Sabah kalktım ve iki tuvaleti de dolu buldum. Babamın da kardeşimin de işleri uzun. Ve doğduğum günden beri, onların uzunlarının gerçekten uzun sürmesinin hem şahidi hem de

kurbanıyım. Sanki erkek milleti ayakta işemenin intikamını, hacet giderirken gazete okuyarak ve *gamewatch* oynayarak çıkartıyor.

Gazetenin asıl kısmı tuvalette, Pazar eki ise annemin ellerinde mutfakta rehin kalınca bana da boş boş oturmak düştü. Hazır oturmuşken bir şeyler yazayım dedim. Aha, işte o tek kişilik tuvalet bekleme kuyruğunda yazdıklarım bunlar oluyor. Bu yazma olayına fena kaptırdım galiba... O ses de ne? Kardeşimin oyunu ve bağırsaklarındaki malzeme *game over* oldu galiba, kapı sesi duydum... Tüh! Yanlış alarmmış, annemden tuvalet kâğıdı istiyor kerata. Neyse, tüm bu seremoniler tamamlansın da bir an evvel ders çalışmaya başlayayım. Elimin kondisyonunu gereksiz günlük yazılarıyla harcamanın lüzumu yok. Özet çıkarmak için yaratıldı bu eller. Heyt be!"

18

Güldem'in odasına çay vermek için giren annesi de, kızının bir kere olsun salona gelip televizyon molası vermediğinin ayrımındaki babası da, maket malzemelerini almak için ansızın ablasının odasına giren ama sessizlikten korkarak malzemelerin bir kısmını unutarak çıkan kardeşi de onun harıl harıl ders çalıştığını sanıyorlardı. Önünde muntazam bir şekille açılı duran kitapları ve defterleri, sağ köşede duran saati ve elindeki kalem ile öyle bir izlenim yaratıyordu ki tanrı bile onun çalıştığına kanaat getirebilirdi. Oysa Güldem şu an ders çalışmıyordu! Bu sahnenin bir fotoğrafını çekelim. Diyaframı açalım ki daha aydınlık bir fotoğraf olsun, amacımız sanatsal bir fotoğraf çekmek değil, ayrıntıları görebilmek. Ve bu fotoğrafa dikkatlice bakalım.

Onun ders çalışmadığını nasıl anlayabiliriz?

A) Kafasının baktığı açının defter veya kitaplardan uzağa denk gelmesinden

B) Elindeki kalemi tutuşundan

C) Kitabın açık duran sayfasındaki konu ile defterdeki konunun ilgisizliğinden

D) Saçlarının düzgünlüğünden

E) Masanın köşesinde duran kol saatinden

Önce teker teker seçenekleri gözden geçirelim. A seçeneğini hemen eleyebiliriz. Gözler her zaman yanıltır, özellikle sınav dönemlerinde daha çok yanıltır. B seçeneğini de eleyebiliriz, çalışan insan kalemiyle oynama hakkına sahiptir. C seçeneği iddialı bir seçenek gibi gözüküyor ama o da doğru yanıt değil. İki alakasız konuya aynı anda bakılabilir, bir insan gelecekte hiçbir işine yaramayacak bir dersin içine gerçekten gömülmüşse mantık dışı hareketlerde pekâlâ bulunabilir. C'yi de eledik, oysa gözümüze ilk o çarpmıştı. Bu tip (önce banko dediğimiz sonra ise gözümüzü kırpmadan elediğimiz) seçenekleri elerken o seçeneğe çok kısa bir süre olsa da acırız, sanki onu öldürmüşüz gibi vicdan azabı çekeriz. Neyse... D seçeneğinde saçlar mevzubahis. Elbette saçlar önemli, çalışan insanın saçları genelde düzgün olmaz. Ama Güldem'in saçlarının düzgünlüğü "Çalışıyor ama henüz saçını başını yolma aşamasına gelmemiş" anlamına da gelebilir. D'yi de böylece eleriz. Evet, geriye bir tek seçenek kaldı ve doğru olan da o: E. Oysa pek bir gariban duruşu vardır E'nin. "Masanın köşesinde duran kol saatinden." Eee, ne var bunda? Fotoğrafa dikkatlice bakalım. Kol saati masanın en köşesine doğru itilmiş. Bir kısmının havada durduğu bile söylenebilir. Adeta, üfleseniz düşecek durumda. Bunun anlamı

şu: Kafanıza kitaptaki cümleler girmediği zaman, normal zamanlarda duyamayacağınız saniye okunun tıkırtısını duyarsınız ve bu zamanla bir işkenceye dönüşür. Fotoğraftan görüldüğü gibi Güldem çalışamadığı için kol saatinin tıkırtısına maruz kalmış ve o sesten kurtulmak için saati uzağa yerleştirmiş. Çalışamadığına dair ilk kanıtımız bu. Fotoğrafta Güldem'in dersine konsantre olmadığını gösteren bir gerçek daha var. Güldem kol saatini uzaklaştırmış ama onu hepten uzaklaştırmamış, saat hâlâ görüş menzilinde. Bunun açıklaması şöyle: Kol saatini mümkün olduğunca uzağa koyarsınız ama odanın ücra bir köşesine de koyamazsınız çünkü aynı zamanda ona ihtiyacınız vardır. Elinizin altında olmalı ki çalışmanızı planlı programlı bir şekilde yürütebilesiniz. Demek ki Güldem çalışamadığı için kol saatinin tıkırtısını duymaya başlamış ve onu uzağa yerleştirmiş ama istediği zaman ulaşabileceği bir yere yerleştirmekten de geri kalmamış. Yani kafasını derse vermemiş, programlı bir çalışma içinde değil, halen saate bakıp programını değiştirme şansı var. Tam bir çelişki içinde. Ve E seçeneğini daha da kuvvetlendirecek bir diğer ayrıntı: Saat, Güldem'in oturma pozisyonuna göre göremeyeceği bir yerde mevzilenmiş çünkü Güldem saati görürse moralinin bozulacağını biliyor. Çağdaş ve hızlı yaşanan çağımızın en basit hareketlerinden biri olan saate bakmak, sınav dönemlerinde korkulu anlara dönüşür. Bir öğrencinin saati, sınav dönemlerinde geriye doğru işler. Dijital olsun, eski model olsun, en şıkından Swatch olsun, en fonksiyonelinden Casio olsun hiç fark etmez, tüm saatler hızla akan kumlarla dolu acımasız kum saatlerine dönüşür.

Eğer Güldem sağ tarafına dönseydi ve gözü masanın köşesine doğru kaysaydı, saatin 19.30'u gösterdiğini görürdü. Annesi akşam yemeği için onu çağırınca saatine bakmasına gerek kalmadı. Annesi akşam yemeği için çığırtkanlığını 19.00'dan sonra yapardı her zaman. *Bu bir kâbus olmalı!* Değildi. Aslında hiç çalışmadığını söylemek yanlış olurdu ama şimdi sınava girse ve tüm sorular okuduğu tek bölümden gelse bile 50'nin üzerinde alamazdı. Akşam yemeği, öncesi ve sonrasıyla kafadan bir saati alırdı. Geriye en fazla üç saat kalırdı. Brüt iki buçuk saat diyelim buna. İki buçuk saatte önündeki kitabın dörtte biri bile bitmezdi.

> Hepsi benim suçum, bir iki saat önce hayaleti suçladığımı biliyorum ama kendimi kandırıyordum, hayaletin ne fikri ne kendisi ne de dün yaptığı şov aklıma geldi. Hepsini günlüğüme yazdım ve yazdığım her şey orada (burada) kaldı. Sihir gibi. Ersin'le yaptığımız yüzyılın en iğrenç kavgası da aklıma gelmedi. Tek suçlu benim.

Hayır, esasında ortada suç falan yok. Sadece bu kitaptaki fuzuli ve kötü Türkçeyle yazılmış bilgileri beynime sokmak istemiyorum. Hepsi bu. Çalışmayı reddediyorum. Şimdi yemek yiyeceğim ve sonra da *Tatlı Kaçıklar*'ı izleyeceğim. Ardından yatacağım. Hiç pişmanlık duymadan uyuyacağım.

Çok iddialı oldu sanırım. Bunu yapabilir miyim? Yapabilirim tabii. Herkes yapabilir. Tembellik doğuştan gelir, çalışmak sonradan edindiğimiz kötü alışkanlıklardan biridir. İnsan zekâyla ve tembellikle dünyaya gelir. Sonra yitirir onları. Tüm sınavları boş vermek ve ölümüne televizyon izlemek... Kulağa hiç fena gelmiyor.

19

3 Mayıs 1999 Pazartesi

Karşıyaka-Buca, Fahrettin Altay-Buca, Bornova-Buca, Balçova-Buca, Konak-Buca, kısacası Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi Bilimler Fakültesi'ne giden tüm otobüslerin son durağı üniversitenin arka kapısının hemen önündeydi. Üniversitenin otoparkı burada bulunduğundan ve fakülte derslerinin yapıldığı binalar buraya daha yakın olduğundan bu kapı daha çok kullanılırdı ama bu kapının üzerinde üniversitenin herhangi bir işareti olmadığı için buraya pekâlâ arka kapı diyebilirdik. Üniversiteden eve gidenlerin otobüslerinin geçtiği otobüs durağı ile evden üniversiteye gelenlerin durağı karşı karşıyaydı. Evden üniversiteye gelenlerin durağının hemen arkasında sıra sıra fotokopi dükkânları diziliydi. Yan sokağa taşan fotokopi dükkânları toplam on üç taneydi. Her dükkânda en az iki tane fotokopi makinesi vardı ve bu makineler özellikle sınav arifelerinde durmaksızın çalışırdı. Sınavlardan önce fotokopi dükkânları sınıflardan daha kalabalık olurdu. Duraklar, fotokopiciler, otopark ve üniversite kapısı arasında kalan bu yol özellikle sınav dönemlerinde bir müzik festivalinin ana giriş kapısını andırırdı.

İki otobüsün yan yana geçmekte zorlandığı bu dar yolu sadece arabalar, kamyonlar ve otobüsler kullansa sorun olmazdı ama bu yolu insanlar da

kullanıyordu. Böylece burası sınav dönemlerinde bir ölüm tuzağına dönüşüyordu. Kimsenin bu tuzağa yakalanmamış olması onun tuzak olmadığı anlamına gelmezdi. (Gerçi bir defasında bir kıza bir kamyonet çarpmıştı ama kaza ufak sıyrıklarla atlatılmıştı.) "Korkunun fotoğrafını çekmek için ideal bir yer" diye düşündü Güldem otobüsten inerken. Gökalp'in intihar mektubundaki tabirdi bu.

Dünyada ilk kez bir üniversite kapısından sadece bir adım ötede Azrail'in en sadık hizmetkârları olan motorlu araçlar cirit atıyordu. Dünyada sadece bu üniversite kapısından öğrenciler diklemesine değil üniversitenin duvarlarına sürtünerek yanlamasına çıkıyordu. Dokuz Eylül Üniversitesi'nden eve veya yurtlarına dönen öğrenciler sadece üniversiteden değil, ölümden de dönüyordu. Dalgınlığa düşen bir öğrencinin kapıdan düz bir rotada çıkması onun ölümüne neden olabilirdi. O öldükten sonra üniversite idarecileri yolun üzerine bir hız tümseği koymayı akıl edebilirler, bir kişi daha öldükten sonra durakların yerini değiştirmek için belediyeye danışmayı düşünebilirlerdi. Ama nereden bilebilirlerdi ki, onlar arabalarıyla doğrudan üniversiteye girerlerdi ve o yolu sadece bir saniyeliğine görürlerdi. Onların suçu değildi. Yolun tehlikesi konusunda uyaran dilekçelerin önemini bu yüzden anlamayıp tozlu raflara bırakmışlardı. Onlar ancak ölülerle akıllanırlardı. Bir kaşık kızılcık reçelinin zihin açması gibi bir kaşık ölü, onların aklını başına getirirdi.

Güldem otobüsten indi. Bu yerden nefret ediyordu: Duraklar, fotokopiciler, otopark ve üniversite kapısı. Bir anda buraya Buca Şeytan Dörtgeni demeye karar verdi. Pek sevdi bu tanımı. Hayal gücü sabah sabah iyi egzersiz yapmıştı. Kalabalıkla beraber karşıya geçti. Sosyal Piyasa Ekonomisi sınavına günlüğünde söz verdiği gibi hiç çalışmamıştı ve hiç pişmanlık duymuyordu. Sınavın yapılacağı A amfilerinin önünde Ersin, Şebnem, Murat, Ceyda ve Burak'la buluşacak ve onların anlattıklarına biraz kulak verip sınava girecekti. A amfilerinin önünde beklenen kadroyu gördü ve aralarına daldı. Teker teker hepsiyle yanaktan öpüştü. Ersin'le Güldem arasındaki gerilim hissediliyordu. Ersin o gerilimden çıkıp elindeki ders kitabındaki bilgileri aklına kazımak istiyordu. Bunu başaramayınca ortaya bir soru sordu ve her kafadan başka bir ses çıktı. Ersin'in kafası iyice karıştı.

Saat 13.00 olunca sınıflara girdiler ve yerlerine oturdular. 15 dakika içinde asistanlar ve hocalar sınıflara girip sınav kâğıtlarını dağıtacaklardı. Öğrencilerin yüzlerinde gözle görülür yoğun bir endişe okunuyordu. Bazıları kendilerine güveniyor gibiydi, ne de olsa kitabı üç defa okudum,

diye düşünüyorlardı. Üç defa tekrarın, başarının sigortası olduğunu sanıyorlardı.

Güldem arkadaşlarına göz gezdirdi. Deliler gibi çalışıyorlardı. Deliler... Deliler çalışmazdı ki. Tembelliğin patavatsız krallarıydı onlar. Şebnem'e baktı. Yine günündeydi. Sınıfın en güzeli değil ama kesinlikle en seksisi. Dar kazağı kadın vücudunun en önemli iki kozunu ustalıkla ortaya çıkarıyordu. Sınıfın arkasında kopya tezgâhı kurmakta olan iki öğrenci, Şebnem'e ve Şebnem'in göğüslerine bakarak muhabbet ediyordu.

"Bir kere dokunmak için yirmi milyon veririm."

"Deli misin, ben sadece görmek için verebilirim o parayı."

"Hadi len!"

Sınav başladığı anda tüm kafalar tavus kuşları gibi sınav kâğıtlarına gömüldü. Sadece Güldem pek ilgileniyor gibi gözükmüyordu. Önündeki sınavla ilgili olan tüm endişesini, tüm merakını, tüm kuruntusunu ve korkusunu atalı çok olmuştu. Tembellik kuramını hiçbir felsefeye oturtmaya gerek duymamıştı. Tembelliğinin gelecekteki kötü sonuçlarını düşleyerek kafasını boşu boşuna yormadı. Sadece, o an için istediği şeyi yapacaktı. Sosyal Piyasa Ekonomisi sorularına hak ettiği saygıdan çok daha fazlasını gösteren öğrencilere baktı ve acıdı onlara. Sınav kâğıdına baktı ama okumadı. Bilgisayar çağında hâlâ nasıl oluyor da daktilo kullanıyorlar diye düşündü. Elbette daktilonun bir ruhu vardı ve bu önemli bir şeydi ama –hataları düzeltmek için– XXXX'lerle karalanmış bir sınav kâğıdını buna mecbur olanlar dışında kimse okumak istemezdi. Bazı Türkçe hatalarının olduğundan da emindi. Sınav kâğıdını okumaya karar verdi ama yanıtlamak için değil sadece kontrol etmek için. Bir soruda kelimeden ayrı yazılması gereken "dahi" anlamındaki "da" kelimesi bitişik yazılmıştı. Araya bir çizgi çekti. Türkçe'nin VJ'ler tarafından bozulmasını ele alan bir gazete başlığı aklına geldi: "Türkçeyide Bozdular". Öğretmenlerin, Türkçe için VJ'lerden daha büyük bir tehlike olduğunu düşündü.

Güldem devam etti kontrolüne. Üç tane daha yazım hatası vardı. İki tane de devrik cümle. Onları da dikkatle düzeltti. Sanki o sınav kâğıdı önüne yanıtlanması için değil de redaksiyonunu yapılsın diye konmuştu. Beş dakikada sınav kâğıdının redaksiyonunu bitirdi ve öylece bıraktı kâğıdı. Asistan çıkmak isteyen bir öğrenciye "On beş dakika sonra çıkabilirsiniz" deyince Güldem'in üzerine bir sıkıntı bulutu çöküverdi. Beş dakikayı bu bulutla boğuşarak geçirdi. Şeffaf camı havadan ayıramadığı için sürekli cama çarparak dışarı çıkmak isteyen bir sinek gibi çıldırmak üzereydi.

Kafasını bir şeylerle meşgul etmek zorundaydı yoksa soyut cama çarparak paramparça olacaktı. Önce, daha da ileri giderek sınav kâğıdına yeni sorular eklemeyi düşündü:

1- Bu sınav kâğıdındaki herhangi bir soruya vereceğim yanıt, benim gerçekten Sosyal Piyasa Ekonomisi'ni ne kadar anladığımı saptamanızda size nasıl yardımcı olacak?

2- Üçüncü soruyu bulmak için cımbız kullandınız mı?

Vazgeçti. Çekindiğinden değil, uğraşmak istemediği için. Sonra çok garip bir şey oldu. Soruların saçmalığı hakkında düşünürken yanıtlar şimşek gibi çaktı beyninde. Bir çizgi film karakteri olsaydı, kafasının üstünde ampul yanardı. İşin tuhaf yanı, o ampulü yakmaya uğraşmamıştı bile. Soruların yanıtları umurunda bile değildi. Ama işte bir anda aklının bir köşesinde, sadece "Geriye ne kadar kaldı" diyerek çevirdiği *Sosyal Piyasa Ekonomisi*'nin sayfaları açılıvermişti. Bir vahiy gelmişti adeta. Tüm soruların yanıtlarını görebiliyordu. Sınav başlarken kâğıdı boş bırakmaya kararlı görünse de vahiy geldikten sonra "Neden olmasın, en azından on dakika geçer" diye düşündü ve sınav kâğıdının yanındaki görünmez bir kitaptan kopya çeker gibi soruların altındaki boşlukları doldurdu. On dakikada bitirdi. Diğer öğrenciler gibi atmasyonla doldurmasına gerek yoktu, yanıt için ayrılan boşlukları hocasının ısrarla söylediği gibi ortalama üç cümleyle doldurdu ve dışarı çıktı.

Arkadaşları onun sınıfı terk etmesinden yirmi dakika sonra çıktılar. Ve her zamanki sınav sonrası muhabbeti çok geçmeden başladı.

"Nasıl geçti" dedi Ersin. Diğerleri de gözlerini Güldem'e yöneltti.

"Kesin 100" dedi Güldem ve güldü.

"Hadi ya, hani hiç çalışmamıştın!"

"Bildiğim yerlerden çıktı" dedi ve çakırkeyif bir gülücük dudaklarında açtı.

Besbelli herkesin berbat geçmişti. İçlerinde sınava en az çalışan kişinin gülümsüyor olması hepsinin sinirini bozuyordu ama belli etmediler.

Ersin "İlk soruya ne yanıt verdin?" dedi.

Güldem kendinden emin "Hatırlamıyorum" dedi ve ekledi: "Ama emindim."

Ersin'in delirmesi içten bile değildi. Köpek gibi çalıştığını, kitabı yalayıp yuttuğunu düşünüyordu. Sınavdan önce kendisine sorulan soruları da eksiksiz yanıtlamıştı. *Ama bu kız benden daha iyi yapıyor. Benim iki günde ezberlediğim şeyi ilk bakışta aklında tutabiliyor. Biz erkekler, kızların*

ezber gücüne hiçbir zaman erişemeyeceğiz herhalde. Olsun, onlar da bizim aklımıza erişemeyecekler. Şimdilik geride gibi gözüksek de yakın bir zamanda fark atmış olacağız. Ersin cumartesi gecesi yaşadığı olayı tamamen unutmuş görünüyordu. Üstelik o gece takındığı haklı paranoya hali de yoktu ve şimdi olayın gizemini bir kumpastan daha çok, üst üste gelen kötü tesadüflerle açıklıyordu. Bu yumuşamasının ardında, sınav haftasında takınılması farz olan "normal psikoloji" de önemli bir faktördü. Sınav haftasına girdiğini haberleyen tabelayı görmüştü. Üzerinde "düşünen adam"ın "çalışan adam" versiyonu vardı. Bir sonraki tabela "park edilmez"e benziyordu. Bunun anlamı şuydu: "Sınav haftasına giriyorsunuz, Paranoya yasak."

20

Şebnem, Murat, Güldem, Ersin, Burak ve Ceyda'dan oluşan grup dekanlık binası ile D binası arasındaki dev vazonun etrafındaki mini havuzun kenarlıklarında oturarak sınav sonrası yorgunluk atıyordu. Bu sırada onlara doğru yeni bir karakter yaklaşıyordu. Karakterin adı Lütfü'ydü. Tombulca bir tipti. Alnı kocamandı ve saçları yirmi bir yaşındaki biri için epey seyrekti. O da diğerleriyle aynı sınıftaydı ama son sene derslere girmiyordu. Borsaya merak salmıştı. Hükümet kaosu, Azerbeycan'daki darbe olasılığı ve Fenerbahçe başkanı seçimleri yüzünden borsada hareketli günler yaşanıyordu, o da tüyolardan geri kalmamak için bütün gün menkul kıymetler şirketleri arasında mekik dokuyordu. Aslında borsaya uzun zamandır meraklıydı. Çocukluğunda bile çizgi film izlemek yerine ekranın altından geçen borsa bantlarını okuduğunu söyler ve sanki bu özelliğiyle övünürdü. Şu ana kadar bunu anlattığı hiç kimse, o zamanlar ekranın altından geçen borsa bantlarının olup olmadığını düşünmemişti. Burak'taki yetenek Lütfü'de de vardı: karşısındaki insanın davranışlarını, tepkilerini, ruh halini istediği gibi yönlendirebilme yeteneği. Esprileri genelde kötüydü ama bu yeteneği sayesinde insanları güldürebiliyordu. Espriden anlayan, hiç değilse arada bir *Leman*'a göz atan biri ona –ona ve ona gülenlere– sadece acıyabilirdi. Bir kere eğlence olsun diye birbirlerine edebiyat akımlarını yakıştırmışlardı ve herkes Lütfü'ye realizmi uygun

bulmuştu. Lütfü ise "Realizm hangisiydi?" demişti. Hafta sonları eğer aralarında Lütfü varsa, sinemaya gitme projeleri suya düşerdi. Eğer giderlerse Lütfü'nün, filmi sabote etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını bilirlerdi. Buna karşın, popüler olmasını ve en güzel kızlarla çıkabilmesini satış uzmanı olmasına borçluydu. Sadece hisse senetlerini değil, kendisini satmada da becerikliydi. Son derece gereksiz ama gelecekte işe yarayacak tüm bilgileri bilirdi ve bu özelliğini ön plana çıkarırdı. Babaların bildiği türden bilgiler. Mesela arabayı yanlışlıkla çarpınca Kasko'dan parayı almak için yapılacak olan işlemler. Ya da hangi hastalığa hangi ilacın iyi geleceği, hangi semtteki apartman dairelerinin kaça kiralandığı, ideal bir CV'de yazılması gerekenler, bürokratik işlemleri kısa yoldan halletmenin yolları... Bunun gibi yaşından büyük bilgilere sahipti ve böylece kızların gözünde ideal aile reisi portresi çizebiliyordu. Tüm bu özelliklerinin ötesinde; o, para kazanan biriydi. Ve üniversitede kızlar tarafından çekici bulunmanız ve çevre yapmanız için bu sebep yeter de artardı. Lütfü'nün doğaüstü gücü ise şimşekleri kontrol edebilmesiydi. Eğer insanoğlu doğaüstü güçlerinin farkına varabilecek akıl seviyesine ulaşsaydı, Lütfü şimşek atabilen bir süper kahraman veya süper bir düşman olabilirdi. Şimdi ise sadece bir borsa uzmanıydı.

"Ooo, Lütfü baba, teşrif ettiniz sonunda" diyerek karşıladı Ersin borsa uzmanı arkadaşını.

"Sınava geldim. Hemen gitmem lazım. Seansın sonuçlarını alacağım" dedi ve güldü. Çok bilmiş bir gülümseme.

"Kopmuşsun ya. Bir ara bize de öğret."

"Bakarız" dedi ve sinsi sinsi güldü."

"Hepsi kumar" diyerek atıldı Güldem muhabbete.

Bir anda topluluğun arasında soğuk bir hava esti. Soğukluğun tek nedeni Güldem'in ani çıkışı değildi ama henüz onlar soğukluğun ikinci sebebini öğrenmeye hazır değildiler.

Gözler Güldem'e döndü. Lütfü'ye bakarken gülümseyen gözler, Güldem'e dönerken kutsal kitaplarına küfreden birine bakan din adamının gözlerindeki anlamı kazandı.

"Ne?" dedi Lütfü.

"Hepsi kumar. Borsa kumardır. Altılı ganyandan farkı yok. Hayır, aslında var. Altılı ganyan bir spor. Jokeyler, atlar, egzersizler, yarış.

Stratejileri, teknikleri ve bir estetiği var. Hepsinden önemlisi insani. Borsada sayılar koşturur."

"Borsa bir kumarsa, ben bir kumarbaz mıyım?"

"Evet, dedi Güldem hiç tereddüt etmeden."

Topluluk, ordunun darbe ilan etmesiyle dumura uğrayan palyaçolar gibi, bir anda ortaya çıkan stresli ortama adapte olamamıştı. Sadece Burak her zaman yaptığı gibi çenesi öne doğru açılmış hırlayan sırıtışını icra etti ama kimsenin gülmediğini fark edince ciddi görünmeye çabaladı. Hiçbiri kimin tarafını tutacağını bilemiyordu. En zor seçim de Ersin'inkiydi. Bir yanda samimi dostu, diğer yanda her şeye karşın çok sevdiği kız arkadaşı. Bir yanda iki aydır biriktirdiği parayı nereye yatırması gerektiğini sormak için zaman kolladığı güvenilir bir arkadaşı, bir yanda seviştiği kız. Sınav haftasında böyle bir gerilim iyi olmazdı, bunu bozmak için Güldem'in tarafını tuttu. Lütfü'nün gönlünü almak, Güldem'in gönlünü almaktan çok daha kolay olurdu.

"Neyse, biz gidelim" dedi Ersin Güldem'e.

Ersin Güldem'le beraber otoparka doğru yürürken Lütfü'ye döndü ve Güldem'e fark ettirmeden "Boş ver" anlamında el, kafa ve göz kombinasyonlu spastik bir hareket yaptı. Mesaj yerine ulaştı ve Lütfü de ona "Tamamdır, önemli değil" anlamında göz kırptı.

Güldem'le Ersin arasındaki soğuk hava beklenenden önce, Ersin'in sayesinde ısınmıştı. Arabaya bindiler, yola koyuldular. Ersin, her kırmızı ışıkta Güldem'e bakıyor ve içinden onun güzelliği hakkında şairane tanımlamalar yapıyordu. "Şu ana kadar çıktığım en güzel kız" gibi. Sınav dönemlerinde kızlar olağandan daha güzel görünür. Erkekler ise tam tersi, sınav dönemlerinde çalışırken sakalı kaşımanın sinematografik keyfi yüzünden sakal uzatırlar. Sakallarla beraber, tırnaklar, saçlar da uzar, stres nedeniyle sivilceler çıkar, banyoyla vakit kaybetmemek için ter kokuları artar, saçlar daha bir özensiz taranır. Kendinizi çirkin hissettiğiniz zaman güzellikler daha çok ilginizi çeker. Kızların güzelliğinin, erkeklerin sınav performansını olumsuz yönde etkilediği ve bu etkinin 100 üzerinden notlanan sınavlarda başarıyı ortalama 2 puan düşürdüğü ve bu teoriyi ciddiye alabilecek kadar kaçık bir bilimadamının bunu deneylerle ispatlayarak, 48 alıp sınıfta kalan binlerce erkek öğrenciyi kurtarabileceği gerçeği rahatlıkla (çılgınlıkla) iddia edilebilir. Ersin de benzer bir fanteziyle sınavdaki başarısızlığını Güldem'in güzelliğine yoruyordu. Sanki ona yeniden âşık oluyordu. Aniden yolda bir tabela gördüğünü sandı, daha önce

düşlediği o çalışan adam sembolü vardı tabelanın üzerinde. Sonra tabela kendiliğinden değişti. Şimdi üzerinde bir kalp işareti, kalp işaretinin üzerinde de X işareti vardı. Bunun anlamı şuydu: "Dikkat, sınav haftasına giriyorsunuz, aşk yasak."

21

Ceyda yatağının üzerinde uzanmış *Elle* dergisine göz atıyordu. Hemen yanı başında *Uluslararası İktisat* kitabı duruyor ama ona pek bakası gelmiyordu. Çalışma isteğinden bu kadar uzak bir sınav dönemi daha yaşamamıştı. Önünde duran dergideki fotomodellerle kendisini kıyaslıyordu. Onlar kadar uzundu, onlar kadar endamlıydı ama onlar kadar güzel olamayacaktı hiçbir zaman. Bu düşünce onun moralini bozsa da kıyaslamaya devam ediyordu. Aniden üzerinde bir ürperti dolaştı. Uykusu geldiği zamanlarda olduğu gibi yorganına sığınma ihtiyacı duydu. Oysa pek uykusu yoktu. Ruhun en bereketli gıdası olan müziğe sığınmaya karar verdi. Yatağından kalktı ve yeni aldığı Mariah Carey CD'sine elini uzattı. *Butterfly* albümünün jelatinini açmıştı ama henüz CD'yi hiç çalmamıştı. Diski yerinden çıkardı ve CD çalarına yerleştirdi. Ancak CD çalar, diski okumuyordu, oysa servisten daha yeni gelmişti. Diski çıkardı, yeniden taktı ama CD çalarının göstergesinde yine aynı şey yazıyordu: *No disk.* Ceyda sabırsızlıkla diski aldı, diskteki anormal soğukluğun nedenini düşünmeden çizik olup olmadığını anlamak için arkasına baktı. Diskin arka yüzünde herhangi bir çizik yoktu. Bu yüzündeki buğulu görüntünün onu çok güzel gösterdiğine daha önce rastlamıştı. Bu defa da öyle oldu. Biraz kendini seyretti. Gülümserken suratının ve dişlerinin nasıl bir uyum gösterdiğini test etti. Sonra aniden diskteki görüntü değişti. Değişim çok hızlı olmuştu. Karşısında bir anda yüz elli yaşında, derisi bir havlu gibi buruşmuş, bir ağacın gövdesi gibi çizik çizik olmuş, çoğu kırılmış ve sararmış dişleriyle gülümseyen bir kadın belirdi. Bir çığlık attı ve diski yere attı. Elleriyle gözlerini kapattı. Sonra indirdi. Allah'tan disk yere düşünce ön yüzü üstte kalmıştı. Yoksa bu bir kâbus muydu? Sağ eliyle bacağını çimdikledi. Duyduğu acıdan bunun bir kâbus olmadığını anladı. En azından uyurken gördüğü bir kâbus değildi. Yüzleştiği görüntünün dehşeti, aklından

rahatlıkla sökebileceği bir şey değildi. Bir saat kadar uyuyamadı. Bu bir saat içinde hiçbir aynaya bakmadı. Diski halının üzerinde öylece bıraktı. Yine aynı görüntüyle karşılaşmaktan korkuyordu. Yatmadan hemen önce diskte gördüğü yaşlı kadını "Uyanıkken görülen bir kâbus" olarak nitelendirdi. Bu tanımlama onu rahatlatmış olsa da o gece rahat uyuyamadı.

O gece rahat uyuyamayan sadece Ceyda değildi, Şebnem de Uyku Tanrısı ile Düşler Tanrıçası'nın yardımlarına karşın huzursuz bir gece geçirmişti.

22

4 Mayıs 1999 Salı

Ertesi gün, Uluslararası İktisat sınavından önce üç çift, Lütfü'nün de takviyesiyle Sherwood korusunun sakin ve sessiz bir köşesinde tahta masaların birinde oturuyordu. Ersin, Güldem'i evinden almıştı bu sefer. Lütfü'yle Güldem arasındaki borsa gerilimi pek hissedilmiyordu. Ceyda dün CD üzerinde gördüğü görüntüyü atlatamamıştı ama üzerindeki tedirginliği belli etmemeye çabalıyordu. Şebnem de endişeli görünüyordu.

Kitaplarını ve defterlerini yaydıkları masanın tam karşısındaki yürüme yolunun üzerine dikdörtgen büyük bir cam bırakılmıştı. Atılmak üzere bekleyen kırılmış bir sınıf penceresiydi bu. Kirli cam parçası çalılıklara yaslanmıştı. Diğer tarafı karanlık olduğundan ayna işlevini de görüyordu. Önünden geçen öğrencilerin çoğu cama çaktırmadan bakıp öyle geçiyorlardı. Masada konuşlanan üç çift ve Lütfü ise sınav için son dakika egzersizi yapmakla meşguldü. Derken Şebnem, Güldem'i topluluktan uzak bir yere doğru çekti.

"Sana bir şey söylemeliyim" dedi Şebnem. Yüzünden düşen bin parçaydı.

"Ne?"

"Sence nasıl görünüyorum."

Güldem Şebnem'i baştan aşağı şöyle bir süzdü ve bakışları göğüslerinin hizasındayken imalı imalı "Bomba gibi" dedi.

"Hayır değilim" ve göğüslerini göstererek fısıltıyla, "bunlar sahte" dedi.

"Nasıl yani?"

"Yani bugün sahte. Bu sabah kalktım. Bir tuhaflık hissettim, daha bir hafifleşmiş gibiydim. Önce şaşkın bir şekilde zayıfladığımı sanarak sevindim. Yani bilirsin, bazı fazlalıklarımdan kurtulmak istiyorum. Bu bir mucize falan diyordum içimden. Sonra sutyenimi giyerken fark ettim. Sönmüşlerdi. Göğüslerim, bir gün önce şişirilmiş ama iyi bağlanmamış balonlar gibi sönmüştü. Ölçtüm onları. Daha önce 92 çıkıyordu. Şimdi 75 çıkıyor. Bu korkunç bir şey."

"Peki şimdi nasıl böyle görünebiliyorlar?"

"Şu sihirli sutyenlerden aldım. Ceyda bahsetmişti bana daha önce. Ama o bilmiyor durumu. Fark edilmiyor değil mi?"

"Fark edilmiyor, merak etme. Önemli bir şey değildir inşallah. Bilirsin, regl dönemine doğru hormonlar azar, süt kanalların şişer ve göğüsler büyür. Örneğin benimkiler çok fark eder. Belki de tam tersi bir şey olmuştur. İnan, bilemiyorum."

"Yarın eski hallerine dönmezlerse çıldırabilirim."

"Geçer mutlaka. Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum. Benim de başımdan tuhaf olaylar geçiyor."

"Bu yüzden mi çalışamıyorsun?"

"O aslında iyi tarafı. Sana şimdi anlatamam. En iyisi günlüğümü okutayım sana bir ara. En iyi öyle anlayabilirsin."

"Günlük mü yazıyordun sen?"

"Geçenlerde başladım."

"Kızlar gelsenize, n'apıyorsunuz orada?" diye seslendi Murat. Şebnem, Güldem'e fısıldayarak: "Çok yakışıklı değil mi?" dedi. Güldem ani ama güçlü bir deja-vu hissine kapıldı. Murat'ı iki sene önce ilk gördükleri zaman da Şebnem aynı soru cümlesini kurmuştu. Zevklerin belirlenmesinde kişisel kıstaslar yeterli olmuyordu artık, beğendiğin bir şeyin veya bir kimsenin yakın çevren tarafından da tasdiklenmesi gerekiyordu. İki sene önce bu zamanlarda Şebnem'in sorusuna Güldem "Evet" demişti ve Şebnem onun yakışıklılığından emin olmuştu. Suflör olmadan "Seni seviyorum" diyemeyen âşıkların çağında bu rutin bir olaydı. Murat o gün gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Dar kazağı, vücut salonunda yaptığı antrenmanların meyvelerini başarıyla sergiliyordu. Gözlerini kısarak yarattığı çekici gülümsemesi stilinin vazgeçilmez bir unsuruydu. Ama sonuç olarak yakışıklılık denen şey durağandı, ona can katan bir hareketlilik olması

yakışıklılık inancının bir farzıydı. Ve Murat bu farzın yerine getirilmesinde saçlarından faydalanıyordu. Alnının üzerine düşen saçları rüzgârla havalandığı veya Murat saçlarını sağ eliyle arkaya doğru atıp bıraktığı anda rastlantı eseri ona bakan tüm kızlar ne kadar idealist de olsalar "Kimin yerinde olmak istersiniz?" sorusuna koro şeklinde "Bizim sınıftaki Şebnem'in" diye yanıt verirlerdi. Fakat Murat'ın yakışıklılığının (aynı zamanda onun kalkanının) bir kör noktası vardı: Saçları. Murat bir defasında saçlarını, onların alnı üzerinde dans etmesini engelleyecek kadar kısa kestirmişti. Ve berberin makas darbeleriyle Murat'ın yakışıklılığı can vermişti. Murat bir an evvel uzamaları için saçlarını çekiştirmiş, sürekli banyo yapmış (bir arkadaşı çok banyo yaparsan saçların çabuk uzar demişti lisedeyken), sonra da şapka takmaya karar vermişti. Kafasına cuk diye oturan karizmatik bir şapka onun üç saatine ve yirmi milyonuna mal olmuştu. On milyon da berbere gitmişti. Saç tıraşı, rekor bir fiyatla otuz milyona mal olmuştu.

Bu sırada Ceyda, bir gün önce kompakt diskin arka yüzeyinde gördüğü şeyi unutmuş olmalıydı ki saçlarının düzgünlüğü konusunda bir yansımaya danışmak için yanda duran kirli cam parçasına bakma gafletinde bulundu. Ceyda, camda gördüğü korkunç görüntüyle oturduğu tahta sıranın üstünde sarsıldı ama durumu yanındakilere belli etmemek için kendini tuttu. Kafasını kirli camın ters tarafına çevirdi ve gördüğü şeyi unutmaya çalıştı. Ama o cam arkasında olduğu sürece o sarı dişli, süpürge saçlı kadın da arkasında olacaktı. Camdan çıkacak, arkasından omzuna dokunacak ve "Evladım yardım etsene, ben senim" diyecekti. O yaratık 150 yaşındaki Ceyda'ydı. Gözbebekleri çamurlaşmış, yüzü ufalmış ve yere atılmış bir bez parçası gibi kırışmış, insana benzer yanı kalmamış, soluk yeşil bir surata sahip, elbiseleri üzerinden sarkan bir gudubetti o. Ve belki de o cam gerçekleri yansıtıyordu. Ceyda, o gerçekten kaçmalıydı. Çirkinlikten uzaklaşmalıydı. Çirkin olacağına ölü olmayı tercih ederdi.

Ceyda dışa vuramadığı bu kâbusla mücadele ederken Burak bir anda sinirlenip elindeki cep telefonuna küfretmeye başladı. "Allah kahretsin, sikeyim senin şarjını!" Ersin "N'oldu oğlum, sakin ol!" diyerek arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı. "Şarjı bitti yine" dedi Burak, bir yandan da bataryayı çıkarıp tekrar takıyordu. Bu yöntem, walkman'lere bir süreliğine canlılık katardı ama cep telefonlarında işe yaramazdı.

Burak'ın siniri geçmedi. "İkinci telefonum da arabada! N'apacağım ben?" dedi yüksek sesle ve kocaman bir of çekti. "İkinci telefon mu?" diye

sordu Güldem şaşkın bir ifadeyle. "Evet, babamın ama ben kullanıyorum, ne olur ne olmaz" diye yanıtladı Burak. "Önemli bir işin varsa benimkini kullanabilirsin" dedi Ersin, Murat da "Benimkini de" diyerek destek verdi. "Yok önemli bir işim. Sadece kıl oluyorum!" Ceyda, Burak'ın sinirli halini görmezden gelerek "Burak ben bir yere kadar gideceğim. Sınıfta görüşürüz" dedi. "Nereye?" dedi Burak ama ses tonundan bu kelime bir sorudan daha çok bir ünlem gibi çıktı. "Bir arkadaşı görmem lazım" diye uydurdu Ceyda, Burak'ın sinirinden etkilenmişe benzemiyordu. Burak'ın yüzüne doğru bakmaya çekiniyordu çünkü Burak'ın tam arkasında yansımasını gösteren o cam parçası vardı. Apar topar masadan kalktı ve aynalardan uzak bir yer bulmak üzere gitti.

Burak "Nereye gitti bu?" diye sordu Ersin, Lütfü ve Murat'a. Sonra da sorgularmış gibi Şebnem ve Güldem'in gözlerine baktı. Herkes şaşırmıştı. Burak'ın kıskançlık krizine girdiği daha önce görülmüş bir şey değildi. Ceyda ve Burak her zaman bağımsızlıkları ile övünürler, birbirlerinin günlük programlarını dakikası dakikasına takip etmezlerdi. Şimdi ise, Burak'ın gözleri nefret ve kıskançlıkla doluydu. Elindeki cep telefonunu kıracak gibi tutuyordu.

Ersin ortamı yumuşatmak amacıyla "Haydi sınıfa gidelim. Belki bir iki tüyo kaparız" dedi. Lütfü tüyo lafının ona atılmış bir taş olduğunu sandı ama tepki vermeye gerek duymadı.

Asistanlar ellerinde sınav kâğıtlarıyla sınıfa girdiklerinde Ceyda hâlâ sınıfa girmemişti. Burak'ın yüzündeki nefret ve kıskançlık izleri iyice belirginleşiyordu. Cep telefonuyla Ceyda'yı aramak istemişti ama kahrolası telefonunun bataryası reklamlarda ilan edildiğinden beş saat önce bitivermişti. Burak'ın arkasında oturan Murat, ondan yükselen negatif enerjiyi duyumsadı ve onu yatıştırmak için "Diğer sınıfta giriyordur" dedi. Burak, başka anlamlara çekilebilen esnek kelimelerden nefret ediyordu. Kim, neye giriyordu! Şu Murat salağı daha dikkatli kullanamaz mıydı kelimeleri! Burak daha önce kıskançlığın zerresini hissetmeyen biri olduğu halde şu anki durumundan hiç şüphe duymadı. Âşık mı oluyordu, ne?

İşte böyle bir duygu kakofonisinde Uluslararası İktisat sınavı başladı.

Güldem'in, Uluslararası İktisat sınavında yaşadıkları bir önceki Sosyal Piyasa Ekonomisi sınavında yaşadıklarının neredeyse aynısıydı. Önce sınav

kâğıdını redaksiyona tabi tuttu, ardından yine vahiy geldi ve Güldem bir anda aklının köşesinde beliren *Uluslararası İktisat* kitabından kopya çekerek yanıtları sınav kâğıdına geçirdi. Zihin okuyabilen bir asistan olsaydı kopya çekmekten disiplin cezası alabilirdi ama asistanların alık bakışları onların kendi zihinlerini okumaktan bile aciz olduklarına dair kuşkulandırıyordu insanları. Güldem on dakika sonra sınav kâğıdını verdi ve dışarı çıktı. Bundan sonrası ise bir gün önce olanlara hiç mi hiç benzemeyecekti.

Cehennem kadar sıcak bir gündü. İzmir'de mayıs ayında bugünkü kadar sıcak bir havaya ne geçmişte ne gelecekte şahit olundu. Eğer cennetin ve cehennemin kapısından dönen doğaüstü bir yaratığa hayalgücünü gerçeğe dönüştürme gücü verilirse her şey olabilirdi. Hayalgücü nelere kadirdi! Neredeyse bir dakikadan az bir süre içinde mevsim değişti. Güneş bulutların arasından kıvrılıp kendini gösterdiği anda tüm güneş ışınları sınıfın pencerelerinden girerek meteorolojinin uyarısını dikkate alarak kazak giyme gafletine düşen öğrencilere çullandı. Hemen hemen hepsi kazaklarını çıkardı ve sınava gömlek veya tişörtle devam ettiler. Şebnem çıkarmamıştı. *Magic breast* foyasının tişörtünden belli olacağını düşünüyordu. Bu yüzden arka tarafta sınav yerine Şebnem'i izleyen ve kazağını çıkarmasını bekleyen sınıfın silik karakterlerinden Görkem'i hayal kırıklığına uğrattı. Görkem anlam veremiyordu buna. "Hadi bebeğim, pişmeye gerek yok, çıkart ikiz tepelerini" diyordu içinden sinirle. Son zamanlarda hiç bu kadar sinirlenmemişti. Görkem böyle bir çocuktu: yalnız, içine kapanık, üniversitenin en sıkı porno film arşivine sahip, bekâretini filmlerde mastürbasyon yaparak kaybettiğini sanan, kendi hayal dünyasında yaşayan, oradan pek de memnun olmayan ama başka çaresi de olmayan, vasat bir hayata sahip bir çocuk. Faili meçhul sebeplerden dolayı bir saat sonraki gelecekten de on sene sonraki gelecekten de ümidi olmayan biri daha.

Şebnem piştiğini hissediyordu. Kazağındaki tüm tüyler kızgın dikenlere dönüşüp vücuduna batıyordu. Sınava konsantre olamıyordu. Yüzünden terler boşanıyordu. Yazısı da zamanla bir kız yazısı olmaktan çıkıvermiş, kötü bir erkek yazısına dönüşmüştü. Görkem ise Şebnem'in göğüslerini tişörtün ardından görme ümidini –kazaktan böyle görünüyorsa kim bilir tişörtten nasıl görünürdü– kaybetti ve sıkıntısını yenmek için başka düşler kurmaya koyuldu.

Şebnem daha fazla dayanamayarak "Vantilatörü açabilir miyiz?" diye sordu asistanlardan birine. Asistanlar büyük göğüslü kızların emirlerine çabucak itaat ederlerdi. Vantilatör orta hızda çalışmaya başladı. Şebnem'e ilaç gibi geldi bu. Görkem de böylece kafasını meşgul etmek için bir malzeme bulmuş oldu: Katil Vantilatör! Eski B-tipi filmler aklına geldi. Elleri, bacakları, kafası kopan insanlar. Kan akıtmaya bayılan, kameraya kan sıçratarak insanı sıçratan sahneler. Kayık motoruyla parçalanan kadın kafası aklına geldi. Hem de eski bir Yeşilçam filminden bir sahneydi bu. O filmlerin benzersiz bir havası vardı. Şimdi tepesinde hızla dönen vantilatör Görkem'in eski zevklerini uyandırmıştı. Acaba bir vantilatörün öldürdüğü bir insan olmuş muydu o eski ilkel filmlerde? Vantilatörün pervanesi aniden yerinden fırlasa ne olurdu? Bu sıradan bir fanteziydi. Lunapark'a giden herkes içinde insan dolu Kamikaze'nin fırlaması sonucunda ne olacağını en azından bir kere aklından geçirirdi.

Ama bu kez bir insanoğlu böyle bir düşünceyi aklına getirdiği için büyük bir pişmanlık duyacaktı.

Güldem dışarıda bir ağacın gölgesinin altında arkadaşlarının çıkmasını bekliyordu. O gün cehennem kadar sıcaktı. Aklına TRT'nin yayımladığı Türkiye tanıtım filmindeki bir Alman'ın sözleri geldi. Elinde birasıyla Almanca "Orada dört mevsim varmış, doğru mu?" diyordu. Doğruydu ama bu her zaman çok güzel bir şey anlamına gelmiyordu. Güldem aniden, üstüne gelen soğuk bir hava dalgasıyla ürperdi. Çok kısa bir an için üşüdü, yanında bir kazak getirmiş olmayı diledi. Ama sonra geçti. Her şey çok ani olmuştu. Sanki cehennemden gelen bir *bobsleigh* kızağı sınıfın oradan geçmiş, hazır geçmişken de Güldem'e selam niyetine dokundurup kaçmıştı.

Cehennemden hayal gücünü ithal eden hayalet, görünmez bir *bobsleigh* kızağının üzerinde sınıfa doğru ilerliyordu. Bir planı vardı.

Sınıfın tepesinde fırıl fırıl dönen vantilatör gri kanatlarıyla öğrencilere hoş bir esinti yayıyordu. Dönüşü çok düzgün sayılmazdı ama tehlike arz eden bir yanı görünmüyordu. Orta hızda hareket eden tüm vantilatörler hafif şekilde yalpalardı. Sadece tam hızda iken yörüngesi tek bir çizgide ilerlermiş gibi gözükürdü insana. Arada bir de tebeşirlerin tahta üzerinde çıkardığı iğrenç "Vıykk!" sesine benzer bir ses çıkarıyordu. Eğer o ses yüksek olsaydı, öğrenciler vantilatörün kapatılmasını isteyebilirdi.

Sınıftaki herhangi biri vantilatörün eklem yerindeki olağandışı oynaklığın farkına varsaydı, facia önlenebilirdi. Ya da onu tutan üç vidadan bir tanesinin yere düştüğünü gören ama sınavda vakit kaybetmemek için bunu önemsemeyen çocuk onun nereden düştüğüne bir baksaydı da önlenebilirdi.

Birinci vida düşmüştü.

Vantilatörün pervanesi yıllarca bir yere zincirlenmiş bir helikopter böceğinin uçma özlemiyle yerinden çıkmak istiyordu. Birine zarar verebileceğini tahmin etmiyordu. Sadece insanları serinleten bir şey olmaktan sıkılmıştı. Hele şu klimalar çıktığından beri onlara duyulan saygı azalmıştı. Ona hiç dokunmuyorlardı bile. Hemen yanındaki floresanın tozunu almak için merdiven getirirlerdi ama onun tozunu almazlardı. On saniyeliğine en hızlı konumda çalıştırırlardı ve böylece tozlarını aldıklarını sanırlardı. Ama hiç de öyle olmazdı, tozlar kaşındırıyordu onu. Eskiden bembeyazdı, şimdi ise kirden griye dönüşmüştü. Yalnızdı, çok yalnızdı. Özgür değildi, hiç özgür olmamıştı.

Bambaşka bir hayata sahip olabilirdi. Pencereden çıkar, yukarı doğru kıvrılırdı. Oradan da Mutlu Vantilatör Kanatları Ülkesi'ne yol alabilirdi. Düşündükleri saçmaydı. Düşünmesi bile saçmaydı aslında. Daha önce hiç düşünüp düşünmediğini anımsamıyordu. Hayatıyla ilgili hatırladığı ilk şey soğuk ve karanlık bir şeyin ona dokunmasıydı. Böyle mi doğmuştu acaba? Yoksa o soğuk şey, ruhunun farkına varması için onu dürtmüş müydü? Ne olmuş, nasıl olmuş, bunlar pek umurunda değildi artık. Bir amacı vardı nihayet. Vantilatör kanadı, artık insanlara eşyaların da ruhunun olduğunu göstermek istiyordu. Uçarak gösterecekti bunu. Ama planladığı gibi gitmedi hiçbir şey.

Sınıfın arkasındaki tembel öğrenci Görkem dışında tüm öğrencilerin gözü sınav kâğıdının üzerindeydi. Asistanların gözleri ise potansiyel kopyacıların üzerindeydi. Potansiyel kopyacılar grubuna tüm öğrenciler dâhildi (Güzel kızların hafifletici sebepleri vardı). Vantilatörün isyanıyla ilgilenen kimse yoktu.

İkinci vida düştü.

Bir asistanın hemen önüne. Asistan aldı onu ve bir çiçek uzatırmış gibi yanındaki asistana uzattı. Ondan hoşlanıyordu ama bir türlü açılamamıştı ona. "Sana sevgimin göstergesi olarak bir vida vermek istiyorum" dedi. Dişi asistan etkilenmişti. Erkek asistan saçma sapan bir serenatla uğraşacağına

vidanın nereden düştüğüne baksa daha iyi ederdi. Vantilatörün kanadı sallanıyordu, son vida dayanmaya çabalıyordu ama bu onun gücünün ötesindeydi. Hem niye uğraşsın ki, kardeşleri düşmüştü. Ve o ana kadar kimse onu düşünmemişti. Varlığı yokluğu birdi. İnsanlar arada bir vantilatör kanadına bakarlardı ama vidaları önemsemezlerdi. Oysa vida olmadan vantilatör kanadı da olmazdı. Artık gizli kahraman olmaktan sıkılmıştı. Yine de serinlettiği insanlara karşı sorumluluk duyuyordu, dayandı.

Güldem olanlardan habersiz dışarıdaydı. Son vida dayanıyordu.

Şebnem kazağının dikenlerine aldırmadan sınav kâğıdını doldurmaya çalışıyordu. Son vida terliyordu.

Burak sınav kâğıdına aval aval bakıyordu. Son vida çaresiz kendi etrafında dönüyordu, gevşiyordu.

Ceyda başka bir sınıfta son soruya gelmişti. Son vida gevşemeye devam ediyordu.

Ersin'in sınavı kötü geçiyordu. Son vida dayanamayacağını anladı.

Murat'ın sınavı beklediğinden iyi geçiyordu ya da o öyle sanıyordu. Son vida son duasını etti.

Son vida düştü.

Vantilatörün kanadı yerinden fırladı. Şimdi gövdesiz bir helikopter gibi sınıfın arka tarafındaki pencerelere doğru uçuyordu. Arka sıradaki tembel öğrenci Görkem'in ağzı açık kalmıştı. Kanat özgürlüğünün keyfini çıkarıyordu. Pencereden çıkıp gideceğini sanıyordu. Sonra da Mutlu Vantilatör Kanatları Ülkesi'nde özgür bir hayat sürecekti. Korkunç gerçeğin farkına varması çok gecikmedi. Kendi etrafındaki onuncu dönüşünde pencereye doğru değil, bir öğrencinin kafasına doğru gittiğini anladı. Ama kendini kontrol edemiyordu. Kandırılmıştı. Ona dokunan soğuk şeyin boş vaatlerine inanmıştı.

Kalın plastikten yapılma pervane dönerek süzülüyordu. Burak ile Murat'ın oturduğu yere doğru ilerliyordu. Tabii ki uzun sürmedi bu ilerleyiş, bir engele çarptı. Engel bir kafaydı. Çıkan ses "Pat!"a benziyordu. Ne bir yankı ne de bir ses uzaması. Bir anlığına duyulan kesik ve kesin bir ses. Sınıftaki hiç kimse bu sesi ömrü boyunca unutamayacaktı. Ona benzer her seste klasik koşullanmanın kuralı olarak oldukları yerde sıçrayacaklardı. Tam o sırada Burak vantilatörün rüzgârını hissetmişti ama gözleri sınav kâğıdındaydı. Sınavı kötü geçiyordu, aklı Ceyda'daydı. O rüzgârı da çıkan sesi de önemsemedi. Arkasına döndüğünde, önce kanları gördü. Sonra da Murat'ın kafasını.

Olayı baştan sona izleyen tek kişi Görkem'di. Beklendiği üzere şoka girmişti. Bu tip sahneler gerçekte olunca hiç de eğlenceli görünmüyordu. Bunun gibi vahşet içeren sahneler, filme çekilemeyeceği düşünülen şeylere meydan okumayı matah sayan matrak sapkınların bir zamanlar sadece eğlence olsun diye çektikleri film karelerinde kalmalıydı. Görkem'in bu gerçeği öğrenişi gerçekten acı oldu. Üstelik karşılaştığı sahne, izlediği sahnelerden çok daha sıradan ve daha az şiddetliydi. Kafasına takılan bir başka soru ise; düşündüklerinin nasıl olup da gerçeğe dönüşebilmesi, oldu. Bu mümkün müydü? Yoksa sevimsiz bir tesadüf müydü?

Güldem dışarıdan bağırışları duyunca hiçbir anlam veremedi. Sınıftan ilk önce Lütfü çıktı. Güldem'e hiçbir şey söylemeden koşarak arabasına doğru yöneldi. Murat'ın kanlar içindeki bedeni Burak ve Ersin'in de olduğu bir grup tarafından dikkatli bir şekilde taşınıyordu. Kanın çıkış noktası alın bölgesi gibi görünüyordu. Şebnem titreyerek ağlıyordu. Murat'ı tanımamalarına karşın başka ağlayanlar da vardı. Dokuz kişi de binanın çeşitli yerlerine kusmuştu. Murat'ın ölü olup olmaması o manzara karşısında önemli değildi. Kan akıyordu. Murat'ın kazadan önce oturduğu sıradan sınıf çıkışına kadar kan damlalarından meydana gelen iğrenç bir iz belirmişti. Kargaşa sonucu çıkan gürültüye diğer sınıftaki insanlar da kayıtsız kalamadı ve herkes dışarı çıktı. Sınav büyük olasılıkla iptal edilecekti. Şaşırtıcı bir şekilde izdiham çıkması önlendi. Lütfü düzgün bir geri vites manevrasıyla arabayı tam sınıfın önüne getirmişti. Murat'ı Lütfü'nün arabasının arka koltuğuna koydular ve Buca Sağlık Hastahanesi'ne doğru hızlı bir yolculuğa çıktılar.

Ersin Güldem'i de alarak onları takip etti.

Vantilatör kanadı yerde yatıyordu. Çok üzgündü. Herkes gitmişti. Yine yapayalnızdı. Kan içindeydi. Özgür olarak kendi etrafında sadece on dokuz tur atabilmişti, sonra o zavallı insanın kafasına çarpmıştı. O çocuğa doğru koşan insanlar ona tekme atmışlardı. Üzerine basmışlardı. Aşağılanmıştı. Çok pis aşağılanmıştı. İsyanı böylece sona erdi. Kısa zamanda hurdalığı boylayacaktı. Bunu biliyordu.

Mutlu Vantilatör Kanatları Ülkesi hayalleri kana düştü.

23

Serenat malzemesi olan vida şimdi asistan Fulya'nın cebindeydi. Fulya onu sonsuza kadar bir kavanozun içinde saklayacaktı. Vida ise kardeşlerini özlüyordu. Vidanın iki kardeşi ise tekrar beraber olabilmek için dua ediyorlardı. Kimse bizim farkımıza varmasın, sadece beraber olalım, başka bir şey istemiyoruz, diyorlardı.

24

Ceyda farklı bir sınıfta, A-7'de girmişti sınava çünkü bu sınıf ufak bir sınıftı ve az penceresi vardı. Az pencere demek, az ayna, az ayna da o çirkin kadından daha uzak mesafe demekti aynı zamanda. Gördüğü halüsinasyonlar onu derin bir bunalıma sürüklemişti. O yaşlı kadın kimdi? Kendisi miydi yoksa? Kim yapıyordu bunu? Yoksa Tanrı mı yapıyordu? Ne günahı vardı onun? Elbette çok günahı vardı ama böyle özel bir cezaya maruz kalmak için ne yapmış olabilirdi? Aklına önce lise sonda en yakın arkadaşının çıktığı erkekle beraber olduğu geldi. Nemfomanizm ve hedonizm dostluk dinlemezdi. Ama bu ona "Aşk" –aşk olmadığını bilse de– demeyi tercih etmişti. İyi bir insan olduğuna inanmak istiyordu, hepsi bu. Ne yapmış olursa olsun bu ceza biraz fazlaydı ama. Hem Tanrı gaddarlığını ölüm sonrasına saklamaz mıydı? Ceyda'nın bilmediği bir şey vardı, gaddar olan hayaletti ve hayalet gaddarlığını bekletecek kadar sabırlı değildi.

Hastane odalarının kapılarında gemi kamaralarının kapılarındakine benzer yuvarlak ufak pencereler vardı. Gürültülü ve kalabalık hastane koridorunda sessizce oturan Burak, Lütfü, Ersin, Güldem ve Şebnem'in gözleri arada bir Murat'ın kaldığı odanın penceresine kayıyordu. Doktorlar onlara Murat'ı görme izni vermemişti. O sırada odanın kapısı açıldı ve içeri bir adamla bir kadın girdi. Otuz beş dakika sonra Murat'a hayat verenler hastaneye varmıştı.

Kazanın bilançosu belli olmuştu; yirmi bir dikiş. Eğer bu rakam bir pantolon dikimi için kullanılmış olsaydı kulağa hiç de korkunç gelmezdi.

Eğer dikilen şey bir kafaysa, yirmi bir gerçekten korkunç bir rakama dönüşüyordu. Ve bu dikişin izi her zaman Murat'ın alnında kalacaktı. Vietnam sendromunu anlatan filmlerin klişe diyaloğunda olduğu gibi; "alnındaki yara ne?", "Vietnam'dan kalma." Filmlerde böyle oluyordu, ama Murat'ın aynı soruya yanıtı "Sınavdan kalma" olacaktı. Tabii ki, bu kazanın belki de en önemsiz sonucuydu. En önemlisi ise Murat'ın saçlarını bir daha uzatamayacak olmasıydı. Saçları her zaman kısa olmalı, haftada bir berbere gitmeliydi. Berber tıraş ederken kesinlikle makine kullanmaz, yalnızca makas kullanabilirdi. Vantilatörün açtığı yara alından başlayarak çapraz bir yol izliyordu ve o yolun bir kısmı da saçların bulunduğu bölgeye taşıyor ve alınla saçların birleştiği yerde bir üçgen çiziyordu. Saçları uzarsa herhangi bir zorlama sonucunda dikişlerin açılma riski vardı.

Şebnem meraktan ölüyordu. Sınıfta, Murat'ı yerde kanlar içinde yatarken gördüğü ilk an sevgilisinin öldüğünü sanmıştı. Buna o kadar inanmıştı ki, ölmediği haberine uzun bir süre adapte olamadı. Sonra sevindi, gözlerindeki nem acının değil mutluluğun akıntısına dönüştü. Eğer mutluluktan doğan gözyaşı ile üzüntüden doğan gözyaşı arasında kimyasal bir fark varsa o kimyasal değişim çok kısa bir anda gerçekleşti. Ama her şeye karşın onun ölümden dönmüş olması, yaşadıkları görünmez kazanın acılarını yok etmiyordu. Bu tip olaylarla insan çok sık karşılaşmadığından başa çıkmakta zorlanır. Üstelik Şebnem'in içinde çok kötü bir his vardı. Hem kendisiyle ilgili hem de Murat'la ilgili kötü bir his. İçinde kök salan bu karanlık his onda önce belli belirsiz bir sevinç yarattı. Filmlerdeki gibi, diye düşündü. Sevgililer arasında olduğu iddia edilen o görünmez bağ. Veya annelik içgüdüsünün farklı bir yorumu. Sevgililerin kalplerinin bir attığına dair ilginç bir teori. Bu kötü bir his olabilirdi ama en azından daha önce yaşamadığı sadece filmlerde gördüğü sinematografik bir histi. Sonra bu hissin yarattığı pozitif duygu silindi, çünkü gelen his kötüydü, çok kötüydü. O his Şebnem'in göğüsleri ve Murat'ın yakışıklılığı hakkında karanlık bir kehanete elçilik ediyordu.

Ersin'in aklından da karanlık sular geçiyordu. Yüzünde ölümden dönen arkadaşını bekleyen bir insanın ifadesinden daha çok kendi geleceğinden endişe duyan bir hastanın ifadesi vardı. Çay bardağı kazasını, arabada kilitli kalışını ve vantilatörü zihninde yan yana dizdi. Güldem'deki ani değişiklikleri de ekledi bunlara. Şebnem'in de anlatamadığı bir sorunu var gibiydi. Sürekli gülümsemeye hazır olan Şebnem, bu sabah hiç gülmemişti,

bu kimsenin gözünden kaçmamıştı. Burak'ın ani kıskançlık krizi de cabası. Bir şeyle karşı karşıyaydılar. Ersin, bununla tek başına savaşamayacağını düşündü ve aniden "Bir toplantı yapmalıyız" dedi yanındakilere. O sırada Lütfü dışında –Lütfü, Uluslararası İktisat sınavının iptal olup olmayacağını düşünüyordu– hepsi zihinlerinin karanlık yerlerinde dolaşıyordu ve Ersin'in sözü zihinlerinde yaptıkları yürüyüşün dengesini bozdu. Bir toplantı demek, kafalarının içini açmak demekti. Lütfü olaya biraz yabancı kalmıştı. Gerçi onun da kimseye söylemediği bir sırrı vardı. O da hayatının en güzel günlerini yaşamıyordu. Dünkü seansta üç yüz milyon lira kaybetmişti. Ama kimseye söylememişti, bugünkü seansta dünkü açığını kapatabileceğine inanıyordu.

"Sebep ne abi?" dedi Lütfü. Sebep biliniyordu aslında. Sadece adı konmamıştı. Güldem'in her şeyi UFO diye tanımladığı günlerdeydi onlar, yakında o UFO'nun adının Hayalet olduğunu öğreneceklerdi. Hem de Güldem'in öğrendiğinden çok daha değişik bir yolla.

"Bahçeye çıkalım" dedi Ersin. Bahçeye çıkmak üzere hastane kapısına doğru ilerlerken Şebnem merak duygusuna yenildi, adımlarını yavaşlatarak grubun arkasında kaldı ve Murat'ın kaldığı odanın penceresinden içeri doğru baktı. Çok kısa bir an için Murat'ı gördü. Saçları yoktu. Alnının ortasında sanki kafasını ikiye ayıracak gibi duran upuzun bir yara vardı. Dikiş izleri yaranın etrafını bir bahçe çiti gibi sarıyordu. Manzarayı kim görürse görsün aklına Frankenstein gelirdi.

Bahçede ağaç altında kimsenin onları duyamayacağı bir masanın etrafında oturdular. Ersin burnunun ortasına kayan gözlüğü eliyle düzeltti ve toplantıyı başlatan konuşmasını yaptı:

"Bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ama içimde acayip bir his var. Son günlerde başımızdan tuhaf olaylar geçiyor. Belki size kaza olarak görünebilir ama o çay bardağı hadisesi bana göre bir kaza değildi. Ardından arabada kilitli kaldım. Neredeyse havasızlıktan ölüyordum. Tüm bunlara kötü tesadüfler dedim ve geçtim. Ancak bu olaylara her gün bir yenisi ekleniyor. Ve açıkçası eskisi kadar mutlu değiliz. Örneğin Burak'ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim..."

"Hiç alakası yok" diye bağırdı Burak.

"Neyse, sonra sabah Şebnem'in yüzünden düşen bin parçaydı. Bir sorunun var gibi."

"Benim bir sorunum yok" diye çıkıştı Şebnem. Bir fabldaki tilkinin "Ben yemedim" demesi gibi oldu bu.

"Bilmiyorum. Ceyda'da da bir tuhaflık sezdim bugün. Ve son olarak Murat'ın başına bir vantilatör çarptı. Murat'ı kaybedebilirdik. Tehlike giderek artıyor gibi. Bakışlarınızdan benim gibi düşündüğünüzü çıkarıyorum."

"Ben Fransız kaldım aranızda" diye araya girdi Lütfü. "Hiçbir şeyden haberim yok. Sanki bana kamera şakası yapıyormuşsunuz gibi..."

"Lütfü, henüz yaşadıklarımızı yaşamadığın için böyle söylüyorsun. İnan bana etrafımızda bir uğursuzluk var" dedi Ersin.

"Ben de Lütfü'ye katılıyorum, inanmıyorum bunlara" dedi Güldem.

Sürpriz bir açıklamaydı bu. Ersin bir anda köpürdü, Güldem'e doğru konuşarak:

"Gelelim sana. Bir şeyler saklıyorsun bizden. Bu çok açık. Sanki başka biri oldun. Ya da sürekli değişiyorsun. Olmadık çıkışlar yapıyorsun. Derslerine çalışmıyorsun ama sınavlarının iyi geçtiğini iddia ediyorsun. Ve arabada kilitli kaldığım akşam ne yaptığın hâlâ belli değil. Sanki olayları çözecek anahtar sende ama çözmek istemiyorsun."

"Ne bu şimdi" diyerek Ersin'in sözünü kesti Lütfü. "Ne var yani? Üst üste uğursuzluklar olduysa bunun Güldem'le ne alakası var?" diye ekledi.

Ersin, Lütfü'nün Güldem'in tarafını tutmasının ardında sinsi bir plan olduğunu düşündü. Lütfü içlerinde sevgilisiz olan tek adamdı. Ama bu düşünceyi şimdilik içine atmayı tercih etti.

"Tek söyleyebileceğim, bizi rahatsız eden bir şeyin olduğu. Kulağa acayip geliyor, kabul ediyorum. Ben de inanmakta zorluk çektim. Ama bir şey var. Lanet bir şey."

"Var ya, iki hafta sizi yalnız bıraktım ve şu halinize bak. Sinemaya gitmekten oluyor tüm bunlar" dedi Lütfü. Kimse ona tepki vermedi.

"Burak sen ne düşünüyorsun? dedi Ersin."

"Ceyda'nın nerede olduğunu düşünüyorum."

"Boş ver Ceyda'yı. Büyük ihtimalle olanlardan haberi yoktur ve evdedir. Yarınki sınava çalışıyordur."

Sessizlik olmuştu. Burak sinirli, Güldem düşünceli, Lütfü şaşkın, Şebnem endişeliydi. Ersin de ne yapacağını bilmiyordu.

"Söylediklerimi bir kere daha düşünün. Ve yeni sürprizlere hazırlıklı olun. Böyle şeyler söylediğime inanamıyorum" dedi ve güldü. "Ama bunları söylemek zorundaydım."

21 dikişi atan doktor, Murat'ı bugün göremeyeceklerini söyledi. Tehlikeyi atlattığını ekledi. Bu habere sevindi beş arkadaş.

Hayatlarının korkunç şeylere gebe olduğunu içten içe bilen beş öğrenci evlerine döndü.

25

Güldem'in tek istediği eve gitmek ve biraz olsun uyumaktı. Toplantı sırasında Ersin'e zıt düşse de bazı şeylerin ayrımına varıyordu. Kendini klonlanmış bir insan gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, orijinal mi yoksa kopya mı olduğunu bilmiyordu. Örümcek Adam'ın bir bölümünü yarım yamalak anımsadı: Bir bilimadamı *Örümcek Adam*'dan bir tane daha yaratmıştı. Asıl Örümcek Adam bunu bilmesine karşın kendisinin asıl Örümcek Adam olduğundan emin olamıyordu. Bu gizemi çözmek için tanıdığı bir bilimadamına test için gidiyordu. Devamında macera iyice karışıyordu ve sonunda bir patlama oluyordu. Patlamada sadece bir tane Örümcek Adam sağ kalıyordu. Ama o gerçek olan mıydı? Varoluşçu ilk çizgi roman bölümü olabilirdi bu ama o bölümden sonraki bölümlerde bu konuya hiç değinilmedi. *Ve ondan sonraki her macerada Örümcek Adam'ın gerçekliğinden şüphe duydum.*

Apartmana girmek üzereyken kafasından geçenler buydu. Aniden durdu. Kafasının içinde korkunç bir çığlık attı, ardından "Ben hiç Örümcek Adam okumadım" dedi fısıldayarak. Bu düşünce beyninde deprem etkisi yarattı. Başını eğdi, ellerini şakaklarına götürdü ve gözlerini bir süre kapattı. Bir mantık kurmaya çalıştı. "Rüyalarımızda daha önce hiç görmediğimiz yerlere gittiğimiz ve hiç görmediğimiz insanlarla konuştuğumuz gibi, hayatta daha önce hiç okumadığımız çizgi romanları okumuş olduğumuzu sanabiliriz" diye şık bir teori uydurdu. Ancak bu hiç de inandırıcı değildi. Kabul etmeliydi ki, Örümcek Adam benzetmesi bir ilk değildi. Son günlerde kafasının içinde sık sık olmadık benzetmeler yapıyordu. Örümcek Adam çağrışımı, tespihin sadece bir boncuğuydu. Bunu artık itiraf etmeliydi; zamanla Gökalp'e daha çok benziyordu.

Karşısındaki birine "Git" der gibi bir el hareketi yaptı ve düşüncelerini kovmayı başardı. Tek isteği unutmayı sağlayan en güçlü ilaç olan uykuydu. Apartman içindeki merdivenlere doğru ilerlerken posta kutusunun ucundan sarkan saman kâğıdı gördü. "Yeni bir hikâye!" diye sevinçle bağıracaktı

neredeyse. İçine girip hayattan kaçabileceği yeni bir hikâye, unutma konusunda uykudan daha fazla yardımcı olurdu ona. Posta kutusuna doğru yürürken heyecanlıydı. Yaşadığı heyecan, en sevdiği şarkıcının –ortalama dört ayda bir değişirdi– yeni kasetini teybe yerleştirdikten sonra kasetin başındaki boşluğun geçmesini beklerken hissettiğine benziyordu. Posta kutusunu açtı. Kâğıdı aldı. Diğerlerine benziyordu. Dörde katlanmıştı. Odasına çıkmadan açmalıydı. Tüm yaşadıklarından sonra güzel bir şeye ihtiyacı vardı, dayanamadı ve aceleyle günlerdir yemek yememiş birinin açlığıyla kâğıdı hoyratça açtı. Önce kocaman kan kırmızı harfleri gördü. *OROSPU* yazıyordu. Güldem bir anda melekten şeytana dönüşen şeyi görmenin verdiği dehşetle elinden bıraktı kâğıdı ve geriye doğru sıçradı. Kanlar içinde paramparça bir cesede bakar gibi korkuyla bakıyordu yerdeki kâğıda. Kelime kanla yazılmıştı. Koyu ve yoğun bir kan. Kâğıdı elinden atmasıyla beraber kanlar biraz dağılmıştı ama o iğrenç kelime hâlâ açıkça okunuyordu. Sonra kâğıdın üzerindeki kanlar yoğunluğunu kaybetti ve sulandı. Canlanıyorlardı sanki. Her harfin altından ince bir kan nehri koptu ve kâğıdın sağ alt köşesine doğru ilerledi. Altı tane düzensiz ve minik kan nehri korku filmlerinin isimlerinin perdede aşağı doğru süzülmesini andırırcasına akıyorlar ve bir yerde toplanmak üzere yollarına devam ediyorlardı. Kâğıdın sağ alt köşesinde kanlar birleşti ve bir harf meydana geldi: G.

Güldem bayıldı. Apartmanın soğuk ve pis zeminine yığıldı.

Güldem'i baygın bir halde önce kapıcı Satılmış buldu. Satılmış hemen koştu ve Güldem'in babası veya annesine haber vermek için apartman kapısındaki zillerden Güldem'in dairesinin zilini çaldı. Sonra Güldem'i iki tokatla uyandırmayı başardı. O sırada yerdeki kâğıdı gördü ve ayağıyla onu posta kutularının yanında duran masanın altına itti. Bu arada Güldem duvara yaslanarak bilincini toparlamaya çalışıyordu. "Sağ olun Satılmış Efendi" dedi. Sonra yere bakındı. Kâğıdı göremeyince korktu. Delirmiş olmaktan duyduğu bir korkuydu bu. Ümitsizce yerdeki kâğıdı sordu kapıcıya. "Masanın altında. Kimse görmesin diye sakladım" dedi Satılmış Efendi. Böylece kızın hem yüreğine hem beynine su serpmiş oldu. Kız yeniden "Sağ olun" dedi ve kâğıdı masanın altından aldı. Tam merdivenlerin ilk basamağına adımını atmak üzereyken babası önünde dikildi. Daha babası herhangi bir şey demeden, "Yok bir şey baba, sadece bir an bayıldım, sıcaktandır belki" dedi. Baba kapıcıya baktı. Kapıcı bir

renk vermedi. Babası kızına baktı ve kızının elinde bir şey sakladığını anladı. Baba, kâğıdı kızının direncine karşın söküp aldı. Ve açtı.

Güldem için bu kadarı fazlaydı. Sabah Şebnem'in göğüslerinin ufaldığını öğrenmişti. Öğlen Murat'ın kafasına vantilatör çarpmıştı. Ardından sinir geren bir toplantı yapmışlardı. Tam uyuyup her şeyi unutacağını düşündüğü bir sırada posta kutusundan kanla yazılmış o iğrenç kelimeyi buldu. Üstüne üstlük kan damlaları inanılmaz bir animasyon gösterisiyle bir araya toplanıp "G" harfini oluşturmuşlardı. Bu gösteri bayılmasına yetmişti. Hayatında ilk kez bilincini yitirmiş, gözleri dönmüş ve bir ölü gibi yere yığılmıştı. Sonra da babası malum kâğıt hakkında onu sinir bozucu bir sorguya çekmişti.

Bunlar yetmezmiş gibi, şimdi de eve polis gelecekti. Güldem, üst üste yedi karabasana tabi tutulmuş bir denek hayvanı gibi hissediyordu kendini.

26

Daha önce bir gün içinde hiç bu kadar yorulmamıştım. Saatlerce koşmuş, ardından da üç satranç maçı yapmış gibi hissediyordum.

Sabah Şebnem benden gizli bir görüşme talebinde bulundu. Bana, göğüslerinin ufaldığını söyledi. Önce bu konuya pek önem vermedim, ancak sonra aklım başıma geldi. Bağlantıyı sonra kurabildim. Öğlen Murat'ın kafasına tavandaki yerinden kopan bir vantilatör çarptı! Hepimiz Murat'ın öldüğünü sandık. Sonra, posta kutumda hayatımda en çok nefret ettiğim kelimeyle karşılaştım (Hangi kız nefret etmez ki!). Kan damlalarıyla yazılmıştı. Hayatımda ilk kez bayıldım. Daha da kötüsü, olaydan sonra kâğıdın babamın eline geçmesi oldu.

Asıl bundan sonra olanlar çok ilgi çekici. Bölüm başlığı koymam gerekiyorsa, bu bölümün başlığını AYNASIZLAR koyardım.

Babam benim sorgumu bitirdikten sonra telefona sarıldı. Hızla tuşladığı üç numaradan nereyi aradığını çıkaramamıştım. Karakol sözcüğü geçtiği anda, elim ayağıma dolaşmıştı. Babam telefonu

kapattı ve sitemkâr sert baba rolünde "Derdini polise anlatırsın" dedi. Önce şaka yapıyor sandım. Bir an için babamı Başak'ın espritüel babasıyla karıştırmıştım. Babamı çok seviyordum ama itiraf etmeliyim ki çocukluğumdan beri onun Başak'ın babası gibi şakacı bir tip olmasını hayal ederdim.

Tuhaflıklar bitmek bilmiyordu. Korku filmlerinden nefret ettiği halde bir sinemada kilitli kalan ve zorla üst üste yedi korku filmi görmüş biri gibiydim. Alışmıştım, artık korkmuyordum, uzmanlaşmıştım ve merak duyuyordum. Bir sonraki karabasanda ne olacaktı acaba? Tekniğini, ışığını, müzik kullanımını, oyunculuğunu, kurgusunu merak ediyordum. Kısacası, hayaletin tasarladığı yeni kötülüğün kanıksanmış kötülüğünün ötesinde bir şey olmasını bekliyordum. Bu beni mutlu etmese de bunu arzulamaktan kendimi alamıyordum.

Hayaletin bir sonraki adımını tahmin etmem neredeyse imkânsız. İşin kötüsü karşılaştığım olayların hangisinde onun parmağı var, hangisinde yok, artık ayırt edemiyorum. Mesela eve gelen polislerde hayaletin ne kadar rolü vardı, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim. Polislerden ne kadar korktuğumu daha önce Ersin'in araba içinde yaşadığı olayı anlatırken biraz çıtlatmıştım. Polislerden korkarım, kendime psikanaliz yaparsam geçmişte bir polisle yaşadığım berbat bir olay çıkabilir diye düşünmüşümdür hep. Polisler gelmeden evvel dizlerimin birbirine vururcasına titremesini de bu olaya bağlayabiliriz. Fakat Allah'tan polisler hiç de beklediğim gibi çıkmadı.

Önce kapı zili çaldı. Kapıyı açtım, kimse yoktu, aşağıdan çalınmıştı. Otomata bastım ama zil yeniden çaldı. Bizim otomat kafasına estiği zamanda çalışırdı, o gün de kafası esmiyor olmalıydı. Telsizden "Şey, pardon, Cevat Kurtuluş'un yanındaki zile basarsanız kapı açılır" dedim. (Bizim apartmanda 'Cevat Kurtuluş' yazan zil kapı otomatiği yerine geçer. Sadece apartman sakinlerinin ve onların yakınlarının bildiği bir apartman sırrı.) Hemen yanıt geldi: "Ama siz yedi numarada oturmuyor muydunuz?" Şaşırmıştım tabii, bunun da sorgulamanın bir parçası olması kuşkusuyla yanıt verdim: "Evet, ama sanırım otomat çalışmıyor, Cevat Kurtuluş zilini deneyin." Yanıt bu sefer diğer polisten geldi, sesi diğerine göre çok daha

kalındı, "İyi de Cevat Kurtuluş ölmedi mi?" dedi. Tek yapacakları o düğmeye basıp içeri girmekti ama otomat muhabbeti anlamsızca uzamaya devam ediyordu. "Öldü de, o başka bir zil, kapıyı açmak için kullanıyoruz onu" diye yanıtladım. Kalın sesli polis karşılık verdi: "Yok, size sormamıştım zaten." Sonra da benim duyduğumu bilmeden konuşmaya başladılar:

"Sen bir şey anladın mı?"

"Hayır, anlamadım."

"Valla ben bilmem, başkasının zilini çalmam. Kapıyı açan karşıma çıksa kasılırım."

"Bir de adam ölüyse daha kasıcı olur."

Aralarındaki muhabbet bir süre daha devam etti: "Cevat Kurtuluş kimdi ya?", "Hani şu eski Türk filmlerindeki komik uşak", "Emin misin ya? Cilalı İbo'yu oynayan olmasın bu?", "Yok be saçmalama oğlum, o Feridun Karakaya, yuh!"... O sırada karşı komşumuz Sermin Teyze'ye otomata basmasını söyledim, bastı ve kapı nihayet açıldı.

Babam ve annemle divana dizilmiştik. Polisler tam karşımızda, balkonun önündeki iki koltukta oturuyorlardı. Işık tam arkalarından vuruyordu, o yüzden simaları çok net bir şekilde seçilemiyordu, rastlantıyla filmlerde gördüğümüz sorgu ortamı yaratılmıştı. Memur Halil, ince sesli olandı, uzun boylu, ince, kumral ve genç bir tipti. Memur Mustafa ise, kalın sesli olandı, şişman, esmer, bıyıklı ve orta yaşlı biriydi. Sesindeki Doğu şivesini saklamaya çalışıyordu ama bu pek bir işe yaramıyordu. Konuşmayı yürüten de oydu. Önce posta kutusunda bulduğum kâğıda şöyle bir göz gezdirdiler. Memur Mustafa'nın çıplak elle kâğıdı tutmasını garipsedim. Bir eldiven takması gerektiğini, böylece kâğıttaki parmak izlerini saptamanın daha kolay olacağını düşündüm ama bir şey de diyemedim. Memur Mustafa kâğıdın bizim için özel bir anlamı varmış gibi "Bunu ödünç almamız gerekiyor" dedi. Memur Halil cebinden çıkardığı torbayı açtı, kâğıdı titiz bir şekilde bu torbanın içine koydu. Sonra Memur Mustafa "Posta kutunuzda daha önce böyle ilginç bir şeyle karşılaştınız mı?" diye sordu, "İşimize yarayacak herhangi bir şey" diye ekledi. Salondaki tüm kafalar bana doğru yönelmişti. Daha

önce bulduğum iki hikâyeyi soruyorlardı. Söylemeli miydim yoksa sonsuza kadar onları gizlemeli miydim?

Sanırım o hikâyelerle ilgili olan görüşlerimi, daha doğrusu Gökalp'in veya hayaletin benim için yaptıkları hakkındaki gerçek görüşlerimi itiraf etmenin zamanı geldi, eğer bunu günlüğüme itiraf edemeyeceksem kimseye edemem; o hikâyelerin insanlar tarafından okunmasını istiyordum. İki hikâyeyi de defalarca okumuştum. Büyülü bir yanları vardı. Ve benim için yazılmışlardı. Benim için yazılan tek şey onlardı. Madem itiraf dizisine başladım, son zamanlarda sık sık kurduğum hayalden de söz edeyim; o hikâyelerin çoğalmasını ve bir kitap halinde basılmasını istiyordum. Kendi imzamla basılmayacaktı tabii, önemli olan kitabın başındaki ithaf olacaktı: "Güldem'e..." diye yazacaktı, ben de Goethe'nin Lotte'si gibi tarihteki yerimi alacaktım. İşte ölümsüzlüğe giden en zahmetsiz, en kestirme yol.

Memur Mustafa'nın sorusuna "Evet" dememin en büyük nedeni bu hayaldi. Bana ithaf edilen hikâyeleri ortaya çıkarmak için bundan daha iyi bir zaman olamayacağını düşünüyordum. "Evet" diye tekrarladım. "Daha önce bir gün arayla iki hikâye bırakılmıştı" dedim. Annemler çok şaşırdı. Babam "Neden bize söylemedin?" diye çıkıştı. "Çünkü iyi şeylerdi" dedim. "Masumdular" diye ekledim. Memur Halil, Memur Mustafa'ya "Hatırlıyor musun? Göztepe'deki olaya benziyor" dedi. Mustafa "Sus!" diyerek aceleyle onu susturdu. Halil de bir devlet sırrını ağzından kaçırmış olmanın pişmanlığına benzer bir panikle boynunu eğdi, arkasına yaslandı, öne kaykıldı, öksürdü, hepsini beraber yaptı. Memur Mustafa "Ne tarz hikâyeler?" dedi. Beklenmedik bir soru olduğunu düşünebilirsiniz ama o iki polisi görseydiniz beklenmedik soruları beklerdiniz. "İlki biraz fantastikti" diye yanıtladım. Memur Mustafa "Nasıl? Tolkien gibi mi?" dedi. "Yok, hayır" dedim, polisin sorduğu sorudan kaynaklanan şaşkınlığım yanıtımdan sonra belirdi. "Masala daha yakın" diye ekledim. Memur Halil o sırada Memur Mustafa'ya "Tolkien kim?" dedi. Memur Mustafa yanıt vermedi, bana yönelerek "Onları da görebilir miyim?" dedi. Ben de "tamam" dedim. Odama girerken iki memur aralarında tartışıyordu. "Tolkien'i nasıl bilmezsin" dedi Memur Mustafa. "Tamam abi ya, illa ki bilmek zorunda mıyız?" diyordu Memur Halil.

Hikâyeleri Memur Mustafa'ya uzattım. Eline almasını yeniden garipsedim. Memur Mustafa, "Okuyabilir miyim?" dedi. "Tabii" dedim. Memur Mustafa okumaya ilk hikâyeden başladı. Salona bir kütüphane sessizliği hâkimdi. Memur Halil o sırada bana "Kim olabilir? Şüphelendiğiniz biri var mı?" diye sordu. Tam yanıt verecektim ki memur Mustafa araya girdi: "Biraz susar mısın Halil! Bir şey okuyoruz, değil mi?" dedi. Halil de bir şey demeden sustu ve arkasına yaslandı. Annemle babam birbirlerine baktılar. Onlar benim olduğumdan daha şaşkın görünüyorlardı. Sessizliğe ayak uydurmaya çalışıyorduk. Memur Halil sıkılmış görünüyordu, bir anda konuşmaya başladı: "Bari diğer hikâyeyi ver de, onu da ben okuyayım" dediği anda Mustafa öyle bir bağırdı ki hepimiz sıçradık. Tek hecelik etkili bir bağırış: "Kes!" Halil kesmişti. Mustafa hikâyeye devam etti. Kendi evimizde ses çıkarmaya korkar olmuştuk.

Bitirince bana şöyle bir bakıverdi ve "Evet, hiç fena değil, bir fotokopisini alabilir miyim?" dedi. Ben de "Evet" dedim. "Zaten kanıt olarak bunlar şimdilik bende kalacak. Parmak izlerine falan bakacağız. Ama yine de birer fotokopi alayım. Diğer hikâyeyi sonra okurum. Halil sağ olsun, adama bir şey okutmuyor!" dedi ve güldü. Halil "Ne alakası var ya, kıllığın üstünde" diye çocukça bir serzenişte bulundu. Memur Mustafa cebinden sigara tablasına benzer bir şey çıkardı ve parmak izimi aldı. "Yanlış anlamayın, kâğıt üzerindeki diğer izleri ayırt edelim diye istiyoruz" dedi Memur Halil. Memur Mustafa ilk kez bir sorgulamaya yakışır ciddiyetle "Bir de şunu sormak istiyorum: yazının sonundaki G harfinin anlamıyla ilgili bir tahmininiz var mı?" dedi. "Geçen sene intihar eden bir arkadaşımın baş harfi G idi" dedim. Olayın derinliklerini açık etmedim. Memur Mustafa "O zaman onun arkadaşlarından biri olabilir" dedi. "Sadece bir arkadaşı şu an İzmir'de. Ve onun olmadığından eminim" dedim.

Annemle babam, haberdar olmadıkları olayların yarattığı şok yüzünden hayatlarının en sessiz günlerinden birini yaşıyorlardı. Memur Mustafa tam çıkacakken "Neredeyse unutuyordum, buralarda fotokopici var mı?" diye sordu. Ben de "Evet aşağıdaki kırtasiyecide fotokopi makinesi var. Biraz yavaş çekiyorlar ama..." dedim. Bu ikinci ayrıntıyı neden verdim anlamadım, sanırım kanım

bu iki sempatik polise fazlaca kaynamıştı. "Olsun. Zaten iki sayfa" dedi Halil ve ikisi birden güldüler. Veda edip tüm absürdlükleri ve olağandışlıkları ile evden dışarı çıktılar.

Dünyada gerçekleşmiş en tuhaf sorgulama buydu herhalde. Ev ahalisi olarak sersemlemiştik.

Şimdi, şu günlük yazısını bir an evvel bitirip derse oturmam gerekiyor. Günlük sayfalarımın üzerinde Millenium Falcon gibi hızla ilerleyen elimin, ders notlarını çıkarırken bir kağnıya dönüşeceğini de, kağnıyı çeken bir öküz gibi eziyet çekeceğimi de şimdiden biliyorum. Bunun için medyum olmama gerek yok.

... Millenium Falcon mu? O da ne? Bilinçaltımda biri mi saklanıyor?

27

Aynı saatlerde, yeni âşıklar Zuhal ve Nihat, Susuz Dede Parkı'nın bir bankına oturmak üzere el ele yürüyordu. Banka tam oturacakları sırada "Dikkat! Boyalı!" levhasını görmüş gibi uzaklaştılar o banktan. İkisi de tuhaf bir dürtüyle başka bir banka yöneldiler. Çünkü o bankın üzerinde bir kara delikten daha karanlık, bir kutup serabından daha soğuk, bir cesetten daha ölü, bir cinden daha hayali bir varlık; görünmeyen bir resmin, duyulmayan bir şarkının, okunmamış bir hikâyenin hüznünü taşıyordu ve o hüzünle başa çıkabilmek için unutulmuş Susuz Dede Parkı'na gelmişti. Hayalet, insan olduğu zamanlarda da hep bu ıssız parka gelip saatlerce düşünürdü. O da bunu yapıyordu şimdi: düşünüyordu. Eğer bir Tanrı olsaydınız, onun o anda kafasından geçen düşünceleri kendi kendiyle yaptığı hayali bir röportajla toparladığını görebilirdiniz. Ve yalnızlığın onun üzerinde bıraktığı yalancı hüzün imajının tersine hiçbir zaman mutlu olmadığı kadar mutlu olduğunu da hissederdiniz. Ama bir Tanrı olmadığınıza göre onun şu anda düşündüklerini ancak bir kitap aracılığıyla öğrenebilirsiniz, bu da her zaman çok iyi işleyen bir yöntem değildir ama Tanrı olmayanlara anlatabilmenin tek yolu da budur:

"Aslında hiç de fena bir şey değil, hayalet olmak. Ama kesinlikle yalnızlığa dayanamayacak ruhların işi değil bu. Ayrıca, kendilerini yüce bir yalnız olarak adlandıranlar da dikkat etmeli. Hayalet olmak demek, Tanrı kadar yalnız olmak demektir. Üstelik insanlar Tanrı'ya inanır ama hayaletlere inanmazlar. Milyonlarca insan varolmadığınızı düşünse, sizi görmezden gelse siz de varlığınızdan şüphe duymaz mısınız? Ben şahsen duydum, ama artık duymuyorum. Dünyadaki yeni kimliğimi kendime kanıtlayabilmem sekiz aya yakın bir vaktimi aldı. Bu, bir hayalet için oldukça uzun bir zaman. Öbür dünyada da burada olduğu gibi bazı kurallar var; bir hayaletin ömrü çok da uzun değil, zamanla sahip olduğunuz güçler, en önemlisi de hafızanız bir buz parçası gibi eriyor. Ve birdenbire kendinizi yeryüzünde değil, ilahi dünyada buluyorsunuz.

Baştan söylemeliyim, bunun ayrımına varmış olmalısınız, şu ana kadar gerçekleşen tüm tuhaf olayların sorumlusu benim. Güldem'in omzundaki görünmez bateri solosuyla başladım ve en son bir vantilatör kazasına neden oldum. Ne de olsa, sıkıcı bir hayalet olmayacağıma söz verdim iki zebaniye. Kimse benden sıkıcı iyilik numaraları beklememeli.

Bu arada, polislerin tuhaf karakterlerinde benim imzam yok. Yaşananların tuhaf bir süsü oldular. Kim bilir, belki de Tanrı'nın işidir.

Şimdi gitmeliyim, Güldem'in gönlünü almam lazım. Planım fena işlemiyor, aylaklığa son vermeli... Biz ölülere bazen böyle bir tembellik, bir baygınlık çöküyor, hiçbir şey yapmadan duruyorsunuz, umarım kötüye alamet değildir. 'Biz ölüler' ha, sevdim bu lafı."

28

5 Mayıs 1999 Çarşamba

Bazı olayları kelimelerle anlatmak imkânsızdır. Dün gece ve bu sabah yaşadıklarımı kelimelerle anlatamayacağımı bilsem de en azından deneyeceğim. Eğer bir gün yazdıklarımı biri okursa, ona şunu söylemek isterim: az sonra okuyacakların, olayın sadece kelimelerle anlatılabilen kısmı. Eğer hayal gücün kuvvetliyse ve onu

çekinmeden kullanarak kelime aralarını doldurursan hayaletin bana yaşattığı rüyaya yaklaşmış olursun, eğer hayal gücü olmayanlardan veya onu kullanmaktan çekinenlerdensen (Buraya kadar gelmiş olmana şaşarım!) biraz sonra okuyacakların senin için deli saçması bir hikâyeden başka bir şey olmayacaktır. Ve belki de gerçekten öyledir, kime ne!

Polisler gitmiş ve ben derse oturmuştum. Posta kutumdan çıkan lanetli kelimenin hayaletin işi olduğunu biliyordum. Kanların bir araya toplanıp G harfini oluşturması başka bir şekilde açıklanamazdı. Ayıldığımda G'nin kaybolduğunu görmek beni şaşırtmadı. Hayaletlerin, oyunu gizli tutmak konusunda genetik bir özellikleri olmalı. Veya gerçek hayaletler de filmlerdeki hayaletleri taklit ediyor, tıpkı insanların filmlerdeki insanları taklit ettiği gibi.

Hayaletin posta kutuma bıraktığı nottan bana her zaman yardım etmeyeceği anlaşılıyordu. İlginçtir, hayaletin kötü olabileceği fikri vantilatör kazasından sonra değil de o kanlı yazıdan sonra aklıma gelmişti. Belki de yaptığı tüm iyiliklere karşın hayaletten ölümüne korkmalıydım. Aklıma her zaman aynı söz geliyordu, bana tiyatro sahnesinde söylediği o tekinsiz replik: "Ben öte taraftan geldim, yanımda cehennemin kara büyüsünü, cennetin ilahi kudretini getirdim."

İkisini getirdiğine göre, ikisini de kullanacaktı.

Bir kız kendisine o lanetli kelimeyi sarf eden birinden korkar. Eğer o biri bir hayalet ise çok daha fazla korkar. Benim yerimde kim olsa korkardı. Kim olsa, en ufak sesle beraber olduğu yerde sıçrar, salonun ışıklarını en son kapatan olmamak için kardeşinden daha önce odasına gitme planları kurar, her kapı gıcırdamasında tüyleri ürperir, kendi yansımasını aniden görünce nefes nefese kalır, etrafa paranoyak bakışlar atar, bir gün içinde en çok yaşadığı his korku olurdu. Korkmakta sonuna kadar haklıydım!

İşte tam bu düşüncelerle boğuşurken aniden içimi gıdıklayan bir soğukluk ziyaret etti odamı. Davetsiz misafir gelmişti. Yeniden. Tir tir titriyordum. Oturduğum yerde soluğum kesildi. Odadan çıkmak istiyordum ama sandalyenin üzerinde hareketsiz kalmıştım, hayalet

beni kilitlemişti. Hem beni hem de odamı kilitlemişti. Kolumu kapı koluna uzatmayı zor da olsa başarmıştım ama kapı açılmıyordu. Enerjim süzülüp gidivermişti. Pes etmiştim. Konuşmamı istiyordu, konuşacaktım. Hayaletin soğukluğunu hissediyordum ama göremiyordum onu. "Neredesin?" dedim. Gerilimi uzatmadan hemen yanıt verdi bana: "Aynaya bak ve benimle gel." Aynaya baktım, tamamen karanlıktı. Ne kendi yansımam vardı, ne de eşyaların yansıması. Simsiyahtı. Hiçbir şey olmadı. Hayalet tekrarladı:

"Aynaya bak ve benimle gel!"

Aynanın içine, yansımalarını gösterdiği yere değil, kendisine, aynanın arka yüzüne bakmam gerektiğini anladım. Baktığımda iki çift göz gördüm. Önce kendi gözlerim sandım ama değildi. Anımsatıyordu ama değildi, kusursuz bir kopya gibiydiler, sonradan tanıdım onları; Gökalp'in gözleriydi, nemliydiler, bu defa yeni ağlamış birinin nemli gözlerini değil, sinirden deliye dönmüş birinin gözlerini anımsatıyorlardı, sonra değiştiler ve benim gözlerim oldular. Karşımdaki gözlerin nemi bana geçmişçesine görüntüm bulandı, sanki denizin dibinden dışarıyı izliyordum. Bu geçiş dönemi uzun sürmedi, görüntü netlik kazandı. Hâlâ aynamın önündeydim. Aynadaki görüntü hızla kurulan bir yap boz gibi tamamlandı.

Eda geldi ve makyajımı tazeledi.

Çok şaşırtıcı olabilir ama o anda düşündüğüm şey tam tamına buydu. Eda kimdi? Makyajım var mıydı ki makyajım tazeleniyordu? Neden makyaj yapıyordum? Neredeydim ben? Bu soruların hiçbiri aklıma gelmedi. Rüyaya teslim olmuştum. Bir bilgisayar oyununda olduğu gibi bana yeni bir kimlik verilmişti ve ben ise sorgusuz sualsiz bunu kabul etmiştim. Rol yapmıyordum, zaten uzun zamandır ben O'ydum.

Bir operanın kulisindeydim. Fırçayla saçımı tarıyordum. Odada makyözüm Eda dışında kimse yoktu. Hayallerimdeki gibi büyük bir opera grubunun primadonnasıydım. Daha da önemlisi kafamda kurduğum bir hayalde değildim. Her şey gerçekte olabileceğinden

daha gerçekçi görünüyordu. Gerçekliğinden hiçbir kuşkum yoktu, genelde tüm rüyalarımı yaşarken onların rüya olduğunun farkına varırım, bu yüzden rüyalarımın ömürleri kısadır, yine bu yüzden hayaletin davetsiz ziyaretine kadar epey zamandır uzun ömürlü bir rüya görmemiştim.

Saate baktım, oyuna on beş dakika kalmıştı. Dışarı çıkıp rol arkadaşlarıma bakmaya karar verdim. Hepsinin yüzünden oyun öncesi yaşanan klasik heyecan belirtileri ve neşe izleri okunuyordu. Koronun bile kalpleri her zamankinden farklı çarpıyordu. Hepsini sanki yıllardır tanıyordum, yıllardır beraber piyesler oynuyor, turnelere çıkıyorduk. Ve ben onların öğretmeniydim, hepsinin önderiydim. Tarifi imkânsız bir duyguydu. O duyguyu hissettiğim anda ise o duyguyu büyütemezdim çünkü o an büründüğüm kişi için bu duygu bir alışkanlıktan ibaretti.

Sonra Erdal geldi yanıma. Beni öptü. Dudağımdan. Hiç karşı koymadım, o benim kocamdı. Aynı zamanda da operanın birinci erkek tenoruydu. Şimdi yazarken, nasıl da komik geliyor her şey. Erdal yakışıklı, esmer, orta boylu, entelektüel görünümlü, karizmatik biriydi. Hiç şüphesiz ünlü ve önemli biriydi. O operanın kaptanı, ben ise yıldız oyuncusuydum. Tüm bunları yaşarken, onun hakkında düşündüğüm tek şey, ona âşık olduğumdu. O da oyun için son hazırlıklarını yapıyordu. Oyun Gounod'un *Faust*'uydu. İlk kez oynanacaktı. Perdenin bir köşesinde sadece oyuncuların bildiği, seyircilere çaktırmadan bakmamıza yarayan ufak bir delik vardı. O delikten önce ön sırada önemli insanlar için ayrılan protokol sırasına baktım. Her birine bakıyor ve sanki bir dizi cumhurbaşkanı görmüş gibi gururlanıyordum. Gururlanıyor ama aslında o kadar da umursamıyordum. Esas umursadığım görüntü, salonun tümüyle dolu olmasıydı. Şimdi geriye dönüp de o salonun büyüklüğünü gördüğüm başka bir opera salonuyla kıyaslamaya çalışıyorum ve bu hiçbir işe yaramıyor. Gördüğüm tüm opera salonlarının toplamından daha büyük, daha gösterişli bir salondu. Dört kattan ve sayısız locadan oluşuyordu. Belki de o anda "Ben neymişim ya" diye düşünmeliydim ama dediğim gibi bu, o anda içine büründüğüm kişi için alışılmış bir durumdu. Belki de orada daha önce yüz kere sahneye çıkmıştım.

Oyun başladı. Ben Marguerite'ı oynuyordum. Rolüm ikinci sahnedeydi. Geri sayıma geçerken müthiş bir heyecan vardı yüreğimde. Onca yıldan sonra bu heyecan eksilmemişti. Şimdi bu satırları yazmak için geriye döndüğümde, sahneye adım atmadan önceki o meşhur heyecanı yaşayabildiğim için –bu bir rüyada olsa bile– kendimi şanslı sayıyorum.

Sahnede bambaşka bir dünya var. Her seferinde birbirinden değişik dünyalar var edebilen sihirli bir yer orası. Sizi sarıp sarmalayan tanımlanamaz bir güce sahip. O güç ile oyuncular arasında iki taraflı bir ilişki var: Güce hem kendinizi tamamen kaptırmamanız gerekiyor, onunla boğuşmalı, onun sizi uçurmasını engellemeli, hem de o gücün varlığını reddetmemelisiniz, ama yine de o gücün dediklerine kulak vermeniz gerekiyor. Bu narin bir nokta. Bunu öğrencilerime sürekli anlatmaya çalışıyorum.

Bu yazdıklarım artık gülünç olmanın ötesinde inanılmaz gelmeye başlıyor. Mümkün olduğunca o andaki düşüncelerimi yansıtmaya çalışıyorum. Yazdıklarıma başlarken bunun bir rüya olmadığını söylemiştim, bu daha çok bir zaman yolculuğuydu. Hayalet, beni olası bir geleceğe yollamıştı.

Marguerite olarak sahnenin ortasında duruyordum. Arya sırası bana gelmişti. Ağzımı açtım ve sesimi bir kuşun kafesini açarmış gibi özgür bıraktım. Herkesin gözü ve kulağı bendeydi. Sadece iki duyu mu? Hayır, binlerce insan bendeydi, bana kilitlenmişlerdi, onlara sahiptim. Oynadığım Marguerite karakteri, Faust'un önüne geçmişti. Artık Faust'un çelişkisi değil, Marguerite'ın hastalığı önemliydi, benim yaptığım bir meydan okumaydı, yüzyılın en güçlü karakterini güzelliğimle ve sesimle yenmiştim. Küçücük bedenimden çıkan sesin görkemi olağanüstüydü, bu sesin benden çıktığına inanamıyordum. Ses çağlayanlar gibi akıyor, yükseliyor, kolaylıkla doruklara çıkıyor ve ben kendi sesimin güzelliğiyle büyüleniyordum. Sanki bir insandan çıkmıyordu bu ses, melekler korosunun sesiydi. Salondaki çoğunluğun benim benzersiz sesimi duymak için operaya geldiğini biliyordum. Gazeteler ertesi gün yine benden sonsuz övgülerle söz edecekti. Operanın kraliçesi, diye yazmışlardı sayısız defa. Ülkenin gelmiş geçmiş en büyük sesiydim.

Yaşadığım bu alternatif gelecek simülasyonu veya progresif rüya veya her neyse, beni narsisizme ve megalomaniye sürüklemişti. Açıkçası bundan şikâyetçi de değildim.

Erdal, Dr. Faust'u oynuyordu. O da mükemmel bir performans sergiliyordu. Sahne aralarında alkışları dinlemek inanılmaz bir zevkti. Binlerce insan sizin için ellerini birbirine vuruyordu ve uzaylıların saçma bulacağı bu hareket bir sanatçının manevi uyuşturucusunu sağlıyordu. Bunun için yaşıyordum, yanında da eşantiyon niyetine para, şan ve şöhret veriyorlardı. Bunlara da kimse hayır diyemez...

Böylece bir oyun daha sona erdi. Selamlamaya en son ben çıktım. Küçük rolüme karşın, bu operamızın bir geleneği olmuştu, en son ben çıkardım. Ve hâlâ ayağa kalkmamış olan seyirci varsa onları da kaldırdım. Sahnenin ortasında, diğer oyuncuların önünde duruyordum, sonra arkadan Valentine'ı oynayan Ayhın'ın bana "Güldem... Güldem" diye fısıltıyla bağırdığını duydum. Arkama dönüp de seyircinin alkışlarını bölmek istemedim. Herhalde yönetmeni sahneye çağırmam gerektiğini söyleyecek diye düşünüyordum. "Güldem... Güldem" diye inatla fısıldamasını sürdürdü. Ve sahnede hiç yakışmayacak bir davranışla kostümümden çekiştirdi. Kızmıştım. İnatla eteğimi kendime doğru çekmeye başladığımda, önce eteğimin desenlerinin yatak örtümle aynı olduğunu fark ettim, sonra da aslında yatak örtümü çekiştirdiğimi anladım. Odamdaki aynayla burun buruna geldim. Kütüphanemle, dolabımla, çalışma masamla karşılaşınca tam anlamıyla dünyamı şaşırdım.

Odamdaydım. Annem şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "N'apıyordun öyle, çok meraklandım, aynaya bomboş gözlerle bakıyordun. Beni bile duymadın" dedi. "Dalmışım" diye yanıtladım onu ve dalmışım derken doğruyu söylüyordum. Zaman tüneline dalmış, orada olası bir geleceğe gitmiştim. Ve o gelecek artık benim için mümkün değildi. Hayalet beni acımasız bir yolculuğa çıkarmıştı. İki sene önce verdiğim kararın yanlışlığını anlatan bir gelecek senaryosunda oynatmıştı beni. İktisat diploması yerine konservatuarı seçmem sonucunda gerçekleşecekler, biraz önce konuk olduğum dünyada kalmıştı. Ve ben bundan böyle her zaman

orada yaşamak isteyen, kendi yaşamımda bir yabancı gibi dolaşan bir turist olacaktım. Cehennemi gezdiğinin farkına varan bir turist, başka bir şey değil.

Annem gittikten sonra, masaya bakındım. Gittiğim bir yere ait bir fotoğrafı arıyor gibiydim. Kendi yaşadığım şeyi kendime inandırma diye adlandıracağım davamın kanıt yetersizliğinden düşmesini istemiyordum. Ve buldum! Masamın üzerinde bir davetiye vardı. Şık bir opera davetiyesi, üzerinde benim ismim vardı. Gurur ve pişmanlığın kesişim kümesinde olan sözlük dışı bir duygu yaşadım.

İşte tüm bunlar olayın kelimelerle anlatılabilen kısmıydı. Kelimelerle anlatılamayan kısmını sadece ben ve benim geçmişimin geleceğinde yaşadığına inandığım, bana çok benzeyen ama bin yıl yaşasam bile bir türlü ulaşamayacağım biri biliyor. Hissediyor.

Şimdi kaçmam lazım. Buna kaçmak demek de yanlış. Anlattıklarım bir kaçıştı, şimdi yapacağım ise okul sınavlarıyla, iş sınavlarıyla, aşk sınavlarıyla dolu zindanıma geri dönmek. Bu yüzden kaçışları sever oldum son zamanlarda, en büyük kaçış planım ise aynada gördüğüm yere geri dönmek. Hayaletin gözlerine yeniden bakmak, bu bana neye mal olacaksa olsun, geçmişimin geleceğine temelli dönüş yapmak...

29

Burak arabasını Hatay Üçyol'daki bir cep telefonu dükkânının önüne park etmişti. Kafasının içinde kendisiyle yaptığı bol küfürlü bir muhabbete dalmıştı. Önce birinci cep telefonunun şarjı bitmişti, sonra da arabada tuttuğu ikinci cep telefonunun bataryası nalları dikmişti. Bu yüzden Ceyda'ya bir türlü ulaşamıyordu. Kim bilir neredeydi, kiminleydi. Bunu öğrenememek ona çok koyuyordu. Burak cep telefonuyla çok konuşurdu. Hemen hemen her teneffüste cep telefonunu açmak ve gerekli gereksiz birini aramak bir gelenek halini almıştı. Böylece son model cep telefonunu çaktırmadan teşhir etmiş de oluyordu. Bir dergide okuduğuna göre en seksi erkek; bir, banyodan çıkmış erkek; iki, tıraş olan erkek; üç, cep telefonuyla

konuşan erkekti. Ancak son günlerde şarjının erken bitmesi onun kafasını iyice allak bullak etmişti. Cep telefonlarıyla kendi arasında gizli bir inanç sistemi varolmuştu. Gitarlarının her birinin farklı uğurları olduğuna inanan bir gitarist gibiydi. Ama son zamanlarda cep telefonları onu hayal kırıklığına uğratıyorlardı. Şarjları onu yarı yolda bırakıyor, mesajları yerine ulaşmıyor, ses gidip geliyordu. Mutsuzdu. Beste yapamayan ve suçu gitarlarına yükleyen bir gitarist gibi olan biten her şeyin sorumlusu olarak cep telefonlarını görüyordu.

Şimdi arabasından cep telefonu dükkânını dikizliyordu. Önünde durduğu dükkânda diğer dükkânlarda olmayan özel bir kampanya vardı. Yarı fiyatına cep telefonu satılıyordu, hem de tam istediği modelden. Üçüncü bir cep telefonu son günlerde yaşadığı kıskançlık kâbuslarından kurtarabilirdi Burak'ı. Kıskançlık insanı olduğundan daha aptal yapar, Burak'da da aynı etkiyi yaratmak zor olmamıştı, böylece Burak cep telefonlarının bataryalarını değiştirmeyi düşünemedi. "Üçüncü bir cep", "Neden olmasın?", "Fazla cep kulak çıkarmaz", "Sevgiliniz sizi ikilemeden, ceplerinizi üçleyin" gibi saçma sapan reklam sloganları uyduruyordu kafasının içinde. Ceyda'yla arasındaki bağ böylece yeniden güçlenebilirdi. Arabadan indi ve dükkâna girdi. Ufak bir dükkândı bu. Duvarlara asılı duran platformlarda çeşitli cep telefonları sergileniyordu. Kaynağı belirsiz bir yerden müzik geliyordu ama ses o kadar alçaktı ki, ne olduğu anlaşılmıyordu. Dükkânın sahibinin her halinden işini ciddiye aldığı belli oluyordu. Kravatı sımsıkı yakasını sarıyordu. Gömleği ütülü, yeleği ise gömleğiyle uyumluydu. Saçlarını yandan özenle ayırmıştı. Burak'ı görünce yeni bir müşteri görmüş olmanın sevinciyle "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Kampanyanızı gördüm, yeni bir cep telefonu almaya karar verdim" dedi Burak.

"Tabii ki efendim" sizi şöyle alayım, nasıl bir şey bakmıştınız?

"Şunlardan, yarı fiyatına değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Hat da dahil mi?"

"Tabii ki. Aslında şu anda herkese duyurmadığımız bir kampanyamız daha var. Rekabet kurallarına uymayacağından afişe dökmedik. Aynı cep telefonundan iki tane alırsanız, her biri size üçte bir fiyatına mal oluyor."

"Neden iki tane alayım ki" dedi Burak.

"Bilmiyorum, farklı nedenleriniz olabilir. Bu kampanyamızı duyan hiç kimse buna hayır diyemedi. Sonuç olarak, o kadar ucuza almış oluyorsunuz ki iki üç ay sonra bunun üç katına cep telefonunu satabilirsiniz. Yani, işinize yaramadığının farkına varınca üzerine kâr ederek satabilirsiniz. Veya sevgilinize hediye edebilirsiniz. Ama bu tabii ki bir öneri. Tek bir tane almak istiyorsanız, tek bir tane alın."

Burak, soğuk terler döküyordu. Ne kadar iyi bir satıcıydı bu böyle. İkna edici bir ses tonu, güven veren buğulu gözleri, arkadaşıymış gibi yakınlık duymasına neden olacak sempatik vücut hareketleri vardı adamın. Yakın bir arkadaşının tavsiyelerini dinlermiş gibi dinliyordu onu. "Sevgilinize hediye olarak düşünebilirsiniz" dediği anda aklına Ceyda'nın bir ay sonraki doğum günü geldi. Kampanya sayesinde, bir ay sonra fiyatı katlanacak son model bir cep telefonunu hediye ederek hem havasını atar, hem de bir ay sonra hediye alma telaşına girmek zorunda kalmazdı. E, iyi de, Ceyda'nın zaten cep telefonu var, dedi içinden. Sonra da, olsun, dedi, sonuç olarak, iki üç ay sonra bunun üç katına cep telefonunu satabilir, diye ekledi düşüncelerine, aynen satıcının kullandığı kelimeleri kullandığının ayrımına varmadan. Düşüncelerini tartmak için de vakti yoktu, satıcı ağzının içine bakıyordu. "Cep telefonu dükkânlarında giyim dükkânlarında olduğu gibi içinde, ayna karşısında düşünebileceğiniz kabinler gibi kabinler yapılmalı" diye düşündü. Sonra da "Bu fikrimi arkadaşlarıma anlatmalıyım, bazen benim, onlar kadar akıllı olmadığımı sanıyorlar" dedi içinden. Satıcının bakışları yüzünden alma ve almama kararının olumlu ve olumsuz yönlerini tartma işlemi iyice birbirine girmişti. Biraz düşünmek istiyorum, diyerek dükkândan dışarı çıksa, satıcıların yaptığı o lanetle karşılaşacaktı. "Satıcı bedduası" lafını uygun görmüştü bu duruma. Ne zaman bir dükkâna girip bir şey satın almayarak dışarı çıksa satıcının iç çekişini, "Bugünü de sıfır kârla kapattık" cümlesiyle başlayan gelecek kaygısını, hayal kırıklığını, muhtemel küfürlerini ve beddualarını içinde duyumsuyordu. Ve dükkândan dışarı adımını atana kadar bu beş olgu satıcının kasa altında beş mumla ve pentagramla yaptığı habis bir büyüye dönüşüyordu. Her defasında o günü takip eden günlerde başına küçük şanssızlıklar geliyordu ve Burak bu şanssızlıkların nedenini hep o gün o malı satın almamasına bağlıyordu. Belki gerçekten de kasanın altında kara büyü yapıyordu satıcılar. Hiç satıcı arkadaşı yoktu, hiçbir arkadaşının satıcı arkadaşı yoktu. Cadıların arkadaşı olmazdı değil mi?

"Evet, tamam, alıyorum" dedi aniden.

"Bir tanesini mi, yoksa ikisini mi?"

Dünyanın en iyi satıcısıyla karşı karşıya olmalıydı. Nasıl da kurmuştu cümlesini! Burak bir yıl boyunca pazarlama dersi görmüştü ama şu an öğrendikleri, pazarlama hocasının öğrettiklerine bin basardı. "İkisini mi?" kalıbı, soru cümlesinin sonuna bilinçli koyulmuştu. Hem vurgu yapmak için, hem de karşısındakini çaresiz bırakmak için. Bir önceki cümlede "Evet" demişti. Evet, derken bir telefona mı iki telefona mı evet dediğini kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği satın alma işlemini gerçekleştirerek kara büyüye maruz kalmamaktı. Ama bir önceki cümleye "Evet" dedikten sonra yine "Evet" demek, üst üste sorulan bulmacaların gereğiydi ve o da "Evet" dedi. Adam, şu ana kadarki satış meziyetlerine yakışır bir hızla iki cep telefonunu paketledi ve Burak'ın eline torbayı tutuşturdu. "Sıkıysa 'hayır' de şimdi!" diyordu kendi kendine Burak. Sahte bir gülümseme eşliğinde dört aydır niçin biriktirdiğini bilmediği yüz doksan milyon lirayı uzattı satıcıya ve dükkândan dışarı çıktı.

Satıcı paraları yeniden sayarken mutluydu. Yüzünde tam seçilemeyen bir gülümseme vardı. *Hayalet bir gülümseme.* Gülümseme aniden kayboldu ve ancak Jack Nicholson'ın altından kalkabileceği bir mimik değiştirme ustalığıyla yüzüne şaşkın bir bakış yerleşti. "N'oldu şimdi" dedi içinden. En son, üşüdüğünü ve alt dolaptan kazak almak için eğildiğini anımsıyordu. Şu anki pozisyonuna nasıl geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Masanın üzerindeki satış belgesini ve elindeki parayı görünce çok yakın geçmişini sorgulamayı bıraktı. Dört gündür yapamadığı satışı bir anda yapmış, iki telefon satmıştı. Daha ne isteyebilirdi ki. O sırada dükkânın kapısı açıldı. Orta yaşlı bir kadın içeri girdi. Satıcı konuşmaya başladı:

"Buuuu... buuuu... buyruuun... na... na.. nasıl... yar... yar... yar... yar... yardımcı... ol... ol... ol... ol... ol... olabilirim" dedi.

Kekemeliği iyice azmıştı son günlerde.

Burak arabasına oturdu, dört tane cep telefonunu da yan koltuğa oturttu. Sonra üç tanesini aldı ve torpidonun içine koydu. Kemerine uyan kahverengi cep telefonunu beline taktı, Vergi Hukuku sınavına doğru gaza bastı.

30

Burak cep telefonu dükkânından çıkarken, Vergi Hukuku hocası Şeref Esenbay Bornova'daki evinde sınav sorularını düşünüyordu. "Şeref Hoca'nın finalleri zor olur" öğrenci özdeyişini duymuştu, bu doğruydu, finalleri zor olurdu. "Şeref Bey'in soruları cımbızla çekilmiş gibi olur" öğrenci özdeyişini de duymuştu. Haklılardı. Olmadık konulardan, olmadık sorular sormakta üstüne yoktu. Şöhretine gölge düşürmek istemezdi, yine acayip sorular bulacak ve öğrencileri sınavdan sonra etrafında bir çember kurarak, "Hocam, hocam, üçüncü soru hangi konudaydı?" falan diyeceklerdi. Bunu severdi. Onun da hocaları böyleydi, onun çektiği acıları yeni nesil de çekmeliydi. Sevmiyordu bu yeni nesli, bilgisayar kullanabiliyorlardı, internette geziyorlardı, hazıra konuyorlardı. Hiç hoşlanmıyordu onlardan. Zor sorulara layıktı bu nesil. Zor sorular bulmanın başka faydaları da vardı. Şeref Esenbay'ın bulduğu her zor soru karısıyla önceki gün yaptığı kavganın bunalımını da dağıtıyordu.

Şeref Esenbay, sayfaları çevirirken, "Aha, işte bunu daha önce hiç sormamıştım, kimsenin aklına gelmez bu!" dedi. Hemen not aldı. Karısına da "Çayımı doldursana!" diye bağırdı aynı anda. Vergi Hukuku'nu küçümsüyordu öğrenciler. Onlar ne de olsa ekonomi öğrencileriydi. Hukuk öğrencileri değildi. Bu da zoruna gidiyordu. *Beni kaale almalılar, öyle sorular sormalıyım ki benim dersimi de diğer derslerle eşit görmeliler!* O anda kapı zili çaldı.

Kapıyı açtığında karşısında elbisesinden devlet memuru olduğu anlaşılan genç biri duruyordu. Elindeki siyah deri çanta da devlet memuru karikatürünü tamamlıyordu. Yirmi iki yaşlarında görünmesine rağmen yüzünde büyümüş de küçülmüş bir ifade vardı. Genç memur "İyi günler, Şeref Esenbay mı?" dedi.

"Evet."

"Vergi borcunuz var. Ceza bedelini almaya geldim."

"Ne?"

"Vergi borcunuz var. Cezanızı almaya geldim. Dört yüz otuz beş milyon beş yüz bin lira."

"Anlamadım. Ne vergi borcu?"

"Geçen seneden kalma. Geçen sene bütünleme sınavları nedeniyle aldığınız dört yüz otuz dört milyon beş yüz bin lirayı matrahınıza

eklememişsiniz. Bunu tespit ettik."

"Saçma. Olamaz böyle bir şey. Ben Vergi Hukuku öğretmeniyim. Saçmalık" diye çıkıştı Şeref Bey.

"Vergi Hukuku öğretmeni olmanız iyi. Cezanızı tahmin edebilirsiniz o halde."

"Olur mu öyle şey! Ben böyle bir şey anımsayamıyorum."

"Bilemem. Belgeler burada. İsterseniz kontrol edin. Ayrıca buraya münakaşa etmeye gelmedim. Bir devlet memuruna itiraz ederek yeterince suça girmiş bulunuyorsunuz zaten."

"Hem, ne zamandan beri vergi cezaları kapı kapı toplanıyor."

"Üç gündür bu böyle. Galiba resmi gazeteye bakmıyorsunuz hiç."

"Allah Allah, olur şey değil, ben yirmi yıldır Vergi Hukuku hocasıyım."

"Doktorlar da hastalanabilir."

Şeref Bey, beyninden vurulmuşa dönmüştü. Gururu incinmişti. Bunu kimsenin duymaması gerekiyordu. Mutfakta yemek hazırlayan karısı gelmeden bu işi halletmeliydi. Karısı duyarsa evindeki güçlü imajı bir anda zedelenirdi. Hemen odasına gitti ve karısının bile bilmediği kasasından dört yüz otuz dört milyon beş yüz bin lirayı aldı. Onlara bir süre baktıktan sonra genç memura verdi. Memur bir makbuz doldurdu ve Şeref Bey'e uzattı. Şeref Bey memura dikkatlice baktı. "Sizi daha önce görmüş müydüm?" dedi. Memur şaşırdı "Yo, sanmıyorum" dedi. "Neyse, herhalde eski bir öğrencime benzettim" dedi Şeref Bey. "İyi günler, vergi şakaya gelmez" dedi memur, sonra da uzaklaştı. Karısı mutfaktan bağırdı: "Kimdi o?", "Önemli değil, kapıcı aidatları sordu da..." dedi Şeref Bey. Çok kızgındı. Kendine kızıyordu.

Memur aşağı inerken Şeref Bey'in üst komşusu Hamdi Bey de yukarı çıkıyordu. Yan yana geçerlerken Hamdi Bey üşüdü ve "Bu merdivenler amma esiyor" diye düşündü. Genç memur ise aşağı inerken mutluydu. "Eski bir öğrencime benzettim" sözünün taklidini yapıyordu. "Eski ve ölü bir öğrencin" dedi içinden ve bir gülümseme yerleşti yüzüne. Hayalet bir gülümseme. Kapıdan çıkarken gülümseme yerini bön bir bakışa bıraktı. O kadar afallamıştı ki içindeki ses yüksek sesle "Nerdeyim ben?" dedi. Bir süre bilinçsizce yürüdü genç memur Esat Özgül. Çantasındaki parayı fark edince iyice şaşırdı. Saydı, neredeyse beş yüz milyon vardı. Neler olduğunu anımsamaya çalıştı, her günkü mesaisine gitmek üzere evden çıkmıştı. Sonra ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Esat kısa süreli hafıza kaybı konusunda daha fazla kafa yormamaya karar verdi. Ne de olsa

çantasındaki beş yüz milyona yakın para nasıl ödeyeceğini bilmediği araba taksidini yatırmasında ona fazlasıyla yardımcı olacaktı.

Şeref Bey, çalışma odasına geri döndü. Sınav sorularına konsantre olmaya çalıştı. Olamadı. Belki de bu kadar zor sormamalıyım, diye düşündü. Bilinçaltındaki bir yaratık sürekli kendi hatasını tekrarlıyordu. Vergi kaçırmaya çalışmıştı, bunu kabul etmeliydi. "Bunu kimse duymamalı" dedi kendi kendine. Komşulardan biri duymuş olabilir miydi acaba? "Neyse, şimdi bunu düşünmenin zamanı değil. Ben en iyisi geçen sene bütünlemede sorduklarımın aynısını sorayım" diye aklından geçirdi. Geçen seneki soruları çıkardı, daktiloyla soruları temiz bir kâğıda geçirdi. Üniversiteye gitmek üzere arabasına bindi.

Şeref Bey arabasına binerken Bülent, saçını başını yolmak üzereydi. Bülent üniversite kampüslerinde sık sık görülen yalnız adamlardan biriydi. Bülent her zaman tek başınaydı. Herhangi biriyle bir dakikadan uzun süre konuştuğu görülmemişti. Gerçekten de tek bir arkadaşı bile yoktu. Bu umurunda da değildi. Kalabalığı sevmezdi. Yüzde yüz kendi halinde bir adamdı ve bundan memnundu. Bazı idealleri vardı ama şu an düşündüğü tek şey şu Vergi Hukuku dersini geçebilmekti. Şu an, hayatının tek anlamı buydu. Ancak ne yaparsa yapsın elinde duran kâğıtlardaki bilgiler, bir türlü kafasındaki beyne girmiyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış bir şekilde aval aval, bön bön, bel bel bakıyordu fotokopilere. Sınav dönemlerinde özellikle sakallarının uzamasına engel olmazdı. Böylece filmlerdeki ölüm kalım sınavlarına çalışan karakterlerin tribini yaşıyordu. Vergi Hukuku sınavından ümidini tamamen kesmişti. Bu sınavdan kalacak, okulunu bir sene daha uzatacak, babasından azar işitecek, kendine güvenini biraz daha yitirecek, odasına kapanacak ve müzikte avuntusunu arayacaktı. Bu öylesine kısır bir döngü olmuştu ki buna hayıflanamıyordu bile. Tişört üzerine keten gömlek giymekle de salaklık etmişti. Terliyordu. Terliyordu! Gömleğinin düğmelerini bir bir çözdü. Ama sonra bir anda üşüdü, titredi, gömleğinin düğmelerini iliklemek için hareket etti bu defa. O anda tuhaf bir şey oldu ama Bülent bunun tuhaflığını fark edemeden o tuhaflık içine girmişti bile.

Bülent, şimdi sadece Bülent değildi.

Bülent'in yanında gözlüklü, dağınık saçlı, hafiften favorili bir kız vardı. Adı Zehra'ydı. Zehra önündeki notları sadece kendisinin duyabileceği yükseklikle tekrarlıyordu. Bülent kıza döndü ve "Geçen senenin bütünleme

sorularından soracak" dedi. Zehra, Bülent'e göz ucuyla baktı, ona inanmadı. Bu tarz dedikodular her sınavdan önce etrafta dolaşırdı. "Hoca sadece son konudan soracakmış", "Seçenekli olacakmış sınav", "Bilmem ne ile ilgili bir problem çıkacakmış", "Sadece son 150 sayfadan soracakmış" vesaire vesaire, bu asparagaslara Zehra'nın karnı toktu. Bu dedikoduları kim çıkarırdı, hiç anlamazdı, böyle bir söylentinin ortaya ilk çıkışını hep çok merak ederdi. Hatta, bu dedikoduları yayan meçhul öğrencilere bir isim takmıştı: Hayalet öğrenciler. Ona göre sınavlardan önce peydahlanan ve kafa karıştırıcı spekülâsyonlar çıkartan bir öğrenci türü vardı. Ve bunlar sınavdan sonra ortadan kaybolurlardı. Bu hayalet öğrenciler teorisini kimseye anlatmamalıydı. Kızlar buna benzer fantezileri delilik semptomu olarak nitelendirirdi, erkekler ise... onun hiç erkek arkadaşı yoktu ki.

Bülent donuk bir ses tonuyla tekrarladı: "Geçen senenin bütünleme sorularından soracakmış." Kız bu sefer göz ucuyla değil, dikkatle Bülent'e baktı. Ve onun gözlerinin ardındaki gözleri gördü. Hayalet öğrenciler teorisinin doğru olabileceğinin izleri vardı o gözlerde. Donuk, karanlık, açık ama görmeyen, göz kırpan ama cansız gözbebekleri. Zehra artık emindi, o hayalet öğrenciydi ve doğruyu söylüyordu. Zehra "Tamam, sağ ol" dedi Bülent'e. Kız bunları derken operasyonunu tamamlamış bir helikopter gibi etrafına esinti veren bir hayalet, Bülent'in içinden çıktı.

Bülent, şimdi sadece Bülent'ti.

Bülent'e bir anda sıcak bastı. Yanındaki kızın bir şey söylediğini sandı, "Ne?" dedi. Zehra oralı olmadı çünkü bir an evvel geçen sene sorulan soruları öğrenmesi gerekiyordu. Söylenti müthiş bir hızla yayıldı. Öyle ki söylentinin doğumundan otuz saniye sonra, yüz metre ilerdeki üniversite kapısındaki insanlar bu söylentiden yola çıkarak geçen senenin bütünleme sorularını çalışmaya başlamıştı. Bülent ise artık bir hayalet öğrenci değildi ve organize bir güruh gibi defter karıştıran insanlara anlam vermeye çalışıyordu. O sırada arkadaşı –daha doğrusu tanıdığı birini– Serdar'ı gördü. "Ne oluyor, herkes n'apıyor?" dedi. Serdar şaşkın bir şekilde; "Duymadın mı oğlum, hoca geçen senenin bütünleme sorularından soracakmış." Bülent, "Hadi ya" dedi. Bu arada oradan geçen Zehra Bülent'i duydu ve Zehra Bayramoğlu'nun 21 yıllık surat ifadesi külliyatının en şaşkın ifadesi suratında bir süreliğine belirdi. Ne yapacağını şaşırdı, en iyisi diğer konulara da bakayım dedi ve sınav öncesi pratiklerine devam etti.

Güldem, Ersin, Şebnem, Lütfü, Ceyda ve Burak, A amfisinin önünde ellerindeki notları harıl harıl karıştırıyorlardı. O sırada yanlarına Ediz geldi, hepsini yanaklarından öperek –Ceyda kendini çekse de Ediz'in dudaklarından kaçamadı– merhabalaştı ve onlara hayalet soruları açıkladı. Herkesin geçen senenin bütünleme sınavında çıkan sorulara çalıştığını anlattı. Lütfü "Ben inanmıyorum. Hep böyle olur. Salağın biri bir laf atar ortaya, herkes inanır" dedi. Güldem dışındakiler de kafa sallayarak ona destek verdiler. Lütfü desteği görünce şımardı, bir politikacı edasıyla konuşmasını sürdürdü: "Son sınıf oldular, hâlâ adam olamadılar, beş senedir bu okuldayım bu dedikodular bir kere bile tutmadı. Bence tam tersine o sorular dışındaki konulara bakalım." Güldem ise "Ben o sorulara çalışacağım, zaten hiç çalışmadım, tüm konuları şimdi öğrenemeyeceğime göre..." dedi. Topluluk kendilerinin de tam anlayamadığı bir şekilde Güldem'den çekiniyordu, onun üzerinde henüz bilemedikleri negatif bir şey vardı. O anda doğruluğundan emin oldukları bir şeye Güldem onay verse, o şeye kuşkuyla bakarlardı. Şebnem ise o sırada sınavdan daha çok sabah ayna karşısında gördüğü göğüslerini düşünüyordu. Bir uçan balon gibi her gün iyice sönen ve sarkan göğüslerini.

Sınav kâğıtları sınıfa gelmeden önce asistanlar önceki günkü kaza yüzünden Uluslararası İktisat sınavının iptal olduğunu açıkladılar. Tüm öğrenciler sevindi. İptal kelimesi hepsinin dersi geçtiği anlamına da geliyordu. Aslında üniversite bunu yapmaya mecbur kalmıştı. Vantilatör kazasından sonra dekanlık büyük bir yükün altına girmişti. Öğrencilerinin sağlığını –daha doğrusu kafalarını– güvence altına alamadıkları için öğrencilerine ancak böyle yaranabilirlerdi.

Asistanlar bu sevindirici haberden sonra Vergi Hukuku sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladılar. Sınavdan hemen önce geçen senenin bütünleme sınavındaki sorulara çalışanlar için hayatlarının en kolay sınavı oldu o günkü Vergi Hukuku sınavı.

Sınav sonrası gelenek üzerine sınıfların orda öbekleşen Ersin, Şebnem, Lütfü ve Burak sinir küpüydüler çünkü inadına hayalet sorulara inanmamışlardı ve kaybetmişlerdi. Güldem, gülmek istiyordu ama onun gülümsemesi, karşısındaki dört insanın gizli düşmanlığının ayyuka çıkmasını sağlayabilirdi, o yüzden dilini ısırarak gülmemeye çalıştı.

Bu esnada Şebnem kendini tutamayıp ağlamaya başladı. İki gözünden iki gözyaşı nehri burnuna doğru ilerliyordu. Güldem, hemen onun yanına giderek Şebnem'e sarıldı. Herkes Şebnem'in sınav yüzünden ağladığını düşünüyordu. Ama o sınava ağlamıyordu.

Güldem onu kalabalıktan uzak bir yere çekti.

"N'oldu?"

"Göğüslerim..." dedi hıçkıra hıçkıra.

"Daha da mı kötü oldu?"

"Kötü de ne demek..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir doktora gitseydin."

"Deli misin? Hayatta gitmem."

"Tamam o zaman, bir bakayım, belki de sana öyle geliyordur. Ya da ne bileyim, belki o kadar vahim değildir durum. Abartıyorsundur."

Güldem, Şebnem'i elinden tutarak tuvalete götürdü. Güldem etrafını kolaçan ettikten sonra Şebnem'i çekiştirerek bir tuvalet kabinine girmeye ikna etti. Alaturka bir tuvaletti. İki kız için oldukça dar bir alandı ama şartlar yüzünden bu sahnenin burada oynanması gerekiyordu. "Göster" dedi Güldem. Şebnem utanıyordu. Oysa üç yıl önce beden dersi için soyunma odasında iken, çekinmeden herkesin görebileceği bir şekilde sutyenini çıkarıp yeniden takabiliyordu. Ne de olsa göğüsleri onun en çok güvendiği şeyiydi. Şimdi ise sanki hiçbir kız arkadaşına göğüslerini göstermemiş, bunu prensip edinmiş bir kız gibi suratı kızarmıştı. "Bunu yapmalısın" dedi Güldem. Şebnem önce tişörtünü çıkardı, Güldem'e verdi. Sonra da sutyenini çıkardı. İçinde süngerden yapılma sihirli sutyenlerden vardı. Bir vantuz gibi yapışmışlardı bedenine. Onları da çıkardı.

Güldem, kontrolünde olmayan bir çığlık atmak zorunda kaldı. Dehşet içinde ellerini ağzına ve burnuna götürdü ama bakmaya devam ediyordu. Şebnem başını eğmiş salya sümük ağlıyordu. Eskiden bir futbol topu gibi yuvarlak olan göğüsleri şimdi birer geniş çaplı prezervatifi andırıyordu. Aşağıya doğru uzayan çamur dolu iki prezervatif. Güldem'in aklına bu dehşet anında başka bir benzetme gelmedi. Eskiden olsa onun göğüslerine çaktırmadan imrenerek bakardı. (Hatta birkaç defa özel pijama partilerinde Şebnem'in göğüslerine dokunmuştu, Ceyda da onunkilere dokunmuştu, arada bir yaparlardı böyle.) Ama şu anki halleri babaannesininkinden – babaannesi geçen sene ölmüştü– beter olmalıydı. Şebnem'in vücudunun diğer yanları ise normaldi. (Pürüzsüz, düzgün, 10 üzerinden 8'lik güzel bir cildi vardı.) O normallik, normal olmayan kısma daha fazla bir iğrenme

duygusu yüklüyordu. Şebnem dimdik ve kıpırdamadan duruyordu ama memeler o kadar hafiflemişti ki yılan gibi kıpırdıyorlardı. Rüzgarda salınan çamaşır ipine asılı çoraplar gibi kıvrım kıvrım kıvranıyorlardı. Güldem, onlara dokunmayı aklının ücra bir köşesinden geçirdi ve midesi kabardı, elinde olmadan öğürdü, az kalsın alaturka tuvaleti kusmukla dolduracaktı.

Güldem, tuvaletin ve kendisinin temizliği için daha fazla onlara bakmamaya karar verdi. Ne diyeceğini bilemiyordu ama konuşması gerektiğini de biliyordu. Şebnem'e değil, sifona bakarak "Aman Tanrım" dedi. "Hemen bir doktora görünmelisin" diye ekledi. Şebnem karşı çıktı; "Olmaz!" diye bağırdı. "Bak, sakin ol, mutlaka bir nedeni vardır, geçicidir belki, en kötüsü estetik ameliyatı olursun." Şebnem bu sözü duyunca adeta fıttırdı. "Bunlar benim geleceğimdi. Sanıyor musun ki, Murat benimle bu halimle çıkmaya devam etsin? Ya da bir başkası? Estetik ameliyatı yapılabilirmiş, neyin üzerine, bir şey yok ki üstüne bir şey eklenebilsin, kurtuluşum yok, saçma sapan bir şeyler dönüyor ve sen bunu biliyorsun, senle alakalı bir şey ama bize söylemiyorsun. Bundan sıkıldım artık. Her şey kötü gidiyor. Murat hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Onunla aramızdaki şey de. Artık, bunu söylemeliyim, bunların seninle ilgisi olduğunu biliyorum. Ya bunu şimdi itiraf edersin ya da bir daha beni göremezsin" dedi. Bir yandan da giyiniyordu.

Güldem "Bir şey yok. Ne olabilir ki? Senin olayın tamamen tıbbi bir olay" dedi ama Şebnem pek ikna olmuş görünmüyordu. "Aslında seninle konuşmak istememin nedenlerinden bir tanesi de buydu. Artık bir süre senden uzaklaşmak istiyorum. Bir bakıma bir test olacak. Bilmem, anlatabiliyor muyum?" dedi Şebnem. Güldem, Şebnem'in bunu söylemesine üzülmüştü, beklemediği bir tepkiydi. Gözlerini sifondan çekerek Şebnem'e baktı ve "Ama sen benim en iyi arkadaşımsın, benim de zor anlar geçirdiğimi görmelisin, bana destek olmalısın" dedi Güldem kendini acındırarak. Şebnem "Ben senin zor anlar geçirdiğini neden göremiyorum o zaman. Aramızda yüzü gülen sadece sensin. Hepimiz en kötü günlerimizi yaşarken senin böyle neşeli olman şaşırtıcı" diye karşılık verdi. Şebnem kendinden beklenilmeyecek kadar akıllı konuşuyordu. Ve kararlı olduğu da çok belliydi. Güldem gönülsüzce "Tamam, sen bilirsin, inşallah bu bir işe yarar" dedi. Şebnem de teşekkür etti ve iki yakın arkadaşın yolları, Dokuz Eylül Üniversite'sinin bahçe yakınındaki kızlar tuvaletinin sağdan üçüncü kabininde ayrıldı.

Tüm bunlar olurken Güldem'in evinde Memur Mustafa, Güldem'in annesine soruşturma hakkında bilgiler aktarıyordu. Bir gün öncekine göre çok ciddi bir polis görünümündeydi. Halil yanında değildi.

"Öncelikle hikâyeleri okudum. Bu hikâyeleri yazan birinin kötü niyetli olmasına imkân yok. Yıllardır suçlularla uğraşıyorum. Neyin bir suçlu işi olduğunu bilirim. Şu orospu kelimesinden de kan örnekleri almıştık. Kan grubu 0 negatif çıktı. Kızınızınki ne?"

"0 negatif" dedi kadın üzgün bir ses tonuyla.

"Bunun dışında kâğıtların üzerindeki parmak izlerini incelettim. O gün kâğıtları özellikle ellerimle tutmuştum. Eldivenle tutmuş olsaydım, başka bir eldiven izini diğerinden ayıramazdık. Ama maalesef bir eldiven izi yoktu. Sadece benim ve kızınızın parmak izleri vardı."

"Sonuçta ne demek istiyorsunuz, memur bey?"

"Bunu açıklamak zor. Biz psikoloji okuduk. Birçok şey olabilir. Aslında buna benzer bir durumla daha önce de karşılaşmıştık. Halil dün ağzından kaçırmıştı. Göztepe'de olmuştu. Bir kız posta kutusunda bir takım yazılar bulduğunu söyleyerek bizi çağırmıştı. Lisesine gidip orda da araştırmalar yaptık. Ancak sonuçta, yazıları kızın kendisinin yazdığı ortaya çıktı. Bir erkek arkadaşı vardı. Popüler bir kızdı ama sanırım erkek arkadaşından istediği ilgiyi göremiyordu. Daha doğrusu bu bizim yorumumuz. Polis raporuna bunlar asla yazılmadı. Ama bir kız neden böyle bir şey yapsın ki? Kendine övgülerde bulunan yazılar... Bunun tek açıklaması, kızların içinde bulundukları boşlukları kendi başlarına doldurmak istemeleri olabilir."

"Ne yani, kızımın bunları kendinin yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Bunu itiraf etmeyecektir ama maalesef öyle. Kişiliği ikiye bölünmüş ve bu olayları diğer tarafının yaptığından haberi yok. Zaten eğer bu hikâyeleri yazabildiyse kızınızın büyük bir hayal gücü var demektir. Fazla hayal gücü bazen böyle şeylere yol açabiliyor."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Bana sorarsanız, hiçbir şey yapmayalım. Tabii ki siz eşinizle konuşun. Durumu anlatın ona. Bence zamanla düzelebilir. İki seçenek var: zamanla ihtiyaç duyduğu aşk arayışından vazgeçebilir veya onu daha çok seven birini bulabilir. Bilemiyorum."

"Teşekkürler memur bey. Sizi de uğraştırdık."

"Bir şey değil. Bence zevkli bir olaydı. Her zaman böyle eğlenceli olaylarla karşılaşmıyoruz. Kızınızdan aldıklarımı şuraya bırakıyorum. Ona ilk hikâyeyi sanki daha önce okumuş gibi olduğumu ve ikinci hikâyedeki

Modenya'nın aşkına layık güzel bir kız olduğunu söylediğimi iletirseniz sevinirim. İyi günler."

Memur Mustafa apartmanın hemen dışında Memur Halil'in kullandığı polis otosuna bindi. Memur Halil "Mustafa Abi, ben hâlâ bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünüyorum. Hikâyelerdeki mürekkebin maddesinin ne olduğu hâlâ anlaşılamadı" dedi. Memur Mustafa ise "*X Files*'da mı sandın kendini oğlum? Laboratuvardaki salaklar uğraşmamıştır, bu kadar basit" diye yanıtladı. Sonra da ekledi: "Hem gerçekten ortada doğaüstü bir sanık varsa bile buna onları nasıl inandırabiliriz ki? Bize kesinlikle inanmazlar. Deli sanırlar."

Güldem'in annesi bayılacak gibi olmuştu. Kızının böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelmezdi. Başı dönüyordu. Koridorun duvarlarına tutuna tutuna kızının odasına girdi. Polisin iddiasını güçlendirecek bir şeyler aradı. Masanın üzerindeki raflarda duran kırmızı günlüğü buldu. Açmaya çalıştı ama açamadı. Kilitliydi. Biraz zorlayınca günlüğü ciltlerinden ayırarak sayfalarını biraz ayrık tutmayı başardı. Bir iki kelimeyi görebiliyordu ama bu, bir işe yaramadı. Sonra sayfaların arasında sayfalardan ayrık duran iki kâğıdın farkına vardı. Günlüğü biraz diklemesine sallayarak onları çıkarmayı başardı. Bir tanesinde bir futbol sahasının çizimi vardı. Üstünde kızının adı vardı. Bir anlam çıkarmaya uğraşmadan diğer kâğıda geçti. O da bir opera davetiyesiydi. Üzerinde kızının adı vardı. Bunları o yapmıştı. Başka bir açıklaması olamazdı. Kızının normal olduğunu sanıyordu, ama şu anda elinde tuttuğu şeyler kızının bu durumdan çok uzak olduğunu gösteriyordu. Dünya başına yıkılmıştı. Kadıncağız orada öylece o davetiyeye bakıyordu. Sonra kendini suçlamaya başladı. Yıllar önce onun konservatuara gitmesine karşı çıkmıştı. Öyle, çok sert bir tavır ortaya koymamıştı ama yine de karşı olduğunu belirtmişti. Çocuklarına görünür kurallar koymaktansa onların bilinçaltı tarlasına gizlice kurallar eken anne cinsindendi Güldem'in annesi. Sonuçta kızının bilinçaltına yöneltdiği mesajlar işe yaramıştı; kızı konservatuara gitmemiş ve elinden uçup gitmemişti. Ama şimdi o günkü tutumunun yanlışlığını kanıtlayan bir davetiye taklidini elinde tutuyordu.

Kızı normal değildi, bu da bir annenin başına gelebilecek en büyük felaketti.

Güldem'in annesi kapının açıldığını duyunca apar topar davetiye ile anlam veremediği futbol sahası çizimini günlüğün içine yerleştirdi. Panik

içinde günlüğü eski yerine koydu. Kızının ayak seslerini duyuyordu. Odaya doğru geliyordu. Ne yapacağını şaşırdı. Sonra dağınık yatağı gördü ve onu düzeltmeye başladı. Güldem içeri girdi ve annesini görünce şaşırdı, "N'apıyorsun burada?" dedi. "Yatağını düzeltiyorum" dedi annesi. Güldem annesinin bu hizmete geri dönüşünün nedenini anlamadı, merak da etmedi. Gözlerinin önünden, Şebnem'in çamaşır ipine asılmış çorapları andıran iğrenç göğüsleri gitmek bilmiyordu.

31

Vergi Hukuku sınavından sonra Burak, arabasıyla Ceyda'yı Göztepe'ye bırakmak üzere yola çıktı. Burak'ın mutluluğu yüzünden okunuyordu. Âşık olduğu birinin yanında olmanın mutluluğuydu bu. Yeni aldığı cep telefonları da aklındaydı, eve gideceği ve cep telefonlarını kurcalayacağı anı iple çekiyordu ama önce Ceyda ile sevişmek istiyordu. Kavga sonrası, aşklarını tazeleyici bir sevişme iyi gelirdi. Ceyda ise Burak gibi düşünmüyordu. Burak'ın başka bir yola sapması onu iyice korkutmuştu. Anlaşılan, Burak'ın niyeti Ceyda'yı sadece eve bırakmak değildi. Saptığı yol üniversitedeki sevgililerin sevişmek için sık sık uğradıkları ıssız tepeye gidiyordu. Ceyda bunu istemiyordu. Sorun, Burak değildi. Sorun kendisiydi. Aynada gördüğü kendisiydi. Ne zaman geleceği belli olmayan halüsinasyonlardı. Zaten artık kendi isteğiyle kesinlikle aynaya bakmıyordu, sadece karşısına bir anda çıkan aynalarda o korkunç halüsinasyonlarla karşılaşıyordu. Hayatta ayna olarak kullanılabilecek ne kadar çok şey olduğunu bu olaydan sonra fark etti, oysa daha önce saçını düzeltmek, giysilerinin uyumunu test etmek, kısacası kendine bakmak için ayna bulamamaktan yakınırdı. Bu durum üzerinde büyük bir etki yaratmıştı tabii ki. Odasında bir boy aynası bulunduran ve arada bir saçını ve makyajını kontrol etmek için aynalara koşturan biri için yıkıcı bir olaydı bu. Ayrıca yan tesirleri de olmuştu. En önemlisi seks hakkında olandı. Seksin bir zamanlar hayatının en önemli şeyi olduğunu biliyordu, ama şimdi hayatının temeli yıkılmıştı sanki, seksi unutmuştu. "Seksten soğudum" diyordu kendi kendine. Bu düşüncesi iki yönden de doğruydu: seksten soğumuştu, yani seks yapma isteği kaybolmuştu. Bir başka anlamda yine seksten soğumuştu, yani gerçekten de sekse dair bir imgelem kafasında belirdiği zaman bir üşüme hissi de beraberinde geliyordu. Hiç porno izlememiş altı yaşında bir çocuğun ilk seferinde en hard pornoyu izledikten sonra cinsel ilişkiyi bir işkence olarak görmesi gibi o da cinsel ilişkiyi çekilmez bir güreş müsabakasına benzetiyordu. Dokunmak eylemi onu tiksindiriyordu. Son günlerde bununla çok defa başa çıkmak zorunda kalmıştı. Gördüğü herkes onunla yanak yanağa öpüşmeye çabalıyordu

sanki. O kendini ne kadar geri çekerse çeksin, yanaklarını o ıslak dudaklardan uzaklaştıramıyordu. Birini görmekten korkar olmuştu artık. Bu aynada gördüğü görüntüyle doğrudan ilgiliydi: kendisi korkunç bir şey olduğu için kendisini öpenler de korkunç bir şeye dönüşüyordu onun gözünde.

Bu arada sevgililerin Muzır Tepe olarak adlandırdıkları sote yer ufukta gözükmüştü. Ceyda'nın bir an evvel Burak'ı niyetinden vazgeçirmesi gerekiyordu. Ama Burak ona inanır mıydı? Seks konusunda her zaman kendisi yönlendirici olmuştu, bitmek bilmeyen bir cinsel isteği vardı. Eğer şimdi seks istemediğini söylese Burak, Ceyda'nın hayatında başka birinin olduğundan şüphelenecek, boynuzlandığını sanacaktı. Burak'la aralarındaki ilişkide, yakın zamana kadar her şey serbestti. Boynuzlanma deyimi onlar için taç giyme töreninden farksızdı ama bir şey olmuş ve oyunun kuralları birdenbire değişmişti. Ya da en azından oyuna kurallar gelmişti. Ceyda, Burak'ı kaybetmek istemiyordu, onu kaybetmemek için de onunla sevişmesi gerektiğini düşünüyordu.

Tepeye vardıklarında Burak, el frenini köküne kadar kuvvetle çekmesiyle bile sevişmeye ne kadar aç olduğunu belli etti. Ceyda'ya döndü. Ceyda âşık olduğu adamı bir canavar gibi görüyordu. Canavar, dudakları önde Ceyda'ya doğru yaklaştı. Ceyda hem korkuyor hem iğreniyordu, buna karşın şehveti kabarmış birinin rolünü yapmaya çalışıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu, şehvetten değil, şehvetin barındırdığı –daha önce bilmediği– dehşetten. Burak ve Ceyda'nın dudakları birleştiği anda tükürük bezleri ister istemez çalıştı. Tükürükler bir kanaldan bir kanala geçen petrol boruları gibi değiş tokuş ediliyordu. Ceyda acı bir ilaç içiyor gibi yutkunuyor, bir yandan da Burak'a iğrendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Burak'ın eli, Ceyda'nın tişörtünü kotunun içinden kurtarmış, sinsice giren koca bir tırtıl gibi göğüslerinin üzerinde geziniyordu. Tırtıla katlanabilirdi ama ağzının içindeki Burak'ın bir solucanı andıran dili onu daha çok rahatsız ediyordu, öpüşmek bitmek bilmiyordu. Midesi kabarmıştı, öğürür gibi oldu, midesi dolu olsa kusabilirdi, ağzının içinin bu tip durumlarda olduğu gibi hafif bir kusmuk kokusuyla dolduğunu dilinin gözenekleri duyumsadı, beyne giden haber Ceyda'nın korkusunu artırdı. Bu kokuyu Burak da duyabilirdi. Ne de olsa Burak'ın dili, kendi ağzının içindeydi. Burak'ın kokuyu almadan öpüşmeye devam etmesini anlayamıyordu. Bundan tiksindi. Kendini aniden geri çekerek pencerenin camına sırtını yapıştırdı. Burak önce tüm şehvetiyle

sevişmesini Ceyda'nın bacaklarında sürdürdü ama sonra bir şeyin ters gittiğini anladı.

"N'oldu?" dedi.

"Bilmiyorum. Sadece istemiyorum bugün."

"Başka biri mi var?"

"Hayır. Saçmalama lütfen."

"Niye tüm kızlar bizim son derece mantıklı görünen iddialarımıza karşı hep bir ağızdan 'Saçmalama lütfen' der. Esas sen saçmalama."

"Lütfen beni anla, seni seviyorum" dedi Ceyda.

Bu söz ortamı yatıştırmıştı. Burak gaza aniden basınca Ceyda onun sinirli olduğunu sandı. Oysa Burak hiç sinirli değildi. Âşık olduğu kız ona sihirli cümleyi söylemişti. Bununla uzun zaman idare edebilirdi. Ceyda bu cümlenin etkisini anlayınca acayip şaşırdı, içinden "Seni seviyorum, seni seviyorum, bunu bir kenara yazmalıyım" diyordu. Bu cümle her zaman işe yaramayacaktı.

Lütfü borsadaki hisse senetleriyle ilgilenmek için Alsancak'taki bir yatırım kuruluşuna gitti. Vergi Hukuku sınavının acısını borsada çıkarmak istiyordu ama borsadaki durumu da pek iç açıcı değildi. Üç yüz milyonluk açığını kapatması gerekiyordu. Üstelik borsadaki gidişat ona olumlu sinyaller de vermiyordu. Ertesi günkü Ekonometri sınavının varlığı da kafasında geniş bir yer işgal ediyordu. Ne kadar çalışsa da Ekonometri'den geçemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden seans kapanana kadar vaktini borsada geçirecekti ve parasını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Önemli olan üç şey vardı: Dikkat, konsantrasyon ve tüyolar. Bu üçlü bir araya gelince sırtının yere gelmesi imkânsızdı.

Yatırım kuruluşu, bir kat üzerinde farklı odalardan oluşuyordu. İki odada dev bilgisayar ekranlarında değişen borsa bilgileri anında gösteriliyordu. VIP denilen başka bir oda büyük yatırımcılara ayrılmıştı. En büyük odada ise bir perde vardı. Büyük bir cep sineması büyüklüğündeydi burası. Küçük ve orta büyüklükteki yatırımcıların takıldığı bu mekâna "Havuz" deniyordu. Perdenin üzeri şirketlerin kısaltmalarından oluşan harflerle, onların değer değişikliklerini gösteren artı, eksi gibi işaretlerle ve biri sürü sayıyla doluydu. Perdenin karşısında cep sinemalarında olduğu gibi seyirci koltukları vardı. O gün borsanın kritik günlerinden –mecliste yine işler karışmıştı– biri olduğu için koltuklar tıklım tıklım doluydu. Lütfü, önlerde merdivenin üzerine oturdu ve not almaya başladı. Bir yandan da

cep telefonuyla haber kaynaklarıyla konuşuyor, onlardan bilgi alıyordu. Bu sırada perdedeki sayıların değişmesiyle beraber gol atmış gibi sevinen tiplere özeniyordu, gerçi borsa oynayanların çoğu aşırı sevinç gösterilerinde bulunarak ağır görünümlerini zedelemek istemezdi ama arada bir böyle uçarı tipler –genelde acemi olurdu bunlar– çıkardı. Sevinci göstermek racona önemli bir zarar vermezdi. Ama kaybettiğini belli etmek racona tamir edilemez bir hasar verirdi. Bu yüzden borsaya ilk defa gelenler kimsenin kaybetmediğini zanneder ve borsaya girerlerdi.

Lütfü, bir tımarhane kaçkını gibi perdedeki sayıları izliyor ve hem kafasına hem de elindeki bloknota notlar alıyordu. Kendini her zaman tecrübeli bir küçük yatırımcı sayıyordu ve "Büyük yatırımcılara yem olmayacağım" diyordu içinden. Oysa borsanın en büyük tuzağı küçük yatırımcılara yönelikti. Küçükler havuzda boğulurken, büyükler –havuzda boy verebildikleri için– güle oynaya paralarına para katıyorlardı. Bunu bilmeyen bilinçsiz borsacılardan değildi Lütfü, bu gerçeği bildiğinden daha temkinli davranıyordu ve o ana kadar da hatırı sayılır bir para kazanmışlığı vardı. Ancak son günlerde işler tepetaklak olmuştu, bu yüzden burnunun kenarında ergenlikten beri ilk kez sivilce çıkmıştı.

Cinnet geçirmiş yüzlerce insanın telaş içinde oradan oraya koşturduğu, birbiriyle yarışan sayıları izleyip sayılar üzerine yorum getirdikleri absürd ve fantastik bir diyardı Borsa. Kafka yaşamış olsaydı, borsayı es geçemezdi romanlarında. Kafka'nın dünyasından habersiz olan Lütfü, yıllardır tanıdığı bir dealer ile havuz arasında mekik dokuyordu, "Şundan bin lot al, bundan iki bin lot sat" gibi bilgiler veriyor, otuz saniye sonra "Yok, sakın, şundan alma, bundan bin lot al" diyordu. Dealer'lar çağdaş bahisçilerdi, boks filmlerinde alt sınıf geveze Afro-Amerikalıların oynadığı karakterin takım elbiseli, kravatlı ve saygın versiyonuydular. Lütfü ise o filmin tek replikli figüranı olabilirdi ancak.

Lütfü arada bir bilgisayar ekranlarına bakıyor, cep telefonuyla tüyo peşinde koşuyor, terliyor ve terliyordu. Takip etmesi gereken altı şirket vardı ve bugün hepsinin hisse senetleri inişli çıkışlı bir tablo izleyerek Lütfü'yü zıvanadan çıkarıyordu. Sayılar, sayılar, sayılar. Tek bilmesi gereken hangisinin yükseleceği, hangisinin azalacağı. Bir buçuk saattir hep o kıvrımlı, genelde yuvarlak hatlara sahip olan, matematikçilerin hem oyuncakları hem putları olan sayıları düşünüyordu. Başka hiçbir düşüncenin beynine girmesine izin vermiyordu. "Onları içimde hissetmeli, onlarla bir olmalıyım, borsacı içgüdülerimi kaybetmiş olamam" diyordu içinden. Bir

tür Doğu felsefesiydi onun yaptığı. "Açlık çeken ruhunu yedirmenin yolunun sayıların dilini anlamaktan geçtiğini unutma... Acı çeken ruhunu onarmanın yolunun sayılardan şifa bulmaktan geçtiğini aklından çıkarma... Onları gör, olmayan sayıları görürsen sayılar seni yutmayacak, seni sevindirecektir..." diyordu içindeki ak sakallı borsa tanrısı.

Bugünkü seansı en kârlı şekilde kapatmaya kararlıydı. Ama istediği gibi gitmedi hiçbir şey. Kritik karar aşamalarında hep yanlış kararı verdi ve sonuçta seansı 50 milyonluk kayıpla bitirdi. Seansın bitmesiyle adeta gözleri büyük perdedeki sayılarda kalmıştı. Havuz'daki insanlar birer birer dışarı çıkıyordu. O ise değişmeyen sayılara bakıyordu. Çünkü o sayıların değiştiğini görüyordu. Önce neler olduğunu anlayamadı. Sayılar kımıldıyordu, yerlerinde oynuyorlardı. Her seans kapandığında perdenin üzeri de boşalırdı, projektör kapanır sayılar da giderdi. Zaten diğer insanlar da perdenin boşaldığını görerek gitmişlerdi ama Lütfü sayıları görebiliyordu. Sayılar yaşıyordu. Belki de o anda geleceği görüyordu, sonunda içindeki borsa tanrısının bahsettiği ruhani seviyeye ulaşmıştı. Bir gün sonra olacakları gördüğünü sanıyordu. Borsa görevlileri onu kolundan çekiştirerek dışarı çıkardı. O ise mutluydu, kafasının içinde kendisine gereken sayıları tutmaya çalışıyordu. Sayılar ise yerlerinde durmuyordu, sürekli değişiyordu.

Artıyorlardı ve eksiliyorlardı. Eksiliyor ve artıyorlardı.

Lütfü o sayıların beyninden uçup gitmesine izin vermeyecekti. Hiç kimse veya hiçbir şey ondan bu gücünü alamayacaktı. Sadece konsantresini dağıtmaması gerekiyordu. Sayılar değişmeye devam ediyordu ve eninde sonunda duracaklar, ona yarının bilgilerini vereceklerdi. Arabasına bindi. Kendini sayıların efendisi gibi hissediyordu. Borsanın yüce kâhiniydi o. Ama sayılar büyüyordu. Hayatını kocaman bir karabasana çevirecek kadar büyüyorlardı. Büyüyorlardı.

Ne de olsa bakıcıları bir hayaletti.

32

Güldem odasında sandalyesinde oturuyor, elindeki kalemi parmakları arasında hızla çevirerek düşünüyordu. Kalem elindeyken kendini daha

güçlü hissediyordu. Parmaklarının arasında gidip gelen kalem, Gökalp'in hediye ettiği kalemdi. Güldem, bunun ayrımına varınca kalemi elinden bıraktı. Hayaletle ilgili her şeyi kafasından atmalıydı. Özellikle de Şebnem'in sürüngen göğüslerini çıkarmalıydı kafasından. Beynindeki kara listenin ikinci maddesinde vantilatörün gazabına uğramış olan Murat'ın kafası, üçüncü sırada ise Ersin'in arabanın içinden fırlayan mosmor suratı vardı. Tüm olaylardan kendini sorumlu hissediyordu ve aklına geldikçe her birini yeniden yaşıyordu.

Kanında taşıyıcı virüs olan biri gibi hissediyordu. Üstünde taşıdığı bir lanet vardı, kendisi dışında herkese bulaştırıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Hayaleti durdurabilecek tek kişi belki de oydu. Bir süre düşündükten sonra aklına en ufak bir çözüm senaryosunun gelmediğini, gelemeyeceğini anladı. Daha fazla film izlemiş olsaydım belki o filmlerden bir hayalet öldürme tekniği edinebilirdim, diye düşündü ve bu düşüncesini Umut ismi takip etti. Okulda tanıdığı tek sinema tutkunu Umut'tu.

Mutfaktaki telefondan konuşması gerekiyordu. Mutfağa uzaktan şöyle bir baktı ve bulaşıklar yıkandıktan sonra mutfağın terk edildiğini saptadı. Annesi ve babası salonda *Çarkıfelek* yarışma programına takılmıştı. Kardeşi de ortalıkta yoktu. Buzdolabının yanındaki telefonu kaldırdı ve Umut'un numarasını tuşladı. Annesi açtı telefonu ve Umut'un radyoya gittiğini söyledi. "Doğru ya, bugün çarşamba, Umut'un radyo programının günü" dedi kendi kendine. Umut'un perşembe saat 10'da yerel bir radyoda *Psikopat Piskopos* isimli programı vardı. Umut, programını absürd ve sadist terapi seansı olarak tanımlıyordu. Psikopat Piskopos rumuzuyla ve sesini efektle değiştirerek sunuyordu programı. Sadece yakın çevresi programı Umut'un sunduğunu biliyordu. Programın küçük çaplı bir hayran kitlesi kazandığı rivayet ediliyordu.

Güldem hemen odasına döndü ve radyosunu açtı. Radyosunun yuvarlak aratma düğmesi 103.55 frekansına ulaştığında Umut'un efektlerle incelmiş sesi uzun bir cümleyi arkadaki eski bir Türk filmi müziğinin *techno* versiyonu eşliğinde hızla ve gülünç bir ses tonuyla okuyordu: "Birileri diğerlerini seviyor, diğerleri başkalarını seviyor, başkaları öbürlerini seviyor, öbürleri berikileri seviyor, berikiler ötekileri, ötekiler gayrıları, gayrılar öbürküleri, öbürküler öbürsüleri, öbürsüler diğerlerini, diğerleri başkalarını, başkaları berikileri, berikiler ötekileri, ötekiler gayrıları seviyor..." Güldem gülümsedi. Umut devam etti: "İşte platonik aşkın, daha doğrusu aşkın herkeslerden saklanmış özetlenmiş tarihi bundan ibaret

sevgili ahalim." Sesini aniden kalınlaştırdı ve, "Bana daha güzel bir kıyamet nedeni gösterebilir misiniz?" dedi, araya *brutal* vokalli bir şarkı girdi ve Umut devam etti, "Hepimiz aslında hâlâ ilkokuldaki platoniğimize âşık değil miyiz? Yolda gördüğümüz çiftlerin kaçı birbirinin gözlerinde karşısındakinin gözlerini görüyor? Kimseyi kandırmayın artık, hepiniz o geçmişteki esrarlı abstraksiyonizminize bakıyorsunuz, hiç kimse elinde tuttuğu bedenle sevişmiyor, bu yüzden sevişirken ışıkları kapatıyorlar, öpüşürken gözlerini yumuyorlar. Peki, bu noktada hangi taraf daha suçlu? Tabii ki kadınlar. Kur yapmayı erkeklere yükleyen, bir anlamda âşık olmayı erkeklere yükleyen sistemin sorumlusu kadınlar değil mi? Onlar orada otursun ve seçimlerini yapsınlar. Bu seçim esnasında son derece görgüsüz bir tavırla naz yapan, kapris yapanlar da onlar değil mi? Bu yüzden milyonlarca erkek, *chat* ortamlarında, *body* salonlarında vakit kaybetmiyor mu? Ve daha da önemlisi, kızlar nerede saklanıyor? Yani neredeler? Ben göremiyorum, ÖSYM kayıtlarına göre üniversiteye girenlerin yüzde 70'i erkek. Bu başlı başına bir problem. Tamam, sahile çıktığınızda, Alsancak'a indiğinizde görebiliyorsunuz onları ama onların çoğu aslında yok. Hepsi gizli bir kara delikten çıkıyor, görünüyor ve sonra kara deliklerine geri dönüyorlar. Bu kara delikten çıkan kızların hemen hemen hepsi her yönden çirkin bir adamla dolaşarak yanınızdan geçiyorlar ve sizi amaçladıkları kriz noktasına getirdikten sonra tuzla buz oluyorlar. Tuzla buz olmayanların çoğu yirmili yaşlarına girer girmez parmaklarına yüzük takmayı huy ediniyorlar, böylece kız nüfus iyice azalıyor, erkekler yaş olarak küçük kızlara bakınca ilk tepkiyi yaşıtınız kızlar veriyor, size 'sübyancı' diyorlar, bu lafla kasılıp kalıyor kalbiniz... Ne kadar organize bir planla karşı karşıya olduğunuzun farkına varın artık. Erkekleri çıldırtmak için düzenlenmiş, dâhice tasarlanmış bir komplo bu ve çok açık söylüyorum: yenilgiyi kabullenin, kısa zamanda stratejilerini ters çevirebileceğiniz bir hamle henüz keşfedilmedi. Aşk gençken üretebileceğiniz bir şey ve üniversitelerdeki cinsiyet dengesi sağlanmadıkça, aşkın da dengeli olmasına imkân yok. Dengesiz bir aşk, platonik aşk demektir; aşk öldü, günümüzdeki aşk görünümündeki tüm ilişkiler platonik sevdalardan ibaret. Neyse, bu konulara girmeyi hiç düşünmüyordum ama son zamanlarda bana bu konuyla ilgili çok fazla soru geldi... Pek muhterem ahalim, Psikopat Piskoposunuz bugünlük vaazını tamamlar, sıra gelmiştir sizin istek sorularınıza, psiko-absürd siber elastik sözlüğümüze dalacağız ve kelimelerin bizden saklanmış gerçek anlamlarını teori bazında tartışacağız,

telefonumuz 4646703. Şimdi Queensryche'dan dinliyoruz; *I Don't Believe in Love.* Ardından Beck'ten *Loser.*"

Güldem daha önce bir kere Umut'un programını dinlemişti, Umut bu bölümde telefondan programa katılan dinleyicilerinin söylediği bazı kelimelere yeni bir boyut getiriyordu. Bu bölüm programın en dikkat çekici kısmıydı. İlk arayan kişinin sorduğu kelime hakkında Umut verdiği iki şarkılık ara boyunca doğaçlama bir teori uyduruyordu, bunu bir kâğıda yazıyordu ve şarkı bittiğinde dinleyicilerine kelimenin ne olduğunu ve kendisinin teorisini anlatıyordu. Güldem, hemen mutfağa gitti, telefon tuşlarını çevirdi. Umut açtı: "Psikopat Piskopos, emredin" dedi. "N'aber ben Güldem" dedi Güldem.

"Ooo, iyidir, sen dinler miydin benim programı?"

"Arada bir" dedi Güldem.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Ben iyi değilim" dedi Güldem. Bir problemim var. Gökalp'le ilgili, bunu seninle konuşmalıyım. Çok korkuyorum."

"Güldem, az sonra canlı yayınım var, kusura bakma, sanırım hemen anlatılabilecek bir şey değil ama en azından özetle..."

"Hayalet" dedi Güldem, sesi titriyordu. "Özeti bu, hayalet. Bir hayalet var. Gökalp'in hayaleti. O geri döndü..."

Güldem aramadan önce böyle olacağını sanmıyordu. Sesi kırılıyordu, sebepsiz hıçkırıklar cümlelerini kesiyordu.

"Güldem, sanırım sen ciddisin. Ne olduğunu anlayamadım, tabii. Benim hemen programa dönmem gerekiyor. Program bitince beni bu numaradan ara."

Güldem içinden kendine küfrede küfrede odasına geri döndü. Bunu söylememeliydi. Söylediğiniz zaman, "A ne kadar iyi ettim de söyledim" diyeceğinizi sandığınız, dürüst, açık sözlü ve doğru ama söylendikten sonra aniden tüm özelliğini yitiren ve günlerce "Keşke söylemeseydim, amma salağım" diyerek pişmanlık duyacağınız itiraflardan biriydi. Güldem radyosunu açtı ve programı dinlemeye koyuldu. Beck'in *Loser*'ı bittiğinde Umut mikrofona puflayarak klasik girişini yaptı. "Evet bugünkü sorumuz ismini açıklamak istemeyen bir arkadaşımızdan geldi, kelimemiz 'Hayalet.' " Güldem, kendini daha bir salak gibi hissetti. Umut da beni ciddiye almadı, şimdi de milletin önünde benimle dalga geçecek, diye düşünürken Umut teorilerini okumaya başladı: "Bir teoriye göre hayaletler, uzak bir gelecekte geçmiş hayatlarını inceleyebilme teknolojisine sahip insanların, bizzat

kendileri tarafından gelecekten gönderilen ancak zaman yolculuğu esnasında maddeselliklerini yitiren varlıklardır. Başlıca gönderilme amaçları, geçmişteki hayatlarındaki kendilerine yardım etmektir. Yardım konusu bir intikam veya bir hesaplaşma olabilir... İkinci teoriye göre, ki bu teori ilkinin de bir antitezi niteliğindedir. İlk teoridekine benzer bir gelecekte yaşayan insanlar, eğer geçmiş hayatlarında yaptıkları bir hatadan dolayı pişmanlık çekerlerse –ki gelecekteki insanlar pişman olabilen insanlardır– geçmişteki hayatlarına kendilerini cezalandırmak ve vicdan azaplarını dindirmek için bizim hayalet dediğimiz yaratıkları yollarlar. Bir bakıma Tanrı rolüne soyunup ilahi adaleti kendileri sağlarlar."

Güldem radyo başında kalakaldı ve Umut'un sadece absürdlük olsun, diye yaptığı yorumları kendi yaşadıklarına uyarlamaya çalıştı. Birinci teoriye göre karşılaştığı hayalet, Gökalp'in gelecekteki hayatından gelme ve Güldem'den intikam almaya çalışacak bir varlıktı. İkinci teoriye göre ise, hayalet gelecekteki kendisinin şu anki kendisini cezalandırmak için gelen bir tür adalet meleğiydi. Bu ikinci fikir ürpermesine neden oldu, posta kutusundan çıkan kâğıdın üzerindeki kanlı G harfini hatırladı, bunun hep Gökalp'in G'si olduğunu sanıyordu, ya bunlar kendi G'siyse, diye bir düşüncenin aklının ucundan geçmesi aklında hafif bir sarsıntıya yol açtı. Son zamanlarda yaşadığı her şeyi alt üst eden bir şey olurdu bu. Bu sırada Umut programının kapanış konuşmasını yapıyordu: "Evet, ailenizin psikopatından bugünlük bu kadar, hepinizi azat ediyorum, gidebilirsiniz" dedi ve programın cıngılı girdi. Cıngılın bitmesiyle beraber Güldem biraz önce ürettiği fikrin saçmalığını da anladı. Programın akışına kaptırmıştı kendini, Umut da tamamen saçma sapan ve hiçbir şekilde gerçekle alakası olamayacak –zaten Umut'un amacı da buydu– iki teori atmıştı, o da buna inanmıştı. Aklına eskisi kadar hâkim olamıyordu artık. Tiyatroda hayaletin söylediği şey gerçekti: "Ben Gökalp'in hayaletiyim." Hayaletler yalan söylemezdi ki...

Yaşadığı olaylardan sonra paranoyak fikirlere açık olması doğaldı ama biraz önce yürüttüğü fikirlerin paranoyak değil, son derece mantıksız olduğuna karar verdi ve hemen onları beyninin çöplüğüne attı. Mutfağa gitti ve Umut'a telefon açtı. Ona, telefonda konuşamayacağı kadar karışık işlerin döndüğünü söyledi ve Ekonometri sınavından önce okulda buluşmayı teklif etti. Umut hemen kabul etti "Hem biraz da Ekonometri sorarım" diye bir espri yaparak Güldem'in gergin olan sinirlerini biraz olsun gevşetmeyi başardı.

Umut'la telefonda konuştuktan sonra odasına gitti Güldem. Yarınki sınava çalışmak üzere *Ekonometri* kitabını açtı. Ezberlenmesi gereken formüller vardı. Önce formülleri ezberlemeli, sonra da hangi problemde hangi formülü kullanması gerektiğini ezberlemeliydi. Sonra bir de tanımlar vardı. Hocanın sınıfta işlemediği ama kitapta olduğu için sorduğu Ekonometri terimlerinin tanımlamalarını ve bilmem ne durumu hangi durumlarda olur tipi soruların maddelerini ezberlemeliydi. Ezberledikten sonra da unutmamalıydı elbette. Bir saat kadar çalıştı. On tane formülü ezberlemiş olması lazımdı. Kendini test etmek için o on formülü aklından yazmaya çalıştı. Beş dakika boyunca kâğıdın üzerine beş tane formül karalayabildi. "Neyse bu da bir şeydir" diyordu içinden. Sonra formülleri asıllarıyla karşılaştırdı, hepsinde de en az bir hata vardı. Toplam elli iki formül vardı. Güldem formüllere olan ve formülleri öğrencilerine ezberleten öğretmenine nefretini kontrol etmekte zorlandı. Terbiyesini bozarak "Formülleri götüne sokayım!" diye bağırdı içinden. Kitabı hoyrat ve hızlı bir şekilde kapattı. Yarın belki her şey daha güzel olurdu. Olmayacağını biliyordu. En azından uyursam, güzel bir rüya görürüm, dedi. Uzun zamandır hayatında güzel bir şey olmadığından, hayatın zaman zaman güzel şeyler sunduğunu unutmuştu. Ona göre güzel şeyler bir hafta önce uyku tanrısının ve düşler tanrıçasının ülkesine kaçmıştı.

Uyudu, güzel şeylerin olduğu bir rüya gördü.

33

Gece yarısı olmuş, Burak'ın uyku vakti gelmişti. Burak elindeki dört cep telefonunu (yeni aldığı iki tane, kendisininki, babasının olduğu halde kendisinin kullandığı) oyuncak askerlerini dizen bir çocuk gibi hemen başucundaki masanın üstüne dizdi. Ve bir çocuğun oyuncak ordusunu seyretmesi gibi onları seyretti. *Hiçbir çocuğun ordusu bu orduyu yenemez. En güçlü ordu benim!* İlkokuldayken en güçlü *Star Wars* ordusu ondaydı, Bobafett en büyük kozuydu, sonra yerli malı olan Chewbacca'sı vardı ki orijinal versiyonundan bile daha sağlam bir figürdü. Ve tabii ki dünyanın en karizmatik oyuncağı olan Darth Vader da ondaydı. O oyuncakların ruhu olduğuna inanırdı, bir keresinde masanın üzerinde Darth Vader'la Luke

Skywalker'ı ışın kılıcı düellosu yapar pozisyonda bırakmıştı, geri geldiğinde Darth Vader ayakta, ışın kılıcını yerde yatan Luke'un boğazına dayamıştı. Büyük olasılıkla masa sallanmış ve bu tesadüfi pozisyon oluşmuştu ama çocuk aklıyla, bu olay onun iddiasını doğrulayan bir delildi. Oyuncakların ruhuna inanıyordu. Şimdi ise 22 yaşındaydı ve cep telefonlarına inanıyordu. Dört askerini başucuna koyan bir çocuk gibi onları masasının üzerinde bıraktı ve yorganının içine girdi.

Burak, cep telefonlarını ne olur ne olmaz diye açık bırakmıştı. Sadece seslerini biraz kısmıştı çünkü panikle kalkarken kollarına hâkim olamayıp ordusunu yıkmaktan korkuyordu. Gözlerini kapattığı anda güzel bir rüyaya daldı. Önce biraz üşüdü, yorganını boğazını saracak şekilde yukarı çekti ama sonra rüyaya tümüyle teslim oldu. Rüyada bikinili, kocaman göğüslü ve sarışın kızların yanındaydı Burak. Beraber içiyor, eğleniyor, arada bir cinsel şakalar yapıyorlardı. Rüyada biraz kendine hâkim olabilmiş olsa, "Ne kadar banal" diyerek başka bir rüyaya geçebilirdi ama rüya onu bırakmıyordu. Rüyanın vaat ettiği sonsuz tatil ve sonsuz seks Burak'ı esir almıştı.

Denizdeydi şimdi. Masmavi dümdüz bir denizde hurilerle yüzüyordu. Rüya bu ya, denizdeyken cep telefonu çaldı! Burak denizin içinde kalan mayosunun cebini yokladı ama cep telefonunu bulamadı. Cep telefonu kumsalda kalmıştı. Kim arıyorsa onu sonra arayabilirim, diye düşündü ve denizdeki eğlencesine devam etti. Gerçek hayatta ise gerçekten cep telefonu çalıyordu. Tam kafasının iki buçuk santim yanındaki cep telefonu çalıyordu. Pek susacağa da benzemiyordu. Kırmızı ışıklı göstergesi, yanıp sönüyordu. Eğer Amerika Elektrikçi ve Elektronik Mühendisleri Kuruluşu'nun 1991 yılında yayımladığı deklarasyonu okumuş olsaydı o dört cep telefonunu iki buçuk santim uzağına bırakmazdı. O deklarasyondaki sonuçların çoğu cep telefonu üreticilerini sevindirecek cinstendi ama bir tanesi hariç. Ortak alınan kararlara göre cep telefonlarının kansere neden olması imkânsızdı. Bunun dışında cep telefonlarının kulağa tutulduğu zamanlarda radyo dalgalarını kafaya doğrulttuğu kabul edilmişti ama bu manyetik dalga saldırısı tehlike arz eden boyutlarda değildi. Altı dakika boyunca 10 gramlık dokuda en fazla bir derecelik bir ısı artmasına neden oluyordu ama bu da ısı değişikliklerine alışık olan vücut için normaldi. Tabii, tüm bunlar güvenlik standartlarının uygulanması durumunda geçerli oluyordu. Şirket sahiplerini sevindiren bu haberlerin arasına cep telefonu düşmanlarına güç kazandıran bir cümle eklenmişti. Buna göre, cep telefonu insan beyninden iki buçuk

santim uzaklıkta ve radyoaktif yapısı çalışır halde olduğunda aşırı bir kullanım halinde tehlikeli boyutlara ulaşan bir etkiye sebep olabiliyordu. Genelde cep telefonu çalışır durumda olduğunda kulak hizasında tutulduğundan bu kimseyi ilgilendirmeyecek bilimsel bir veri olarak görünmüştü herkese. Ancak bu veri şu anda iki buçuk santimetre uzaklığındaki dört cep telefonu ile uyuyan Burak'ı fazlasıyla ilgilendiriyordu.

Burak rüyasında denizde gönül eğlendirirken ikinci cep telefonu da çalmaya başladı. Rüyasında cep telefonunun çaldığını duydu ama o, bir rüyanın parçası olduğu için rüyasındaki cep telefonunun çaldığını sanıyordu. Bu yüzden umursamadı telefonu. Zaten bir süre sonra da rüya, gerçek hayatta çalan telefonun sesine adapte oldu ve rüyanın efendisi Burak'ın gerçek hayattaki cep telefonunun *Halloween* melodisini rüyadaki diskodan gelen bir müziğe dönüştürdü. Ardından üçüncü cep telefonu çalmaya başladı. Diğerleri gibi kırmızı göstergesi yanıp sönüyordu. Burak o sırada etrafındaki kızlardan biriyle iyice samimi pozlar içindeydi ve "Hangi münasebetsiz beni rahatsız ediyor?" diye düşünüyordu. Üç cep telefonu son derece senkronsuz bir şekilde farklı melodilerle kulağının dibinde çalıyordu. Kırmızı göstergeleri Burak'ın mayışmış suratına yansıyor ve bir parçası oldukları mantıkdışı sahneye şeytani bir hava katıyorlardı. Dördüncü cep telefonu da çalmaya başladığında Burak "Artık yeter" diye düşünerek kulaklarına tıkaç taktı. Şimdi kızlarla eğlencesi en güzel şekilde devam ediyordu. Artık sıra sekse gelmişti. Dört cep telefonu birbirleriyle son derece uyumsuz bir orkestra gibi çalmaya devam ediyordu. Dördüncü cep telefonu, Burak'ın Ceyda'ya vermeyi düşündüğü, kampanyadan aldığı cep telefonuydu. Göstergesindeki ışık diğerlerine göre çok daha parlaktı. Kıpkırmızı yanıp sönüyordu. Diğerlerinin üçünün toplamı kadar ışık saçabiliyordu. Böylece dördüncünün de katılmasıyla Burak'ın odasında şimdi dijital ve şeytani bir disko topu dönmeye başlamıştı. Burak'ın suratına sadece ışık yansısa iyiydi; ama o ışıklarla birlikte Balçova'da konuşlanmış ana cep telefonu uydu anteninden gelen radyo dalgaları da hücum ediyordu. Dört telefonun olabilecek en iyi –aslında en kötü– noktaya, yani iki buçuk santim ötesine yerleşmiş olduğu gerçeği eklenince Amerikan Elektrikçi ve Elektronik Mühendisleri Kuruluşu'nun 1991 tarihli raporundaki tehlike arz eden bir durum beklenmedik bir biçimde vuku bulmuştu.

Burak rüyasında dalgaların üstünde kulaç atarken gerçek hayatta bir elektromanyetik dalga denizinde yüzüyordu. Halinden memnun olması

tamamen rüyanın esir edici gücü yüzündendi. Yoksa günde dört saatten fazla cep telefonu kullanan iş adamlarının rapor ettiği gibi kafasının sağ tarafında yoğunlaşmış bir baş ağrısı çektiğini hissedebilirdi. Ayrıca kafatası ısınmıştı. Annesi ateşine bakmak için alnına dokunsa oğlunun hasta olduğunu sanırdı. Burak ise rüyada bunun farkına başka bir şekilde varmıştı, başına güneş geçtiğini düşünüyordu. Güneşi hafifletmek için kumsaldan şapkasını ve güneş gözlüğünü aldı. Bir nebze kurtuldu güneşin ışınlarından.

Burak bir saattir aynı şeylerin tekrarlandığı bir rüyanın içindeydi ama rüyaların kendilerini belli etmeme gibi bir huyları olduğundan hiç sıkılmamıştı. Bu arada hayalet başka bir boyutta rüyanın monotonluğunu bozmak için elinden geleni yapıyordu. Yeni kızlar ekliyor, yeni mekânlara götürüyordu Burak'ı. Burak'ın rüyası, hayaletin deneyiydi. Ve deneyinin başarısı Burak'ın gördüğü rüyaya bağlıydı. Hayalet hem deneyini hem de rüyayı sabaha kadar uzatmakta kararlıydı.

Elektromanyetik dalgalar yoğun bir biçimde bir canlıya yöneltildiğinde o canlıda bazı olumsuz etkiler yaratıyordu. Her şeyden önce davranış şekillerini etkiliyordu. Çok televizyon izleyen insanların asabileşmesi sadece televizyonda gördükleriyle açıklanamazdı. Aynı şekilde katarakta sebebiyet verdiği ve hamilelikte beklenmeyen deformasyonlara neden olduğu bilimsel bir gerçekti. Bir diğer sonuç da beyinde meydana gelen geçici hafıza kaybıydı. İşte sahip olduğu bu bilgilerin ışığında hayalet, deneyinin sonucunu merakla bekliyordu, acaba bu yan tesirlerden hangisi Burak'ı etkileyecekti. Hamilelikle ilgili olan madde dışında her şey olabilirdi. Hayaletin üzerinde, son zamanlardaki acımasızlıklarına bir yenisini eklemenin heyecanı vardı. Yaptığı her kötülük sıkıcı bir hayalet olma fikrinden uzaklaştırıyordu onu. Kararlıydı, bu defa cehennemin kapısından dönmeyecekti. Daha da önemlisi, varolduğunu ancak böyle anlayabiliyordu. Tuhaftır, insan olduğu dönemden kalma intikam duygusu, öbür dünyada ona hayat veren tek şeydi.

Burak'ın alnı terlemeye başlamıştı. Cep telefonlarının göstergesinden çıkan kırmızı ışınların verdiği ısı ve onların taşıdığı elektromanyetik dalgalar Burak'ın alnını mikrodalga fırın gibi pişiriyordu. Sıcaklık arttıkça rüyanın sıcaklığı da artıyordu; Burak'ın rüyası bir Amerikan rüyası olmaktan çıkmış, bir pornoya dönüşmüştü. Mutluluklarını Amerika'yla bağdaştıran Burak, ideal seksini Almanya'yla bağdaştırmıştı. Bu yüzden rüyasının ilk bölümü bir Amerikan filmiyken, ikinci bölümü bir Alman

pornosuydu. Sert, kaba, çirkin, gerçekçi ve eski bir seks anlayışı seziliyordu. Bunun adı RTL seksiydi. Alman kanalları RTL ve SAT1'i izleyerek seksi öğrenen bir neslin temsilcisiydi o ve seks o filmlerdeki gibi olmalıydı. Buna göre, sekste olanlar kadar seksten önce olanlar da önemliydi. Sekse giden yolda diyaloglar hayatiydi, iyi konuşamayanlar bu işi beceremezdi. (Alman pornolarının bir güzelliği de buydu, kahraman her zaman sahneden alnının akıyla ayrılamazdı, hatta çoğu zaman seks girişimi direkten dönerdi.) Olayların geçtiği mekân eski olmalıydı, tenis kortları ve bir yüzme havuzu ile çevrili eski bir malikâne idealdi, eşyalar antik olmalı, görüntü soluk, eskimiş bir suluboya tablosunu andırmalıydı. Jartiyer önemli bir faktördü. Olmazsa olmazlardandı. İç çamaşırlar dantelli, pahalı cinsten ve zor çıkartılabilir olmalıydı. Kadınlar çok güzel olmamalıydı, göğüslerin bir avucun kavrayabileceğinden büyük olmaması caizdi. Seksin olduğu kesinlikle hissettirilmeli ama ayrıntılı gösterilmemeliydi. Zoom yapılmamalı, kameranın orada tesadüfen bulunduğu duygusu izleyiciye geçmeliydi. Rol yapmak önemliydi, seksin tiyatroya en yakın olan hali Alman pornolarıydı. Erkekler çirkin olmalıydı, ya göbekli ya da çok zayıf. Ama şu an Burak'ın rüyasında bir erkeğe yer yoktu. Kendi rüyasında kızlarla sadece o sevişebilirdi. Rüyanın birinci bölümündeki kızlar bu bölümde yoktu, onlar olsaydı bu rüya bir Amerikan pornosu olurdu, Amerikan pornolarını sevmezdi o. Amerikan pornolarında kadınlar kusursuz olurdu, kusursuzluk sahteliği beraberinde getirirdi. Amerikan porno endüstrisi (başta Vivid olmak üzere) seks yaptıkları hissini vermektense onu göstermeyi tercih ederlerdi, bunun için üç dört kamera ve zoom kullanırlardı. Ama sanki seks yapmazlardı, seksin karikatürüydü onlar. Uzaylı Emanuelle de Amerikalıların marifeti değil miydi zaten. Burak için tek Emmanuelle vardı, o da Krista Allen değil Sylvia Kristel'di. Popo dendi mi aklına Jennifer Lopez değil, Tinto Brass'ın kadınları gelirdi. O tüm hayatı boyunca eski RTL filmlerini videoya çekmediği için hayıflananlardandı. Burak'ın porno film zevki ve seks anlayışı eşanlamlıydı.

Kabul etmeliydi bunu: Burak, Türkçe bağıran bir Alman pornocusuydu.

Rüyasında hayali kadınların vücutlarıyla terleyen Burak, asıl hayatında cep telefonlarının radyo dalgalarıyla terlemeye devam ediyordu. Aynı anda gerçekleşen bu iki olay aslında birbirinden çok da farklı sayılmazdı. İkisi de bir cinsel deneyimdi. Birinde canlılarla, birinde cansızlarla sevişiyordu.

İkisi de cinsel bir haz veriyordu. Hayaletin bu senaryoda payı büyüktü ama öyle ya da böyle Burak, zevk almasa buna devam etmezdi.

Saat sabah sekize doğru Burak'ın ıslak rüyası, gerçek dünyaya bir ıslaklık bağışlayarak sona ermişti. Burak boşalmıştı. Sorulması gereken, hayali kadınlar mıydı bunun nedeni yoksa cep telefonlarının tecavüzü müydü?

Burak uykusuna devam etti. Uykusu ona başka bir rüya vermedi çünkü hayalet çoktan deneyini bitirmiş ve eski bir işini görmek için Bornova'ya doğru yol almıştı. Deneyin sonucunu daha sonra alacaktı.

34

6 Mayıs 1999 Perşembe

Ekonometri hocası Alparslan Dünebakan sabah saat yedide odasındaki bilgisayarın başında soracağı soruları yazıyordu. Final zor olmalıydı, çok zor. Böylece öğrenciler bütünlemeye kalırdı, o da böylece bir sınav kâğıdı başına iki yüz elli bin lira kazanırdı. Buna ihtiyacı vardı. Bir yandan herkesin bütünlemeye kalması durumunda cebine ne kadar gireceğini hesaplıyordu, bir yandan da öğrencilerin ekonometriyi anlayıp anlamadığını sınayan soruları yazıyordu. Zor olmalıydı ama imkânsız bir sınav olmamalıydı, tüm öğrenciler bütünlemeye kalırsa okul yönetiminin dikkatini çekebilirdi. Gerçi bir şey yapamazlardı ama önlem almakta yarar vardı. Soru taktiği basitti: Sınavdan bir hafta önceki derste beşinci bölümden sorabileceğini söylemişti. Ama tabii ki sormayacaktı. Sınavdan sonra etrafını saran öğrencilere "Çocuklar, ben sadece sorabileceğimi söylemiştim, soracağım dememiştim ki" diyecekti. İçindeki kötü adam "Muhahaha!" diye kahkahalar atıyordu. İçindeki iyi adam da yaptığı bu şeyin gerekli olduğuna dair "Maaşımız az, devlet bizi desteklemiyor" türünden bahaneler üretiyordu.

Soruları yazarken geçen hafta odasına gelen büyük göğüslü kıza ipucu diye verdiği bir soruyu unutmamalıydı. Kız sonra odasına gelir ve ona teşekkür ederdi. Belki kız ona o kadar şükran duyardı ki bir kere olsun

ikizlerini yalamasına izin verirdi. O kadar isterdi ki o kocaman ikizleri yalamayı. Sadece bir kere. O ikizleri düşününce Alparslan Bey, keşke iki soru verseydim diye hayıflandı kendi kendine. Biliyordu, yine yalayamayacaktı onları. Sonra "En azından ereksiyon olurum, randımanlı bir otuzbir çekerim" diye teselli etti kendini.

Soruları yazmayı bitirdi. Şimdi de yazıcıdan çıkaracaktı. Yazıcı, kâğıdı çekmedi. Alparslan Dünebakan, kâğıdı ittirdi, ittirdi ama yazıcı kâğıdı çekmiyordu. Tüm mürekkebi içine döküyordu. Kâğıdın çıktığı bölüm mürekkepten simsiyah olmuştu. Bir kâğıtla sildi o kısmı, yeniden yazdırmaya çalıştı ama yazıcı belli ki bozuktu. Yazıcıdan anlıyormuş gibi kurcalamaya başladı. Kâğıtların çıktığı bölmeye baktı. Ellerini yazıcıya dokundurmasıyla çekmesi aynı anda oldu. "Amma da soğukmuş bu alet!" diye düşündü şaşkınlıkla. Buz gibi soğuk da değildi ama insan plastikten bir makinenin mermer gibi soğuk olabileceğini tahmin edemezdi.

Alparslan Hoca elindeki soruların kayıtlı olduğu diskete bakarken bu saatte bilgisayarcılar açık değildir, diye düşünüyordu. Zaten Bornova'da nerede bilgisayarcı veya internet kafe bulacağını bilmiyordu. Bu muhite yeni taşınmıştı. Programının değişmesinden nefret ederdi. Değişiklik istemiyordu. Hayatında attığı her adımı önceden hesaplayan biri için bir cihazın bozulması asap bozucu bir şey haline gelebilirdi. Sınav, saat 11.30'daydı. Sınav kâğıdının çıktısını aldıktan sonra altı yüz adet fotokopisini almalıydı. Bu da zaman demekti. Karısına durumu anlattı, arabasına atladı ve üniversiteye doğru yol aldı. Acelesi vardı ama bu yüzünden okunmuyordu. Daha önce de herhangi bir ruh hali onun yüzünden okunmuş değildi. Yüz ifadesi nadiren değişirdi. Öğrencilerinin ona neden ruhsuz dediğini ilk bakışta anlayabilirdiniz. Gözlükleri sanki yüzünün ayrılmaz bir parçasıydı, o iki çerçevenin ardında iki tane donuk göz vardı. Doğru yöne bakmayı beceren bir kör gibi yürüyordu. Reenkarnasyon teorisine karşı çıkanların başlıca kullandığı koz şudur: "Dünya nüfusu artıyor, o zaman ruhların da sayısı mı artıyor, ruhlar da mı çiftleşiyor?" Reenkarnasyonu savunanlar bu noktada ikiye ayrılır: "Evet, ruhlar da çoğalabiliyor" diyenler vardır, bir de "Hayır, ruhlar belli bir sayıdadır, nüfusun arttığı doğru, ama bazı insanlar ruhsuzdur, sadece doğar, yaşar ve ölürler" diyenler vardır. İşte bu ikinci grup, Alparslan Dünebakan'ı teorilerini güçlendirmek için bilim dünyasına sunabilirler, "İşte dünyanın ruhsuz olduğu ispatlanan ilk adamı!" diyebilirlerdi.

Alparslan Dünebakan, arabadan indi, hızla dekanlık binasındaki odasına çıktı. Etrafta kimse yoktu. Saat dokuz buçuğa doğru sınav kurbanları gelmeye başlardı. Ekonometri hocası, odasındaki yazıcıdan sınav kâğıdının çıktısını aldı. Sonra merdivenlerden aşağı indi. Binanın altındaki fotokopicinin kapalı olduğunu görünce şaşırdı, bu saatte hep açık olurdu. Dükkân camının buğulu olması o an pek dikkatini çekmedi. Sherwood'a doğru yeni bir fotokopicinin açıldığı aklına geldi. Oraya doğru yürümeye başladı. Elindeki dosyayı bir hazineymişçesine sıkı sıkı tutuyordu, dosyanın içinde sınav kâğıdı vardı ve bütünleme sınavlarından kazandığı paranın desteğiyle geçen sene arabasının son taksitini son anda yatırdığı düşünülürse bu kâğıt parçası gerçekten ufak bir hazine sayılabilirdi.

Fotokopici açıktı. "Hemen altı yüzer tane istiyorum şundan" dedi. Sonra da ekledi: "Okul size ödeyecek. Ancak benim çekmem lazım, kimsenin görmemesi gerekiyor sınavı." Fotokopici "Siz bilirsiniz hocam" dedi ve geri çekildi. Alparslan Hoca fotokopi makinelerine alışıktı. Yeşil düğmeye bastı ve altı yüz tane kâğıdın çıkmasını bekledi, bir yandan da dükkânın kapısına bakarak, bir öğrencinin girme tehlikesine karşı gözcülük ediyordu.

Fotokopi işe sona ermişti. Alparslan Hoca, altı yüz tane kâğıdı elindeki dosyaya özenle yerleştirdi, para dolu bir bavulu kilitlermiş gibi dosyasını itinayla kapattı ve fotokopiciden dışarı çıktı. Sonunda yazıcısının sabahki sürprizi nedeniyle içine girdiği karmaşadan kurtulmuştu. Sınava daha iki saat vardı. Alparslan Hoca iki büyük binanın arasındaki meydanın hudutlarından adımını attığı anda kuvvetli bir rüzgâr ortaya çıktı. En ufak bir esinti bile yokken kopan bu rüzgârın bir iki saniye devam edeceğini sanan Alparslan Hoca yanılıyordu. Maksadına ulaşıncaya kadar esmekte kararlı, tekinsiz ve soğuk bir rüzgârdı o. Tişört giyenlerin kollarındaki kılların ereksiyonuna neden olabilecek kadar soğuk bir rüzgârdı.

Belli ki rüzgâr sadece bir rüzgâr değildi.

Rüzgârın çıktığı meydanda karşılıklı altı bank, köşelerde korner bayrağı gibi duran dört ağaç ve ortada üniversitenin medarı iftiharı devasa vazo vardı. Bunun dışında bomboştu meydan. Rüzgâr etraftaki ağaçların dallarında veya yerdeki çöpler üzerinde en ufak bir kımıldanma yaratmıyordu. Sanki rüzgârın tek hedefi hocanın elindeki dosyaydı. Hoca yine de soğukkanlıydı, şimdi iki eliyle tutuyordu dosyasını ve isterse f-4 hızında bir hortum çıksın, dosyasını elinden bırakmaya niyeti yoktu. Rüzgâr hocanın ısrarına boyun eğmiş gibi durakladı. Bir anda dosyanın içine saldırdı. Hedef dosya değildi bu defa, hedef içindekilerdi. Ve rüzgâr bir

sayfayı dosyanın içinden çıkarmayı başardı. Kâğıt özgür bırakılmış bir kuş gibi dosyadan fırladı ve havada dans etmeye başladı. Hoca paniklemişti, yüzünden okunabilen bir ifade sonunda yakalanabilmişti. Reenkarnasyoncular hayal kırıklığına kapılabilirdi, çünkü konu sınav kâğıdı olunca Alparslan Hoca'nın ruhu kendini göstermişti. Alparslan Bey sınav kâğıdının peşinden çocuk gibi oradan oraya koşturuyordu. Eğer uçmasına izin verse bir öğrencinin eline geçebilir ve bu yüzden yeniden soru hazırlaması gerekirdi. Yedek sorusu da yoktu. Bu saatten sonra hazırlayacağı bir sınav, büyük olasılıkla kolay olurdu. Bunu hiç istemezdi.

Yaklaşık bir dakika boyunca uçan sınav kâğıdının peşinde koştu. Bir defasında epey yaklaştı, ayakkabısının ucuyla tuttu kâğıdı ama tam eğilip almak üzereyken kâğıt yine havalanarak gelişigüzel rotasına devam etti. Bir kere de bir kaleci gibi uçtu, kâğıdın ellerinin arasından yitip gitmesine engel olamadı. Allah'tan okulda kimse yok, diye düşünüyordu ama her an bir öğrenci meydana girebilir ve ekonometri hocasının bir kâğıt peşinde nasıl şaklabanlık yaptığını görebilirdi. "Hayır, kimse görmemeli, bir an evvel yakalamalıyım." Bu motivasyonla iyice hırslandı ve sağa sola iki depar atarak kâğıdı yakalamaya çok yaklaştı. Artık kendini komik bulmuyor, içinde bulunduğu durumu ciddiye alıyordu. Bu kâğıtla onun arasında bir meseleydi! Bu absürd yakalamaca oyunu tamamen kişisel bir prestij meselesine dönüşmüştü. Başka biri yardım etmeye kalksa onu durdururdu. "Hey, bu benle onun arasında, tamam mı adamım?" derdi.

Rüzgârın nasıl hareket ettiğine dair kendi çapında teoriler de uyduruyordu Alparslan Hoca. Bu teoriler onun işine yarayabilirdi. Mesela rüzgârın ani hareketlerinde ortamda çok koyu bir gölge de peydahlanıyordu. Rüzgârla beraber hareket eden yoğun bir bulut kütlesi olarak yorumlamıştı onu. O kara bulutu takip ederek rüzgârın hareketlerini önceden tahmin edebilirdi ama bu da o kadar kolay değildi çünkü kara bulut bir kamuflaj uzmanı gibi davranıyordu, habire saklanıyordu.

Kâğıt en sonunda meydanın hemen ortasındaki büyük vazonun çevresini saran ufak havuzun kenarlığında durdu. O da yorulmuş olmalıydı. Yorulan kâğıt değildi, yorulan onu havalandıran rüzgârdı. Alparslan Hoca suratında pis bir sırıtışla kâğıda yavaş yavaş yaklaşıyordu. Ve aniden öne doğru atladı. Rüzgâr bunu fark etti ve son bir güçle kâğıdı yukarı üfledi. Kâğıt gitti ve vazonun göbeğindeki bombenin üstünde durdu. Talihsiz ekonometri öğretmeni şimdi havuzun kenarında dengede durmaya

çalışıyordu, kâğıda doğru sıçradı, ama kâğıt da onunla aynı anda zıplamıştı, Alparslan'ın ayakları bir anda boşa gitti ve 20 santim kadar dolu olan havuza düştü. Diz altı ıslanmıştı ama o umursamıyordu bunu. Aklı fikri kâğıttaydı.

Kâğıda baktı, göremedi. Az önce vazonun göbeğindeki bombenin üzerindeydi oysa. "Nerede bu lanet şey!" Kâğıt biraz daha yukarıdaydı. Tam vazonun ağzında ikiye bükülmüş bir şekilde, asılı bir tişört gibi duruyordu. Kâğıdın yarısından azı, vazonun iç tarafına bakıyordu. Alparslan Bey onu orada görünce şok oldu. Bu durumda ne yapmalıydı? Rüzgâr onu eninde sonunda düşürecekti ama üç dakikadır ona kâbus yaşatan soğuk ve güçlü rüzgârın yerinde şimdi yeller esiyordu. Hava molekülleri sanki yer değiştirmekten sıkılmıştı. Bir insanı, dosyasını uçurmakla tehdit eden rüzgâr, şimdi bir poleni bile kımıldatamayacak kadar pısırık görünüyordu. Kara bulut da ortalıkta görünmüyordu. Üç olasılık vardı şimdi: Kâğıt oradan vazonun içine düşebilirdi; bu durumda kâğıtla arasındaki kişisel savaşı kaybetmiş olmanın dışında bir şey kaybetmiş sayılmazdı. Kâğıda kimse ulaşamazdı orada, sınavı da tehlikeye girmemiş olurdu. İkinci olasılığa göre kâğıt oradan diğer tarafa düşecekti. Bu olasılığın en önemli faktörü zamandı. Ne zaman düşecek? Eğer beş dakika içinde düşerse sorun yoktu ama kâğıt oradan bir saat sonra da düşebilirdi, bir saat orada bekleyemezdi, yapacak daha çok iş vardı. Üçüncü olasılığa göre kâğıt orada kalacaktı. Bu üçüncü olasılık en zayıf olanıydı. Her olasılığı iyice kafasında hesapladı, ne de olsa o bir ekonometriciydi, ekonometri burada işine yaramayacaktı da nerede yarayacaktı. Hayatında daha hayati bir karar aşamasında olduğu bir an olmuş muydu? Olmamıştı, o kâğıtla arasındaki hesaplaşma hayatının en önemli dönüm noktası olmaya adaydı. Havuzun kenarına oturmuş, kafasında kendi durumunun hesabını yapıyordu: "Y=b1+b2X'in aralık tahminleri: kâğıt vazonun dışına düşerdi<Y<kâğıt vazonun içine düşerdi, Y=1, standart sapması 0,558. Kâğıt dışarı düşecekti." Buna karar verdi ama standart sapması oldukça yüksekti, tahminin doğruluğunun fena halde sapabileceği anlamına geliyordu bu. Bir yandan da kâğıda bakıyordu. Sınava kadar burada duramazdı. Asistanlarla yapması gereken kısa bir toplantıya gitmesi gerekiyordu.

Çocukluğunu hatırladı, Ayvalık'taki yazlıklarındaki futbol maçlarını. Topları her maçta en azından dört kere ağaca kaçardı ve topu ağaçtan kurtarma operasyonunun kahramanı hep Alparslan olurdu. Tabii o zamanlar onun adı Alparslan değildi, ona Sivri derlerdi. Top ağaca kaçtı mı gözler

hemen Sivri'ye bakardı. Sivri'nin olmadığı maçlarda top ağaca kaçarsa bir kişi koşarak Sivri'yi evinden çağırırdı. Ustalığını kanıtladığı iki yöntemi vardı Sivri'nin: Taşla topu düşürmek ve ağaca tırmanmak. İlki daha kolaydı. Keskin nişancıydı o. Ama bazen ağacın kuytu köşelerine kaçardı top. O zaman tırmanmak zorundaydı. Bir maymun gibi tırmanırdı, ağaç dümdüz olmuş, çok dallı olmuş, fark etmezdi. Ama artık Sivri değildi o, Alparslan Bey'di.

Vazoyu iyice inceledi ve kâğıdın vazonun ağzına gitmeden önce durduğu bombeyi gördü. Ayağının tümünü oraya sığdıramazdı ama yine de ayaklarıyla oradan destek alarak kâğıda ulaşabilirdi. Havuzun kenarlığından vazonun on santimlik bombesine doğru uzun bir adım attı. Ve o çıkıntının üzerinde doğrulmayı başardı. Ağırlığını vazonun üzerine veriyordu, böylece arkaya doğru kapaklanmazdı. Dengesini bozmamaya dikkat ederek kafasını kaldırdı ve kâğıdı gördü. Sol koluyla hem dosyasını hem de vazonun şişkin tarafını tutarken, sağ eliyle kâğıda uzanmaya çalıştı. Çok az kalıyordu. Hemen hemen on beş santim kadar. Akrobatlık yaptığı şu anlarda bile dosyasını elinden bırakmamıştı Alparslan Hoca. Dosyasını sağ eline aldı ve bir sopa niyetine onu kullanarak kâğıda ulaşmaya çalıştı. Milim kalmıştı resmen. Dosyayı havada sallıyordu, her seferinde "bu sefer düşecek" diyordu ama olmuyordu. Aklına kravatı geldi. Hafta içi her gün takmak zorunda olduğu kravatı. Gerçi giyim yönetmeliğine göre takmak zorunda değildi ama okulun en ağır adamlarından biri olarak giymemesi ağırbaşlılığına pek yakışmazdı. Ancak şu anki durumunun biraz daha uzaması halinde okulun en ağır adamı okulun en çok dalga geçilen hocası olabilirdi. Kravatını hemen çıkardı ve bir kement gibi sallamaya başladı. Bu yöntemin işe yaramadığını dört kez çevirdikten sonra anladı. Kravatını boynuna gelişi güzel geçirdi. Bunu kabullenmesi gerekiyordu, son bir yöntem kalmıştı geriye. Çok riskliydi ama başarıya gidebilecek tek yol da bu gibi görünüyordu. Başka çaresi yoktu.

Tüm gücüyle zıplayacak, kâğıdı ya tutacak ya da vazonun içine atacak, ardından da havuzun içine düşecekti. Büyük olasılıkla o kadar zor bir hareketten sonra havuzun içindeki dengesini sağlayamayacak, havuzun içine oturacak ve her tarafı ıslanacaktı. Sonuçları kötü olacaktı ama bunu yapmalıydı. Odasında fazla pantolonu vardı. Bir kere, tebeşire eğilirken pantolonu yırtılmıştı, öğrenciler fark etmemişti –çünkü hepsi tahtadaki formüllere bakıyordu–, ama o günden beri odasında yedek bir pantolon hazır etmeye başlamıştı.

Hayatının sıçrayışına hazırlanmaya başladı. Elindeki dosya yük oluyordu ama onu bir yere koyarak riske atamazdı. Alparslan Dünebakan, dakikalardır yerinden bir milimetre bile kımıldamayan kâğıda hayranlıkla baktı. Ona konsantre oldu. Gözlüğünü sağ eliyle burnuna oturttu. Yüksek atlayışa hazırdı artık. İçinden üçe kadar sayacak ve hayatının zıplayışını yapacaktı.

O sırada soğuk bir rüzgâr kimliğinde dolaşan hayalet Alparslan Bey'i izliyordu. Yaşadığı zamanlardan kalma bir intikamın peşindeydi o. Eğitim hayatının bir yıl uzamasına sebep olan ikinci hoca oydu. İlki vergi hukuku hocasıydı ve onun hesabını dün görmüştü. Şimdi sıra ekonometricideydi. Her şey istediği gibi gidiyordu. Öğrencilerin Alparslan Bey'i şu haliyle görmesini isterdi ama Alparslan Bey öğrencilerin önünde daha da beter bir duruma düşecekti, o yüzden sabretmeliydi. Planı kusursuz işliyordu ve hoca giderek esas tuzağa daha çok yaklaşıyordu. Hoca içinden üçe kadar saymaya başlarken hayalet hızla vazonun olduğu yere doğru ilerledi.

O, rüzgârdı, fırtınaydı, kasırgaydı...

Alparslan Bey bir, iki, üç dedi ve zıpladı. Onun yaşındaki biri için beklenilmeyecek bir başarıydı, kâğıda elleriyle ulaştı, sıkıca tuttu onu. Bu hareketlerin hepsi saliselerle ölçülebilecek anlarda oluyordu elbette. Kâğıda ulaştıktan sonra yere düşeceğini sanıyordu, ne de olsa alması gereken şeyi almıştı, şimdi yerçekimi olaya el koyabilirdi.

Ancak işler istediği gibi yürümedi.

Tekrar baştan alırsak; Alparslan Bey zıpladı, kâğıdı tuttu, bir rüzgâr da peşinden gitti, ayakkabılarından yukarı doğru ittirdi hocayı, hocanın sıçrayışı eğimli bir şekilde devam etti, öyle ki kafası vazonun ağzındaydı, sonra karanlık oldu, kafası vazonun içindeydi, rüzgâr bir daha esti ve ayakları da vazonun ağzına doğru yaklaştı, hoca ayaklarını açarak bu durumda kalmaya çalıştı ama rüzgâr bir girdap gibi hocayı karanlığa çekiyordu. Rüzgar son kez esti ve Alparslan Bey'in ayakları buna dayanamadı. Hoca yüzüstü vazonun içine düştü.

Hayalet içinden şöyle bağırdı: "Basket!"

Saat dokuz buçukta Sherwood diye tabir edilen koruda bir ağaç altında Umut, Güldem'i bekliyordu. Bir yandan da elindeki *Ekonometri* kitabına göz gezdiriyordu. İktisat bölümüne kazara girenlerdendi o. Lise sonda tercihlerine ne yazacağını hiç bilmiyordu. Geleceğe dair hiçbir fikri yoktu. Zaten on sekiz yaşındaki birinin geleceğini nasıl olup da şekillendirebildiğine şaşıyordu. Hiçbir amacı olmadığı için çoğunluğun yaptığı gibi işletme ve iktisatla doldurmuştu tercihlerini, sonunda Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat'ı kazanmıştı. Ancak o iktisadın anlamını bile bilmiyordu, bir arkadaşı: "Kutlarım Ekonomi'yi kazanmışsın" demişti. O da "Hayır ben İktisat'ı kazandım" diye düzeltme gereği duymuştu. Arkadaşı kahkahayı patlatmıştı tabii "İkisi de aynı şey oğlum" dediğinde Umut'un başından kaynar sular dökülmüştü. Ekonomi ona göre parayı sevme sanatıydı. Dokuz Eylül Üniversitesi'ndeki dört sene boyunca bu önyargısını değiştiren bir şey görmedi. Dört sene boyunca yaptığı yanlış tercihin de arkasında durdu ve iktisat okumaya devam etti. Amacı en azından genel kültür olarak iktisatı öğrenmekti. Çünkü ne de olsa iktisat, hiçbir zaman öğrenmek istemeyeceği ama sinemadan, edebiyattan, futboldan çok daha hayati bir bilgi sayılırdı. Ama maalesef mezun olmasına ramak kalan şu günlerde hâlâ ekonomi haberlerinden bir şey anlamıyordu. Banka işlemlerini babasına sormadan yapamıyordu. En kötüsü de para saymasını bile bilmiyordu. Para üstlerini yanlış aldığının farkına varamıyordu. *Para* isminde bir ders kitapları vardı ama onun esas ihtiyaç duyduğu "Para Saymak" adlı bir kitaptı. Para sayamayan bir iktisatçı olabilir miydi? Bu düşünceleri aklından geçirirken Güldem'in uzaktan geldiğini gördü. Ne de güzel bir kızdı. Bu fikrin aklına gelmesiyle kendine küfretmesi bir oldu, o Gökalp'in aşkıydı.

Güldem, günah çıkartmak için rahibin odasına doğru yol alan biri gibi yürüyordu. Hem itiraf etmek hem de arınmak için. Elindeki dosyada yaşadığı olayların bir bakıma kanıtları olan yazılar vardı. Onları eski çağa ait keşfedilmemiş bir toplumun izlerini bulan bir arkeolog veya en kritik delilleri elinde tutan bir avukatın dikkatiyle taşıyordu. Ürkek bir hâl vardı üzerinde. Yeni doğmuş bir kedi yavrusunun etrafındaki devlere bakması gibi korkak bir ifade kazanmıştı yüzü. Ne zaman nereden çıkacağı belli olmayan yabancı bir varlıktan duyulan korkuydu bu. Etrafında her gün daha fazla korkuluk görüyordu.

Dün gece hayalet ona yeniden bir rüya yaşatmıştı. Sabah uyandığında yüzünde bir gülümseme olduğunu hatırlıyordu, gülümseme rüyanın

artığıydı ama rüyasını diğer hayalet yapımı rüyalardaki gibi çok net anımsamıyordu. Bu yüzden de günlüğüne yazamadı. Sadece uyurken iyi vakit geçirdiğini biliyordu. Ancak uyandıktan sonra her dakika üstüne yeni bir yük biniyordu, bu sadece hayatın, derslerin ve ailenin yüklediği yükler değildi, başka bir şeyler de vardı, sanki başkalarına yaşatılan korku oyunlarının cezaları onda bir iz bırakıyordu. Şebnem'in, Ceyda'nın, Lütfü'nün, Burak'ın başından geçen olayların hiçbirini bilmemesine karşın, hayaletin onlara bulaştığını hissedebiliyordu ve sanki hayaletin oyunlarına göre korkuyu onlar değil o yaşamalıydı. Umut'u ağacın altında görünce ona da bir şey olabileceğinden korktu, belki de ona yaklaşarak Umut'u da tehlikeye atıyordu. Belki de Güldem yürüyen bir lanetti.

Merhabalaştılar ve karşılıklı oturdular. Bir süre, o gün konuşan tüm öğrencilerin yaptığı gibi Ekonometri'nin ne kadar saçma bir ders olduğundan söz ettiler. Güldem sonra derin bir soluk alarak esas konuya girdi. Olayların başlangıcı olan, omzunda başlayan görünmez davul solosundan başladı anlatmaya. Sonra şarkısına eşlik eden sesi, "hayal-et" kelimesini ortaya çıkaran bulmacayı, Ersin'in arabada sıkışmasını, tiyatroda ona oynanan düşsel piyesi, posta kutusunda bulduğu iki faili meçhul hikâyeyi, Murat'ın kafasına çarpan vantilatörün hayaletin işi olabileceğini ve diğer ufak ayrıntıları anlattı. Şebnem'in olayını üstü kapalı bir şekilde geçmeyi başardı, Umut da o konuyu deşmeyerek Güldem'in içini rahatlattı. Umut ne diyeceğini şaşırmıştı. Her zaman doğaüstü bir olayla karşılaşmak isterdi, bu öyle bir arzuydu ki insanlar meteor yağmuru dönemlerinde gökyüzüne yıldız kayması için bakarken o UFO arardı gökyüzünde. Umut uzaylıların kötü olması gerektiğini düşünürdü. Akıllıydı onlar, fazlasıyla akıllılardı, bu yüzden kötü olmalılardı, çünkü iyi olmak için çok zekâ kullanmaya gerek yoktu. Ama yine de korkmazdı onlardan, bir uzaylı tarafından öldürülmeyi isterdi, yeter ki bir tane uzaylı görebilsin. Şimdi de bir hayalet ihtimali vardı. Ancak hayaletlere pek ilgisi yoktu. Filmlerdeki hayaletlerle gerçek hayattaki hayaletlerin birbirinden çok farklı olacağını düşünüyordu. *Poltergeist*'taki görkemli hayalet figürü ve inanılmaz geçit kapısı olmazdı gerçek hayatta. Veya *Ghost Busters*'daki hayaletler gibi eğlenceli de olamazlardı. Daha sıradan şeyler olurdu hayaletler. Geçenlerde televizyonda zap yaparken, eski bir köşkün güvenlik kamerasında bir hayaletin gözüktüğüyle ilgili bir habere rastlamıştı. Yaklaşık iki saniye boyunca güvenlik kamerasının kaydettiği görüntüde bir buğulanma oluyordu. Bir yerlerden çıkan bir gaz bulutuna benziyordu. Tuhaf bir şeydi

ama çok da ilginç sayılmazdı. Ya bir film hatasıydı, ya bir film hilesiydi ya da bir hayaletti. Ama sorun da işte buydu; hayaletlerin filmlerdeki kadar korkunç ve görkemli olmalarına imkân yoktu. Sinema veya edebiyatın gücüydü bir hayaleti hayalet yapan. Bu yüzden Güldem'in bir eski çağ canavarıyla veya bir kurt adamla karşılaşmasını tercih ederdi. Onlar daha gerçekti. Onlarla mücadele etmeyi tercih ederdi. Düşüncelerini Güldem'e aktarmadan önce Güldem'in söz ettiği hikâyelere ve onun günlüğüne bakmak istedi. Güldem, günlüğünü yanında getirmişti. Davasının en önemli delili yaşadıklarıydı ve yaşadıklarını en iyi günlüğü anlatabilirdi.

Umut önce hikâyelere baktı. Hikâyeler bildiği hikâyelerdi, Gökalp yıllar önce bu hikâyeleri ona da okutmuştu. Bu yüzden Güldem'in günlüğü daha fazla önem taşıyordu. Günlüğü aldı ve okumaya başladı. Hızlı bir okuyucuydu. Şaşkınlığını da gizleyemiyordu. Güldem'in yazı dili fazlasıyla Gökalp'inkini andırıyordu. Güldem'in hayaletin gözlerine girerkenki benzetmesi, toprağın yıldırımı çekmesi gibi aniden Umut'un dikkatini çekmişti. Günlüğün önemli yerlerini hızla okuduktan sonra sordu: "O iki kara elipse doğru *2001 Uzay Macerası*'ndaki astronotun Jüpiter'deki siyah kütleye yaklaşması gibi yaklaştım, diye yazmışsın. Sen *2001*'i izledin mi?" Güldem günlüğüne yazdığı o kısmı okuduğunda kendine aynı soruyu sormuştu ve yanıtı Umut'a söylediğiyle aynıydı: "Emin değilim." Umut okul dergisine yazdığı bir makaleyi anımsadı ve ister istemez orda yazdığı cümleleri Güldem'e söyledi: "Yazmak uçmak gibidir. Bazen yere konana kadar ne yaptığını bilmezsin. Senin yazdıklarında da bunu gözlemledim. Yazma eylemi en güçlü uyuşturucudan daha etkilidir. Müziği aç, eline kalemi al ve yazmaya başla. İşte kafayı bulmanın en masrafsız formülü. O yüzden bunu sormak zorundayım, yazdıklarının tamamen gerçeği yansıttığına eminsin değil mi?" Güldem durdu. Kendini yargılanıyor gibi hissetti. Ama yazdıkları tamamen doğruydu, bundan emindi. "Evet" dedi. Umut ona inandı. "Sana inanıyorum" dedi. "Ama ne yapacağımı bilemiyorum" diye de ekledi. Uzun bir sessizlikten sonra Umut Güldem'e Gökalp'in intihar mektubunun yanında olup olmadığını sordu. Güldem yanında getirmişti mektubu. "Belki bu mektuptan bir ipucu yakalayabiliriz" dedi Umut. Ve mektubu okumaya başladı. Umut'un yüz şekli mektubu okurken sürekli değişiyordu, en yakın arkadaşının ölmeden önce yazdığı en son şeyi okumak çok zordu. O yine de profesyonel bir paranormal vakalar dedektifi gibi soğukkanlılığını korumaya çalıştı ve mektubu herhangi bir

aşırı duygu yaşamadan bitirmeyi başardı. Mektupta özellikle bir paragraf dikkatini çekmişti.

> Sana bir mirasım var. Bu, bundan sonra aklında tutman gereken bir bilgi. Bilgi şudur: Bu yazdıklarımı bir intihar mektubu olarak görme. Derler ya "Her intihar mektubu bir aşk mektubudur" diye. Aslında "Her intihar mektubu bir aşk romanıdır" aynı zamanda. Yani bu aldığın son mektup sana daha önce yazdıklarımdan çok farklı değil. Bu da bir aşk mektubu, bu da bir hikâye. Sen de biliyorsun, bazen kitaplara kendini fazla kaptırıyorsun. Bunu bu defa yapma. Gerçek veya değil, yaşanmış veya yaşanmamış, ölüm var ya da yok, fark eder mi, her şekilde hepsi hikâye değil mi? İşte, bu bilgileri lades gibi aklında tut, hiç unutma. Hem kendini iyi hissetmeni sağlayacak, hem de bundan sonraki hayatında çok işine yarayacak. İnan bana.

Umut bu paragrafı içinden bir kere daha okuduktan sonra "Burada sanki gelecekte yaşayacakların için sana kılavuzluk ediyor. Bir takım şeyler olacak, sakın kendini bunlara bir kitaba kaptırdığın gibi kaptırma, yaşacaklarını yok say, diyor. Ya da belki de bu paragraf sadece intihar olayından sonra senin yaşayacağın üzüntüye karşı bir uyarı. Gerçekten bilemiyorum ne diyeceğimi, bu yazılardan başka bir şey çıkartamıyorum" dedi. Güldem "Benim de o paragraf bazen dikkatimi çekiyor, hatta bazen tüm bunların gerçek olmadığını düşünüyorum. Ya da gerçek olsa bile 'Ha gerçek olmuş, ha hikâye olmuş' ne fark eder" dememe neden oluyor. Evet, bir anlamda yardımcı oluyor. Ama başına gelen her olayla beraber bu, tesirini kaybediyor. Çünkü her olay bir öncekinden daha gerçekçi ve daha acı verici oluyor" diye yanıtladı onu. Ve kısa bir hıçkırık nöbetinden sonra devam etti:

"Bundan kurtulmam lazım. Ersin'e söyleyemedim bunu. Bana inanmaz zaten. Söylersem beni bırakacağından korkuyorum. Diğer arkadaşlarım zaten benden kopma aşamasında. Eğer böyle bir şeyin varlığından söz edersem benden iyice kopacaklar. Buna izin veremem. Yalnız kalmak istemiyorum."

"Seni anlıyorum. Bence onlara söylemelisin. Onların da başı belada gibi gözüküyor."

"Söylersem benden uzaklaşacaklar, her şeyi bana bağlayacaklar. Sınavlarındaki başarısızlıklarını, ilişkilerindeki bozuklukları, aileleri ile olan problemleri... Her şeyi ama her şeyi. Hayaletten kurtulmam gerekiyor."

"Ama nasıl?"

"İşte bu yüzden sana geldim. Bana yardım et. Sen çok film izliyorsun. Bir hayaletten kurtulmanın yolları sadece filmlerde vardır. Bir üfürükçüye gidip ondan yardım isteyemem ya."

"Sorun da bu işte. Hayalet kavramı ayrıcalıklı bir kavram. Eğer bir cismin içine şeytan girerse Excorsist bulursun veya farklı yöntemlerle şeytanı çıkarmaya çalışırsın. Eğer söz konusu yaratık bir vampirse filmlerin öğrettiği çok şey vardır. Sarmısak, haç, güneş ışığı, Latince dualar gibi... Ya da kurt adam için kullanılan gümüş kurşun olayı. Ancak hayaletleri yenme konusunda filmler çok mantıklı yöntemler önermez. Zaten hayaletler de çok mantıklı varlıklar değildir. *Ghost* filmini hatırla, Patrick Swayze hayaleti oynuyordu, iyi bir hayaletti ama bir hayalet olarak bir adamın ölümüne neden oluyordu, buna karşın cennete gidiyordu. *Hayalet Avcıları*'nı hatırla, şu sosis adam olayı falan. Bu senaristlerin bir çıkmaza girmesi sonucunda yaratmak zorunda kaldıkları absürd bir şey değildi. Tamamen hayalet felsefesine uyuyordu. Hayaletler genelde saçmalar. Onları yenmek de işte bu yüzden zor. Şeker Adam'ı ve Freddy'i bilirsin, onlar da bir tür hayalet sayılır ve yenilmezler, yenildiğini sansan bile geri gelebilirler. Korku filmlerinin devam filminin yapılması bu yüzdendir. Hiçbiri ticari değildir, çoğu devam filmi zaten zarar eder. Ama korku karakterleri fiziksel ve manevi olarak o kadar yenilmezdirler ki, bir süre sonra imajları film yapımcılarının üzerinde büyür."

"Bir çaresi olmalı."

"Yine *Hayalet Avcıları*'nı hatırla, bu film bir komedi filmi gibi görünmesine karşın hayalet yakalama konusunda en fazla ders veren filmdir. Adamlar tuhaf elektronik aletlerin içine çekiyorlardı hayaletleri. Bizim bunlardan yapmamıza imkân yok. Köşedeki bakkalımızdan sarmısak alabiliriz ama bir proton çantası alamayız. *Evil Dead*'i hatırla. Orada da aynı şey. Bir kitap vardı. Onun sayesinde her şey başladı ve onun sayesinde sona erdi. Elimizde böyle büyülü bir kitap da yok. Bir sahafta bunlardan birini bulamazsın. Hatırlamaya çalışıyorum; *Poltergeist* vardı, o filmde de uzman bir ruh çıkaran buluyorlardı, İzmir'de telefonla bu türden insanlara ulaşamazsın. Veya diğer hayalet filmlerini düşün... Hayaletler sadece filmlerde yenilir, hatta çoğu zaman orda da yenilmezler. Hayaletleri ancak bir sonraki bölüme kadar yenebilirsin. Gerçek hayattakileri ise yenmene imkân yok. Teoride ve pratikte onlar ruhtur. Bir ruhla bir zombiyle dövüşür

gibi dövüşemezsin. Gelirler, bir hayalet gibi davranır ve giderler. Olay bundan ibaret."

"Beklemek mi zorundayım, yani ne zaman gidecek diye beklemeliyim, öyle mi?"

"Sanırım öyle. Benim aklıma başka bir şey gelmiyor. Bir de şu var, bana hak vereceksin ki eğer gerçekten bir hayalet avlama yöntemi bilsem bile bunu sana söyleyemezdim. Çünkü iddiana göre bu Gökalp'in hayaleti. Bilirsin, Gökalp benim arkadaşımdı. Ona karşı bir şey yapamam."

"Ya sana da kötü şeyler yapmaya başlarsa."

"Yapmaz. Hayaletler, insanların saçmaladığı konularda saçmalamaz genellikle. Bu arada bence diğerlerine söylemelisin, onlar da önlem almalı."

"Hayır bu olmaz! Benimle konuşmazlar. Bırakırlar beni. Yalnız kalırım..."

Güldem son cümlesini söylerken bir anda ağlamaya başladı. Elleriyle nazikçe sildi gözyaşlarını, kendini toparladı ve hıçkırıklarını dizginledi. Ama Güldem, Umut'un gözlerine o üç saniye içinde o kadar inanılmaz pozlar vermişti ki Umut adeta apışıp kalmıştı. Tam anlamıyla sersemlemişti. Beyninin bir deklanşörü olsaydı o güzel pozları yakalamak için üç saniyede yüz kere basmak isterdi düğmeye. Ama kendine hâkim olmalıydı, o Gökalp'in hayaliydi.

Ve hayaletlerin hayallerine dokunmak iyiye alamet değildi.

"Neyse, pardon. Anladım. O zaman beklemeliyim. Onun gitmesini beklemekten başka çarem yok" diyerek sessizliği bozdu Güldem.

"Üzgünüm. Yardımcı olamadım."

"Herkesten daha çok yardımcı olduğuna emin olabilirsin."

"Eyvallah. Benim gitmem lazım, bir arkadaş bana ekonometri çalıştıracaktı. İstersen sen de gel."

"Sağ ol, ben tek başıma çalışırım, az sonra Ersin gelecek zaten. Beni merak etme. Sherwood dolmaya başladı. Kalabalıkta olunca korkmuyorum" dedi Güldem.

Umut, Güldem'den ayrılırken nedense kendini çok iyi hissediyordu, tam filmlerdeki bilge adamlar gibi konuşmuştu. İyi oynamıştı rolünü. Memnundu kendinden. Sonra bir anda bu tip karakterlerin filmlerde öldüğünü ve diğer karakterleri yalnız bıraktığını anımsadı. Kendini bir film içinde olduğuna o kadar ikna etmişti ki bu düşünce onun dehşete kapılmasına neden oldu. Ancak sonra Gökalp aklına geldi, Gökalp hayalet

değil zombi bile olsa onun kılına dokunmazdı. Bir arkadaşının askerden döndüğünü öğrenen birinin sırıtması vardı şimdi Umut'un yüzünde, onu görmemişti –göremezdi de– ama sevinmişti.

"Vay kanka, döndün ha, amma değişmişsin ya, ama hâlâ aynı kıza âşıksın değil mi? Adam olmazsın valla sen" diyordu gülerek.

36

Bu sırada Alparslan Dünebakan dev vazonun içinde *Superman* başta olmak üzere fantastik filmlerde sıkça kullanılan görünmez duvar içinde sıkışma fantezisinin yeni bir versiyonunda mecburen yer alıyordu. Zavallı hoca, vazonun içine düştüğü anda iki büklüm ayağa kalkarak sürekli bağırmıştı. Ancak bu hiçbir işe yaramıyordu. Vazonun içinde öyle bir akustik vardı ki –ya da megatron alaşımlı lazer kalkanı– sesi hiç duyulmuyordu. Sanki vazonun daralan yerinde görünmez bir ses duvarı (ya da megatron alaşımlı lazer kalkanı) vardı, ses oraya çarpıp hocanın kulaklarına yankı olarak geri dönüyordu. Yine de hoca inatla devam etmişti bağırışına. Fakat bir süre sonra terk edilmiş bir evde unutulmuş alarmlı bir saat gibi pili bitene kadar bağırmanın bir anlamı olmadığını anladı ve sustu.

Peki buraya nasıl düşmüştü? Geriye dönüp o zıplama anında olanları anımsamaya çabaladı. İyi ve yüksek bir sıçrayıştı, bunu kabul ediyordu, hatta bununla övünüyordu ama yüksek atlama şampiyonu rekortmen bir atlet bile bu vazoya girmeyi başaramazdı. Düşünce balonundan o balona sığmayacak kadar çok düşünce geçiyordu. Gerçek şuydu ki zıplama esnasında kâğıdı aldıktan sonra somut bir cüssenin onu ittiğine yemin edebilirdi, evet itmişti, hem de iki kere. Böyle bir şeyin olduğunu bilir ya da bilmezsiniz. O biliyordu. Bir şey, ona düşman olan bir şey onu ittirmişti. Kim ona düşman olabilirdi ki? Herkesle iyi geçinirdi Alparslan Hoca. Diğer hocalarla, dekanla, rektörle, sekreterle, komşularıyla, eşiyle, çocuklarıyla, çocuklarının arkadaşlarıyla, herkesle iyi geçinirdi.

Öğrenciler dışında herkesle.

Açlık da kendini hissettirmeye başlamıştı, midesinden kanalizasyon borularından çıkan uğultulara benzer sesler geliyordu. Yazıcıdaki problem nedeniyle evden sekize yirmi kala çıkmak zorunda kalmıştı. Kapıcı ekmek

ve gazeteyi getirmek için saat sekize on kalayı beklerdi. Bu yüzden de bir iki bisküvi dışında şu an midesinde öğütülmekte olan başka bir şey yoktu. Bisküviler de Allah'ın rahmetine kavuşmuş olmalıydı ki midesi tuhaf gürültüler üretiyordu. Vazonun tepesinden biraz güneş ışığı sızıyordu. Henüz saat on olduğundan tam tepede durmuyordu güneş. On ikide tam tepede duracak ve vazonun içi ışıkla dolacaktı. Alparslan hoca sıkıntıdan nelere sevindiğine şaşırdı. Yeri yoklayarak yiyebileceği bir şey aradı. Bir takım kâğıt çöpler vardı. Bir de demir paralar, öğrenciler vazoyu basket potası olarak kullanmayı denemişlerdi herhalde. Vazonun üniversite dekanlığına önerildiği günü hatırlıyordu. Saydam Seramik'in reklamı olacaktı bu ve üniversite maddi bir kazanç sağlayacaktı. Bu kazancın bir kısmını da cebe atmanın yollarını biliyordu. Dekan bir türlü karar verememişti, bir meydanları vardı ama ortası bomboştu. Atatürk heykeli konabilirdi oraya ama bu da çok mu klasik olacaktı acaba? Öğrenciler enteresan bir vazoyu sevebilirdi ama sevmeyebilirdi de, yeni jenerasyonun ne seveceği belli olmuyordu ki. Dekan sonradan öğretmenlerin arasında bir kâğıt dolaştırdı. Vazoyu isteyenler kâğıda imza atıyordu. Alparslan hoca da imza atmıştı. Şimdi o güne lanet yağdırıyordu ve de tabii ki kendine. Acaba o zaman bunun içine düşeceğini ve orada sınav kâğıtlarıyla hapis kalacağını aklının ucundan geçirebilir miydi? Sadece ama sadece sinirden güldü.

Saatine baktı, onu çeyrek geçiyordu.

37

Alparslan Hoca devasa bir vazonun içinde hayatında *flashbackler* yaparak oyalanırken onun öğrencilerinden biri olan Lütfü, arabasıyla üniversiteye doğru ilerliyordu. Zor bir gece geçirmişti. Sayıların dilini anlamaya başladığını biliyordu, o yüzden uyumak istemiyordu. Uyku sırasında, ona bahşedilen bu kutsal yeteneği kaybedebilirdi. Lütfü de ona lütfedilen yeteneği kaybetmemek için uzun bir süre yatağının üzerinde öylece oturdu. Gördüğü her sayı –saatinin üzerindeki sayılar, duvarda asılı duran duvar takvimindeki sayılar, hatta sevdiği bir tişörtten sarkan etiketin üzerindeki minik sayılar– Lütfü'nün gözlerinin köşesinde dijital bir ışıltıya dönüşüyor ve birtakım anlaşılmaz gösteriler yapıyorlardı. Lütfü dikkatle

izliyordu ama henüz onlara bir anlam verememişti. Eninde sonunda anlamlarını çıkaracaktı. Bunu başarabilmesi için iki kilit kelime vardı: Konsantrasyon ve dikkat. Hayvanların Tarzan'la konuşması gibiydi bu durum. Sayılar hem canlı olduklarını gösteriyor, hem de ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Bu hayatın anlamı da olabilirdi, borsayla ilgili bir kehanet de olabilirdi. Lütfü'ye "Hangisini istersin?" diye sorsalar, büyük olasılıkla o, ikincisini tercih ederdi.

Sanal bir gösteriydi onun izlediği ve her dakika Lütfü, gösteriye daha çok hâkim oluyordu. Yatıp, gözlerini kapatıp uyusa da ona bahşedilen yeteneği kaybetmeyeceğini artık biliyordu. O sayıların efendisiydi, uyanınca daha da güçlü olacaktı. Çok sakin bir hareketle yatağına uzandı ve gözlerini kapattı.

Sayıların efendisi, bütün gece uykusunda sayılarıyla beraberdi.

Sabah kalktığında ilk gördüğü, birden on ikiye kadar olan sayılardı, bir kısmı yastığının, bir kısmı ise şifonyerin üzerindeydi. Sanki Lütfü'nün uyanışını bekliyorlardı çünkü o gözlerini açtığı anda hepsi geriye sıçrayarak saatinin içine döndüler. Lütfü mutluydu, yeteneğini uykuda kaybetmeyeceğine inanıyordu ve kaybetmemişti de. Gördüğü her sayı ona hevesle bir şey anlatmak için can atıyordu ve kendilerini efendilerine belli etmeye devam ediyorlardı.

Lütfü'nün araba kullanması iyice zorlaşmıştı. Sayılar görüntüsünü işgal ediyordu. Lütfü bunu seviyordu ama yağmuru ne kadar severseniz sevin araba kullanırken silecekleri kullanırsınız. Ve bu sayıları süpürecek bir silecek henüz icat olmamıştı. Kronometre göstergesinin sayıları da başına bela olmuştu. Arabanın içinde dolaşıyorlardı. Dönüyorlardı kafasının etrafında. Yola bakmalıyım, yola bakmalıyım diye tekrarlıyordu içinden Lütfü. Bunu başarmak zaman geçtikçe zorlaşıyordu, sayıların gölgesinde önünde uzanan yol zamanla gözünde daha da büyüyordu. "Bitsin artık bu yol!" diyordu içinden. Yolun hangi tarafında olduğundan bile emin olamıyordu. Hayatında artık tek bir mihenk taşı vardı, o da sayılardı. Bu yüzden hızının ne olduğunu bilebiliyordu, hatta bunun için kronometre göstergesine bakmasına gerek yoktu, sayılarla arası hiç olmadığı kadar iyiydi. Ne kadar yol kat ettiğini tam olarak tahmin etmek için de kronometre göstergesine bakmasına gerek yoktu, geçen kilometreleri iyice hissediyordu, o canlı bir hesap makinesiydi. Zamanı da biliyordu, her saniye değişimini içinde duyumsayabiliyordu. Ama sayıların bulaşmadığı

işlerde eli ayağına karışıyordu. En önemli soru, yolun hangi tarafında olduğuydu. Yanındaki arabalarla aynı hizada gittiği sürece büyük bir sorun olmazdı ama bir viraja girince işi oldukça zor olacaktı.

Saat onu yirmi beş geçe inanılmaz bir şey oldu. Gözleriyle gördüğü gerçek hayat kadrajının altından borsa şeritleri geçmeye başladı. Bunu önce sayıların ona yaptığı bir şaka olarak algıladı, "Bırakın dalgayı" bile dedi yüksek sesle, ardından bantlara serap muamelesi yaptı ve gözlerini kapatıp açarak gerçekliğe dönmeye çalıştı. Ama gerçeklikle düş, hayatla kâbus Lütfü için çoktan birbirine girmişti bile. Bu karabasanı düş olarak algılayan Lütfü, arabanın içinde olmasa sevinçten ne yapacağını şaşırırdı. Saat 10.30'da borsanın gündüz seansı başlayacaktı ama o saat 10.25'ken olacakları görebiliyordu. Zengin olabilirdi. Şimdiden "Borsanın Kralı" başlıklı gazete yazılarında fotoğraflarını hayal edebiliyordu. Kim demişti ona, "Hayalleri yok" diye, hayallerini gerçekleştirebilecek bir konumdayken pekâlâ Lütfü de hayal kurabilirdi. Hem de en güzelinden.

İçinden yükselen kahkahalar şimdi arabanın içine taşmıştı. Aslında arabaya bindiği zaman rotasını üniversiteye doğru çizmişti ancak bu mucizeden sonra borsaya gitmemesi salaklık olurdu. Bir borsa kralı okulu bitirmiş bitirmemiş, kimin –hangi kızın– umurunda olurdu ki? Rotasını borsaya çevirmeye karar verdi.

Ama bu sandığından daha zor olacaktı. Yön duygusu tamamen kaybolmuştu. Düz gittikçe bir problem yaşamıyordu ama sağ ve sol ne taraftaydı, anımsamıyordu. Sayıların sağa sola ilerlemeyeceğini, ya ileri ya geri gidebileceklerini düşündü. Bir sayı olma fantezisi iyice kabak tadı vermişti ve bu acayip düş, kendisine pahalıya patlayacak gibi görünüyordu.

Pahalılık kavramı göreceliydi, rakamlar daha kesindi ve kesin olan rakam 1 milyar 250 milyon idi. Bu fantezi Lütfü'ye 1 milyar 250 milyon Türk lirasına patlamıştı. 500 milyon ön kaportaydı, 100 milyon da o kısmın işçiliğine gitmişti. Ön kaporta yüzünden tüm araba boyanmalıydı, ona da 400 milyon gitti, işçilik dahil. Farlar ve sinyaller 90 milyon tuttu. Süspansiyonlar ise 60 milyona geldi. Tampon da 120 milyondu. Toplam 1 milyar 270 milyon ediyordu, sayıyı yuvarladılar ve sonuç 1 milyar 250 milyondu.

Lütfü ne olduğunu anlamadan her şey olup bitivermişti. Direksiyonu sağa kırması gerektiğini düşünmüştü bir anda, direksiyonu kırdığı yönde bir telefon direği vardı. Telefon direkleri elektrik direklerine göre daha zayıf

olurlar, genelde tahtadan olurlar, Lütfü'nün hayatını kurtaran da bu gerçek olmuştu. Direkle araba bütünleşir bütünleşmez Lütfü'nün kafası direksiyona çarpmış ve bayılmasına neden olmuştu. Etraftakilerin yardımıyla hastaneye götürülmüştü. Gözlerini takside açmıştı ve aradığı ilk şey gözlerinin önünden geçen borsa şeritleri olmuştu. Ama yoktular. Sonra sayılara baktı. Onlar da ortalıkta görünmüyordu. Saatine baktı. Ama saatin kaç olduğunu öğrenmek için bakmadı, saatindeki sayıların ona göz kırpması için baktı. Sayılar kımıldamıyordu. Büyü bozulmuştu. Artık sayıların efendisi değildi. Bir borsa kralı da olamayacaktı. Üstelik arabasını onarmak için biraz daha borca girmek zorunda kalacaktı. Direksiyon ile kendi vücudu arasında sıkışan kolu da fena acıyordu, bir anda ağlamaya başladı. Oysa her şey bir hafta önceye kadar çok güzel gidiyordu. Nazar mı değmişti acaba?

38

Burak saat dokuz buçukta uyandı. Kendini hiç bu kadar sersemlemiş hissetmemişti. Sadece bir saat uyumuş gibiydi. Bir rüya gördüğünü anımsıyor ama rüyanın neye benzediğini anımsayamıyordu. Külotundaki meni ıslaklığını fark etmesi çok uzun sürmedi. Bu elbette ilk kez olmuyordu, cinsel ilişkiye girebilme olasılığına sahip gençlerden –bu Türkiye'de azınlık demekti– biri olarak o da mastürbasyonu küçümser olmuştu, uzun zamandır mastürbasyon yapmıyordu, sınav dönemi olduğu için Ceyda'yla iki haftadır sevişmiyordu; demek ki gece vakti şeytana uyması için yeterince sebep vardı. Sınava yetişmesi için çok az vakti kalmıştı, bu yüzden aptes alacak zaman yoktu, hemen hazırlanıp çıkması gerekiyordu. Şu ana kadar düşündükleri dün geceki cep telefonu teröründen hiç etkilenmediği varsayımını güçlendiriyordu, ancak Burak bunlar dışında başka hiçbir şey düşünemedi. Bir rüya gördüğü ama bunu hatırlamadığı, gece vakti boşalmasının normal karşılanması gerektiği, Ceyda adında bir sevgilisinin ve yetişmesi gereken bir sınavın varlığı... Bu dört düşünceden sonra aklı tıkandı, sınavın ne sınavı olduğuna dair, hangi okulda okuduğuna dair, okulun nerede olduğuna dair ve kim olduğuna dair aklında en ufak bir veri kalmadığını anladı. Yatağının karşısındaki aynaya baktı. Aynadaki ne tanıdık bir surattı ne de yabancı. Gözleri bomboş bakıyordu. Hemen bir

teşhiste bulundu: geçici hafıza kaybı. Bir de şu kahrolası baş ağrısı vardı. Sanki kafasının içinde kabuğunu kırıp dışarı çıkmak isteyen sabırsız bir dinozor yavrusu yaşıyordu. Dizili duran cep telefonlarını gördü, bir süre sonra onları anımsadı ve amnezinin geçmekte olduğunu düşünerek sevindi. Odasının ortasında eşofmanlarıyla salaklara özgü sırıtışla dururken annesi girdi odaya ve "Günaydın, uyandın mı sonunda?" dedi. Burak panikle döndü arkasına, annesini gördü ve bir insandan çıkabilecek en hayvani sesle "Ha!" dedi.

Annesi Burak'tan buna benzer bir ses çıkmasına alışık değildi ama bunu pek de garipsemedi, yabani oğlundan beklenecek en son hareket değildi bu. "Kahvaltın hazır, gel istersen" dedi annesi. Burak biraz önce çıkardığı sese kendi de şaşırmıştı. Geçici hafıza kaybı konuşma yeteneğini de kapsıyordu galiba. Dilini zapt edemiyordu. İkinci konuşma denemesinde annesine "Tamam" demeye çalıştı ama bu daha çok "Tağğamghh"a benzedi.

Kahvaltısını bitirdikten sonra odasına geri döndü. Önüne çıkan ilk sweatshirt'ü ve kot pantolonu giydi. Cep telefonlarına baktı ve bir orman hayvanının zehirli mantarla zehirsizini ayırt edebildiği gibi içgüdüsel bir hareketle ilk göz ağrısı olan cep telefonunu seçti, yine içgüdülerinin yardımıyla arabasını otoparkta buldu, Tipo marka arabasına atladı. Araba kullanmasını unutmadığı için boş gözlerine soluk bir ışıltı konduracak kadar mutlu oldu. Üniversitenin nerede olduğunu anımsaması gerekiyordu şimdi. Otoparktan çıkarken cep telefonu geçen hafta internetten indirdiği Inspector Gadget melodisiyle çaldı. Cep telefonunu kullanmayı da unutmamıştı. Yes düğmesine bastı ve "Ha!" dedi. Karşısındaki Ersin'di. "Oğlum n'aber lan, hesap makinesi getirmen gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu ya, onun için aradım" dedi Ersin. Burak unutkan biri olduğunu bildiğinden bazen arkadaşlarına bu tip görevler veriyordu. Burak yeniden, günün üçüncü "Ha!"sını zikretti. Zamanla beyni diline doğru emirleri göndermeyi beceriyor olmalıydı, konuşmayı başardı: "Ben zaten yoldayım" dedi. Gerçi bu cümle "Beğn sağden yohğdayım" gibi çıktı ağzından ama cep telefonuyla iletişime alışık olanlar için bu cümle çözülemeyecek bir bulmaca sayılmazdı. Ersin cümleyi kolayca anladı, bol yumuşak g'li hayvani sesin cep telefonu hattındaki bir problemden kaynaklandığını sandı. Ersin "Murat taburcu olmuş, akşam ona ziyarete gideceğiz. Neyse okulda görüşürüz" dedi, tam kapatmak üzereyken alıcıdan kulaklarını tırmalayan bir ses geldi; "Duğrrh!" Bu "Dur" demek olmalıydı. Burak'ın aklına Ersin'e okulun yerini sormak gelmişti. "Okhul nerdeğğ?" dedi. Ersin "Anlamadım"

diye yanıtladı onu. Burak cümleyi farklı şekilde kurarak daha anlaşılır olmaya çalışmadan cümlesini tekrarladı: "Ok-uğl nerdeğh?" Ersin, bunu Burak'ın kötü esprilerinden biri sandı ve karşı tarafın duyabileceği yükseklikte bir sesle güldü. Sonra da konuşmasının yeterince ve anlamsızca uzadığını düşünerek "Kapatmalıyım, görüşürüz" dedi. Telefonu kulağından uzaklaştırdı, Ersin tam *No*'ya basacakken o kulağı tırmalayıp insanın kulağının içindeki ufak organların duyarlılıklarını hissettiren ses yine böğürdü: "Duğrrhhhhh!" Ersin telefonu kulağına yaklaştırdı ve "Ne var?" dedi. Burak yeniledi "Okul nerdeğ?" diye. Ersin bu soruya yanıt verdikten sonra ondan ve onun sesinden kurtulacağını ön görerek hızla yanıtladı: "Buca'da." Ayrıntı da vererek bu saçma telefon görüşmesini en kısa zamanda bitirmek niyetindeydi: "Üçyol'dan çevre yoluna çıkıp Şirinyer'e sapacaksın, tren garını ve hapishaneyi geçtikten sonra dümdüz gidiyorsun. Okul solda kalıyor. Mutlaka görürsün. Oldu mu? Hay Allahım, tamam mı? Hadi bye" dedi ve Burak'ın yeni bir böğürtüsüne fırsat vermeden No'ya bastı.

Burak aklından Ersin'in dediklerini tekrarlıyordu. "Hapishaneyi geçtikten sonra solda kalıyor..." Ersin'in dediklerini hatırlamakta çok zorlanmadı. Hafıza kaybı dün geceki uykusundan önceki hayatını bulanıklaştırmıştı, geriye kalan bir saatlik Burak Tuncer tarihi olması gerektiği gibi parlaktı ve aslına soracak olursanız Burak, bununla idare edebilirdi. Yolları da anımsamayı başardı, sabaha dek elektromanyetik dalga yollayan yüz cep telefonu bile bir otomobil şoförünün son dört yıldır haftanın beş günü kat ettiği yolları tamamen unutmasını sağlayamazdı.

Burak arabasının sağ dış aynasına bakarak arabasını üniversite otoparkına geri geri park ederken Güldem, Sherwood'un meydana yakın olan tarafında ders çalışıyordu. Tabii yaptığı eylemin, ders çalışmak kelimesinin anlamını içerdiği söylenemezdi. Ders çalışmak en basit tanımıyla: bir öğretmenin öğrencisinden istediği ve bir öğrencinin öğrenmekle yükümlü olduğu şeyi öğrenmek için harcadığı çabaydı. *Bu tanım, formül ezberlemek çabasını içinde barındırır mı? Bir dersin temel formüllerini bilmek elbette bir öğrencinin o dersi özümsemesi için gerekli ama hocanın derste tahtaya yazarken bile kitabına bakarak geçirdiği, hatta geçirirken zaman zaman yanlış yazdığı formülleri bir beynin en iyi işlediği yaşlarında o beyine zorla sokma çabası "işkence" kelimesinin Türk Dil Kurumu'nun sözlüğüne göre yapılan "bir kimseye maddi ya da manevi*

olarak yapılan aşırı eziyet" tanımına girmiyor mu? Bu örnekler eşliğinde ne şimdiki zamanda, ne de gelecekte hiçbir işe yaramayacak, büyük olasılıkla sınavın ertesi günü unutulacak formül, tanım, grafik, maddeler gibi zırvalıkları sınav notu tehdidini kullanarak, bir grup insana ezberleten insanlar da "işkenceci" sayılmaz mı? Güldem bu düşüncelerini bir an önce kovmalıydı, bunun hiçbir yararı yoktu. Aklı başında her insanın sınav zamanlarında ürettiği bu olağan düşünceleri Güldem'in sınava bir saat kala düşünmesi tamamen akıldışıydı. Belki akıldışı oldukları doğruydu çünkü o düşünceler öylesine canlı gibiydi ki sanki onları yaratan kendi beyni değildi, onlar beyninden doğan ama sonra bağımsızlıklarını ilan eden tek başlarına yaşayabilen düşünce parçacıklarıydı ve arada bir beynine dışarıdan akın ediyorlardı. Ama Güldem'in şimdi onları beyninden sınır dışı etmesi gerekiyordu ve bunun en iyi yolu başka şeyler düşünmekten geçiyordu. Bu amaçla ders kitabına bir devekuşu gibi gömülen kafasını kaldırdı ve yirmi metre uzağında duran Mustafa Kemal Atatürk heykelini gördü. Heykelin yanında kocaman el yazısı karakterleriyle Atatürk'ün "İktisat her şey demektir" vecizesi yazılmıştı. Bu söze, hiçbir İktisat öğrencisi yabancı değildi. İktisat Fakültesi'nin binalarındaki tüm katlarda, her ilan tahtasında, her sınıfta asılı duran Atatürk portresinin altında, bazı kitapların başında bu söz sanki Atatürk'ün en önemli sözüymüş gibi yazılmıştı. Gerçek şuydu ki iktisat hakkında Atatürk'ün tek sarf ettiği cümle buydu. Güldem Atatürk'ü bu lafı söylerken düşledi. Elbette aklına önce o eski cızırtılı siyah beyaz filmlerdeki klasik enstantane geldi: Atatürk kurmaylarının önünde yürüyordu. Ulusal bayramlarda sıkça yinelenen bu filmler hem saygın hem de matrak kareleri içeriyordu. Filmler saniyede yirmi dört kare çeken bir kamerayla değil, saniyede tahminen on beş kare kaydeden bir kamerayla çekilmişti. Bu yüzden insanlar hızlı hareket ediyor gibi görünüyorlardı. *Şarlo* filmlerinde de rastladığımız bu matrak durum bir şekilde Atatürk'e bulaşmıyordu. O karizmatikti. Arkasında paytak paytak yürüyen kurmayların önünde karizmasını koruyordu. Bu filmlerin bir tanesinde Atatürk yine kurmaylarının önünde yürüyordu. Derken bir merdiven çıktı karşısına, Atatürk merdiveni inmeye başladı, ardından da diğer kurmaylar, ancak kurmaylar enlemesine dizilmişlerdi ve kalabalıklardı, bu yüzden bir kısmının yolu basamaklara denk gelmedi, basamakların olmadığı düzlüğe taşmışlardı, onlar da aman arkada kalmayalım, diyerek oradaki bir buçuk metrelik platformdan çocuklar gibi aşağı atlamışlar, aşağıda sanki hiçbir şey olmamış gibi kurmaylara yeniden

katılmışlardı. Güldem, TRT'de izlediği bir belgeselde bu ayrıntıyı gördüğünde gülmekten kendini alamamıştı. Şimdi, bu eski ayrıntıyı anımsayıp keyiflendikten sonra filmin devamını kendi getirmeye karar verdi çünkü o anda bu tip hayallerle uğraşmak formüllerle cebelleşmekten daha zevkliydi. Böylece fakültesinde nereye baksa gördüğü Atatürk'ün vecizesinin esas çıkış nedenini keşfedecekti. Güldem'in tasarladığı düşe göre Atatürk, arkasında tertiplenen kurmaylarının önünde kürsüdeydi. İzmir İktisat Kongresi'nin açılışı yapılıyordu ve Atatürk'ün iktisat hakkında güzel sözler ifade etmesi icap ediyordu. İlkin ülkenin gidişatı hakkında, o eski ses kayıt cihazlarının bize bıraktığı ince sesiyle malumâtlar verdi. Söylevinin sonunda zihnine hâlâ iktisat hakkında söyleyecek özgün bir lâf gelmemişti. Keşke ilkin bir metin kaleme alsaydım, diye hayıflanıyordu içinden. Ama son vakitlerde her nutku için bir metin hazırlaması kısmet olmuyordu. Mustafa Kemal, söylevini nihayetlendirmek maksadıyla iktisat demeye karar verdi, gerisini doğaçlamayla getirecekti. "İktisat..." dedi. Zihnine hâlâ hiçbir şey gelmiyordu. Mebusların da içlerinde olduğu dinleyici grubu Ata'ya duydukları sonsuz saygı nedeniyle çıt çıkarmıyordu ama merakla Ata'nın ağzından çıkacak kelimeyi bekliyorlardı. Mustafa Kemal daha önce hiçbir konuşmada bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Yeni baştan "İktisat..." dedi. Cümleyi bitirmekte zorlandığını belli etmemek için seyirciler arasında göz gezdiriyordu. Sessizliğin şuurlu olduğunu anlatıyordu bakışları. Seyirciler ise pür dikkat Ata'nın tümceyi her zaman olduğu gibi fevkalâde bir şekilde nihayete erdireceğine güveniyorlardı, alkışlamaya hazırdılar. Akabinde Atatürk önce zorlanarak sonra da içinden yetti artık diyerek son derece boş vermiş bir tavırla cümlesini bitirdi: "Eee.. İktisat... eee... her ... şey... hah... iktisat her şey demektir" dedi. Bir alkış tufanı koptu. Herkes ayaktaydı. Mustafa Kemal "Oh be şükür, bundan da sıyrıldım!" diye düşünüyordu. Eğer yıllar sonra, cümle sona ersin diye zorlamayla çıkardığı bu en sığ vecizesinin iktisat fakültelerinin duvarlarını süsleyeceğini bilse, bu sözü etmeyebilirdi. "İktisat her şey demektir" yalancı bir aşığın "Sen benim her şeyimsin" demesi gibiydi.

Güldem kendisinin yarattığı, tarihi öğelerin de serpiştirildiği bu fanteziyi çok beğendi ve ağız kaslarını sadece somurtmak ve konuşmak için kullandığı şu günlerde gülümsemeyi başardı. Galiba sıkıntı içinde olduğu zamanlarda daha üretken oluyordu beyni.

Fantezisi sona erince kafası bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi elinde açık durmakta ısrarlı olan *Ekonometri* kitabına yöneldi. Kurduğu

fanteziden sonra karşısındaki formüller ne kadar da absürd görünüyordu gözüne. *Matrix*'teki cihazda olduğu gibi tüm formülleri beynine bir saniyede işleyecek bir cihazın icat edilmesini isterdi. Böylece bir saniye sonra "Ekonometri biliyorum" diyebilirdi. Ama bu zahmetli ve masraflı bir yöntem olurdu. Günümüzde yapılması da imkânsızdı. Tüm derslerde işleyecek çok daha basit bir kurtuluş yöntemi olmalıydı. *Dünyadaki tüm eğitim sistemlerinde çıkabilecek her soruya karşılık yazıldığında yanlış kabul edilemeyecek, şu ana kadar herkesten saklanan gizemli bir kelime. Veya bir sayı. Veya harflerden ve sayılardan oluşan bir kod. Mesela, atıyorum "dfshs7onddmlkeiacçv2" olabilirdi. Öyle sihirli bir yanıt ki, hiçbir hoca bu yanıtı görünce kırmızı kalemleriyle yanıtın üzerine çarpı işareti çekemiyordu. Veya eksi işareti de çizemiyordu. O yanıttan gizemli bir güç yükseliyor ve her hoca check işareti veya artı işareti atmak zorunda kalıyordu. Ve bu yanıt bir şekilde her sorunun doğru yanıtıydı. Din dersinde her soruya yanıt olarak "Tanrı birdir, Hz. Muhammed onun elçisidir" yazınca din hocaları puan vermeden duramazdı ya, bu da onun gibi bir şeydi. Tek yapmanız gereken her soruya yanıt olarak dfshs7onddmlkeiacçv2 yazmaktı. Bu yanıt, matematikten tut coğrafyaya din dersinden hatta beden dersine kadar her soruyu ama her soruyu kapsıyordu.* Sonra Güldem durdu, hemen geriye dönüp fantezisini düzeltti, daha doğrusu kendi fantezisinin açığını yakaladı. dfshs7onddmlkeiacçv2 sadece tek bir soruya yanıt olamazdı, o soru da şuydu; "dfshs7onddmlkeiacçv2 ne değildir?" Fantezinin güzel yanı o sorunun yanıtının da dfshs7onddalkeiacçv2 dışında verilebilecek tüm ama tüm yanıtları kapsamasıydı. Bu tek bir harf, üç sayfalık bir kompozisyon veya 216 basamaklı bir sayı da olabilirdi.

İki fantezi birden, hem de sınava yarım saat kala! Bu kadarı yeter, dedi. Derse dönmeliydi. O sırada Mars'ta yürüyormuş gibi etrafına hayretle bakan Burak'ı gördü. Seslendi ona.

Burak, ona doğru seslenen ve el sallayan kızı görünce adının Burak olduğunu hatırladı. Kıza doğru yürüdü. Ne kadar güzel bir kız, dedi içinden. Fena azmıştı. Dün geceki rüyasından kalma sahneler 25.kare yöntemiyle gerçek hayattaki kadrajına girip çıkıyorlardı sanki. Bu yöntem ile firmalar, reklam filmlerinin arasına "X-Cola en iyi içecek" yazan sloganları saniyede gösterilen 24 karenin içine tek kare halinde sıkıştırıyor, böylece reklamdaki marka seyircinin bilinçaltına kazınıyordu. (Bu yöntem kısa zaman sonra yasaklanmıştı.) Aynı şekilde Burak'ın dün geceki rüyasının en ateşli sahneleri gözlerinin önünden geçiyor ve bilinçaltında saklanmış olanlar

bilinç üstüne transfer olarak Burak'ın azmasına neden oluyordu. Belki de her sabah uyandığımız zaman dağılan her rüyamız bizim günümüzü bu şekilde bir bakıma yönetiyordu. Bu teoriye göre rüyalarımızı ele geçiren biri sanıldığından çok daha tehlikeli olabilirdi.

Küçük Burak hazır ola çoktan geçmişti, büyük Burak'ın paytak yürüyüşü bu yüzdendi. Güldem, Burak'a "N'aber?" dedi. Diline diş geçirmeyi bir saat öncesine göre çok daha iyi beceren Burak "İyi" demeyi başardı. Güldem'in yanına oturdu. Bacakları birbirine değiyordu.

Güldem önce Burak'ın gereğinden fazla yaklaşmasını önemsemedi. Bazı erkeklerin bu tarz sırnaşık hareketlerine üniversite yılları boyunca alışmıştı. Gözbebekleri yerinde durmayan Burak'a dönerek "Nasıl? Çalışabildin mi bari?" dedi. Burak'ın aklından o sırada Güldem'in kıyafetinin içinde olabilecek şeylerin robot resimleri geçiyordu, bu nedenle Güldem'in sorusunu yanıtlaması gecikti: "Ha? Neye? Hayırk çalışğamadım" dedi. Güldem Burak'ın ağzından çıkan kelimeleri zorlukla anlayabildi.

Güldem Burak'ta tuhaf bir şeyin olduğunu sezdi ama bu tuhaf şeyi hayalete bağlamadı. Hayalet işin içinde olmayınca korkacak bir şey yoktu. Ellerini her fırsatta Güldem'in koluna, omzuna ve dizine dokundurmaya çalışan Burak ona sadece rahatsızlık verdi, korku değil. Güldem muhabbeti sınava ve sınavda çıkabilecek olası konulara çektiğinde Burak'ın bu tuhaf haline son vereceğini sanıyordu. Bir yandan da belli etmeden ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Burak kitapta bir yeri göstererek "Bu ne?" dedi ama esas amacı Güldem'in hafif önde duran sweatshirt'ünün üzerinden kafasındaki robot resimleriyle Güldem'in içindekileri karşılaştırmaktı. Güldem "O *Jarque Bera* normallik testinin formülü" dedi ve formülü kitaba bakmadan söylemeye çalıştı. Bu elbette kolay olmayacaktı, hele yanında boynunu bir zürafa gibi uzatarak içini görmeye çalışan biri olunca formülü kendi kendine söylemek iyice zor oluyordu.

Burak'ın Güldem'in çıplak vücudunu görme çabası ise sonuç vermişti. Çölde su gören biri gibi gözleri fal taşı açılmıştı. Gördüğü ne Güldem'in göğüsleri (onları görmeyi tercih ederdi ama şimdi gördüğüyle de yetinebilirdi pekâlâ) ne de onun krem rengi sutyeniydi. Burak, çok daha basit bir şeyden tahrik olmuştu. Güldem'in tam boynunun altında göğüslerinin tahmini koordinatından iki santim kuzeyinde yeşil bir solucana benzeyen bir damar görmüştü. Sadece bir damar. Burak'ın gördüğü o inanılmaz şey, Güldem'in son dönemdeki iştahsızlığından kaynaklanan,

göğsünün üzerinde belirginleşen bir santimlik bir damar izinden başka bir şey değildi ama eğer karşısında Spice Girls (Geri Halliwell'li orijinal kadro) elemanları anadan doğma soyunsaydı hepsi birden o damardan daha tahrik edici olamazdı. Burak delirmişti. Fıttırmıştı. Güldem "... küçük üçüncü m'nin karesi altında altı çarpı küçük ikinci m'nin küpü, artı dördüncü küçük m bölü..." diye formülü anlatadursun Burak o damara dokunmak için sonsuz bir arzu duyuyordu. Kadınların erkeklerin pazılarında oluşan damarları çok tahrik edici bulduklarını okumuştu –demek geçmişiyle ilgili bazı şeyleri hâlâ unutmamıştı– ama bu başka bir şey olmalıydı. Bir kadının boynunun altındaki bir damarı bir seks Tanrıçası gibi görmek damar fetişizminin de ötesindeydi. Burak o saniyede o damarla evlenebilirdi. Burak'ın alnından terler boşanıyordu. O damarın içinde yaşamak istiyordu.

Sonsuza kadar.

Burak o damarı eline geçirmek için elinden geleni yapacaktı, hem de hiç zaman kaybetmeden. Önce kolunu Güldem'in sağ omzuna attı. Güldem rahatsız olmuştu ama ters bir çıkış yaparak sınavdan önce moralini bozmak istemiyordu. Burak ise bir avcı gibi en ideal zamanı, Güldem'in en savunmasız anını kolaçan ediyordu. Bu an sayfayı çevirdiği andı; çünkü parmakları kitabın sayfasını tutacağından Burak'ı eliyle engelleyecek bir hareket yapmasına vakit kalmayacaktı. Geyiği su içerken yakalayan aslan gibiydi Burak. Zekâsı bariz bir gerileme dönemindeydi ama her zaman bu konulara iyi işleyen beyni yine kurnazlığını göstermişti. Sherwood'daki kalabalık da önemli değildi. Sevgililerinin en çok sevdiği şey kalabalık ortamlarda ne kadar sevgili olduklarını cümle aleme göstermek ve onların röntgenini üzerlerinde hissederek sevişmekti. Kimse uluorta hafiften sevişmeye başlayan iki çifti garipsemezdi. Güldem o sırada hiç çalışmadığı bir bölüme geçmek için elini sayfanın kenarına koydu.

Burak'ın beklediği an gelmişti.

İnsandan daha çok hayvana yakın olan Burak bir anda Güldem'e yumuldu. Güldem korku ve panikle sırtını oturduğu tahta masanın üzerine attı. Güldem'in sağ eli Burak'ın planladığı gibi kitabın içinde sıkışmıştı, diğer eli de şu anda bir işe yaramıyordu. Boğuşma çok uzun sürmedi, Burak tepetaklak yuvarlandı. Ersin gelmişti ve koşarak Burak'ı ittirmişti. Ersin bu mücadelede yitirdiği dengesini yeniden kazanarak doğruldu ve bağırmaya başladı:

"Noluyor lan burada!? Orospu çocuğu, n'aptığını sanıyorsun lan!"

Burak yere düştüğünde aklı hâlâ damardaydı. Çömelerek doğruldu ve Ersin'in küfürleriyle karşılaştı. İyice tepesi atmıştı, kavgalara özgü adrenalin iki tarafta da salgılandı, Burak yerden kalktı ve Ersin'e misilleme yapmak için koştu. Ersin, Burak'a göre çelimsizdi ama yine de kavga tecrübesi vardı. Tecrübesi pek bir işe yaramadı ve Burak'ın iri cüssesinin sert ittirişiyle geriye doğru sırtüstü yere kapaklandı. Esas şimdiki hamle önemliydi. Her kavganın introsu olan itişme konusunda ödeşmişlerdi. Ersin, çelimsiz olabilirim ama akıllıyım, dedi içinden. Gözlüğünü hemen yanındaki tahta masanın üzerine koydu, aklında *Kan Sporu 1* ve Van Damme'in Tong Po'ya yaptığı kritik hareket vardı, ne pis hareketti o, Tong Po, Van Damme'in gözlerine toz atmıştı, böylece Van Damme göremiyordu, bu çaresiz durumdan onu kurtaran hareket çok önemliydi, Van Damme aniden eğilip Tong Po'nun yumurtalıklarına sıkı bir yumruk atıyordu ve dövüşü kazanıyordu. Ersin de bunu planladı. Burak da bu sırada armut toplamıyordu elbette. Ringde rakibinin kalkmasını bekleyen bir boksör gibi kafasının içinde stratejisini kuruyordu. *Fame City*'deki yumruk ölçen alette 70 kiloluk bir skor yapmıştı, bu hiç de fena değildi. Şimdi o 70 kiloyu Ersin'in burnuyla tanıştırmayı düşünüyordu. Kavga tarihinin bir gerçeği vardı: Eğer iki delikanlı geçinen züppe kavga ediyorsa o dövüş boyunca sadece bir yumruk olurdu, sonra etraftaki barış elçileri iki tarafı ayırırdı. Bunun anlamı, ilk yumruğu atan kavgayı kazanmış sayılırdı. Henüz Sherwood'daki barış elçileri kavgaya uyanmamıştı, pısırık tipler kavgayı izlemeyi tercih ediyorlardı.

İki adamın çarpışması fena oldu. Burak yumruğunu hızla salladı, Burak'ın yumruk atacağını tahmin eden Ersin eğildi ama bunu ne kadar önceden tahmin etse de yavaş davranmıştı, Burak'ın 70 kiloluk yumruğu burnuna olmasa da alnını isabet etti, yumruğunuzu avcunuza vurduğunuz zaman çıkan sese benzer ama ondan çok daha kulağa acı veren bir ses duyuldu, alnına çarpan yumrukla sersemleyen Ersin'in yere eğilişi ister istemez daha da hızlandı ama başta düşündüğü harekete engel olan bir durum da yoktu, Burak'ın yumurtalıklarının tam hizasında iken son bir güçle yumruğunu salladı, Burak'ın yumurtalıkları bir kum torbası gibi gitti geldi. Ersin'in yumruğunun kot pantolonun fermuarına denk gelen yerinden sadece fermuarın çok kısık metalik sesi duyuldu, ama sahneyi görenler beyinlerinde o ana uygun çok kötü seslerle doldurdular imgelerini; su dolu balonun patladığı andaki foşşş, sakız patlatırken çıkan "bomm" bunlardan birkaçıydı. Burak'ın eli de acıyordu, alın kemiğine vurmuştu, bu süngerli bir

Fame City aletine vurmaya benzemiyordu. Ve tabii ki yumurtalıklarındaki korkunç acı. Ersin istediği gibi sert vuramamıştı ama yine de etkili olmuştu, her erkeğin en zayıf bölgesiydi orası. Burak yere yığıldı ve yumurtalıklarını tutarak yerde kıvranmaya başladı. Ersin ise sırtüstü yatmıştı. Alnını tutuyordu, beyni sanki kafasının içinde yer değiştirmişti, korkunç bir baş ağrısı da cabası. Etraftaki barış elçileri sonunda olaya el koymuşlardı. Kavganın yeniden doğuşunu önlemek için iki taraf arasında bekliyorlardı. Kalabalığın etraflarında toplandığını bilmeseler Burak ile Ersin orada bütün gün yatabilirlerdi ama bir an evvel kalkıp kavgayı kazananın kim olduğunu göstermek istiyorlardı. İkisi de bu motivasyonla aynı anda kalktı. Sonuç berabereydi. Klişe biçimde "Dostluk kazandı" demek de imkânsız görünüyordu.

Kavga sonrası iki tarafın ağzından klasik kavga sonrası küfürler döküldü: "Siktir git, orospu çocuğu, sikicem belanı, bittin olum sen" diye özetlenen cümleler sarf ediyorlardı birbirlerine. Burak'ın konuşma konusundaki beceriksizliği küfür ederken belli olmuyordu. Güldem dehşet içinde olanları seyrediyordu. Sonunda kendini tutamadı ve ağladı. Burak ve Ersin'in sakinleştiğini saptayan uzman barış elçileri, ikisinin arasına set kurmaktan vazgeçmişti. Ortamdan uzaklaşan ilk adam Burak oldu. Sonra Ersin peltek peltek yürüyerek Güldem'in yanına geldi ve beraber Burak'ın gittiği kafeteryanın ters istikametine yöneldiler. Ersin tuvalete gidip işedikten sonra Güldem'le insanların bakışlarını üzerlerinde hissederek ekonometri sınavının yapılacağı sınıfa doğru yürüdü. Güldem'in ağlamaktan moraran gözleri ile Ersin'in yumruk nedeniyle moraran alnı uyumlu bir çift olmadıklarını iddia edenleri yalanlıyordu.

Kavga topu topu iki dakikada olup bitmişti. Ama Güldem için, bir hayaletin neden olmadığı hatıralarının arasında en korkuncu ve en asap bozucu olanıydı. Bu işte de hayaletin parmağı olduğunu bilse yorumu biraz daha farklı olurdu. Önce bir arkadaşının beklenmedik cinsel tacizi ile karşılaşmış, sonra da hayatında ilk kez bir kavgaya şahit olmuştu. İlginçtir ki kimsenin burnu bile kanamamıştı. Ama bu hatıranın izi, dokuz yaşında bisiklette hız rekoru denemesi yaparken yavru bir kediye çarparak düştüğünde dizinin üzerinde gördüğü üç santimlik kanın ve kazanın şokuyla yere dökülen kanı takip ettiğinde gözlerinin hemen önünde beliren ikiye bölünmüş kedinin manzarasıyla karşılaştığı andan çok daha kalıcı olacaktı.

Şebnem olanları uzaktan izliyordu. Üniversitenin kızlar tuvaletinin sağdan üçüncü kabininde arkadaşlığını sona erdirdiği Güldem'i ve içinde

bulunduğu durumu dikkatle izliyordu. Beraber takıldığı grubu değiştirmişti, dershaneden tanıdığı, zaman zaman yedek arkadaş grubu olan Zeynep'lerle dolaşmaya, sınavlarla ilgili sorularını onlara sormaya başlamıştı. Yeni ve farklı bir gruba alışmak kolay değildi. Eski grubunda olduğu kadar rahat değildi. Yeni bir takıma giren bir futbolcunun takım oyununa adapte olmaya çalışması gibi o da yeni grubunun değişik alışkanlıklarına, konuştukları konulara, takıldıkları kafelere, hatta onların farklı ders çalışma sistemlerine ayak uydurmaya çalışıyordu. Zamanla alışırdı herhalde. Zaten okul da bitmek üzereydi, alışması da şart değildi. Yalnız değildi ya, önemli olan oydu. Murat hâlâ hastanedeydi. Beyin travmasından kuşkulanılıyordu ama her geçen gün bu kuşku, gücünü kaybediyordu. Şebnem'in göğüsleri ise hızla iyileşiyordu. Hâlâ sihirli sutyen kullanıyordu ama tahminine göre iki hafta içinde onları çöpe atabilirdi. Her ne kadar o tuvalet kabininde Güldem'den uzaklaşınca işlerin yoluna gireceğini iddia etse de buna pek inanmıyordu o zamanlar. Çaresizliğinin sonucunda girdiği bir sinir krizi olarak yorumlamıştı o anı. Ama her nasılsa işe yaramıştı. Kavgayı görünce içinden kıs kıs gülmüştü, onlardan uzaklaşarak ne de iyi etmişim, diyordu içinden. Sınavları da iyi gidiyordu, üniversiteyi bu yıl bitirecek gibi görünüyordu, işe girmek de onun gibi seksi bir kız için zor olmazdı, hem ailesinin torpil yapabileceği yakınları vardı, lise ve üniversite ortamında kuramadığı çevreyi iş ortamında kurabilirdi. Kafasını yastığa koyarken keşke diyebileceği bir konu kalmamıştı, mutluydu. Murat geri döndüğünde onunla beraber olmaya devam edip etmeyeceğine karar vermemişti. Zeynep'in yakışıklı arkadaşları vardı. Murat'ın alnındaki o yarayı unutamıyordu, alnında defo olan ve bu dönemi mecburen dondurduğu için gelecek sene üniversiteye devam edecek olan işsiz güçsüz biriyle beraber olmak istemiyordu. Hem yakışıklı hem de dolgun maaşlı birini hak ediyordu o.

39

Ersin belli ki Burak'ın hareketi konusunda Güldem'i suçlamıyordu. Ersin'in sessizliği Güldem'den davacı olmadığının işaretiydi. Bu Güldem'in hoşuna gitmişti. Kendisine güven duyulması güzel bir duyguydu. Bu sayede

yeni bir kavgayla uğraşmak zorunda da kalmamıştı. İki uzatmalı sevgili hiçbir şey olmamış gibi ekonometri sınavından söz etmeye başladılar. Formüllerin saçma dünyası yumrukların tokat gibi çarpan gerçekliklerini unutturarak ilk kez bir işe yaradı.

Güldem "Çoklu doğrusal bağlantının ortaya çıkardığı sonuçları ezberledin mi?" dedi Ersin'e. Bir kavga sonrasında sorulabilecek en son soru bu olsa da bir sınav arifesinde sorulabilecek ilk soruydu, bu yüzden de pek yabancı durmamıştı. "Hayır. Ben onları sıraya yazacağım" dedi Ersin. Bu başka bir yoldu tabii. Bir bakıma kopya çekmekti, bir bakıma da değildi. Sıraya yazma işleminin, kopya çekme işlemiyle arasındaki farkı anlatmak oldukça zor. Kopya çekme eyleminin dünyanın her yerinde içinde bulundurduğu olmazsa olmaz kriterler vardır:

1- Kopya çekenler azınlık olur.

2- Kopya çekme eylemi dersten geçebilmek için gereken minimum notu kazanmak için girişilen zorunluluktan doğan bir harekettir.

3- Kopya çekme eylemi görüldüğü kadar içi boş bir faaliyet değildir, kopya çekenler kopya çekmenin asi ve anarşist bir eylem olduğunu düşünürler, onlar hem dersi geçmek için hem de beyinlerini yıkayan formülleri protesto etmek için kopya çekerler. Ve hocaların aldığı hiçbir önlem onları durduramaz.

4- Kopya çekmek, kopya çekenler için yaratıcı bir sürece sahip alternatif bir sanat dalıdır.

5- Kopya çekmek bağımlılıktır. O meşhur yakalanabilme heyecanını bir kez tadan bir öğrenci kopya çekmekten hiçbir zaman vazgeçemez.

6- Kopya çekmek, sadece içindeki trafik canavarının egosunu tatmin edebilmek için amatör otomobil yarışlarına katılan insanların iyi niyetli tavrını içerir. Okulda kopya çeken biri gelecekte iş hayatında, karakterini oluşturma konusunda, aile hayatında ve aşk hayatında kopya çekmeyen iyi bir vatandaş olur.

İktisat Fakültesi'nde ise kopya çekme eylemi hakkındaki tüm bu evrensel kriterler altüst olmuştu:

1- Kopya çekenler çoğunluktu. Bu yüzden sıraların üzeri formüllerle, ezberlenecek maddelerle, tanımlarla ve diğer gerekli kısaltma ve kodlarla doluydu.

2- Kopya çekme eylemi çoğunlukla dersten maksimum notu koparıp ortalamayı yükseltme amacıyla kullanılırdı. Zorunluluktan doğduğu kadar,

not alma hırsından da doğardı. Bu gerçek bir kopyacı için kabul edilemez bir davranıştı.

3- Kopya çekmenin arkasındaki asi tavır, isyankar ruh, anarşist manifesto... Bunların hiçbiri önemli değildi. Öğrenciler, onlara ezberlemesi için kaktırılan formüllere ve diğer ıvır zıvırlara saygıda kusur etmezler ama ezberleyemedikleri için sıraya yazarlardı. Bir iktisatçı adayı için onların kutsal anlamları vardı, onlar kutsal kitaplarının birer suresiydi, sadece anadillerinde olmadığından ezberlemeleri zor oluyordu.

4- Kopya çekmek, yaratıcı bir sürece sahip alternatif bir sanat dalı değildi, herkes gizli bir kopya çekme kılavuzu varmış gibi aynı yolu izlerdi. Bu kılavuza göre: Önce okulun yakınlarındaki kırtasiyelerden sıranın üzerine rahatça yazabilen özel kalemlerden alınırdı. Bu kalemlerin adı halk dilinde kopya kalemiydi. Kırtasiye dükkânlarının sahipleri bile bu deyişi bilirdi. Hatta bir prezervatif ister gibi kopya kalemini zorlukla soran öğrencilere "Kopya kalemi değil mi?" diyerek kasanın altından kopya kalemi çeşitlerini çıkarırlardı. Bu kalemlerin en popüleri Faber Castell'in Finopen 2001 Document modeliydi. Faber Castell'de dikkat etmeniz gereken en hayati özellik kalemin rengiydi. Kırtasiyeciler genelde az satıldığı için yeşil yazan kalemi verirlerdi öğrencilere. Eğer ilk kez kopya çekecekseniz bu tuzağa düşerdiniz. Buradaki tehlike yeşil Faber kalemlerin yeşilliğinin fosforlu bir tonda olmasında yatıyordu. Bu yüzden kopya çeken birini yakalamayı hobi haline getiren asistanlar sıranın üzerine yeni yazılmış Faber kopyalarını fark edebilirdi. Faber'in avantajlı yanı, sıranızın üzerine bakmak üzere size yaklaşan bir asistan gördüğünüzde kolunuzun kenarıyla silebileceğiniz bir mürekkebe sahip olmasıydı. Bir diğer daha az popüler ve az bilinen olmasına karşın farklı avantajları olan Edding 140 S'nin yazısını kolayca silemezdiniz, ama rengi bir kopyacı için çok müsaitti. Sadece yakın bir açıdan bakıldığında görülebilecek mavi bir yazısı vardı. Ve bir sıranın üzerine bir kâğıdın üzerine yazıyormuş gibi rahatlıkla yazabilirdiniz. Kalem faslı böyle... Bir ressamın fırçasını seçer gibi öğrencinin suç aletini seçmesinden sonra ikinci aşamada sınıfta oturulması gereken konum vardı. Oturduğun yer asistanların mevzilendiği kürsüden uzak olmalı ama dikkat çekecek kadar da uzak olmamalıydı. Oturduğun sıranın daha önceden kopyalarla doldurulmamış olması önemli, öyle ki eğer kendi kopyalarını yazabileceğin boşluk yoksa kopya yazamazsın. Kopyalarını yazmak için sıranın altındaki kitap koymaya yarayan platform ideal. Ancak bu yöntemde kopyacının boyunun 1,70 altı olması hayati bir

önem taşıyor. 1,70 altı öğrenciler sınav esnasında kıçlarını çaktırmadan öne yayarak sıranın iki santim altında bulunan platformu görebilecek açıyı yakalayabilirler. Fakat 1,70'den uzun olanlar için bu yöntem pek kolay değil. 1,80'den uzun olanlar için ise olanaksızdı. Ayrıca önündeki ve arkandaki sıraların dolu olması gerektiğini de unutma. En tecrübeli kopyacılar bile zaman zaman bu son ayrıntıyı unutabiliyorlar. Eğer önünüzdeki ve arkanızdaki sıralardan herhangi biri boş ise asistanlar sizden bu boşluklara geçmenizi isteyebilir, sizin de tüm emekleriniz boşa gider. Bazen sınavdan hemen önce arka veya ön sıraya asistan emriyle geçenler oturdukları yeni sıranın bir köşesinde geçen seneden kalma aynı dersle ilgili ezberlenecek şeyleri bulur ama bu çok nadir olur. Özetle, İktisat Fakültesi'nde kopya çekmenin bir sürü inceliği vardı ama bu inceliklerin herkes tarafından bilinmesi ve uygulanması kopya çekmeyi ayrıcalıklı ve alternatif bir sanat dalı olmaktan uzaklaştırıyordu. Bir zamanlar grunge müziğin popüler olması gibi kopya çekmek de maalesef Dokuz Eylül Üniversitesi'nde ayağa düşmüş, bakkal olmuştu.

5- Kopya çekmek burada bir bağımlılık değildi. Kopya çekmenin heyecanı, o andaki o küçük korsan öyküsü, hocadan alıp öğrenciye not veren Robin Hood olmak falan önemli değildi, sınavdan gereken notu aldıktan sonra gerekmedikçe bir daha kopya çekmek istemezlerdi.

6- En kötüsü de buydu, kopya çekmenin manevi tatminini yaşayamadıklarından Dokuz Eylül Üniversitesi'den mezun olan iktisatçılar gerçek hayatta her konuda kopya çekmeye devam ederlerdi.

40

Ersin ve Güldem sınıfta arka arkaya oturmuşlardı. Oturacakları yeri kopya çekme prensiplerine göre başarıyla seçmişler, yazmaları gereken formüllerin ve maddelerin beşte birini önlerindeki sıraya sığdırmayı başarmışlardı, bu da iyi bir orandı ama tabii bir güvence sunacak kadar yeterli değildi. Sınava geri sayım devam ettikçe akıllı öğrencilerin hocalarına olan nefreti çığ gibi büyüyordu, sınıftaki negatif enerji hissedilecek kadar yoğundu. Her öğrenci her ne kadar çalışıyor gibi görünse de kendi karakterine ve ahlak anlayışına uygun düşen bir şekilde hocalarına

saydırıyordu. Güldem'in iki sıra ön çaprazındaki Yiğit klasik ve en kafa yorulan yöntemi uygulayarak ana avrat düz gidiyordu içinden. Ersin'in dört sıra arkasındaki, sessizliği, sakinliği ve narin konuşmasıyla bilinen Sinem, hocanın beynini çiğ çiğ yemek istiyordu. Güldem'in beş sıra önündeki Tolga ise arabasının kapısını kilitleyip kilitlemediğini kafasına takmıştı, ama teklif edilse o da hocasının beynini çiğ veya pişmiş şekilde yemeye evet derdi.

Sınava beş dakika kala hâlâ asistanlar sınıflara girmemişti. Güldem elindeki formül kâğıdına bakıyor ve son dakika ezberlerini yapmaya çalışıyordu. Ama bir türlü şu aptal Jarque Bera formülünü ezberleyemiyordu, sanki matematikçiler o formülü kimse ezberleyemesin diye icat etmişti. Güldem çıldırma noktasına gelmişti. İçindeki negatif enerji büyüdü, büyüdü ve bir anda "İnşallah sınav kâğıtlarını yersin pislik herif!" diye patladı içindeki ses.

Hayalet "Pekâlâ!" dedi içinden.

Eğer Dokuz Eylül Üniversitesi'nin meydanına konan o vazo biraz daha büyük olsaydı asistanları tarafından merakla, öğrencileri tarafından ise nefretle beklenen Ekonometri Hocası Alparslan Dünebakan açlıktan kıvranabilirdi ama vazoda kımıldayacak yer olmadığı için bunu yapamıyordu. Sabah kahvaltısı etmediği için kendine küfrediyordu. Bu arada, üç saat boyunca dev bir vazonun içinde kalma konusunda uzmanlaştığı söylenebilirdi, bu uzmanlık dalı da dünya için en az ekonometri kadar faydalıydı. Vazonun içinde kalma hususunda dersler verebilirdi bundan böyle, ilk ders "Kramp girmeden dev bir vazonun içinde pozisyon bulma" olabilirdi. İkinci ders "Vazonun içinde sıkıntınızı yenmek için edinilebileceğiniz hobiler" olabilirdi. Üçüncü ders ise "Bir vazonun içinde açlığını gidermek" olabilirdi ama henüz bu derste anlatacakları konusunda ihtisasını tamamlamamıştı Alparslan Dünebakan. Midesinden gelen uğultular vazonun içinde mağaralardaki korkunç uğultulara benzer seslerle yankılanıp duruyor, Alparslan Bey'in açlığını hatırlatmak konusunda ellerinden geleni yapıyorlardı.

Alparslan Bey midesinden gelen alarm zillerine kulağını kapatmak istiyordu ama yapamıyordu. Eğer birkaç dakika içinde midesine bir şeyler girmezse orada bayılabilir ve boğularak can verebilirdi. Bir uçak kazasından sonra vahşi bir ormanda sağ kalmayı başaran birinin kitabını okumuştu lisedeyken. Kadıncağız böcekleri yediğini anlatıyordu kitapta.

Zehirli bir yılan tarafından ısırıldıktan sonra ne yapılması gerektiği de yazardı o kitapta. Ama oradaki bilgiler hiçbir işine yaramazdı şimdi. Çıktıktan sonra "Vahşi Bir Vazonun İçinde Sağ Kalabilme" hakkında bir kitap yazsa acaba satar mıydı? Satmazdı ama ilgi çekeceği ortadaydı! Açlık iyice kafasına vurmuştu, olmadık hayaller kuruyordu, hatta hayatında ilk kez hayal kurduğu söylenebilirdi.

Açlığını gidermeliydi. Vazonun içinde yine elini gezdirirken vazonun tam ağız kısmına bir karga kondu. Simsiyah iğrenç görünümlü bir karga. Alparslan Bey'in ağzının suyu aktı o kargayı görünce. Ayağa kalktı ve kargaya uzanmaya çalıştı, elini kaldırdığı anda karga Alparslan Bey'i gördü, korkunç bir çığlık attı, kanatlarını çırparak uzaklaştı. Kanat çırpan karganın feci çığlığı Alparslan Bey'in yeniden vazonun dibine hızla çömelmesine neden oldu. Alparslan Bey belli ki bir sinir krizinin eşiğindeydi. Vazonun iki tarafına bitkin kollarıyla vurdu ve dışarıdan gelecek yardım seslerine kulak verdi. Ama uzaktan geçen birkaç ayak sesinden başka bir şey duymuyordu. "İmdat!" diye dört defa üst üste diyaframının yettiği kadar bağırdı. Fakat Alparslan Bey'in çığlıklarına megatron alaşımlı lazer kalkanı geçit vermiyordu.

Bir şeyler yemesi şarttı. Bir şeyler... ne olursa olsun... bir şeyler yemesi lazımdı. Dosyasına baktı. Vazonun köşesine dayanmış bir pozisyonda duruyordu. Dosyayı öğretmenlik sınavlarını kazandıktan sonra annesi hediye etmiş, iki sene sonra da vefat etmişti. O günden beri hep bu dosyayı kullanırdı. Onu yiyecek hali yoktu. Hayır, öleceğimi bilsem onu yemem diyordu içinden. İçindeki ses de sinir krizinin eşiğinde bir delinin sarhoş üslubuyla konuşuyordu. "Yeğmeyeceğim oğnu." Sonra aklına dosyanın içindekiler geldi: Sınav kâğıtları. Tabii ya, onları yiyebilirim diyordu, her çocuk oyun oynarken kâğıt yemiştir, kâğıt yemekten kimse ölmez, bir kere gevrek yerken gevreği tuttuğu kâğıdı da midesine yollamıştı yanlışlıkla, sonra hiçbir şey olmamıştı. "Evet, işte kurtuluşum: sınav kâğıtlarım! Sorularım benim, ham!"

Çılgınca bir fikirdi bu, Alparslan Bey'in bu kadar çıldırmış olacağına hiç kimse inanamazdı. Alparslan Bey dosyasını açtı, sınav kâğıtları destesinin en üzerindeki kâğıdı bir dürüm gibi sardı. Birinden otlanıyormuş gibi köşesinden çekine çekine ısırdı. Küçük kâğıt tomarını ağzında toplaştırdı, biraz çiğnedi, o kâğıdın iğrenç kokusunu aldı, kötü bir yemek yiyormuş gibi kâğıt tomarını yuttu. Şimdi hâlâ biraz o iğrenç tattan kalmıştı ağzında, ama onu giderecek bir kola veya ayran yoktu yanında. Yine de mutluydu çünkü

midesindeki uğultuları biraz olsun bastırmayı başarmıştı. Yine de bir tane yetmeyecekti tabii. Bir tane daha yemeliydi. Yeniden elindeki kâğıt arası hava dürümüne geri döndü, bir ısırık daha aldı. Bu sefer fotokopiden kalma o iğrenç mürekkebimsi tat da vardı, bir öncekinden daha kötü bir yemek yiyormuş gibi bunu da bir süre çiğnedikten sonra yuttu. Her kâğıt lokmasını yemek daha da zor oluyordu. Çiğneme süresi daha da azalıyor ve yutması o kadar zorlaşıyordu. Toplam yedi lokmada ilk kâğıdı bitirdikten sonra bir mola verdi. Midesinden gelecek uğultulara biraz kulak verdi ama kesilmişlerdi. Bir zafer duygusuyla gülümsedi ve kendine taze bir dürüm daha yaptı.

Hayalet içinden "Görev tamamdır" dedi.

Güldem beklenmedik garip bir rahatlama hissiyle doldu. Sanki bir dileği gerçekleşmişti.

Saat 11.30 olmuştu ama ekonometri sınavının olacağı sınıflarda görünürde ne bir öğretmen ne de bir asistan vardı. Öğrenciler birbirlerine soru soran bakışlarla bakıyorlardı, kimse bir yanıt veremiyordu. Bir an evvel versinler de kurtulalım şu sınav stresinden diye düşünüyorlardı. Asistanlar ise öğretmenler odasında küçük bir toplantı yapıyorlardı. "Alparslan Bey sabah odasına gelmiş ama sonra kaybolmuş. Hiçbir yerde sınav kâğıdının bir kopyasını bulamadım. Bilgisayarında da yoktu sorular. Bu durumda ne yapmamız gerekiyor?" dedi bir asistan. Diğeri "Hoca kayıp. Bu durumda sınavı iptal etmek zorundayız" dedi. Diğeri "Yönetmeliğe uyuyor mu bu?" dedi. Diğeri "Ne bileyim, şimdi yönetmeliğe bakacak vakit de yok, öğrenciler merak ediyor" diye yanıtladı.

Saat 11.35'te asistanlar sınıflara dağıldı ve sınavın iptal olduğunu ilan ettiler. Bir kısmı üniversitede yedinci senesini yaşayan öğrencilerin bu muhteşem habere tepki vermesi uzun sürdü. Hepsi de yaşadıkları anın bir rüya veya bir şaka olabileceğini düşünüyordu. Bir rüya veya bir şaka olmadığını anladıkları zaman sevinç çığlıkları geldi, *ekonometri* kitapları mezuniyet kepleri gibi havada uçuştu, formül kâğıtları yırtılarak konfeti niyetine havaya atıldı. Öğrenciler daha önce hiç bu kadar mutlu olmamışlardı. Mutluluklarının kilit kelimesi iptaldi. Eğer sınav ertelenmiş olsaydı buna pek sevinemezlerdi, iptal edilmiş olması hepsinin ekonometriden geçtiği anlamına geliyordu. Asistanlar yönetmeliği okumamış olabilirdi ama üniversitedeki ilk yıllarında üniversiteli olmanın

ayrıcalıklı sevinciyle öğrencilerin çoğu yönetmeliği okumuşlardı ve o maddeyi (Bir sınavın iptali o dersten herkesin geçmesini gerektirir) hatırlıyorlardı, hatırlamayanlara ise hatırlattılar. Sınıftan dışarı taşan öğrenciler çöp kutularını ekonometri notlarıyla ve kitaplarıyla dolduruyorlardı. Kitabın yazarının kemikleri sızlıyor olmalıydı.

Sızlıyordu. Çok fena sızlıyordu. Kaval kemiğinde bir ağrı vardı. Üç sınav kâğıdını yiyerek midesindeki ağrıyı dindirdikten sonra bir de bu kaval kemiğindeki sızı ortaya çıkıvermişti. Ne berbat bir durum. Koskoca bir ekonometri hocası için ne utanç verici bir durum. Dışarıda bir gürültü vardı. Öğrencilerin sevinç naralarını duyuyordu. Acaba ne olmuştu. Bayram mı vardı? Aslında bir bayramın varlığından söz edilebilirdi: 1. Ekonometri Sınavının İptali Bayramı!

Alparslan Bey bir şekilde şu vazoyu sallamalıyım diye düşündü. Var gücüyle vazoyu sallamaya çalıştı.

Saat iki civarında üç kız vazonun kenarındaki platformun üzerine oturmuştu. Birinin elinde fotoğraf makinesi vardı. "Geçen birine çektirelim" diyordu elinde fotoğraf makinesi olan maliye öğrencisi Ayşegül. Fotoğraf makinesinin sahibi olduğu için fotoğrafları hep o çekiyordu ve fotoğraf makinesine sahip olmanın cezasını fotoğraflarda çıkmamakla ödüyordu, bu haksızlıktı, niye arkadaşları onun çektiği bu acıyı hissedip bir defa olsun "Sen geç ben çekeyim" demiyordu? Ama Ayşegül bu defa kararlıydı, yoldan geçen birine makinesini verme cesaretini gösterecekti, gerçi o yoldan geçenler hep kazma fotoğrafçılar olurdu ama olsun, en azından şansını deneyecekti. O sırada Haluk yoldan geçiyordu. Haluk'u gören Ayşegül "Pardon, bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" dedi. Uzun saçlı, bol pantolonlu, üstünde Iron Maiden (Trooper) tişörtü olan Haluk bayılırdı başkalarının fotoğrafını çekmeye. Kızlar güzel değildi ama tanımadığı insanların fotoğrafını çekmek ona farklı bir haz verirdi. Onlarla fotoğrafta çıkmazdı, ama tam ters bir taraftan hayatlarının içine sızıp orada onlarla beraber ölümsüzleştiğini düşünürdü. Çektiği fotoğrafa bakıp, kim çekmişti bu fotoğrafı demeyeceklerdi tabii ama onun çektiği açıdan göreceklerdi kendi geçmişlerini. Onun şu an baktığı vizörden gelecekte onlar bakacaklardı. Bu yüzden iyi bir fotoğraf çekmeyi hedefledi. Anladığı kadarıyla yakından çekilmek istiyordu kızlar ama o sırada arkadaki vazoya takıldı gözleri, "Bunu çekmeliyim işte, fotoğrafın esas kahramanı bu vazo olmalı" diyordu içinden Haluk. Biraz geriye çekildi, "Sakın kıpırdamayın,

çekiyorum" dedi, kızlar kıpırdamıyordu, "Kıpırdamayın lütfen" diye tekrarladı Haluk, kızlar kesinlikle kıpırdamıyordu, "Kızlar, kıpırdarsanız güzel çıkmaz, ben bilirim bu makineleri" dedi, kızlar "İyi de biz kıpırdamıyoruz" dediler, içlerinden de "Çattık ha, alt tarafı bir düğmeye basacak" diyorlardı, Haluk şaşırmıştı, bir şey kıpırdıyordu kadrajda, kızlar değildi, vazoydu kıpırdayan, gözünü vizörden çekti ve sallanmakta olan vazoyu gördü, önce deprem olduğunu sandı ama sadece dev vazo sallanıyordu, içinde kocaman bir fare olan normal boyutlardaki bir vazo gibi sallanıyordu. Fotoğraflarının çekilmesini bekleyen üç kıza "Vazonun içinde bir şey var" dedi. Kızlar Haluk'un ne dediğini anlamışlar ama nedense içinde bulundukları fotoğraf karesini bozmak istemedikleri için arkalarını dönüp vazoya bakmamışlardı. Arkalarına döndüklerinde ise çok geçti, Alparslan Bey yorulup vazoyu sallamaktan vazgeçmişti. "Yoo sallanmıyor" dedi üç kız koro halinde. Haluk fotoğraf makinesini verdi ve sorumlu bir vatandaş olarak Öğrenci İşleri bürosuna koşarak gitti.

Ayşegül delirecekti, "Yine kendi makinemle çekilemedim" diye hayıflanıyordu, morali bozulmuştu.

41

Burak'ın aklı yavaş yavaş çalışmaya başlamıştı. Kendi hakkında bilmesi gereken her şey birer birer beynindeki eski yerlerine oturuyordu. Yumurtalıklarına çarpan o darbe kafaya çarpan bir saksı gibi şok etkisi yaratmış olmalıydı. Burak, bir saatlik geçmişine geri dönüp neler yaptığını anımsayınca hiçbir zaman bastıramayacağı, arada bir aklına geldiğinde ilk defa yaşıyormuşçasına kıvranacağını bildiği bir pişmanlık yaşadı. Sabahtan beri anlayamadığı bir sebepten dolayı kendinde olmadığını biliyordu, geçmişi adeta silinmişti, bir sapık rolünü üstlendiği bir rüyadaymış gibi kontrolden çıkmıştı. Tüm bunlara karşın yaptığı o korkunç ahlaksızlığa bahane bulmak olanaksızdı. Üstelik bu haber, tüm üniversitede dilden dile dolaşmıştı. Ekonometri hocasının gizemli kaybolma hikâyesinden sonra en çok konuşulan haber onun Güldem'e cinsel taciz yaptığı ve ardından ilkel bir kavgaya ortak olduğuydu. Bu haber mutlaka Ceyda'nın da kulağına

gidecekti. Ondan sonra Ceyda'nın ondan ayrılacağını tahmin etmek için sihirli bir cam küreye bakmasına gerek yoktu. *Kahretsin!*

Burak her Müslüman erkek gibi kötü giden günü cenabetliğine bağladı. Sabah aptes alsaydım, tüm bunlar olmazdı, diye hayıflanıyordu kendi içinde. Ya da en azından bir duş almalıydım. Duş ile aptesin farkı olmadığını söyleyen bir arkadaşı vardı. Duş alınca aptes de almış sayılıyor muydu acaba, aptesin tek farkı niyet miydi? Şu burnuna su atma meselesinden pek hoşlanmıyordu, bunu açıkça söylemeliydi, bu kuralların bir tabu olmasına karşıydı. Üç defa burnuna su atmanın mantığını hâlâ anlayamamıştı. Rahatsız edici bir hareketti. Her aptesten sonra, nezle olduğunda olduğu gibi burnunu büyümüş hissediyordu, o hareket farz mıydı gerçekten de?

Burak, cep telefonu *Inspector Gadget*'in melodisiyle çalınca elektronik şok tedavisine giren bir deli gibi titredi, kafasının içindeki dinozor yavrusu uyandı ve baş ağrısı yeniden başladı, o anda sabahki garip halinin cep telefonuyla ilgili olduğunu anladı. Rahatsızlığının tek kaynağı *Inspector Gadget*'ın keyboard melodisinin cep telefonu yorumu ile ilgili değildi, başka bir şey olmalıydı. Telefonu açtıktan sonra bunu düşünmeye karar verdi. Telefonun diğer ucunda gecelerin adamı Cüneyt vardı. "Oğlum sınavın iptal oluşunu kutlayalım, Punside'a gidelim akşam" diyordu Cüneyt. "İyi abi, bakarız, benim kafa biraz karışık" dedi Burak. "Oğlum senin hep öyledir, hahaha, akşam gel, içer hallederiz" dedi gecelerin demirbaşı Cüneyt.

Burak cep telefonunu kapattı. Bir gün önce iki cep telefonu aldığını hatırladı. O cep telefonlarını alırken de bu sabahki gibi olmasa da yine kendinde değildi. Diğer cep telefonlarını evde bırakmıştı. İnsan kendine zararlı olan cismi tanır. *Bu cep telefonunda kesinlikle bir şey var.* Herkes bana aptal diyor ama bu gizemi çözeceğim, dedi içinden. Cep telefonunu elinde gezdirerek arkasına, önüne, antenine baktı. Elindeki delile büyüteçle bakan Sherlock Holmes gibiydi. Bir şey bulamadı. Cep telefonunun dijital göstergesinin üzerindeki menülerde bir araştırmaya başladı. Telefon rehberine baktı, ayarlara baktı, en son da son arayanlar listesine baktı. En son Cüneyt'ti, sabah da Ersin'in aradığını anımsıyordu, herhalde son konuşmalarıydı o. Ondan önce biri aramış olmalıydı. Evet biri aramıştı, hem de defalarca aramıştı. En son arama sabaha doğru saat 6.06'da olmuştu. Kim aramıştı acaba, diye numaraya baktı ve şoka girdi. İnsan yapımı bir sayının akıllı bir insanı dehşete yaklaştırması, onun gözbebeklerini

büyütmesi, gerçek mi hayal mi diyerek gözlerini açıp kapatmasına ve "Aman Tanrım!" dedirterek parmaklarıyla saçını geriye doğru taramasına neden olması görüldük bir olay değildi. Ta ki o ana kadar.

Burak o sayıyı gördükten sonra yeniden sabahki haline yani deliliğe döndüğünü sandı.

Sayı 13'tü.

13, telefonun dijital göstergesinde öyle pis pis sırıtarak duruyordu. 13'ten korkmasının tek sebebi Hıristiyanlıktaki uğursuzluk inancı değildi tabii, *13.Cuma* filminden haberdardı ama dehşeti yaratan o imge de değildi. İçinden "Bu kahrolası o loser'in sayısı!" dedi. "O intihar eden garip çocuğun defterlerini süslediği rakam. 13'lü futbol forması da giyerdi. Ne tuhaf herifti o. Ve.. ve... evet, o Güldem'e 13'le ilgili bir laf yazardı. "Neydi ki o?"

Sabaha doğru kendisini arayanı geri aramaya karar verdi. 13 diye bir telefon numarasının olmasına imkân yoktu. Hangi şebeke böyle saçma bir numara verirdi ki? Üniversitenin sessiz bir köşesine ilerledi. Cesaretini topladı ve 13'ü aradı. Kulağını alıcıya dayadı, merakla gelecek olan sesi bekliyordu. "Sen de kimsin" diyecekti önce. Sert ve kararlı bir sesle. Çalıyordu. Öksürdü, bir nefes aldı.

Ve karşı taraf sonunda telefonu açtı.

Önce kulağını bir bardağa dayadığı zaman çıkan, bardağı yaklaştırdıkça kulağını sıkıştıran, kaynağı belirsiz rüzgâr uğultusunu duydu. Sonra kulağını alıcıya iyice dayadı, alıcıyla kulağı bütünleşmişti, uzaktan duyulan çığlıkları duydu, kamçı seslerine benzer sesleri işitti ve alevlerin çıtırtılarını, körüklenen ateşlerin kıvılcım seslerini, yanan devasa etlerin ızgara gürültülerini, konuşabilme yeteneğine sahip hayvanların çığlıklarını, kargaşayı ve sonsuza kadar yinelenen ölümleri duydu. Sanki yanmakta olan kapalı bir futbol sahası kadar büyük bir işkence salonunu aramıştı. Belki de gerçekten öyle bir yerdi orası. Gitgide yükselen şeytani kahkaha seslerini duyunca cep telefonunu bir an önce kulağından uzaklaştırmaya çalıştı ama yapamadı bunu. Refleksleri iki saniye gecikmişti çoktan. Kulağı sonsuza kadar lanetlenmişti. Ve o hayatının sonuna kadar kulağına akan şeytan kahkahalarının dehşet verici hatırasıyla yaşayacaktı. Uzaktan duyduğu en masum bir çocuk kahkahası bile onun tabanlarını yağlamasına neden olacaktı. Şimdi, o lanetlenmiş kahkahayı duyacağına sağır olmayı yeğlerdi.

Burak o gün cehennemi, cehennemin ta kendisini dinlemişti. Kargaşa ve ölümün evini. Günahkârların ebedi sorgu odasını. Hayaletin taşınmak üzere olduğu yeni şehrini. Ve onun iki haşarı bekçisinin, zebanilere özgü

kahkahalarını dinlemişti. Cehennemin kapısında konuştukları ruh, istedikleri gibi bir hayalet olmuştu, işte bunun mutluluğu okunuyordu o kahkahalardan.

Burak aceleyle kulağından cep telefonunu uzaklaştırdı. Hemen titreyen başparmağıyla No'ya bastı. Sonra cep telefonunu kapattı. Hatta son bir çare olarak bataryasını çıkardı. Eğer o ses iki saniyede onda bu etkiyi yaratıyorsa, daha önce aradığında ne yapmıştı acaba? Bunu hatırlayamıyordu ama bununla alakası olduğu kesindi. Ve o Gökalp denen büyücüyle de alakası vardı olanların. Olanlar Gökalp'e ve doğal olarak Güldem'e bağlanıyordu. Burak, o lanetli kahkahayı bir daha duymamak ve tamamen unutmak için en yakın arkadaşından bile uzaklaşırdı. Güldem onun yakın bir arkadaşı değildi. Güldem'i düşününce ondan korkar oldu. Onun sınavlardaki beklenmedik başarısı cadı olduğuna dair bir işaretti. Taşlar şimdi yerine oturmuştu. Sonra Murat'ın vantilatör kazası, Şebnem'in gruplarından beklenmedik ayrılışı, Ceyda'nın ona karşı aldığı tavır... ve belki de bu sabah o cadının tahrikine kapılarak üniversitedeki seks kariyerini bitiren o sapıklığı yapmıştı... Ve son işaret, o cehennemden kopup gelen kahkahaydı. Bir daha ne Güldem'i ne de cadının sevgilisi Ersin'i görmeye niyeti vardı. Ve de görmeyecekti.

Ceyda'yı bulup ona da anlatmalıydı bunları; çünkü o cadıyla beraber oldukça Ceyda da tehlikedeydi. Ceyda'yı hâlâ çok seviyordu. Onsuz bir hayat, kalbinin atmayacağı bir hayat demekti. Sonra Lütfü vardı, ona da bu haberi yetiştirmeli ve bu beladan uzak tutmalıydı. Herkese sonunda zeki ve işe yarar biri olduğunu kanıtlayacaktı.

Ceyda'dan önce Lütfü'yü telefonla aramaya karar verdi. Cep telefonunu bir süre açmamaya kararlıydı. Dekanlık binasının alt katında bir kartlı telefon olmalıydı, önce bir telefon kartı aldı, sonra oraya gitti. Lütfü'yü aradı.

Lütfü, Karşıyaka Hastanesi'nin ikinci katında bir yatağın üzerinde yatıyordu. Boynunda bir boyunluk vardı. Durumu göründüğü kadar ciddi değildi, tüm kontroller tamamlandıktan sonra hastaneden güle oynaya çıkabilirdi ama şimdilik sahnedeki hasta rolüne uyması gerekiyordu. Yastık boynu için gereken eğimde duruyordu, kafası da yastığın üzerindeydi, gözleri açıktı, karşısındaki televizyona bakıyordu ama televizyonda ne olduğunu sorsanız bir şey söyleyemezdi. Kazanın şokunu hâlâ atlatamamış olduğu teşhisi, ziyaretine gelen anne babası ve doktorlar tarafından yeterince yapılmıştı ama gerçek bununla sınırlı değildi. Kafasını bir

süreliğine işgal eden o sayıları düşünüyordu, neydi onlar, onlara neden inanmıştı, neden onlara boyun eğmişti, şimdi neredeydiler, sonra o gözlerinin altından geçen borsa şeridi, o da neydi? Ölebilirdi, evet, eğer bir telefon direğine değil de bir elektrik direğine çarpsaydı ölebilirdi. Daha yirmi iki yaşında sayıların şaşırtması sonucunda ölen ilk kişi olacaktı ama bunun farkına kimse de varamayacaktı. Televizyonda bir çizgi film vardı: *Bugs Bunny.* Birden Burak çıldırdı, gözbebekleri büyüdü ve "Hayır, hayır, hayır!" diye kısık bir çığlık attı. Kanalın altından borsa bandı geçiyordu. Sonra görüntü değişmeyince sesini yükseltti. Hemşireye bağırdı, "Çekin şunu gözlerimden, çekin şunu!" diye bağırıyordu. Hemşire yirmi saniye sonra geldi, odada göz gezdirdi ve "Neyi çekeyim?" dedi. "Bantları, borsa bantlarını!" diye bağırdı. Hemşire televizyona baktı, "Tamam kanalı değiştiriyorum" dedi. Kanalı değiştirdi, 154'e aldı, herhalde bu kanaldan geçmezdi o borsa bandı. Hemşire, hastanın o borsa şeridinden niye korktuğuna anlam veremedi ama o da çocuk programlarının altında çıkan o bantlara gıcık oluyordu. Lütfü, bantların televizyon kanalından kaynaklandığını anlayınca rahat bir nefes aldı. Yeniden onlarla karşılaşmaya cesaret edemezdi.

Sonra cep telefonu çaldı. Arayan Burak'tı. "Oğlum, neden gelmedin sınava?" dedi. "Sorma ya, neler oldu neler, ben kaza yaptım, hâlâ şoktayım" dedi. Burak kaza lafını duyunca tahmin ettiği gibi lanetin iyice yayıldığını anladı, düşündükleri kesinlikle saçma değildi.

"Bak sana ne diyeceğim, her şey Gökalp'le ilgili, hani şu intihar eden tuhaf çocuk vardı ya, o işte! Güldem de işin içinde olabilir, onlardan uzak durmamız gerekiyor."

"Nasıl yani?

"Son haftalarda olanları bir düşün. Bunlar tesadüf değil. Benim de başıma korkunç şeyler geldi. Dün gece beni biri aramış. Ben hatırlamıyorum. Arayan numaralara baktım, 13 yazıyordu. Biliyorsun o 13 takıntılı manyak herifi. Öldü ama laneti devam ediyor. Onunla dalga geçtiğimizi hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, sanırım sana inanmak üzereyim, tüm bunlar çok saçma ama ben de olağandışı şeyler yaşadım. Ölebilirdim."

"Seni en yakın zamanda tekrar arayacağım. Ziyaretine de gelmeye çalışacağım. Ceyda'yı bulmam lazım şimdi. O da tehlikede olabilir. Ersin'den de uzak dur, o cadıyla ortak olabilir. Akşam Murat taburcu oluyormuş, onu ziyarete gideceğiz."

"Benim durumum şu an iyi, belki Murat'a ben de gelebilirim. Bu arada Ersin konusunda yanılıyorsun bence. Biliyorsun, bizi uyarmıştı toplantıda."

"Bilemiyorum. Ama konuşacaksan Ersin'le sen konuş. Ben zaten onunla kavga ettim, kampüsün ortasında dövüştük. Anlatırım hepsini. Akşam görüşürüz."

"Bye" dedi Lütfü ve hemşire cep telefonunu kapattı. Lütfü, Burak'ın dediği bir şeye ilk defa hemen inanmıştı. Burak pek akıllı bir çocuk değildi ama yaşadıklarının altında yatan tüm saçmalıkları açıklayabilen bir şey anlatmıştı. Bir lanet. Organize bir uğursuzluk. Şer bir büyü. Ölümsüz bir beddua. Hastaneden çıktıktan sonra mutlaka annesinin o tuhaf arkadaşına kurşun döktürtmeliydi. Ya da o 13. manyağın ruhunu çağırıp bir cezveye hapsetmeliydi. Bir daha ona dokunacak olursa her tür şeyi denemeye hazırdı.

42

Bu sırada Alparslan Dünebakan vazonun içindeki üçüncü saatini tamamlamak üzereydi. Son bir kâğıt arası hava dürümü yemiş ve karnını doyurmuştu. Fakat bu defa açlıktan da kötü bir bela onu bekliyordu. Alparslan Bey için bu bir gelenekti, yemekten sonra mutlaka tuvalete giderdi. Büyük aptesi için tabii ki. Gazetesini ve kahvesini yanına alır tuvaletin yolunu tutardı. Uzun süre kalmayı sevenlerdendi Alparslan Bey. Sadece bağırsaklarını değil, zihnini de boşaltırdı biraz. Daha zinde, daha sağlıklı, daha mutlu bir adam olarak çıkardı tuvaletten. Ama bu defa bir problem vardı. Yemekten sonra gidebileceği bir tuvalet yoktu vazosunun içinde. "Aman illa ki sıçmam gerekmiyor, acil durumlarda yapmadan da idare edebilirim" diye düşünüyordu. Ama 20 dakika sonra bu düşüncesinin arkasında eskisi kadar duramıyordu. Birinin onu kurtarmasını bekliyordu. Ve beklemek eylemi, kahveden veya kuru fasulyeden daha ciddi bir bağırsak açıcıydı. Bunu kabullenmeliydi, fena sıkışmıştı. Tutmak için eğilip bükülüyordu ama işin kötüsü eğilip bükülmek için gereken boşluğa sahip değildi. Ayaklarını yere vuruyordu sertçe. Hayır bunu yapmamalıyım. Birkaç kere osursa belki bağırsaklarını ikna edebilirdi. Bir kere osurdu, evet iyi gelmişti bu. Belki de yanlış alarmdı, bir kere daha osurdu, daha da iyi

geldi. Fakat bir dakika sonra bağırsaklarından daha yüksek alarm sesleri yükseldi.

"Allah'ım bunu kontrol edecek güç ver bana" dedi.

Güldem sınavın iptal edilmesine çok sevinmemişti. Diğer öğrencilerin sorgusuz sualsiz mutluluk naraları atmasına da kıl olmuştu. Sonuçta o formülleri ve grafikleri ezberlemek için beyinlerine yeteri kadar zarar vermişlerdi, sınav olsa olmasa ne fark ederdi ki. Sınavdan önce Alparslan Bey için sarf ettiği beddua hâlâ geçerliydi. Hatta daha da ileri gidebilirdi, ona duyduğu nefret artmıştı. "Sınav kâğıtları kıçına girsin ipne herif!" dedi içinden.

Hayalet "Pekâlâ" dedi içinden.

Alparslan Bey bağırsaklarını kontrol etmek için sahip olduğu boşlukta çırpınıyordu. Altı yaşındayken ilkokulun daha ilk gününde aynen şimdi olduğu gibi sıkıştığını, ilkokulun tuvaletini temiz bulmadığı için işini orada göremediğini ve öğretmenlerinin önünde eve gitmek için ağladığını hatırladı. Bu olay çocukluğuna damgayı koymuştu, babasının ve annesinin girişken karakterlerine zıt oluşturacak şekilde Alparslan'ın utangaçlığına bu olay sebep olmuştu. Şimdi de pek farklı bir durumda değildi.

Alparslan Bey bunu kabullendi, bağırsaklarını boşaltmalıydı, bir an evvel bu pislikten kurtulmalıydı. Önce pantolonunu indirdi, sonra külotunu. Çömeldi. Çömelir çömelmez bağırsakları da pislikten kurtulmaya başladı. O küçücük boşlukta sıçmak gerçekten zordu, çıkan pisliğin ayaklarına değmemesi için alması gereken pozisyon acı veriyordu, bacakları ağrımaya daha ilk saniyelerde başlamıştı. Ertesi gün bacakları et kesecekti, bundan emindi. Tabii ertesi gün milletin içine çıkacağını pek sanmıyordu, buradan çıksa bile bağırsaklarındaki boklar gibi onuru da orada vazonun dibinde kalacaktı.

Uzak geleceği hakkında düşünmektense yakın geleceği hakkında tasalanmaya karar verdi Alparslan Hoca. İlk sorunundan kurtulmuştu, hepsi tüm berbat görüntüsü ve iğrenç kokusuyla ayaklarının dibinde duruyordu. Daha önemli bir sorunu vardı şimdi. Vazoda taharet musluğu yoktu. Tuvalet kâğıdı da yoktu. Alparslan bey bir kâğıt mendil için dua ederek ceplerini yokladı. "Bir selpak için krallığım" diyordu içinden. Bir selpağı koyacağı en son yerlere baktı çaresizce (Mesela çoraplarının içine). Yoktu. Gözü

vazonun içinde gezindi, kıçını silmeye yarayabilecek bir çöp arandı. Bu arama vazonun küçüklüğü ile orantılı olarak çok kısa sürdü (1 saniye 06 salise).

"Peki ya dürümler" diye düşündü sonra. Tabii ya. Sınav kâğıtları onun açlığını bastırmıştı, şimdi de işe yarayabilirlerdi. *Neden olmasın?* Alparslan Bey çömelmiş halde elini dosyasına uzattı. Az önce yediği kâğıtlardan arda kalanları çıkardı. Dörde katladı ve silmeye başladı. Tuvalet kâğıdının aslında ne kadar yumuşak olduğunu daha iyi anlıyordu şimdi. Sınav kâğıdını kıçına sürdüğü her an ona büyük bir acı veriyordu, biraz diplere sokması gerekiyordu, iyice bulaşmıştı çünkü. Kâğıdın sivri ucunun verdiği acıyı bunu deneyen dışında kimse bilemezdi. Kâğıtları kıçına her götürdüğü sefer biraz daha acıyordu. Kâğıdı sürüp çekerken kıçındaki tüylerden bir kısmı da kopuyordu, bok dolu kâğıtların üzerine bakmaya cesaret etseydi o kâğıtların üzerinde kan olduğunu da görecekti.

Sınav kâğıtları resmen ve fiziki olarak Alparslan Hoca'nın kıçına girmişti.

Hayalet "Bu da tamamdır" dedi, içinden.

Güldem, bedduası yerine gelen bir falcı gibi sevindi. Neden sevindiğini yine anlamadı. Rahatlamıştı, üzerinden büyük bir yük kalkmıştı sanki ama sebebini hiçbir zaman öğrenemedi.

Haluk, öğrenci işlerine haber vermişti ve Haluk'la birkaç öğretim görevlisi vazonun içinde birinin olduğu sonucuna varmışlardı. İtfaiye arabası vazonun yanına park etti. Devasa merdiveni açıldı. Yüzlerce öğrenci de merakla olayları izliyordu. Merdivenin ucunda bir itfaiyeci vardı. İlhan ya da çocukluk lakabıyla Cayır İlhan'dı o. Nedensiz verilen lakaplardan biriydi ama geleceğindeki imajına ters düşmemişti. Vazonun içinde biri olduğunu gördü ve işaret etti. Şu ana kadar ağaçtan kedi kurtarma dahil –hatta o kurtarma operasyonu sayesinde *ShowTV*'nin haberlerine de çıkmıştı– çok acayip işler yapmıştı ama bu herhalde bir itfaiyecinin yaptığı en tuhaf işti. Karısı "Ee bugün neler yaptın?" diye sorsa, "Vazodan bir insan çıkardım, yarın da bir bardaktan aslan çıkaracağım" mı diyecekti. İşini seviyordu ama bu tip işler mesleğinin saygınlığına gölge düşürüyordu. Cayır İlhan, beline takılı duran ipi aşağı sarkıttı. İki itfaiyeci de yanına gelmişti, onu tutuyorlardı. Vazonun içindeki Alparslan Bey, ip geldiği

sırada rüyada olduğunu sandı. Elini uzatırken aslında ipe değemeyeceğini sanıyordu. Dokunduğu zaman sevinçten bağırdı. İtfaiyeciler onu duydu. "Sıkıca tutun!" diye bağırdılar. Öğrenciler meraklı gözlerle oltanın ucunda neyin veya hangi salağın çıkacağını merak ediyorlardı. Alparslan Bey ipi sıkıca tuttu. İtfaiyeciler ipi çekti.

İpin ucunda Alparslan Bey ortaya çıkınca üniversite meydanı ölüm sessizliğine büründü. Meydanda toplanan herkes topluca şok geçiriyordu. İtfaiyeciler Alparslan Bey'i tuttular ve merdivene aldılar. Artık güvendeydi. O sırada biri kendini tutamadı ve güldü. Gülmemek için kendini o kadar tutmuştu ki sonunda çıkan kahkaha patlaması osuruk sesi gibiydi. Ona birkaç kişi de eşlik edince gülme sesleriyle karışık bir uğultu oluştu. Kimse –Cayır İlhan dışında– Alparslan Bey'in pantolonundaki kahverengi lekeyi veya üstüne sinen bok kokusunu fark etmemişti ama Alparslan Bey'in kendini çok kötü hissetmesi için fazlasıyla neden vardı. Açtı, üç saat boyunca absürd bir şekilde mahkûm olmuş, sınav kâğıtlarını yemek, sonra da onları kıçına sürmek zorunda kalmıştı, öğrencilerinin önünde hiçbir hoca bu kadar küçük düşmemişti.

Alparslan Bey, o yaz dekanlıktan tayinini istedi. Hangi üniversiteye gittiği son derece gizli tutuluyor. Ama söylenenlere göre hâlâ ekonometri öğretiyor.

43

Burak tüm üniversitenin izlediği, yerel bir televizyonun da kaydettiği –sonra *Show TV*'ye görüntüleri sattılar– bu kurtarma operasyonunu izlemeden edemedi. Sonra Ceyda'yı aramayı sürdürdü. Dokuz Eylül Üniversitesi büyük bir üniversite değildi, Burak arayışının on yedinci dakikasında Ceyda'yı uzaktan gördü. Ceyda'nın üzüntüsünü anlaması için onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Biri ona kavgayı anlatmış olmalıydı.

Ceyda'yı seyretti bir süre. Yüzünde ürkek bir ifade vardı. Umut'la konuşuyordu. Sanki ona derdini açıyordu ve Umut'tan derman bekliyordu. Burak kararlıydı, "Bir zamanlar güzel bir kız arkadaşım vardı ama ben bir hata yaptım ve onu kaybettim" demeyecekti. Ne kadar dil dökerse döksün onu yeniden kazanmalıydı. Onu izlerken aniden Burak'la Ceyda'nın gözleri

aynı yerde buluştu ve o buluşma uzun sürdü. Bu güzel bir işaretti. Ceyda'ya gözleriyle ormanı işaret etti. Gözleriyle anlaşmışlardı, bir aşk zaferiydi bu. Ormanda buluştular. Burak sabah kendinde ve gerçekten de aklının yerinde olmadığından bahsetti. Aralarda özür diliyordu. Hayatının en iyi konuşmasını yapıyordu. Sonra konuyu tuhaf olaylara getirdi. Cep telefonundaki arayanlar listesindeki 13'ü gösterdi. Ceyda onu dikkatle dinledi. Tuhaf olaylar kendisine de rastlamıştı. Bunları Burak'a anlatmadı ama içi biraz olsun rahatladı. Bir daha Güldem'le ve Ersin'le görüşmeyecekti ve belki her şey düzelecekti. Burak konuşmasını bitirdi. Başarılı bir konuşma olduğunu ve Ceyda'yı yeniden kazanabileceğini sanıyordu. Sıra Ceyda'daydı.

"Seni seviyorum ama bir daha beraber olamayız. Tüm üniversite biliyor bugün yaptığın şeyi. Şimdi çıkıp da seninle el ele şu yolda yürüsem hepsini kabullenmiş olurum. Bunu kimseye anlatamam. Anlamazlar. Beni anlamalısın, yaşadıklarımız bir daha tekrarlanmasın, artık başka bir hayat kurmalıyız. Belki de eskisi gibi, aşktan uzak bir hayat. Aşk bizim gibiler için değil" dedi Ceyda. Bu veda demekti. Zorlamanın bir anlamı yoktu. Ve belki de dedikleri doğruydu. Onlar amatör şovmenler gibiydiler, başkalarının karşısındaki imajları önemliydi, bugünkü hatasından sonra el ele gözükemezlerdi. Aşk gerçekten de onlara göre değildi.

Ceyda doğruyu söylüyordu. Burak'la Ceyda'nın yolları Sherwood ismiyle bilinen korunun kuzeybatısındaki otuz yaşındaki meşe ağacının altında ayrıldı.

Perşembe akşamı Lütfü, Ersin ve Şebnem, Murat'ın taburcu olacağını öğrendiler ve hastane kapısında karşılamaya karar verdiler. Ersin'le Burak bu mecburi yakınlıktan memnun değillerdi, mümkün olduğunca uzak duruyorlardı. Murat oldukça mutlu görünüyordu ama yakışıklı göründüğü pek söylenemezdi. Beraber fotoğraf çekildiler. Murat'ın bu halini fotoğrafta gören biri Murat'ın alnındaki çiziği fotoğraftaki teknik bir sorun olarak algılardı ama bu teknik değil, doğal bir hataydı. Ve hep orada çakılı kalacaktı. Asker tıraşı da açıkçası hiç yakışmamıştı. Eski yakışıklılığından eser kalmamıştı ama bunu Murat'a belli etmemeye çalışıyorlardı. Şebnem özellikle belli bir mesafe koyuyordu Murat'la arasına. Bunun bir sebebi vardı elbette. Şebnem Zeynep'in bir arkadaşıyla tanışmıştı, adı Onur'du, onunla her an bir şeyler olabilirdi, çok yakışıklı çocuktu Onur. Zeynep de

öyle demişti tanıştırmadan önce. Murat, Şebnem'in soğukluğunu fark etmişti ama bunu doğal karşıladı. Oysa bu doğal değil, teknikti.

Ersin buluşmanın yedinci dakikasında Murat'a "Gitmeliyim, sonra konuşuruz" diyerek gruptan ayrıldı. Murat ters giden bir şeylerin olduğunun ayrımına varmıştı. Ersin duyu menzilinden çıktıktan sonra sabahki kavgayı detaya girmeden anlattılar Murat'a.

Murat, Güldem ve Ceyda'nın nerede olduğunu sorunca ortamda hissedilir bir gerilim oldu. Lütfü "Sonra anlatırız" dedi. Sonra, ertesi gün her şeyi anlattılar. Ceyda'yla Burak'ın ayrıldığını üstü kapalı bir şekilde açıkladılar. Vantilatör kazasının neden olduğu cadıdan ve onun sevgilisinden söz ettiler. 13 vakasını anlattılar. Murat bu şeytani ortaklığın en acı kurbanı olarak anlatılanlara inandı. Bir tarafı Ersin'in suçsuz olduğuna inansa da şimdilik kurunun yanında yaş da yanmalıydı.

44

7 Mayıs 1999 Cuma

Dün olanları yazmaya gerek duymuyorum. Şimdiden tüm üniversite bana yapılan cinsel saldırıyı ve Ersin'le Burak'ın kavgasını biliyor. Herkes dünden beri bu iki ardışık olayı konuşuyor. Ne şöhret ama! (Alparslan Bey'in vazodan çıkarılışı da çok konuşuldu ama beni benimle ilgili olan kısım daha çok ilgilendiriyor tabii ki.)

Burak'ı tanırım, pek sevmem ama tanırım; kesinlikle böyle bir şeyi yapacak biri değildi o. Olaydan sonra ona karşı bir nefret büyüttüğümü sanan herkesi hayal kırıklığına uğratacağım, içimde ona karşı en ufak bir nefret tohumu bile yok. Nefret duymak için harcamam gereken çabayı onun o anki psikolojisini anlamak için harcıyorum. Burak o sırada ne düşünüyordu acaba? İnsanların kendi iç dünyalarında herkesten sakladıkları –bazen herkese kendileri de dahil oluyor– binbir türlü sorun var ve bunlar beyinlerinin içinde zehirli sarmaşıklar gibi yetişiyor. Ve o karanlık dallar bir yerde, bir

anda, hiç beklenmedik bir anda, mesken tuttukları bedeni bir kurt adama dönüştürebiliyor. Herkesin içinde bir Şeytan olduğuna inanıyorum. O Şeytan'ı hapsetmek, kimseye göstermeden yaşamak Şeytan'ın ani kaçışlarını önleyemiyor, Şeytan'ı dizginleyebilmek için o Şeytan'ın farkına varmak, varlığını kabul etmek ve onun zekâsına yenik düşmemek gerekiyor. Burak iyi biri ama zeki değil.

Aptal iyilik meleklerini kandırmak, Şeytan için çocuk oyuncağı olmalı.

Bu konuyu kapatayım artık. Esas önemli olan üst üste gelen bu olaylardan sonra neler olacağı. Elbette Burak'la bir daha görüşmeyeceğim. Ersin benim tarafımı tutuyor, bunu biliyorum. Lütfü'nün Burak'tan yana olacağını biliyorum çünkü bana gıcık oluyor. Geriye Ceyda kaldı. Onunla da iki kişilik bir toplantı ufukta görünüyor. Arasam iyi olacak. Ceyda'yı severim, o da beni sever, mutlaka anlayacaktır.

–Beş dakika sonra–

Az önce Ceyda'yla konuştum. Sabahki olaylar için ne kadar üzüldüğümü anlatarak başladım konuşmaya. Doğrusu da buydu. Ondan sonra Ceyda uzun bir monologa başladı. Monolog diyorum çünkü benimle konuşmuyor gibiydi. Sanki ben telefonun diğer tarafında değildim. Neler söylediğini, inanın pek hatırlamıyorum, hatırlamak da istemiyorum. Şebnem'in bana tuvalet kabininde söylediklerinin *remix* versiyonuydu sanki. Tabii ki çok sinirlendim. Burak'ı ben tahrik etmişim gibi konuşuyordu. Bir kere de benim için cadı kelimesini kullandı. Tüm provokasyonuna karşın konuşmadım, konuşamadım, yalnızca dinledim ve elimde ahizeyle telefon telinden kulaklarımın içine giren kelimeler eşliğinde düşüncelere daldım.

Daha önce de arkadaşlarımla küstüğüm oldu. Her seferinde gözlerimin önünde bir fotoğraf albümü açılır, eski arkadaşlarımla beraber geçirdiğimiz günlerin tek karelik hatıraları gözlerimin önünden geçer. Üzülürüm ama onları ortaya çıkarmadan da edemem. Keşke bazı hatıraları istediğimiz anda beynimizden silebilsek. Düşünüyorum da belki de asıl sorun bu. Dostluklarımızı eğlencelerimizle ölçmeye alışmışız. Dostlarımızı bizi eğlendirmekle yükümlü maskaralara dönüştürüyoruz. Ya da dertlerimizi değiş

tokuş ettiğimiz Güzin Abla görevi veriyoruz onlara. Dostluk veya arkadaşlık, aynı frekanstan espri yapmanın ötesinde bir şey olmalı. Bir düşünce ortaklığı belki de. Aynı yola baş koyan kolektif bir aşk da denebilir buna. Aman, neyse ne, bu düşünceleri Ceyda'yı dinlerken kuruyordum, o kadar dalmışım ki telefonun kapandığını geç fark ettim. Büyük bir sorunla –bir hayalet kadar büyük– boğuşurken bana önce cadı diyen sonra da yüzüme telefonu kapatan biri, bundan böyle benim için artık bir yabancıydı. Aynı ortamlarda rastlantıyla karşı karşıya geldiğimizde düşman gözlerle bakışacağımız iki düşman olmuştuk. Oysa çok değil, beş dakika önce o benim en iyi dostlarımdan biriydi.

Tuhaftır, Şebnem'i Ceyda'ya oranla çok daha fazla severdim ama Şebnem'den ayrılırken dostluk konusunda kafa patlatmaya, hatta buna üzülmeye gerek duymamıştım. Üzerimde şimdi beliren üzüntünün en büyük nedeni, Ceyda'nın geriye kalan tek kız arkadaşım olmasıydı herhalde, çünkü onu kaybedince yalnızlık denilen karanlık bölgeye bir adım daha yaklaşmış oldum. İki dostumun, beni hayatımın en zor anlarımda satmasından sonra, dostluk denilen kelimeyi; insanların en büyük korkularını, yani yalnızlığı yenmek için uydurdukları bir masal terimine benzettim. Bir varmış, bir yokmuş, dostluk denen bir şey varmış...

Ersin hâlâ yanımda ama ben korkuyorum. Ersin'i benden uzaklaştırmalarından korkuyorum. Erkeklerin dünyası birçok yönden bizimkilerden farksız. (Sadece yöntemlerimiz farklı, biz entrikaları seviyoruz, erkekler ise güçlerini kullanıyor.) Lütfü ve Burak'ın Ersin'i bana karşı doldurabileceklerini biliyorum. Ersin'i kaybetmemeliyim. O benim son çarem. Her gün yaşıtım olan bir kız ya sözleniyor, ya nişanlanıyor ya da evleniyor. Üniversite bitmeden her kız evleniyor, üniversiteden sonra bir koca adayı bulmak da zor. Ersin her yönden ideal bir koca. Zengin ve sıradan. Onu kaçırırsam evde kalabilirim. Evet, onu kesinlikle elimde tutmalıyım.

Ne pahasına olursa olsun.

Saat ikide muhasebe sınavı var. Çalışmak istesem de çalışamayacağımı adım gibi biliyorum. Bugün zor bir gün olacak. Küstükten sonraki ilk gün her zaman için en zor gündür.

Üniversitedeki günümün tam bir moral savaşı halinde geçeceğini tahmin etmek zor değil.

Nerede kalmıştık? En son, sınava gitmeden önce yazdığımı hatırlıyorum. Sonrasında olanları da anlatmak zorundayım. Anlatılmayan hiçbir şey kalmamalı.

Üniversite kapısından girerken neredeyse eziliyordum. Sarı bir Opel Tigra tarafından. Son anda farkına vardım, durdum, rüzgârını hissettim, üstüme gönderdiği tozların tadını aldım. Korkunçtu. Bir adım daha atsaydım Tigra'nın tamponundan bir pinpon topu gibi yüz metre öteye sekebilirdim. Ölümden dönmüş olmanın mutluluğa dönüşemeyen o anlaşılmaz ve anlatılmaz duygusunu üzerimden attıktan sonra Gökalp'in hayaletine haksızlık yaptığımı düşündüm. Etrafımdaki tüm kötülüklerin varlığını bir hayalete yüklemem ne kadar saçmaydı. Sadece hava atmak için üniversite çevresinde tur atan sıradan bir genç ve yolun üzerine onun hızını engelleyebilecek bir hız kesme tümseği koymaya üşenen üniversite yöneticileri de gaddarlık konusunda pekâlâ hayaletle yarışabilirlerdi.

Sınava konsantre olmalıydım. 60 puanlık üç tane uzun muhasebe sorusu, 40 puanlık tanım sorusu. Metin Bey'in on yıldır değişmeyen sınav formülü buydu. Sürprizleri seven biri değildi herhalde. Ezberlemem gereken hesap numaralarını düşündükçe sınavda hangi soruların geleceğini bilmenin pek işime yaramayacağı sonucuna vardım. Düşünme fonksiyonunu kendi kendine yok edebilen bir robot gibi düğmeme bastım ve hiçbir şey düşünmeden orada öylece durmaya çalıştım.

Ersin buluşma yerimize beş dakika geç kalınca aklıma kötü kötü şeyler geldi. Bir hayaletin menzil alanı içinde yaşarken çok normal bir endişe. Meydanın ortasındaki vazoyu durduğum yerden görebiliyordum. Dünkü meşhur olaydan sonra öğrenciler vazonun yanında fotoğraf çekilebilmek için sıraya girmişti. Üniversitenin fotoğrafçısı, bu ilgiyi paraya dönüştürmek için oradaydı. O kadar kötü günler geçiriyordum ki ekonometri hocasının vazonun içinden çıkarılışına gereken tepkiyi verememiştim. Gereken tepki gülmekten kırılmaktı, tabii ki. Koca adam nasıl oldu da o vazonun içine girmişti? Bu sorunun yanıtını düşünürken Gökalp'in ekonometriden

kalarak okulunu bir sene uzattığını ve ekonometri hocasıyla arasında bir kan davası geliştiğini hatırladım. Olamaz! Olabilir miydi? Bir vantilatörü yerinden çıkartan, bir kızın göğüslerini söndüren bir hayalet bir adamı bir vazonun içine atabilir miydi? Bu kadar büyük bir gücü var mıydı? (Bu gerçekten büyük bir güç gerektiriyor muydu?) Esas soru, bu kadar çılgınca davranabilir miydi? Ondan çok nefret ediyorsa, ki ediyordu, yapabilirdi.

O sırada uzakta Ersin'i gördüm. Lütfü'yle konuşuyordu. Ne konuştuklarını çok merak ettim ama hiçbir zaman da öğrenemedim.

Ersin Lütfü'nün anlattıklarını pür dikkat dinliyordu. Lütfü hayalet, cadı ve büyü gibi doğaüstü şeylerden bahsediyordu ve Lütfü gibi gerçekçilik hayranı bir adam bunlardan bahsediyorsa durumun ciddiye alınması lazımdı. Aslında doğaüstü bir şeylerin döndüğünü ortaya atan ilk kişi Ersin'di. Bundan dolayı böbürlenebilirdi ama durumun tuhaflığı buna izin vermiyordu. "Gökalp geri geldi oğlum, o bir hayalet, inan bana" diyordu Lütfü. Bu fikir önce abartılı, sonra saçma, sonra da çılgınca geldi Ersin'e. Bir kanıt gerekiyordu. Lütfü, Burak'ın cep telefonundaki 13'ü gördüğünü söyledi Ersin'e.

"Ceyda da gördü oğlum, benim artık hiçbir kuşkum kalmadı. O herif garipti bilirsin."

"Bilirim de..."

"Acayip müzikler dinliyordu, acayip dergiler okuyordu. Kesin oralardan öğrenmiştir. Kara büyü falan olmalı."

"Bilemiyorum."

"Oğlum sen Güldem'in sevgilisi değil misin? En tehlikeli konumda sensin. Bırak şu uğursuz kızı. Başkalarını bulabilirsin. Zenginsin, araban var, bir de şu şeytan tüyü meselesi..."

"Biliyorum da..."

"Daha ne duruyorsun?"

"Oğlum, çok yaklaştım, bilirsin, iki sene bekledim bunun için, az kaldı, çok az kaldı hissediyorum."

"Ne o ya?"

"Anlamadın mı, iki senedir kasıyorum. Bana yakında verecek, anlıyor musun, bundan eminim."

"Siz hiç yapmadınız mı yani?"

"Hiçi miçi var mı, ayrıca ben bu kızdan daha güzelini bulamam artık, sonra bulacağım da n'olacak, yine iki sene bekleyemem. Bu kızların

minimum altı aydan başlayan sınama tarifelerinden sıkıldım. Ayrıca Güldem'i severim, bilirsin. Belki tüm bu olanlarla alakası yoktur."

"Olur mu ya, görmüyor musun, ona hiçbir şey olmadı. En son gördüğümde mutlu görünüyordu. Tabii ölümüne susadıysan onu bilemem."

"Anlayamıyorum gerçekten. Temkinli olurum. Ama onu bırakamam. Şu an o da zor günler geçiriyor olmalı."

"Sen bilirsin abi. Bizden söylemesi. Sonra demedi, deme."

"Görüşürüz."

"Bye."

Ne konuşmuşlardı acaba? Keşke dudak okumayı bilseydim.

Muhasebe sınavı tüm sıradanlığıyla başladı ve bitti. Hiç çalışmamama ve hayaletin yardım etmemesine karşın sınav iyi geçmişti. En fesat beyinli birinin bile kötüye yorabileceği herhangi bir şey olmamıştı. Kötü şans tatile çıkmış olabilirdi.

Sınavdan sonra Ersin beni eve bırakacaktı. "Seninle konuşmalıyım" dedi Ersin arabaya doğru giderken. "Bazı ters giden şeyler var." Buna benzer cümleleri son zamanlarda ne kadar da çok kurmuştu. Devam etti: "Bunları sen de biliyorsun. Daha fazla gizlemeye gerek yok. İnsanlar şimdiden olayların sana bağlandığı hakkında dedikodular yapıyor. Doğaüstü bir yaratığın olduğu konuşuluyor... biliyorsun."

Demek hayalet onlara da görünmüştü. Ama nasıl görünmüştü acaba? Bu merakım korkuyla beraber gelen bir merak değildi, hayranlıkla gelen bir meraktı. Ceyda'nın benden uzaklaşmasının ve bana cadı demesinin nedeni de böylece ortaya çıktı. Ersin devam ediyordu:

"Tüm olanların geçen sene intihar eden çocukla ilgisi olduğunu söylüyorlar. Bildiğin bir şey varsa bana söyle lütfen..."

"Bilmiyorum. Tuhaf bir şeyler var ama nedenini gerçekten bilmiyorum."

Başka ne diyebilirdim ki?

"Evet. Gökalp'in hayaleti o. Bana dokunan her canlıyı doğrayacağına yemin etmiş bir hortlak" diyebilirdim. Bu dürüst bir

yanıt olurdu. Ama Ersin'i o anda kaybederdim. Bunu göze alamazdım. Ben de yalan söylemeye karar verdim.

"Sanırım bu olanların ilişkimizi zedelediğini de görüyorsundur" dedi Ersin.

"Evet" dedim çok kısık bir sesle. Belki duymamıştır. Devam etti:

"Seninle ilgili uzun vadede planlarım olduğunu biliyorsun. Seninle ilişkime devam etmek istiyorum ama artık..."

Cümlenin gelişimi beni endişelendirdi. "...ama artık dayanamıyorum. Ayrılalım. Ayrılalım, rılalım, lalım, lımmmmm" diye yankılanarak bitebilirdi cümle. O zaman bombok kalırdım işte.

"...ama artık işler karıştı. Kız arkadaşıma güvenmek istiyorum" dedi.

Biraz olsun rahatladım. Belli ki tek istediği benim bir cadı olmadığıma dair bir kanıttı. "Bak, hiçbir tarafımda 666 dövmesi yok" mu demeliydim. Hayır iş ciddiydi. Bu konuşma aramızdaki son konuşma olabilirdi. Eğer son konuşmamız olursa yapayalnız kalırım. Onu ikna etmeye karar verdim.

"Bana güvenebilirsin" dedim ve öptüm onu. Dudaklarından. Ateşli bir öpücük. On üzerinden yedi verebileceğim başarılı bir öpücük oldu.

"Ben sana güveniyorum" dedi. Demek ki öpücük işe yaramıştı. "Sadece..." diye devam etti. Demek ki hâlâ şüpheliydi, öpücük kesin çözüm olmamıştı. O anda yakın bir gelecekte Ersin'den kopabileceğim fikri yerleşti beynime. Olası ayrılık senaryoları hayal gücümün yeteneğiyle gözümün önünde bir filme çekiliyordu. Onu yeniden kendime bağlamalıydım.

Biliyordum ki artık aramızdaki bağın güçlenmesi için öpücükler (on üzerinden yediyi pek nadir geçen), ısırıklar, yarım kalan sevişmeler sonsuza kadar yetmeyecekti.

İşte bu kritik noktada, yıllardır düşündüğüm ama bir türlü karara varamadığım konuda, bir anda kararımı netleştirdim. Belki geç bile kalmıştım. Ceyda öyle derdi bana. "Kurtul şundan. Önce acıyor ama sonrası çok zevkli. En aktif çağını harcama." Haklıydı ama ben Türk geleneklerine, gerdek gecesinin kutsallığına ve hayalimdeki erkeği buluncaya dek masumiyetimi korumaya inanıyordum. Bu bir

idealdi. Geleceğimin ütopyasıydı. Vücudumun o parçası güzelliğimin de bir parçasıydı sanki. *Çalınmış Güzellik* filmi beni bu konuda etkilemiş olabilir. Hayır, bunu itiraf etmeliyim. Kesinlikle o filmden etkilendim. Nasıl da bir anda kendimi özdeşleştirmiştim Liv Tyler'ın oynadığı Lucy Harmo karakteriyle. Bana benzeyen bir karakterle tanışmanın sevinci de beraberinde gelmişti. Bekaretini hayalindeki erkeğe –hem hayalindeki hem de bakir olan bir erkeğe– saklayan bir kız. Çok klişe ama bu doğruydu, ben oydum. Ben o klişe karakterdim. Klişe ama sahici bir hayalin peşinden koşuyordum.

Sanırım Ersin benim hayalimdeki erkek. En azından sahip olduğum tek koca adayı. Şu ana kadar en uzun süreyle çıktığım erkeğin o olduğunu düşünürsek hayalimdeki erkeğe en yakın olanın da Ersin'den başkası olabileceğini düşünmek yanlış olacaktır. Hem dünyadaki tüm erkekleri deneyemeyeceğime göre elimdekiyle yetinmek zorundayım. Hayalimdeki erkek olmasa da hayalimdeki erkeğin rolünü ona oynattırabilirim. Bunun için önce onu kendime yeniden yaklaştırmalıyım. Ve bunu yapabilmek için elimde tek bir koz kaldı. Bu koz, muhabbetim değil çünkü konuşacak konu bulmak zamanla bir işkenceye dönüşüyor. Güzelliğim de değil, o da büyük olasılıkla Ersin'in gözünde eskimiştir. Benim yarı güzelliğimdeki bir kız ilk bakışta ona daha güzel gözükebilir. Vücuduma dokunmak ise ona yeni bir heyecan vermiyor. Vücut dediğin şeyin çok fazla sürprizi yok. Aramızda bir aşkın olduğunu söylemek de kendimizi kandırmak olacaktır. Aşkımız bir alışkanlığa dönüştü. Birbirimizin bağımlısı olduk. Bağımlılık bir güvence sayılmaz. Bağımlılığın ömrü bağımlı olunan maddenin çeşitlenmesinde yatar. Uyuşturucu müptelaları hep aynı uyuşturucuyu denemez. Alışkanlıkta da aynı şey vardır. Bir adam yerinden kalkmadan saatlerce çekirdek yiyebilir ama eğer eline bir mısır cipsi poşeti tutuşturulursa alışkanlığını ona yönlendirebilir. Aşk aynı aşktır, sadece sevgili değişmiştir.

Sonuç: Tek ama tek bir kozum kaldı. O içime girmek istiyor. İki senedir bunun için bekliyor. Dileğini gerçekleştirmeliyim. Bir kere içime girdi mi, parmağıma yüzük geçirmeden çıkamayacağını biliyor olmalı.

İçimdeki ses "Tam zamanı" dedi. Demekle de kalmadı, adeta beynimin içinde tezahürat ediyordu: "Haydi Güldem, haydi Güldem haydiii, tam zamanı, tam zamanı, şimdiiii." Haklıydı da. Böylece tüm bunalımlarımdan, yaşadığım olayların stresinden ve korkularımdan arınacaktım. Ne derler, önce acıyor ama sonra çok zevkli.

Ersin'e kararımı açıklamadan hemen önce içimden "Şimdi masumiyetin, güzelliğin ve bekaretin ölüm zamanı" dedim zaferle.

Sonra Ersin'e döndüm ve "Ersin, ben hazırım" dedim.

Ersin yüzüme bön bön bakıyordu. Anlamadı.

"Ben hazırım. Çok düşündüm ve karar verdim. Senin olmak istiyorum" dedim. Ne de gülünç konuşmuştum ama!

Bu defa anladı beni.

"Emin misin?" dedi. Bu soruyu sadece centilmenlik olsun diye sorduğundan emindim. O anda ağzının suyunun aktığından emindim. Hafif de olsa ereksiyon olduğunu anlamak için pantolonuna bakmam gereksizdi.

"Evet" dedim. Formaliteden utangaç bir ifade takındım. Çünkü hiç utanmıyordum. Ersin "Nerede?" dedi. Bizim ev boştu. Saat bir ile üç arasında cumaları hep boş olurdu. "Bizim ev boş" dedim.

"O zaman gidelim" dedi. Yüzünde ellerini birbirine sürten bir sineğin ifadesi vardı.

Arabaya girdiğimde biraz önceki coşkumdan hiçbir iz kalmamıştı. İsmini tam koyamadığım belirsiz paradokslar çullanmıştı beynime. Bunu yapmalı mıydım? Karar vermekten nefret ediyorum. Karar almış olmaktan ve iş işten geçmişken aldığım karardan hoşnut olmamaktan da nefret ediyorum. Önüme hiçbir karar aşamasının çıkmayacağı dümdüz bir hayat yaşamak isterdim (Kader dedikleri bu olmalı). Artık çok geçti, ne yaparsam yapayım şu zamandan sonra kararımdan geri dönemezdim. Satıcı kasanın düğmesine basmış, fatura da kasadan çıkmıştı, arka duvarda asılı duran tabela çok netti: "Satılan mal geri alınmaz."

Ersin, arabadaki gerilimli havayı bozmak için başka konular açıyordu ama aklının nerede olduğunu da saklayamıyordu:

"Muhasebe beklediğimden kolaydı, sence?"

"Evet kolaydı."

"Tanım soruları geçen senekilerle hemen hemen aynı geldi. İkinci soruyu da son derste çözmüştü. Sadece hesap numaraları farklı olacaktı. Alacak tarafında 790 finansman gideri mi yazılacaktı?"

"Alacak, sol taraf mıydı?"

"Sol değil miydi?"

"Son sınıf olduk hâlâ ezberleyemedik" dedi ve yapmacık bir kahkaha attı.

Sonra devam etti: "Üçüncü soruda zarar mı vardı?"

"Bende zarar çıktı" dedim.

"Dördüncü soru yirmi puanlık mıydı? Bu arada ev boş değil mi? Kesin mi yani?"

"Boş, boş."

"Ya dördüncü soru?"

"25 puandı galiba."

"Annen yoktur değil mi evde?"

"Yok."

"İkinci soruda sol tarafta 659 diğer olağan giderler hesabı mı yazılacaktı?"

"Ben öyle yaptım ama emin değilim."

"Annen ne zaman gelir?"

"En erken iki saat sonra."

"Dördüncü soru yirmi puanlık mıydı?" Bunu üçüncü defa soruyordu.

Bundan sonrasını nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O anı yaşarken de elim ayağıma karışmıştı, yazarken de elim ayağım birbirine karışıyor. Ama başta dedim ya anlatılmamış hiçbir şey kalmamalı. Bu olayın anlatmakta zorlanacağım son olay olmasını diliyorum.

Bizim apartmanın yakınlarında park yeri bulmak oldukça güçtür. Apartman altındaki boş alan genelde dolu olur. Sokak içleri idealdir ama o gün yakındaki sokak içleri de tamamen doluydu. İki üç kere dolandık ama bir park yeri bulamadık. Son çare yokuştu. Yokuşa park etmenin zorluğunu ehliyet kurslarından çok iyi hatırlıyorum. Hele bizimkisi gibi dik bir yokuşa park etmek yetenek ve tecrübe isteyen bir manevradır. Bu konuda babam işin ehlidir ama Ersin gibi paralı otoparklara park etmeye alışmış biri için bunu söylemek zor.

Hava bir anda karardı, bunu çok net hatırlıyorum. Yağmurun habercisi gri bulutlar kocaman uçan daireler gibi gölgelendirdiler dünyayı. Tabii benim için bu ani hava değişikliğinin pek bir anlamı yoktu, aklım fikrim ve bedenim bir an evvel araba için bir park yeri bulup kadın olmaktaydı (Tutarsız olduğumu kabul etmeliyim). O sırada yokuş üzerinde bir yer keşfettim. Hemen Ersin'e gösterdim. Ersin "Tamam" dedi. Bir elektrik direği ile bir kamyonet arasında ucu ucuna girebileceği büyüklükte bir yerdi. Ersin o boşluğu gözüne kestirdi, geri vitese aldı ve park etmeye başladı. Yağmur da çiselemeye başlamıştı.

Kalemim şu ana kadar –bunu sadece bugün yazdıklarım için söylemiyorum, tüm günlüğüm boyunca– günlüğümün sayfaları arasında daha önce yazarlığa ilgi duymayan bir kıza göre müthiş bir hızla ilerledi ama şimdi yavaşlamak zorunda. Kalemim günlüğümün önceki sayfalarında yokuş aşağı, saatte otuz üç satır (sadece bir tahmin) hızında ilerledi. Bundan böyle günlüğümün sayfalarının yokuş yukarı gideceğini, kalemimin hızının yarı yarıya düşeceğini, elimin yokuş yukarı çıkan bir öküz gibi ıstırap çekeceğini biliyorum.

Şahidi olduğum karabasan görüntülerinin dehşetini ve bir o kadar da saçmalığını yansıtabilmem için yeryüzündeki maksadıma yarayacak tüm kelimeleri beynime davet ediyorum. Hatta gelmeleri için onlara yalvarıyorum. Hangisine ihtiyacım varsa onun karşısında eğiliyorum.

Bana gel, kalemimin seni yazmasına izin ver. Yoksa herkes bana gülecek.

Ne kadar yalvarsam da yaşadıklarımın dehşetini size tam anlamıyla yansıtabilecek bir kelimenin varlığına inanmıyorum.

Varsa bile, onu beklemek de bu noktadan itibaren saçma olacak. Hayat, ilham perilerini ve onların taşıdığı kelimeleri beklemek için fazla kısa. Sadece bir ilham perisinin nazı uğruna yaşadığım olayın zamanaşımına uğramasına izin vermeyeceğim, bayat hikâyeler kötü kokar.

Olaya geri dönüyorum: Dediğim gibi Ersin arabasını geri geri park edecekti. Bu arada yağmur da kendini iyiden iyiye belli etmeye başlamıştı. Birinci seviyede çalışan silecekler kocaman yağmur damlalarını süpürmeye yetişemiyordu, ikinci aşama ise fazla hızlı geldiğinden birinci dönüşten sonra kurulanan camı silen sileceğin çıkardığı gıcık ses dikkat dağıtıyordu. Yağmur sayesinde yol da kayganlaşmıştı. Bir yokuşa park etmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Ersin sağ kolunu benim oturduğum koltuğa attı ve boynunu üç yüz derece kadar arkaya çevirdi. Sol eli direksiyonun üzerindeydi. Hidrolik direksiyonu kendinden emin –aslında değildi– bir pozla çevirmeye başladı. İlk denemesinde direksiyonu gerekenden önce sağa çevirmiş olacak ki arabanın arka sağ lastiği yüksek kaldırım taşına sürtündü. İkinci denemesinde ise direksiyonu geç kırdı, arkadaki direğe fazla yaklaştı. Tekrar dışarı çıktı.

"Yardım eder misin?" dedi. Alnına dev bir ter damlası yerleşmişti. Bu daha hiçbir şeydi.

"Tabii, bir dakika" dedim. Dışarı çıktım. Daha önce sevgilime yardım teklifinde bulunmadığım için kendime hayıflandım, dışarıdaki yağmur yardımseverliğimi söndürecek kadar bastırmıştı. Ve ben o an için yağmur suyuyla değil, şehvetin teriyle ıslanmak için can atıyordum.

Dışarı çıktığımda yokuşumuzun ıssız bir yere dönüşmüş olduğunu fark ettim. Her yönden esen tekin olmayan bir rüzgârın eşlik ettiği, şemsiyenin bir işe yaramadığı yağmur söz konusu olduğunda bu sokak hep böyle boş olurdu. Ersin benim komutlarıma uyarak bir kez daha park etmeyi denedi ama yine olmamıştı. Bense sırılsıklam olmuştum. Belki de o anki seksi görünümüm park ettikten sonraki amacımız için bir afrodizyak işlevi görecekti ama ben yine de daha fazla ıslanmak istemiyordum. Ersin'in bu acayip durum için sinirlendiğini hissedebiliyordum, içinden büyük olasılıkla "Lan kahretsin, ben normalde iyi park ederdim, kıza da rezil oluyorum"

dediğini ve bir sonraki amacı için enerjisinin tükendiğini hayal kırıklığı içinde tahmin edebiliyordum.

Dünya park etme tarihinin en absürd ve en asap bozucu kazası o an gerçekleşti.

Ersin biriktirdiği tüm sinirle geri geri arabayı sürdü, direğe çarpmadan önce aniden frene bastı, ama çok geçti. Kilitlenen tekerlekler ıslak zeminin üzerinde kaydı ve arka tampon güm diye elektrik direğine çarptı. Arabanın bagaj kapısı bir gazete yaprağı gibi ikiye katlandı. Kaza böyle bitseydi canın sağ olsunla geçiştirilebilecek ufak bir kaza olarak kalırdı ama korkunç olaylar esas şimdi başlıyordu...

Hemen öne doğru koştum, Ersin'e "Boş ver, çok kötü değil merak etme, hadi gel başka bir yere park edelim" demeyi tasarlıyordum ama diyemedim. Doğrusunu söylemek gerekirse sevgilime söylediğim son sözler arabadan çıkmadan önce söylediğim bir dakika sözüydü. Bir daha onunla konuşmam mümkün olmadı.

Arabanın ön tarafına geldiğimde arabanın direğe çarpmasından dolayı hava yastıklarının açıldığını gördüm. Hem soldaki hem de sağdaki açılmıştı. Ersin de hava yastığına kocaman bir yastık gibi sarılmış durumdaydı. Ersin bana bakarak gülüyordu. Ben de güldüm. Komik bir pozisyondu, kim olsa gülerdi. Şimdi hava yastığının yavaşça sönmesi gerekiyordu. Öyle olmadı. Olaylar en zalim falcının kehanetlerinin ötesinde gelişti. Kırmızı hava yastığı –araba galerisindeki satıcının air baginizin rengi ne olsun sorusuna ferahlatıcı bir renk olduğu için kırmızı olsun, demişlerdi, ölümden döndüğünüzde görmek isteyeceğiniz bir renkti kırmızı, hem kan lekesini de belli etmezdi– şişmeye devam etti.

Hava yastığı şişmeye devam ediyordu. Ersin de ben de bu şişme hareketinin henüz bir tehlike barındırabileceğini anlamamıştık. Anladığımızda, korkuyla beraber panik geldi. Panikle beraber dehşet. Kırmızı hava yastığı Ersin'in oturduğu koltuğun tamamını sarmıştı, arabanın iç hacminin dörtte birini şimdi bir hava yastığı ve oturmuş bir insan bedeni paylaşıyordu. İnsan –yani Ersin– önce kapısını açmayı denedi. Ama kapı kilitlenmişti. Herhalde kaza

anında araba otomatikman kilitleniyordu. Hava yastığı ismine yakışır bir şekilde havayla dolmaya devam ediyordu. Bir hava yastığı gibi şiştiği –bu noktadan sonra ondan böyle bir şey beklemek salaklık olurdu– söylenemezdi. İçinde bir şey vardı sanki ya da bir şeyler. Sanki kötü eğilimleri olan bir çocuk balonun içine bir sürü böcek koymuştu ve sonra da pompayla balonu şişiriyordu ve böcekler dışarı çıkmak istiyordu. Bir fark vardı ama. Bu sefer balonun şişmesinden o sevimsiz yaratıklar sorumluydu. Hava yastığı şiştikçe kırmızıdan koyu kırmızıya dönüşüyordu, içindeki şeyin bildiğimiz siyahtan da koyu bir gölge olduğu besbelliydi.

Şişmeye devam eden hava yastığından bazı uzuvlar ayrılıyordu. Ne kadar sivri ve uzun olsalar da balonun patlamasına izin vermiyorlardı. Belli ki bir planları vardı. Ersin emniyet kemerini açmak için kolunu attığı anda o uzuvlardan bir tanesi emniyet kemerinin kilit mekanizmasını bir yılan gibi sıkıca sardı. Ersin düğmeye basamayacağını anladı ve eliyle kemeri çekiştirmeye çalıştı ama çıkaramıyordu. Onu engelleyen şeyi Ersin göremiyordu ama ben dışarıdan rahatlıkla görebiliyordum. Balonun içinden kıvrılan o yılan benzeri nesneyi gördüğümden itibaren müthiş bir panik yaşadım. Bu panik önce yararlı oldu, çünkü o ana kadar olayın gerçekliğine adapte olamamıştım ve bir karabasandaymış gibi uzaktan izlemekle yetiniyordum. Hemen harekete geçtim ve ilk iş arabanın kapılarını zorladım. Ancak denediğim ilk kapının kulpuna dokunmadan önce kapının açılacağı konusunda en ufak bir ümit taşımıyordum. Öyle de oldu, ön kapı açılmadı. Teker teker tüm kapıları açmayı denedim. Her ne kadar bir işime yaramayacağını bilsem de bagaj kapısını bile denedim. Hiçbiri açılmadı. Kapıdan kapıya koşarken kayarak düştüm. Kotum ıslandı. Elim çamur oldu. Bu arada gavur icadı hava yastığı şişmeye devam ediyordu. Dediğim gibi; ne bir hava yastığı gibi, ne de bir balon gibi şişiyordu. İçinde yaşam bulan şeytani sürüngenlerin cehennem havasını üfleyerek şişirdikleri ve ona can verdikleri bambaşka bir varlıktı o.

Bu noktada, olayı anlatmadan önce neden bu kadar zorlandığımı anlamış olmalısınız. Ama işim giderek daha da zorlaşıyor. Bundan emin olabilirsiniz.

Ersin ön koltukta çırpınmaya devam ediyordu. Sahip olduğu alan zamanla iyice azalıyordu. Artık Ersin'i zorlukla görebiliyordum. Oradan oraya çaresizce oynayan, kapının kulpunu zorlayan kollarını hava yastığının izin verdiği ölçüde görebiliyordum. Kollarıyla güçlü kulaçlar attığında balon biraz içe gömülüyordu, o zaman kısa bir süreyle de olsa yüzünü görebiliyordum. Ama bu gerçekten kısa bir süre için oluyordu. (Yine de yaşadığım dehşeti katlayan Ersin'in yüzündeki korku dolu bakışı görmeme yetiyordu bu kısa süre.) Cehennem ürünü balon Ersin'in kollarını hemen alt edip kalan boşlukları dolduruyordu. Her şeye karşın Ersin güreşe devam ediyordu. Hava yastığı ise arabanın yarısını kaplamıştı. Koyu ve yoğun bir kan damlası gibi arabanın içinde yayılıyordu.

Tek başına izdiham. O anki panik halimi anlatabilecek en uygun kelime bu olmalı. Felaket anlarında insanlar farklı taraflara hızla ve telaşla koşarak felaketin boyutunu daha beter bir hale getirirler ya, benim durumum da öyleydi. İçimdeki minicik Güldemler farklı kararlar alarak esas Güldem'in hiçbir şey yapamamasına neden oluyordu. Belki daha soğukkanlı olsaydım, doğru çözümü bulabilirdim ama bunu yapamadım. Yaptığım en akıllıca iş yerden bir taş bularak onunla camı kırmaya çabalamak oldu. Tam dokuz kere şoför koltuğunun yanındaki camın tam ortasına var gücümle vurdum. Sadece küçücük bir çatlak meydana geldi. Çatlak büyümemekte ve bir kırığa dönüşmemekte ısrar edince ve kolum da yorulunca bu çabamı sona erdirdim. (Ersin bir defasında camların kurşun geçirmez olduğunu söylemişti bana, çıkmadan önce söylemişti, ben de neden demiştim, peşimde tehlikeli adamlar var diye espri yapmıştı, şimdi hatırladım.) Tüm bu saçma sapan korku sahnesi boyunca yokuştan tek bir kişinin bile geçmemesi sağanak yağmur ve talihsizlikle açıklanabilir mi, bilmiyorum. Koşup yakındaki bir bakkaldan veya kahveden yardım isteyebilirdim ama bunu yapamadım. Ersin'i orada bir dakikalığına olsa da yalnız bırakmak istemiyordum. Sanki sahneden bir an için ayrılsam, hayalet sinirden köpürecek ve Ersin'in canını alacaktı. Böyle hissediyordum. Görünmez bir tehditti bu, tıpkı hayalet gibi. Bağırmayı denedim, hem de birçok defa. Ama sanki çıkardığım tüm sesler kocaman yağmur damlaların şapırtısı içinde boğuluyordu.

Hava yastığı arabanın hemen hemen tamamını kaplamıştı, araba içindeki hâkimiyetini ilan etmeden önce Ersin inadının ve mücadelesinin ilk verimini aldı, emniyet kemerini açmıştı. Camların üzerine yapışan hava yastığının kırmızı yüzeyi yüzünden Ersin'i takip etmem zorlaşıyordu ama yine de görmeyi başarmıştım. Arabanın arka tarafına geçmeye çalışıyordu. Önce bunun hiçbir işe yaramayacağını düşündüm ama sonra Ersin'in ne düşündüğünü anladım. Ersin arka koltuktaki ders notlarına ve kalemlerine ulaşmaya çabalıyordu. İki tane kopya kalemi ve bir tane 0.5 Tombo kalem bir hava yastığını patlatmak için ideal bir imha seti sayılır. Ersin'in amacını anladığım anda hava yastığının henüz dolduramadığı sağ arka koltuğun tarafına gittim. Bu sırada hayalet durumun farkına varmış ve kızmıştı. Bunu kırmızı plastik yüzeyin üzerinde gördüğüm silik hayalet siluetinden anlamıştım. Buna inanmak gerçekten zor ama bunu gördüm. Bulutların tesadüfen bir insan suratına benzer bir şekle girmesi gibiydi. Kaşları çatık kimliksiz bir insan suratıydı. Kırmızı hava yastığının içindeki koyu kırmızı cinler bir araya toplandı ve öfkelerini resmettiler bana, buna yemin ederim.

Ersin, elini Tombo kaleme uzatırken hava yastığının içinden fırlayan bir uzuv onun elini bir yılan gibi kavradı ve ters tarafa doğru çekti. Ersin koyu ve yoğun bir çamurluğun içinde yüzüyormuş gibi kulaç atmaya, bir yerlere tutunup bıçak niyetine kullanabileceği kalemlere uzanmaya çalışıyordu. Ama hayalet buna izin verecek gibi görünmüyordu. Ersin'in adrenalin destekli çabası hayaleti tuş etmeye yetmeyecekti, kesinlikle benim yardımıma da ihtiyacı vardı. Ancak nasıl bir yardımım dokunacağını bilemiyordum. Kapı kulplarının hepsini geçen süre içinde üçer defa denemiştim. Yeniden pencerenin camını kırmayı deneyebilirdim ama bu bir işe yaramayacaktı çünkü hava yastığı arabanın içini çepeçevre sarmıştı. Ufak aralıklar vardı ama bunlar bir insanın kendini dışarı atabileceği kadar büyük değildi.

Kırmızı şeytani balon arabadaki egemenliğini sonunda ilan etmişti. Ersin arabanın iki koltuğu arasında tıpkı ana rahmindeki bir bebek gibi asılı duruyordu. Yenilgiyi kabullenmişe benziyordu. Tabii ani bir kontratak peşinde de olabilirdi.

Ersin'in karşılaşacağı problemin yeniden havasızlık olacağını düşünmüştüm. Ama tek problem o değildi. Hava yastığı büyümeye devam ediyordu. Arabadaki boşluklar bitmiş görünüyordu. Sadece camlarda biraz boşluk vardı. (Hayaletin o boşlukları gösterisini izleyebilmem için mahsus bıraktığını düşünüyorum.)

Arabanın boşlukları bitince arabanın içindeki canlının –yani Ersin'in!– boşluklarına sıra gelmişti.

Hayaletin bu kadar ileri gidebileceğine inanamıyordum, şu anda bile manzarayı görmüş olmama karşın inanmakta zorlanıyorum. Yüz yüze ve bir parçası olduğum bu korku sahnesinin hayal gücümün karanlık tarafının yardımıyla tamamlanmış olabileceğinden şüpheleniyorum. Maruz kaldığım dehşetin bende bıraktığı bir yan tesir de olabilir bu. Olay sonrasında Ersin için hazırlanan doktor raporlarında ne yazdığını veya doktorların ne teşhis koyduğunu öğrenseydim, olayın ne kadarlık kısmını hayal gücümün yarattığını ne kadarının gerçek olduğunu anlayabilirdim ama teşhisleri hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

Gördüklerimi her şeye karşın anlatmalıyım.

Balondan çıkan uzuvlar önce Ersin'in burnuna yöneldi. İki tane parmak gibi uzuv uzayarak iki serum ucu gibi Ersin'in burnuna girdi. Sanırım Ersin bir ara bağırmayı düşündü ama ağzını açmanın hayati bir hata olacağını sezerek bu hareketinden vazgeçti. Eğer açsaydı hava yastığının ilk hedefi Ersin'in ağzı olacaktı. Ağız açılmayınca sıra kulaklara geldi. Balonun farklı köşelerinden çıkan iki uzuv Ersin'in kulaklarına doğru süründü, bunun farkına varan Ersin kollarıyla onları engellemeye çalışsa da balonun içindeki hayali varlıkların pes etmeye niyetleri yoktu.

Ersin'i ölü bir kuş gibi balonla dolduracaklardı.

Cehennem müzesine yakışan bir eser.

Kulakların içine girdi, içi hayalet dolu plastik parmaklar. O kadar çok bağırmıştım ki sesim çıkmıyordu artık. Yağmur şiddetini ve gürültüsünü artırmıştı. Ersin'in gözlüklerinin ardındaki gözlerden acının gözyaşları dökülürken, sağanak yağmur gözyaşlarını temsil edercesine toprağa yolladığı damlaları çoğaltıyordu. Acının yağmuruydu o. Su damlalarıyla değil sevgilimin acısıyla sırılsıklam olmuştum.

Ersin'in bel altında olanları düşünmek bile istemiyordum. Hava yastığı tecavüz de ediyor muydu acaba? Yoksa sona mı bırakmıştı o kısmı? Kusmadım ama kusmuğun tadını alacak kadar öğürdüm.

Ersin'in gözleri ağlamaktan kocaman su damlalarına dönüşmüştü. O anda bir şimşek çaktı beynimde. Gözler! Kapat onları! "Kapat gözlerini!" diye bağırdım. Çok geç kalmıştım maalesef. Eğer bir saniye erken söyleseydim Ersin gözlüğünün kenarından sıyrılarak sol gözüne giren o incecik plastik uzvu engelleyebilirdi. En azından sağ gözünü kurtardım, diye teselli buluyordum. Ne gülünç bir teselli!

Ağladım tabii ki, kirlendim, bir avuç dolusu kustum. Islandım, terledim, bir mendil kadar da sümkürdüm.

Hava yastığının sönmekte olduğunu o an fark ettim. Sümkürürken yani. Elbette bir bağlantı yoktu. Gerçi önceleri hava torbasının sönmekte olduğuna inanmadım, bir göz yanılsamasıdır, dedim kendi kendime. Sonra hava yastığının gözle görülür bir şekilde sönmüş olduğunu anladım. Ancak bu beni mutlu etmedi, işini bitirdi ve gitti diye düşündüm. Öldürdü ve cehennemine geri döndü, diye düşledim.

Hava yastığı patlak bir şişme bot gibi buruştu, buruştu, indi, indi ve can verdi. Arabanın içinde kocaman kütlesiyle koltukların üzerine yığılmıştı ve o eski şeytani görünümünden eser yoktu. Bizim apartmanın karşısındaki camiye bakarak dua ettiğimi anımsıyorum. Ama ellerimi açmaya utanmıştım.

Ersin iki koltuğun arasında –yüzü arka koltuğun üzerinde– iki büklüm yatıyordu. Ölü bir bebeğe benzettim onu, bu yüzden de kımıldadığını görünce sevinmem gerekirken korktum. Ersin elleri üzerinde doğruldu, vücudunu şoför koltuğuna doğru döndürdü, sağ eliyle direksiyonu tutarak kendini koltuğa doğru çekti. Koltuğa geçmeyi başarınca kapıya uzandı. Kapı rahatlıkla açıldı. Ersin bir sürüngen gibi sürünerek arabadan dışarı çıktı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Ersin'in doğrulmasına yardım etmek istedim ama koluna dokunduğum anda kendini uzaklaştırdı benden.

Sol gözünün etrafı morarmıştı. Sağ gözünü açık tutamıyordu, kapanıp açılıyordu. Burnundan da iki kan şelalesi çenesine doğru akıyordu. Kötü bir Crow makyajı gibiydi suratı. Saçları birbirine

girmişti. Gözlük camları kırılmıştı, çerçevesi ise onarılmayacak biçimde yamulmuştu. Ersin'in dövülmüş ve tecavüze uğramış birinden farkı yoktu.

Kötü talih bir anda dönmüş olmalı, tam o sırada bir taksi geçiyordu yokuştan. Ersin'i görünce hemen yanında durdu. Ersin çömelerek yamru yumru bir yürüyüşle taksiye ulaştı, zor bela taksinin arka koltuğuna kendini atmayı başardı. Ben de yanına oturmak istedim ama buna izin vermedi. Beni sadece bir bakışıyla engelledi. Tek bir bakış. O bakış "Pis uğursuz cadı, defol git başımdan orospu karı!" diyordu öfkeyle. "Lütfen git, istemiyorum seni, bırak beni" de diyordu ürkmüş bir çocuk gibi.

Hatay'ın en meşhur yokuşunun tam ortasındaki elektrik direğinin yanında iki senelik sevgilimden ayrıldım.

Korkunç bir boşanma davasından çıkmış bir dul gibi evimin yolunu tuttum. Bir ölü gibiydim. Yürüyen bir ölü.

Eve geldim. Yatağıma uzandım. Uyumaya çalıştım. Uyuyamadım. Bir ceset gibi yatıyordum. Uyuyamayan bir ölü.

Sonra bu satırları kaleme almak için masama oturdum. Yazdım. Yazdım. Yazdım; yaşar gibi oldum.

45

Ceyda'yla Burak daha sonra iki kere tesadüfen görüştüler ama hiç beraber olmadılar.

Bir ay sonra Burak'a korkunç bir cep telefonu faturası geldi. Cehennemi aramak pahalıya patlamıştı: 666 milyon Türk Lirası. İtirazları bir işe yaramadı. Bu parayı toparlayabilmek için babasının yanında işe girdi. Hayatının sonuna kadar toplam dokuz kadınla yattı, iki kere evlendi, iki karısından da birer kız çocuğu oldu. Birinin adını Ceyda koydu.

Ceyda ise üniversiteyi o sene bitirdi. Bir bankaya girdi. Bankanın müdürüyle evlendi. Sonra boşandı. Üç kere evlenmesine ramak kala değişik sebeplerden dolayı evlenemedi. Para sıkıntısı çekmedi ama mutluluk sıkıntısı çekti. Her zaman cüzdanının arka köşelerinde Burak'ın resmini taşıdı ama hiç bakmadı. Eski kocasının resmi ise cüzdanında hiç yer almadı.

Murat bir daha Güldem adındaki şeytan adayıyla görüşmedi. Şebnem'le de beraberlikleri sona erdi. Murat'ın alnındaki iz hiç geçmedi ama zamanla Harrison Ford'un çenesindeki yara gibi Murat'a farklı bir hava kattı. Şebnem bu sırada Onur'la beraber oldu. Onur ona bir reklam şirketinin patronunun oğlu olduğunu söylemişti. Bunun yalan olduğu ortaya çıktı. Evlenmeyi düşünürken Onur'dan da ayrıldı. Bir süre kilo problemiyle baş etmeye çalıştı. Sonunda bir yatırım uzmanı ile evlendi. Mutluluk açısından gelgitli bir hayat yaşadı. Murat ünlü bir manken ve fotomodel oldu. Çapkınlığıyla sürekli magazin dergilerine çıkar oldu. Şebnem onu televizyonda ve dergilerde gördüğü her an pişmanlık duydu. O çok yakışıklıydı. Nihayet tüm ülke bunu doğrulamıştı.

Lütfü ise borsadan vazgeçti. Bir akraba torpili sayesinde bir şirkete grafik tasarımcısı olarak alındı. Beklenmeyecek şekilde bu meslekte ilerledi. Sayılarla ilgili daha önce denenmemiş özgün tasarımlar bularak patronlarını memnun etti. Arada bir altılı ganyan oynadı. Bir kere sekiz yüz milyon kazandı. Bir kere evlendi. Bir erkek çocuğu oldu.

Umut Fransa'da bir dil kursuna gitti. Bir sene sonra Türkiye'ye geri döndü. Reklam yazarlığından bilgisayar programcılığına, spor mağazası yöneticiliğinden bar işletmeciliğine kadar birçok işte çalıştı. Ama bir baltaya sap olamadı. Hiç evlenmedi.

Ersin, Güldem ile bir daha görüşmedi. Başka kızlarla beraber olmaya çalıştı ama bir türlü beceremedi. O ana kadar kızlardan hiç kırmızı kart almayan Ersin, sürekli reddedildi. Sonunda anladı, hava

yastığıyla mücadelesi esnasında diğer tüm acılardan farklı bir acı çekmişti. Kuyruğu kopmuş bir kedinin duyduğu bir acı gibiydi. İşin aslı, o sırada boğuştuğu şey Ersin'in şeytan tüyünü koparmıştı. Ersin bu yüzden hayatının sonuna kadar şeytan tüyü olmadan yaşadı. Otuz yaşında bir sigorta şirketinde müdür mertebesine ulaştı. Otuz dokuz yaşına geldiğinde görücü usulüyle evlendi. Bir kızı oldu. Adını Fuldem koydu.

Üçüncü bölüm

Yalnızlık

Sen hep çok güzeldin, ama şimdi öleceksin
Sen hep çok güzeldin, ama şimdi öleceksin
Öl Sarah, öl, Sarah öl...

King Diamond

One Down Two To Go

Ben yaşıyorum ve kalbime sadığım şimdi- ben
ama neden gerçek beni her seferinde öldürmek zorunda

Bırak parçalanayım!
Bırak kanayayım!
Bırak kendimi paramparça edeyim, nefes almak için
Bırak yolumu şaşırayım
Bırak yoldan çıkayım
Belki ilerlemek için
Bırak kanasın her yerim

Bırak tükeneyim!
Bırak öleyim!
Sevdiğim şeyleri kırayım, ağlamam gerek
Bırak hepsini yakayım!
Bırak düşüşe geçeyim!
Her şeyi arıtan ateşin içine.

Şimdi bırak öleyim!
Bırak öleyim!

Bırak beni dışarıya
Kadife karası karanlık geceye karışayım."

Daniel Gildenlow (Pain of Salvation)

Undertow

Buffy: Sen de kimsin?
Angel: Diyelim ki... Bir dostum.
Buffy: Evet, pekâlâ, belki de ben bir dost istemiyorumdur.
Angel: Senin dostun olduğumu söylemedim ki.

Joss Whedon

(*Buffy The Vampire Slayer*,

Welcome To The Hellmouth bölümünden.)

46

8 Mayıs 1999 Cumartesi

Az önce Umut aradı. Eninde sonunda öğreneceğini bildiğimden dün gerçekleşen hayalet teröründen söz etmedim ona. Umut iki gün önce Ceyda'yla, dün de Burak'la konuşmuş. Muhabbeti onlar açmış. Umut'un iyi bir sinema izleyicisi olduğunu bildiklerinden hayaletle mücadele etme konusunda ona danışmış olabilirler. Bu çok gülünç ama ben de aynı nedenden dolayı Umut'a danışmıştım. Umut bana Lütfü, Burak ve Ceyda'nın başına gelenleri anlattı. Lütfü'ye olanları Burak aktarmış ona. Sırasıyla Ceyda'nın aynalarda gördüğü korkunç yaşlı kadını, Burak'ın cep telefonları tarafından nasıl cehennemin içine çekildiğini, onun kulağına cehennemin acısını akıtacak kadar ileri giden oyunun detaylarını ve Lütfü'nün sayılarla başının nasıl derde girdiğini anlattı. Umut onlara benimle geçen sohbeti aktarmamış ve benimle ilgili konularda hep üstü kapalı konuşmuş. Bunu duyduğumda derin bir oh çektim. Zaten olaylar yüzünden kuşkuları üstüme çekmiştim, Umut'la aramızda geçen konuşma ortaya çıksaydı jürinin gözünde iyice şansım azalırdı.

Bugün her şeyin daha iyi farkına varıyorum. Zafer sarhoşluğunun tam zıttı olan karabasan sarhoşluğu diye bir olgu olmalı, çünkü dün gece ben resmen karabasan sarhoşuydum; yaşadığım dehşetin izleri çok bulanıktı, üzülmem gerekiyordu ama üzülemiyordum, hiçbir şey hissedemiyordum. Şimdi ise çekmem gereken ıstırapların, sancıların ve pişmanlıkların neler olduğunu biliyorum ve onları layıkıyla çekiyorum. Yaşadığım kötü olaylar üst üste *flashback* usulü gözlerimin önünden geçiyor. Bir korku filmi kahramanının yaşadıkları kadar şey yaşadım ve işin kötüsü; ana kahramanı olduğum korku filminin sahneleri beynimde canlanmaya devam ediyor. Bu kolay kolay katlanılacak bir durum değil. Şimdiki zamanda gördüğüm herhangi bir nesne –hayaletli– geçmişimdeki

korkunç anları bana yeniden anımsatabiliyor. Bir çay kaşığı Ersin'in üzerine dökülen kaynar çayı, bir vantilatör Murat'ın kellesinin peşindeki pervaneyi, silikonlu bir mankenin fotoğrafı Şebnem'in marul gibi buruşmuş göğüslerini, bir ekonomi haberi Lütfü'nün sayılarla yaşadığı gündüz kâbusunu, bir cep telefonu reklam cıngılı Burak'ın elektromanyetik dalgalar yüzünden hayvanlaşmış suratını ve –*the last but not the least*– bir uçan balon, Ersin'in hava yastığıyla çarpıştığı kanlı savaşı imgelemimde yeniden, yeniden, yeniden hortlatıyor. Bu hep böyle mi sürecek? Yoksa bir zaman sonra unutacak mıyım? Zaman, hep dedikleri gibi ilaç olacak mı? Her şeyi unutacak ve yeni bir hayata başlayacak mıyım? Her zaman bir optimist olmuşumdur ama şimdi gelecek konusunda hiçbir ümidim yok.

47

11 Mayıs 1999 Salı

Salı, ayrılığın ve yalnızlığın dördüncü günüydü. Güldem evinin koridorunda voltalar atıyordu. Sıkılıyordu, hem de çok. Kulağı telefondaydı. Bir çalsa, diyordu. Kim arayabilirdi ki onu? Bütün arkadaşları ondan uzaklaşmıştı. Sevgilisi de terk etmişti onu. Dünyada kimse kalmamıştı.

Odasına geri döndü. Masasına oturdu. Çekinerek kalemi eline aldı. Anlatmadığı bir şey kalmıştı, bunu mutlaka anlatmalıydı.

O gün, Ersin-Hava Yastığı Muharebesi'nin olduğu gün, bir şey daha oldu. Bunu itiraf etmeliyim. –Doğrusu itiraf etmem gereken başka şeyler de var, özellikle hayalete karşı olumlu ve olumsuz duygularımda gerektiği kadar samimi olamadım– Neyse, dört gündür o gün olan ama günlüğümde anlatmaktan kaçındığım olayı yazmak için masama oturuyorum ama bir türlü elim kalemime gitmedi, bugün yazmalıyım artık.

Ersin hava yastığına karşı mücadelesini sürdürürken yardım çağırmam gerekirken arabadan uzaklaşamamamın tek nedeni kendi kendime uydurduğum "uzaklaşırsan ölür" tehdidi değildi. O savaş esnasında başka bir şey daha oldu.

Ersin'in emniyet kemerinden kurtulmasının hemen öncesinden söz ediyorum. Yağmurun yarattığı esintiden farklı, dondurucu bir rüzgâr aniden etrafımda peydahlandı. Çok güçlü bir rüzgâr olduğu belliydi. Yerdeki çakıl taşlarının havalanıp yerin birkaç santim yukarısında dairesel hareketlerle dans ettiklerini gördüm. Bu kadar güçlü bir rüzgârın bir adamı bir vazoya sokabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama rüzgârın art niyeti yoktu, daha çok benimle oynuyor gibiydi. Tüylerimi diken diken eden soğukluğuyla bana dokunup dokunup kaçıyordu. Kaynağı belirsiz koyu bir gölgenin etrafımda döndüğünü görebiliyordum. Görünmez cismin hareketleri utangaç bir aşığın beceriksiz sevişme çabasını anımsattı bana. Ben ise ilk sevişmesinin öncesinde taş kesilmiş bir kız edasındaydım. Hayaletin etrafımda fır döndüğünü hissediyordum ama ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Sonra hayalet dudaklarıma doğru yaklaştı. Bu arada arabanın içinde hava yastığının zayıf bir anını kollayan Ersin emniyet kemerinden kurtulmak üzereydi. Sevgilimin çırpınışını izlerken bir hayaletin dudaklarıma yaklaştığını hissetmek çok tuhaf bir duyguydu. İçgüdüsel bir hareketle dudaklarımı araladım. Hayaletin görünmez gövdesi dudaklarıma dokunduğu anda tir tir titredim. Buz gibiydi. Ama iyi gelmişti.

Hayalet beni öptü.

Ardından hemen kaçtı. Hayaletin öpücüğü uzun sürmemişti, belki bir belki iki saniye. Ama büyülü bir andı. Tüm bedenimle, tüm ruhumla hissettiğim bir dokunuştu. Sanki o kısacık sürede hayalet benimle sevişmişti. Bunu fırsat bilen Ersin emniyet kemerinden kurtulmuştu ama açıkçası o anda benim bunu düşünmeme imkân yoktu. Büyülenmiştim bir kere. Öpücükten sonra titredim. Soğuk olduğu için değil, zevk yüzündendi titremem. Hayali ama hayali olduğu kadar da güçlü bir orgazmdı yaşadığım. Orada yere yığılabilir ve hayatımın sonuna kadar yağmurun üstüme yağmasını seyredebilirdim. On üzerinden on verebileceğiniz nadir öpücüklerden biriydi ve doğaüstü bir varlıktan gelmişti. O öpücüğü

anımsadıkça tüm bedenim titriyor. Dudaklarım bilinçsizce öne doğru çekiliyor. Ölümüne mayışıyorum.

Ve en kötüsü o öpücük sondu. Bunu biliyorum.

O bir veda öpücüğüydü.

Hayalet gitmişti.

Yapayalnız kalmıştım.

Satırları alt alta dizecek ve böyle yaparak bir şiir yazdığımı sanacak kadar çaresizim.

48

16 Mayıs 1999 Pazar

Bir haftadır yazamıyorum. Bunun tek bir nedeni var: Yazacak bir şey bulamıyorum. Günlerimin nasıl geçtiğini anlayamıyorum. Bir gün sona erdiğinde, o gün neler yaptığımın listesini çıkarmaya çalışıyorum ve listeye koyacak kayda değer tek bir şey yapmadığımın ayrımına varıyorum. Bütün günün bilançosu: Koskoca bir hiçlik. Hani bazı filmlerin sonunda filmdeki kahramanın filmde geçen olaylardan sonra neler yaptığını merak eder ve "Keşke film o kısmı da gösterse" dersiniz ya, bunun anlamsız bir merak olduğunu anladım. Yanıldığımı sanıyorsanız bana bakın, ben teorimin canlı bir kanıtıyım. Hayaletin gitmesiyle beraber benim filmim bitti ama ben hayatta kalmaya devam ediyorum. Ezeli düşmanından kurtulmuş korku filmi mağduru, filmin sonunda mutlu olması gerekir, seyirci öyle düşünür ama ben hiç mutlu değilim. Film bitti çünkü. Şimdi yaşadıklarım film sonrasındaki simsiyah ve bomboş kapanış jeneriği. Makinistin gösterimi bitirmesi lazım ama o da uykuya dalmış olacak. Ve ne yazık ki bu filmin bir devam filmi çekilmeyecek.

Bazen kafama esiyor, telefon bekliyorum. Telefonun yanında öylece oturuyorum ve televizyon izliyormuş gibi yapıyorum, oysa

sadece telefonun çalmasını bekliyorum. Belki Ersin arar, tekrar benimle beraber olmak istediğini, değil hayalet, şeytanın kendisi bile araya girse umurunda olmayacağını, beni çok sevdiğini, ölümü bile göze alabileceğini söyler diye hayal ediyorum. Ama sürekli annemin, babamın ve kardeşimin arkadaşları arıyor, ben de onların sekreterliğini yapıyorum. Cep telefonum ise hiç çalmadığı için çoğu defa onu açmak bile aklıma gelmiyor. Aklıma gelse de üşeniyorum.

Yazmak zamanla çok daha zor ve yorucu bir spora dönüşüyor. Birkaç satır yazmış olmama rağmen sayfalarca özet yazmış gibi yoruluyor elim. Ama içinde bulunduğum derin ve anlamsız boşluğu biraz olsun doldurabilen tek şey de bu. Kalem ve kâğıt...

Cümlelerimi eskiden mutlaka bitirirdim. Şimdi cümlelerin bitmesi pek umurumda değil, üç nokta koyuyorum, güzel oluyor sanıyorum...

49

21 Mayıs 1999 Cuma

Beş gündür yazmıyorum. Bunun tek bir nedeni var, o da bir öncekiyle aynı.

50

23 Mayıs 1999 Pazar

Dün akşam televizyon izlerken bir espriye çok güldüm ve gülmemle irkilmem aynı anda oldu. Güldüğüm espri Reyting

Hamdi'deydi. Gülmeme olduğu kadar irkilmeme de neden olan espri mesaj kaygılı binlerce kez yapılagelmiş kötü bir espriydi. Ama nedense güldüm. Resmen kahkahayla güldüm. Sınav dönemlerinde de stres nedeniyle hayatım boyunca gülmediğim esprilere gülmüştüm ama şu an bir sınav döneminde değildim. Bu yüzden hafifletici bir sebebim yoktu. O berbat espriye güldüğüm an "Ben, ben miyim?" diye sordum kendime. Kötü bir espri beni kimliğimi sorgulamaya itmişti. Gerçekten vahim bir durumdaydım.

Daha önce sevmediğim ama şimdi içinde bulunduğum depresyon –bunun adını artık koymalıyım– nedeniyle sevdiğim başka bir şey ise akraba ziyaretleri. Eskiden ayaklarımı sürükleyerek giderdim, şimdi adeta dörtnala koşuyorum. Akrabalık derecesini soy ağacımda tam olarak yerleştiremediğim teyzelerle sohbete dalıyorum. Anneme "Haydi kalk artık" diye ısrarda bulunmuyorum. Dedim ya biten bir filmin jeneriğinde dolanan yapayalnız bir kahramanım. Repliklerim bittiği için yaşlılardan senaryo bekleyecek kadar çaresizim.

Kendime günde en az on altı kez küfrediyorum.

51

28 Mayıs 1999 Cuma

Çok eski bir arkadaşım olan Demet aradı bugün. Demet, beni çok seven, devamlı sevgi gösterilerinde bulunan ama bunun nedenini tam olarak anlayamadığım bir kızdı. Sanırım herkesin hayatında buna benzer birileri var. Son dört haftada beni ilk arayan Demet olmuştu. Demek ki modern zamanlarda cadılar yakılmıyor, sadece aranmıyorlardı. Demet'in Kordon'daki barlardan birinde doğum günü partisi varmış. Beni oraya çağırdı. Sevindim. Şeytanın bacağını sonunda kırmıştım. Ama aynı zamanda Demet'in beni çağırmasına da bayağı şaşırdım. Gerçi geçen sene de çağırmıştı –sınavlarımı bahane göstererek gitmemiştim– ama bu sene üstümdeki

lanetten ve bana yaklaşan insanların başına gelenlerden haberi olan biri beni kesinlikle doğum günü partisine davet etmezdi. Kimse düzenlediği partiyi mahvedecek bir riski almak istemez. Pastaları havada uçuran davetsiz bir hayalet olasılığı insanların beni partilerinden uzak tutmaları için fazlasıyla geçerli bir neden.

Doğum günü partisinde bir oğlanla tanıştım. Adı Engin. Sevimli bir genç. Biraz artist, biraz ukala, biraz da kendini bilmez ama olsun. Benimle çok ilgilendi. Demet'ten öğrendiğime göre de bir çıktığı yokmuş. Sanırım o da benden hoşlandı. Artık ilişkilerimde yeni bembeyaz bir sayfa açmamın vakti geldi. Engin tam bana göre biri. Bunu sezebiliyorum. Hem BMW'si var (Masanın üzerindeki anahtarlığından anladım). Ne düşündüğünüzü biliyorum, bir zengin koca avcısı olduğumu düşünüyorsunuz. Bana bu kadar haksızlık etmeyin. Ben İzmir'deki her kız kadar zengin koca avcısıyım, ne daha fazla ne daha az.

O kadar uzun zamandır mutlu olmamıştım ki mutlu olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuşum. Bu duyguya adapte olmam zaman alacak gibi görünüyor.

Engin hem cep telefonu numaramı hem de evimin numarasını aldı. Beni yarın arayacağını söyledi. Aramasını iple çekiyorum.

52

29 Mayıs 1999 Cumartesi

Sabah erkenden, dokuzda kalktım. Cep telefonumu açık bırakmıştım ama sesi kapalıydı, sesini hemen açtım (maksimum seviyeye). Cebin kapsama alanı içinde olup olmadığını kontrol ettim (odamda bazen çekmiyordu) sonra da evin içinde en çok çektiği yere yani balkonun yanındaki masanın üzerine bıraktım. Sonra ev telefonunun yanına gittim ve telefon ahizesinin kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Çok ender olsa da kazara ahize tam

kapanmamış ve telefon açık kalmış olabilirdi. Engin'in beni arayıp meşgul sesiyle karşılaşmasını istemezdim. Bu yüzden tüm gün boyunca telefonu meşgul etmemek için aile bireylerine bir staj başvurusundan telefon beklediğim yalanını söyledim. Arada bir ahizenin kapalı olup olmadığını denetlemeye devam ettim. (İçimden bir ses beni ev telefonundan arayacağını söylüyordu, ev telefonunu aramak daha cesur ve daha romantik bir hareket sanki. Bir erkeğin babamla veya annemle tanışma riski olduğu halde ev telefonundan araması ciddi bir ilişki peşinde olduğunu gösterir bence.)

Ama Engin hiç aramadı. Saat 22.30'a kadar bekledim ve Demet'i aradım. Demet neden aradığımı çok iyi anlamışa benziyordu. Soru sormama fırsat vermeden durumu anlatmaya koyuldu. Engin'in benden hoşlandığı konusunda yanılmamışım, bunu Demet de doğruladı. Ancak Engin bugün eski bir arkadaşıyla sahilde bir kafede buluşmuş. Engin'in arkadaşı Burak'ın bir arkadaşının arkadaşıymış. Engin muhabbet esnasında tüm İzmirli öğrencilerin bildiği şu vazodan ekonometri hocası çıkarma olayını sormuş. Burak'ın arkadaşının arkadaşı ekonometri hocasının oltayla yakalanan bir balık gibi vazodan çıkarılışını anlattıktan sonra daha az bilinen diğer tuhaf olaylardan ve Güldem isimli cadı olduğundan şüphe duyulan bir kızdan söz etmiş. Engin, Güldem isimli cadının tarifini almış ve o cadının ben olduğumu anlamış. (Böyle nadir verilen bir isme sahip olmaktan nefret ediyorum!)

Karşılığında dünyanın en güzel kızını ele geçireceğini bilse de, hiçbir erkek bir hava yastığının saldırısına uğramak istemez. Hayaletin veda ettiğini ve cehennemine geri döndüğünü, herhangi bir tehlikenin kalmadığını ne kadar anlatsam da kimseye inandıramayacağımı biliyorum, o yüzden hiç kendimi savunmadım, Demet'e teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Kızıl damga üstüme bir kere işlendi. Herkes benden sınıfın en güzel kızı, diye bahsedecek ve sonra ama lanetli diye ekleyecek, bunu biliyorum, bununla yaşamayı öğrenmeliyim.

Ağladım. "Ağla, boşal kızım, utanma" derdi anneannem. Gerçekten de ağlamanın böyle bir yan tesiri var. Ağlarken bir kere hıçkırdım. Sonra kendi kendime güldüm... Yine o üç nokta çaresizliği! Sadece bir sayfa yazmış olmama karşın yoruldum.

Günlüğümün eski sayfalarına bakıyorum da, eskiden ne kadar da güzel yazıyormuşum. İnci gibi, derler ya, tam öyle işte. Ama şimdi elim kâğıdın üzerinde yığıldı yığılacak. Yığılırken kalemim istemsiz bir hareketle kâğıdın üzerinde çirkin bir çizik atacak, tıpkı sıkıcı bir derse çalıştığım zamanlardaki gibi. Sonra günlüğü kapatacağım. Bir günün daha bitmesini bekleyeceğim.

53

4 Haziran 1999 Cuma

Hatay'ın en korkunç yokuşunun tepesinde dikilen apartmanın yedi numaralı dairesine konuk gelen her misafir, evin içindeki belli belirsiz acıyı ve bunalımı teneffüs ediyordu. Bu yüzden misafirler –kendilerinin de tam olarak saptayamadığı bir nedenden dolayı– ziyaretlerini kısa tutuyorlardı.

O ev üzgün bir evdi.

Tek tek aile bireyleri mutlu görünebilirdi ama Güldem yanlarına geldiğinde yağmur altında makyajı silinen ve çirkinleşen insanlar gibi asık suratlı ruhları ortaya çıkıyordu. Güldem'in bunalımı günlüğünde yazdığından daha ciddi boyutlardaydı ve giderek vahimleşiyordu.

Karamsarlık konusunda ikinciliği annesine vermek gerekiyordu. Kızının durumunu en yakından takip eden oydu. Hâlâ hatıra defterinde bulduğu, kızının normal olmadığını belgeleyen tuhaf şeyleri unutamıyordu. Memur Mustafa'yla yaptıkları o sohbet de belleğinde sürekli tekrarlanıyordu: "İki seçenek var: zamanla mükemmel aşk arayışından vazgeçebilir veya onu daha çok seven birini bulabilir" demişti memur. Kızının Ersin'den ayrıldığını biliyordu. Bunu bilmesi için yazılı bir basın bültenine ihtiyacı yoktu. Güldem'in annesi Ersin'i kızına çok yakıştırıyordu, ona göre Ersin Güldem'in bulabileceği en ideal kocaydı. Zengindi, seçkin bir aileden geliyordu –geleceği parlaktı çünkü babasının patron koltuğu onu bekliyordu– ve kayınvalidesini seviyordu. Arada bir ona çiçek getirerek onun gönlünü alıyordu. Tabii Güldem'in annesi enayi değildi, bunun sadece kaleyi içten fethetmek adına yapılan bir entrika olduğunu hissediyordu ama

yine de damat adayını çok seviyordu. Kızının Ersin'i elinden kaçırması çok kötü olmuştu.

Güldem'in annesi ipuçlarından hareket ederek adeta bir dedektif gibi kızını takip etmekten geri kalmıyordu. Kızının yeni biriyle yani Engin'le tanıştığını da böylelikle anladı. Büyük olasılıkla cuma gecesi tanışmışlardı çünkü Güldem uzun süredir ilk kez dışarı çıkmıştı ve geri döndüğünde yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. Annelerin altıncı hissi kuvvetlidir ama bu sefer o altıncı hissi kullanmasına bile gerek kalmamıştı, Güldem'in âşık olduğundan emindi. Kızının durumu hâlâ kuşkuluydu. Kızı tuhaftı, günlük tutuyor, garip davranıyor, eskisine oranla daha fazla müzik dinliyor ve giderek odasına yani içine kapanıyordu. Sıradan erkekler tuhaf kızları sevmezdi. O zaman Güldem'in bir an evvel tuhaflıklarından arınması gerekiyordu. Güldem çok güzel bir kızdı, normal şartlar altında onun sevgilisiz bir dakika geçirmesine bile imkân yoktu. Güldem'in annesi kızını kucağında ilk tuttuğu anı gözlerinin önüne getirdi. İlk göz ağrısıydı o. Sezaryenle dünyaya getirmişti kızını. Sezaryenle doğum yapmayı tercih etmişti çünkü sezaryenle doğanların kafasının daha düzgün olduğunu duymuştu. Kızının gerçekten güzel olmasını istiyordu. Güldem doğar doğmaz onu sinema aktörlerine ve uzak akraba çocuklarına yakıştırmaya başlamıştı. Daha ana rahminden yeni çıkmış bir varlığı aileye para kazandıracak bir gelin adayı görmek bir bakıma ahlaksız bir görüş olabilirdi ama gelenek böyleydi. Metropol ailelerinin beşik kertmesi geleneğini küçümsemesine bakmamalı, ikisinde de zihniyet aynıydı, sadece metropol aileleri görücü usulünü daha modern, daha şık bir pakete koymuştu.

Güldem'in annesi Engin olayını kızının telefon görüşmelerinden çıkardı. Güldem arada bir sessiz adımlarla telefona gidiyor ve çekingen parmak darbeleriyle birine telefon açıyordu. Güldem'in annesi bir ajan gibi kızına fark ettirmeden bu telefon görüşmelerini dinlemişti. Tam dokuz kere o oğlanı aramıştı ve telefon görüşmesi "Engin orada mı?" ile sona ermişti. Belli ki karşı taraf kızının telefonlarına çıkmıyordu. Yıllardır erkekleri peşinden koşturan sınıfın en güzel kızı şimdi acınası bir durumdaydı. Bir anne için yürek parçalayan bir manzaraydı bu. Güldem'in üzüntüsü o kadar büyüktü, kendini o kadar zavallı hissediyordu ki cevapsız telefon görüşmelerini günlüğüne yazamamıştı.

Babası ise kız-erkek ilişkileri konusunda her zaman tutucu davranırdı. Kızının kimseyle çıkmasına izin vermezdi. Ama bu formaliteden bir yasaktı. Tıpkı sigara kutularının üzerinde sağlığa zararlı yazması gibi. İzin

vermezdi ama onun da en büyük isteği kızının bir an evvel zengin bir kocaya kapak atıp üzerindeki yükü biraz hafifletmesiydi. Ancak Güldem'in babasının yüzündeki trajedi maskesi bilinçli takılmış bir maske değildi, sadece Güldem'in annesinden bulaşmış bir hastalıktı; çünkü Güldem'in babasının olanlardan haberi yoktu. Pek de öğrenmek isteyen bir tavrı yoktu. Evdeki otoritesini kurma konusunda ne kadar çalışkansa çevresindeki insanların ruh hallerini anlamaya çabalamakta o kadar bezgindi.

Güldem'in kardeşi Mert evdeki bu sıkıcı atmosferden çok sıkılmıştı. Çeşitli bahanelerle evden uzak durmaya çalışıyordu. Sokaktaki maçların bitmesini hiç istemiyordu. Maçlar bitince eve gitmek zorunda kalıyordu. Haftada birkaç gece arkadaşında kalmak için babasına yalvardığı da oluyordu. Arkadaşı Barış'ta kaldığı günlerde daha mutluydu. Kendi evinde ise ölümüne sıkılıyordu. Ve eğer bir çocuk odasındaki Play Station, Star Wars oyuncakları, maket uçaklar ve kendine ait televizyonun varlığına karşın bir evde sıkılıyorsa o evdeki üzüntü miktarı tehlike sınırını aşmış demekti.

54

7 Haziran 1999 Pazartesi

Bugün yatağımda kasvetli düşüncelerimle beraber öylece uzanıyordum. Gözlerim açıktı, odamın tavanını seyrediyordum (heyecan verici hiçbir şey yoktu). Kendime bir gündüz düşü kurmaya çabalıyordum. Uzun zamandır geceleri rüya görmüyordum. Sanki bilinçaltım tamamen boşalmıştı. Bilinçli halimdeyken kurmaya çalıştığım düşler de hiçbir yere varmıyordu. Onlara düş demek olanaksızdı, bugün olduğu gibi nostaljik hatıralardan ibaretti çoğu. Bugün de tavanımı izlerken ilkokul mezuniyetinde sınıf arkadaşlarımın ve arkadaşlarımın zoruyla sahneye çıktığım günü anımsadım. Lionel Richie'nin Hello'sunu söylemiştim. O zamanlar İngilizce bilmediğimden "eloo, iz itmi yurloging gor" gibi bir şeyler geveliyordum. Şimdi ne zaman

videoda o şarkıyı izlesem hem utanır hem gülerim. İşte tam ilkokul anılarıma gitmişken odamın içinde beklenmedik bir gürültü koptu. Yattığım yerde sıçradım. Duvarımdaki posterler aniden asılı durdukları yerden kurtulup büyük bir kâğıt hışırtısı ile yere düştü. Korktum tabii ki. Normalde alıştıra alıştıra düşerlerdi: Posterin önce bir köşesi banttan kurtulur, sonra yukarıda ortadaki, ardından da köşedekinden kurtulup yere kapaklanırdı. Bazen posterin alttaki köşelerini tutan bant parçacıkları posteri baş aşağı tutardı, bazen de hemen pes eder, posterin intiharına seyirci kalırdı. Ama daha önce iki posterimin aynı anda tüm bantlarından kurtulup yere serildiğine şahit olmamıştım. Tabii bu anormal tesadüfü bir hayalete veya başka bir doğaüstü güce bağlayacak kadar ahmak değilim. Hayalet gitti, bundan eminim, nasıl ki başlangıçta onun varlığını hissettiysem bu gerçeği de öyle biliyorum. (Her ne kadar bunu biliyor olsam da posterlere dokunup herhangi bir soğukluk var mı diye baktığımı söylemeliyim. Yoktu!)

Posterler durup dururken düşmez. Her zaman bir nedenleri vardır. Bu hep böyle olmuştur. Daha önce de posterlerim düştü, her zaman bunalımlı günlerimde düşer onlar. Sanki sahiplerinin üzüntüleri onlara yük olur ve o yük taşınmaz hale gelince sahiplerinden önce onlar intihar eder. Her defasında onları uzun süre halının üzerinde öyle buruşuk bir şekilde bırakırım. Bunalımlı zamanlarımda üzerime bir tembellik çöker, o çok değer verdiğim posterleri yerden kaldırıp tekrar asma zahmetine girmek istemem. Bu zahmete girsem de posterlerimin kısa zaman içinde yeniden düşeceğini bilirim çünkü bunalımım devam ettikçe onları ne kadar güçlü bantlarla bantlasam da düşmeye devam ederler. Hep böyle olur. Bu yüzden her defasında o anki bunalımımın geçmesini beklerim. (Bu sefer bundan ümidim yok.) Belki de bu yüzden hayatlarını mutluluk denen o cennetlik ruh hali üzerine kuranlar poster asmaz duvarlarına. Ya da posterlerinin düşmemesi için ciddi önlemler alırlar. Mesela çerçeveye koyarlar (bu pahalı bir yöntemdir) ve ardından duvara çivi çakarlar. Sağlam durmalıdır posterleri, mutlulukları gibi.

Birkaç gündür kendimi dışarı atıp sadece yürüyorum. Sahile inmiyorum, Hatay'ın o keşmekeşinde dolaşmayı tercih ediyorum.

Kalabalığın ve o trafik gürültüsünün arasında dolaşmak bana daha iyi geliyor. Bazen Gökalp'i gördüğümü sanıyorum, yani korkuluğu. Bir çöp bidonu veya bir trafik levhası gözlerimin önünde bir korkuluk gibi beliriyor. Onun geri geldiğini sanıyorum, beni yalnızlığımdan ve sıkıcı hayatımdan kurtaracağını sanıyorum. Yeni maceralar başlayacağını sanıyorum.

Sonra görüyorum gerçeği. Korkuluk gitti, etraf sıkıcı trafik levhaları ile dolu.

55

9 Haziran 1999 Çarşamba

Dsadweadfdnc2xczasdufugsdfdsf. Offffffffffffffffffffffffffff...

Kelht ve Uykmala'nın hafakanları... ben ne diyorum... yazmak... ölüm... seks... Tanrı

nafile

OFoFofOFofOFffffffffff

(Sıkıntının temsili harfleri?)

Beynim sulanıyor.

Şaka maka gerçekten sulanıyor.

Kulağıma huniyi dayayın.

Kafamı eğin.

Bunalımlarımı dökün bir tasa,

Hayallerimi bırakın sadece,

Beynimi sulayın.

56

11 Haziran 1999 Cuma

Günlüğüme yazmakta zorlanıyorum. Hayatımı ihmal ettiğim gibi günlüğümü de ihmal ediyorum. Dibe vuran bir cadıyım ben. Buna yavaş yavaş inanmaya başladım, cadı olduğumun farkına varıyorum. Yakın beni.

Yoksa ben yakacağım sizi.

57

12 Haziran 1999 Cumartesi

Bugün hava çok güzel. İzmir'in o dillere destan sıcağı yerine makul bir sıcaklık var. Kesin herkes en güzel elbiselerini kuşanıp Alsancak'a inmiştir. Havanın güzel olması benim bunalımımı iki misli artırıyor. Yağmurlu havalarda biraz daha kendime geliyorum, çiseleyen bir yağmur bile acılarımı kısa süreliğine dindirebiliyor. Sinirlerim yatışıyor. Kasvetli düşünceler kafamın dışında sığınacak başka yerler buluyor.

Şu anda dışarıda korkunç bir sağanak yağmurun olmasını arzulardım. Bir fırtına da yağmura eşlik etse hiç fena olmaz. Aslında en iyisi bir asit yağmuru. Herkesin kaçışacağı, çiftlerin ölümüne ayrılacağı, insanların parçalanacağı gerçek bir asit yağmuru.

İnsanlar sana benzemiyorsa sen onları kendine benzet, diye bir laf vardır. Madem mutlu olamıyorum, kimse mutlu olmasın. Keşke kara büyü yapabilen sahici bir cadı olsaydım. Pekâlâ, bir asit yağmuru yağdırabilecek kadar güçlü bir cadı olabilirdim.

58

14 Haziran 1999 Pazartesi

Bugün Engin'den sonraki ikinci sevgili adayımı da elimden kaçırdım. (Beceriksiz bir cadıyım.) Konservatuarda şan eğitimi gören yakışıklı bir çocuktu, bana geçmişimi hatırlatmıştı. Ama olmadı işte. O da birilerinden duymuş olanları. Ersin'in çok geniş bir çevresi var, onları tanırım, pek sır tutacak insanlar değildir, tam tersine sır olabilecek şeyler onların gözünde popülariteliklerini artırabilecekleri haber malzemeleridir. Böylece fısıltı gazetesinin manşetlerinden inmeyen bir haber malzemesi oluyorum.

Olayların kulaktan kulağa yayıldıkça binbir türlü şekle girdiğini de tahmin etmek zor değil. İnsanların gözlerinde belki bir cadı, belki bir kurt kadın, belki bir canavar, belki de bir vampirim. Her neyse... hepsi de aynı kapıya çıkıyor; yani insanoğlunun kendine çizdiği sınırların dışında duran kapıya.

Şeytan, geç o kapıdan diyor.

59

Aslında insanlar bana cadı derken fena halde yanılıyorlar. Cadılar güçlüdür, ben ise değilim. Hiçbir gücüm yok. Cadılar ilgi çeker, cadılar fark edilir, cadılar konuşulur, cadılar aranır, cadılara ihtiyaç duyulur, cadılar en azından yakılmayı hak edecek kadar düşünülür. Ama ben hiçbir şekilde fark edilmiyorum. Sanki ben yokum. Bir ay önce sınıfın en güzel kızıydım, erkekler benimle konuşmak için türlü bahaneler uydururlardı, oysa şimdi görmezden gelinme rekoru

kırıyorum. Ailem bile beni görmüyor artık. Kardeşim üzerimdeki huzursuzluğun farkında, benimle karşılaşmamak için odasına salondan geçiyor, babam da öyle. Annemin arada beni takip ettiğini hissediyorum ama bir anne gibi değil, yabancı bir varlığın davranışlarını, hareketlerini, alışkanlıklarını inceleyen bir bilimadamı gibi izliyor beni.

Bunu kabul etmeliyim, ben bir cadı değilim.

Ben bir hayaletim.

Bunu kendime itiraf etmem gerekiyor. Gerçek bir hayalet değilim ama eninde sonunda kimsenin fark etmediği hayali bir varlığım. Eminim, Ersin beni rüyasında görüyordur, onun aşkının tükendiğini sanmıyorum. Yine eminim ki Ceyda, Burak, Şebnem beni hâlâ rüyalarında görüyordur. Tıpkı benim arada bir Gökalp'i gördüğüm gibi beni rüyalarında yaşatıyorlar.

Evet evet, gerçek veya değil, doğaüstü veya değil, ben bir hayaletim. Yapayalnız bir hayalet.

Yarın mezuniyet törenine gitmesi gereken bir hayalet!

60

16 Haziran 1999 Çarşamba

Bugün mezuniyet töreni var. Birkaç ay önce olsa, sene başından beri hayalini kurduğum bu törene gitmeyeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Ama gitmiyorum işte. Yalnızlığımı bastırmak için bir avuç korkağa ihtiyacım yok. Ben bir hayaletim. Bu fikre zamanla alışıyorum. Kendimi görünmez hissediyorum, nedense eskiden çok kişi bana saat veya adres sorardı, artık kimse sormuyor.

Zaman geçtikçe yaşayan bir hayalet olmayı öğreniyorum.

Mesela Gökalp'i şimdi daha iyi anlıyorum, sıkıcı bir hayalet olmaktansa kötülük oyunları ile oyalanırım daha iyi.

Bazen onu özlüyorum. O gerçek bir hayaletti. Tiyatroda bana oynadığı oyunu unutamıyorum.

"Hayal gücümü gerçeğe dönüştürebilme gücünü aldım yanımda. Hikâyem kendi ellerimde artık. Rüyalarında bazen rüyada olduğunun farkına varıp istediğini yapabilirsin ya. İşte o güç bende" demişti oyundan önce. Keşke ben de gerçek bir hayalet olsaydım. Kim bilir neler yapardım?

Gerçekten de bana böyle bir güç verilse bu gücü kullanır mıydım? Ben ki hayallerimden kaçarak kendini bir diplomaya adamış bir insan, bir hayalet olunca mı kendime gelecektim? Üstelik uğruna hayallerimi kurban ettiğim diplomanın törenine bile gitmek istemiyorum artık. Saçmalık! Hepsi içimdeki Güldemciklerin suçu. Paradoks üretmekten başka bir işe yaramıyorlar. Bıktım hepsinden.

61

17 Haziran 1999 Perşembe

Bugün Umut aradı beni. Neden mezuniyete gelmediğimi ve herhangi bir sorun olup olmadığını sordu. Mezuniyete gitmek istemediğimi söyledim. "Kepler, diploma, konuşmalar... Hepsi saçmalık" dedim. Hani biriyle konuşurken onun gibi davranıp ondan takdir toplamayı seversiniz ya, o hesap işte! Telefon konuşmasının sonunda Umut Fransa'ya dil kursuna gideceğini söyledi. İki ay kadar ona ulaşamayacakmışım. "Problem değil. Hayalet gitti sanırım" dedim ona. "Esas hayalet benim" diye ekleyecek iken durdum, "Fransa'da iyi şanslar" diyerek telefonu kapattım.

62

20 Haziran 1999 Pazar

Bugün eski yazdıklarıma baktım. Bir yerde intihardan söz etmişim. Kelimeyi vurgulu bir şekilde kullanmadığım halde bir anda dikkatimi çekti.

63

23 Haziran 1999 Çarşamba

~~Sonumun yaklaştığını hissediyorum. Sadece...~~

Bu kısır döngüyü nasıl kıracağım? Bunalım yap, bunları yaz, bunalım yap, bunları yaz. Yazdıklarımdan da memnun değilim. Eskiden cümlelerimi karalamazdım, artık karalıyorum. Çok çirkin oluyor ama elimden başka bir şey de gelmiyor. Sanırım intihar edeceğim.

Bir an bu son cümlemin de üzerini karalamayı düşündüğümü itiraf etmeliyim. İntihar mı, bu çok gülünç. Hahaha! Yalnızca gülmek istedim. Sinir krizi kahkahası dedikleri bu olmalı. İntiharı düşünmüş olmam şimdi şaka gibi geliyor bana.

64

25 Haziran 1999 Cuma

Bugün çok sıcak! Olduğum yerde yapış yapış terledim. Neden gerçek hayaletler gibi buz gibi olamıyorum? Nedir benim günahım?

65

27 Haziran 1999 Pazar

Bugün bir kitapta hayvanların intihar etmediğini okudum. Tanrı'nın intihar güdüsünü yalnızca insanoğluna yakıştırdığından söz ediyordu. O zaman düz bir mantıkla intihar, iyi bir şey olmalı.

İlginçtir, bu kadar boş vaktim olmasına karşın kitap okuyamıyorum. Bir türlü elime aldığım romanlardaki kahramanla kendimi özdeşleştiremiyorum. Daha çok gazete, dergi okumayı tercih ediyorum.

Üzerimdeki hayalet sendromu devam ediyor. Bütün gün konuştuğum cümle sayısı yirmiyi geçmez. O yirminin çoğu da anneme karşı sarf ediliyor. Bugün annem bir psikiyatriste görünmem gerektiğini söyledi. Ona gülerek yanıt verdim. "Hem gitsem de beni göremez ki" dedim sonra, annem anlamadı.

Hayalet olmanın en güzel yanlarından biri bu. İnsanlar sizinle tartışmıyor. Ne derseniz kabul görüyor. Bence herkes denemeli!

66

2 Temmuz 1999 Cuma

Bugün Gökalp'in intihar mektubu aklıma geldi. Her cümlesini daha yeni okumuş gibi anımsıyorum. Bir yılı aşkın bir süre geçmiş

olmasına karşın beynimdeki canlılığını korumuş. Ve şu an o mektupta Gökalp'in söz ettiklerini daha iyi anlayabiliyorum. Ben de hayatımı dışarıdan izleyen bir seyirciyim ve bu filmden çok sıkıldım. Senaryosunun sonunu getiremeyen kötü senaristler sadece filmin sonunu çarpıcı kılmak için filmin kahramanını öldürürler.

Hayatımı yoluna koyamadığıma göre ben de kötü bir senaristim. Öyleyse ben de öl...

Ölümü kullanmayalım burada. Bu bir kayboluş denemesi. Beceriksiz bir sihirbazın kendini kaybetmek için yaptığı bir deney. Acemi bir illüzyon gösterisi. Acemi bir illüzyon gösterisi ha, sevdim bu lafı.

67

5 Temmuz 1999 Pazartesi

Gökalp'i özledim. Aslında Gökalp'i mi, yoksa onun hayaletini mi özledim bilemiyorum. Hayalet veya değil, onun şu an burada olmasını isterdim. Tükenişime eşlik etmesini dilerdim. Acaba o nerede şu an? Cehennemde mi? Cennette mi?

68

8 Temmuz 1999 Perşembe

Sınıfın en güzel kızı *fade out* oluyor. Duyuyor musunuz?

69

15 Temmuz 1999 Perşembe

Bir hafta geçti. Hâlâ duyamadınız mı?

Gül soluyor, dem akıyor, gül soluyor, dem akıyor, gül soluyor, dem akıyor...

Şaka değil veya aptalca bir edebi benzetme de değil, gerçekten, fiziken ve zihnen soluyorum. Buna karşı koymam gereksiz. Bir hayalet olmaya soyundum ama çaresiz, ben bir insanım. Bugün Gökalp'in mektubuna tekrar baktım. Onunkisi gibi bir mektup yazamayacağımı biliyorum. Şöyle yazmış Gökalp:

"Bu yazdıklarımı bir intihar mektubu olarak görme. Derler ya 'Her intihar mektubu bir aşk mektubudur' diye. Aslında 'Her intihar mektubu bir aşk romanıdır' aynı zamanda. Yani bu aldığın son mektup daha önce sana yazdıklarımdan çok farklı değil. Bu da bir aşk mektubu, bu da bir hikâye. Sen de biliyorsun, bazen kitaplara kendini fazla kaptırıyorsun. Bunu bu defa yapma. Gerçek veya değil, yaşanmış veya yaşanmamış, ölüm var ya da yok, fark eder mi, her şekilde 'hepsi hikâye' değil mi? İşte, bu bilgileri lades gibi aklında tut, hiç unutma. Hem kendini iyi hissetmeni sağlayacak, hem de bundan sonraki hayatında çok işine yarayacak. İnan bana."

Benim intihar mektubum da bir aşk romanı olarak algılanabilir mi acaba? Ya da bir hikâye? Hiç sanmıyorum. Ne yazacağımı bile bilmiyorum...

En iyisi yazmamak. Ardımda koskocaman bir günlük bırakacağım.

Daha ne?

70

22 Temmuz 1999 Perşembe

Bir genç kızın kayboluşuna hazır mısınız? Sınıfın en güzel kızının cehennemin en güzel kızı olmak için boşluğa atlayışına hazır mısınız? Hoşça kalın içimdeki mini minnacık Güldemcikler. Cehennemde yanın e mi!

71

23 Temmuz 1999 Cuma

Güldem sıradan bir sabaha uyanır gibi uyandı. Bir insan ölmeyi tasarladığı günün sabahında nasılsa, o da öyleydi: bezgin, donuk ve ruhsuz. Gözleri bomboş bakıyordu. Ruhu bedenini şimdiden terk etmişe benziyordu.

Annesi, babası ve kardeşiyle beraber kahvaltı etti. Gül-dem'in üzerinde, son zamanlardaki standart bunalımından farklı bir şeyin olduğunu anlayan annesi "Neyin var?" diye sordu. Güldem bu soruya vereceği yanıtı daha önceden hazırlamıştı. Ölmeden önce günah işlemek iyiye alamet değildir, diye düşünüyordu. Bu yüzden yalan söylemeye niyeti yoktu. "Yok bir şeyim" dedi annesine. Bu çok doğruydu.

Hiçbir şeyi yoktu. Ne bir sevgilisi ne bir arkadaşı vardı. En kötüsü de bir hayaleti bile yoktu.

Kahvaltıdan kalkıp evden çıkma sırası hiç değişmezdi: önce babası, sonra kardeşi Mert, en son da kendisi. Annesi ise evde kalıp kahvaltıyı toparlar, sonra da evden gidenlerin eve gelmesini beklerdi. Mert, okulu

olmamasına karşın erken kalkmıştı, böylece evinden bir an önce kurtulup arkadaşı Barış'lara sığınabilecekti. Babası yazın erken kalkmaktan nefret ederdi. İzmir'in yapış yapış eden sıcağında kliması iyi çalışmayan bir büroda bir sandalyenin üzerinde saatlerce çalışmaktan bıkmıştı artık. Emekli olmasına üç sene vardı daha. Duvara çizikler atarak gün sayan bir mahpus gibiydi.

Güldem'in babası ve kardeşi dışarı çıktıktan sonra sıra Güldem'e gelmişti. Güldem son lokmasını ağzına atmasından on dakika geçmesine karşın kahvaltıdan kalkmamıştı. Kör bakışlarla tam önüne bakıyordu. Dalmıştı. Gündüz vakti bir düş diyarına göçmüştü. Annesi, bir kölenin kaçışını fark eden bir gardiyan gibi Güldem'i omuzlarından yakaladı ve "Nereye daldın?" dedi. Güldem sıçradı. Hayatın dışına çıkmak yasaklanmıştı, bu esaret hayatına yeniden taptaze bir nefret duydu. "Ama az kaldı" dedi içinden. Çok az kaldı. Hayallerini yaşayamadığı için hayattan kopan, içine kapanan, evde kalan, gözlük takmaya başlayan kız karakteri baydı. *Bu klişe karakteri oynamayacağım artık. Hayal kurduğum için bir hayalperestin aşkına, sağlam bir gelecek için bir korkağın sahte sevgisine ve bir hayaletin korku oyununa maruz kaldım. Şimdi anlıyorum ki hayal kurarak adım attım cadıcılık okuluna, hayaletin bunda bir rolü yok. Eninde sonunda bu hale gelecektim, hayalet cinnetimi çabuklaştırdı o kadar. Düşlerim beni saykodelik bir cinnet vakasına sürükledi. Onları da kendimle beraber yok edeceğim.*

Annesi, bu defa yüksek sesle tekrarladı: "Nereye daldın?"

Güldem günah işlememeye kararlıydı, bu çabası cennet inancından daha çok iyi şans inancına dayanıyordu. "Hiçççç" dedi. Bu da doğruydu.

Annesi gibi gerçekçi insanlar için düş diyarı hiç demekti, soruyu soran da annesi olduğuna göre Güldem'in yanıtı bir günah teşkil etmiyordu.

Güldem odasına geri döndü. Mavi kotunu, beyaz üzerine çizikli bir motifin olduğu tişörtünü giydi. Ayaklarına beyaz yürüme ayakkabısını giydi. Aynada üstüne çekidüzen verdi. Saçlarını güzelce taradı. Cesedi güzel görünmeliydi, sınıfın en güzel kızına yakışır bir ceset olmalıydı.

Annesinin yanına geldi ve "Anne, ben biraz gezeceğim, hava alacağım" dedi. Bu da doğruydu. Gerçekten gezecekti, gerçekten de hava alacaktı.

Annesi "Tamam. Ne zaman dönersin?" dedi.

Güldem "Belli olmaz" dedi. Annesini öptü. Ölürken bile iyi şansa ihtiyacı vardı.

Güldem "Güle güle" dedi. Oysa "Allahaısmarladık" demesi gerekiyordu. Bunları hep birbirine karıştırırdı.

Apartmanın merdivenlerinden inmeye başladı. Annesinin kapıyı kapattığını duyunca durdu ve yukarı çıkmaya başladı. Üçüncü kat... Dördüncü kat... Beşinci... Altıncı... Yedinci... Sekizinci... Dokuzuncu katın tavanına uzanan tahta merdivene dikkatle tırmanmaya başladı. Merdivenin sonunda tavanda apartmanın çatısına açılan bir kapak vardı. Güldem sol eliyle merdiveni tutarken sağ eliyle kapağı ittirdi. Kapak açıldı. Güldem'in gözlerine güneş ışığı öyle aniden girdi ki neredeyse dengesini kaybedip yere düşecekti. Son bir gayretle merdivendeki eski dengesini sağladı, merdivene sıkıca tutundu ve ışığın içine girdi.

Güldem doğduğundan beri bu apartmanda yaşıyordu ama yaşadığı bu binanın çatısını hiç görmemişti. Hiç de merak etmemişti. Çatıda İzmir'i gören güzel bir manzara vardı. Hava çok temiz olduğundan görüntü çok berraktı. Deniz görülüyordu. Konak'taki Saat Kulesi çok uzakta olmasına karşın hayal meyal görünüyordu. Güldem diğer taraftan Fahrettin Altay Meydanı'nı zorlukla seçmeyi başardı. Susuz Dede Tepesi manzara içinde yeşilliği sayesinde dikkat topluyordu. Gerisi bir beton yığınıydı. Beton yığınlarının arasında arabalar gidip geliyordu. Bulunduğu yerden arabalar matchbox oyuncaklar gibi, binalar lego evler, insanlar ise karıncalar gibi görünüyordu. Uygarlık denilen şey buydu, karıncaların oyuncak arabalarla lego evlerin içinde yaşadıkları önceden planlanmış, programlanmış yapay bir oyun. Güldem ise bir ağustos böceğiydi. Müziğini çalamadan karıncaların dünyasından çekip gidecekti.

Güldem çatıyı inceledi biraz. İntiharını geciktirdiğinin farkındaydı ama illüzyonun gerçekleşeceği mekânı öğrenmek en doğal hakkıydı. Çatı beklediğinden daha güzel ve daha temizdi. Geceleri çıkıp içki ve sigara eşliğinde kafa dinlemek için idealdi. O sigara da içki de pek içmezdi ama aklına gelen ilk trip de bu oldu. Farklı yerlerde üç tane kuş yuvası vardı. Fotoğraf makinesi olsa onların fotoğrafını çekmek isterdi. Güzel görünüyorlardı. Güldem çömelerek kuşları izledi. Kendisinin tam tersine yaşamla dolu ufacık sevimli canlılardı. Çatıda bir de büyük bir baca vardı. Çocuk resimlerindeki şirin bacalara benziyordu.

Su deposu da ilgisini çekti Güldem'in. Bir petrol tankı edasıyla duruyordu çatıda. Güldem su deposunun yanından geçerken apartmanlarının karşısındaki camiyle karşılaştı. Cami daha önce görünmediği kadar güzel göründü gözüne. Tanrı'yı hatırlatan bir binaydı o.

Güldem Tanrı'yla yüzleşmiş gibi hissetti ve "Kader" dedi içinden Tanrı'ya doğru. "Benim alınyazımda bu yazıyormuş meğer" diye ekledi sonra.

O sırada çatının esas hâkimini su deposunun arkasında gördü. Bu bir televizyon anteniydi. Kablolu TV onların semtine ulaşamadığından –bunda o korkunç yokuşun etkisi vardı elbette– yıllarca bu antenin gösterdiği kanallarla idare etmişlerdi. Eski usul bir antendi. (Oysa Güldem çanak anten olduğunu hayal etmişti hep.) Bir çamaşırlık gibi duran gariban bir görüntüsü vardı. Hemen hemen tüm demir uzantıları yamulmuş ve hafif pas tutmuştu. Yere sağlam bir şekilde monte edilmemiş ve eklemleri zayıf olacak ki rüzgârın esintisiyle sallanıyordu. Güldem onu dans eden bir korkuluğa benzetti. Modern bir korkuluk. Dama giren yabancıları korkutmak için yapılmış bir korkuluk. Güldem, antene bir vefa duygusuyla baktı. Ne de olsa ona çok şey borçluydu. Çocukluğunun favori filmleri başta olmak üzere çok şey.

Güldem'in çatıdaki gezinmesi bitti.

Sıra hava almaya geldi.

Çatının üzerine rastgele atılmış gibi duran taş ve kiremit parçacıklarına basmadan antenin bir buçuk metre önündeki yükseltiye çıktı Güldem. Bir adım ötesi boşluktu. Kenardan aşağı baktı. İllüzyonun başarısızlıkla sona ereceği yeri görmeliydi. Orası onun gerçek mezarıydı. Ama estetik bir mezar değildi gördüğü. Meşhur yokuşlarının tepesindeki elektrik direğinin bir metre yanındaki asfalt yolun üzerine düşecekti. Arabaların bile girmeye çekindiği, sevilmeyen bir yolun üstüne müthiş bir hızla kapaklanacaktı. Bu fikirden pek hoşlanmadı, hiç de özgürlüğü çağrıştıran bir imge bulamadı bunda. Bu yüzden boğazın sularına kendini bırakmayı aklından geçirdi. Keşke ben de öyle yapsaydım, diye düşündü. Gözlerinin önüne bir an için korkunç yokuşu ve bina yığınları yerine boğazın manzarasını getirdi. Bu manzarayı aklında tutarak atlaması daha kolay olacaktı. Aklında tuttu; o artık boğaz köprüsündeydi, dalgaların ve kuşların sesi eşlinde iki kıtanın ortasına atlamak üzereydi.

Güldem kenarda duruyordu. Gözleri açıktı, tam önüne bakıyordu. Beynini tüm düşüncelerden arındırdı, içinden üçten geriye doğru saydı. Üç. İki. Bir.

Ve hiçliğe doğru atladı.

Ayaklarının yerden kesildiği anda ölümün soluğunu hissetti. Ölümün soluğu onu korkuttu. Ölümün, cehennemin azabından ve cennetin sıkıcılığından çok daha zalim bir şey olabileceğini o zaman anladı. Ölüme yaklaştıkça onun mutlak bir hiçlik olduğunu daha iyi anlıyordu. Ama artık iş işten geçmişti. Havadaydı. Ve o bir kuş değildi.

Pişmanlığın en son fayda edeceği yerdeydi, boşlukta. Geri kalan hayatının saliselerle ölçülebilecek kadar kısa olduğunu bildiği için, bunu da pişmanlığın ezici duygusuyla geçirmemeye karar verdi ve son yanlış kararıyla birlikte hayatı boyunca aldığı tüm yanlış kararları unuttu. Düşüyordu. Ölüyordu. Her şeyi zaten unutacaktı.

Boşlukta attığı taklalar bu trajik atlayışa eğlenceli bir yan katsa da o istemsiz taklalar eğlenceli olduğu kadar da korkutucuydu. Gözlerini açmayı denedi Güldem. Etrafındaki tüm binaların, yolun, camii kubbesinin, park etmiş arabaların, pencerelerin, direklerin, telefon ve elektrik tellerinin resimleri tepetaklak olmuş ve birbirine girmişti. Güldem bir saniye dolmadan yeniden kapattı gözlerini. İntihar girişimi kâbuslarındaki o sonsuz düşüşler kadar korkunçtu ve onlar kadar sonsuza uzayacak gibiydi. Sanki yere çarpacak ve yeri delerek düşmeye devam edecekti. Belki de cehenneme giden kestirme yol buydu. Cehenneme kadar yolu vardı.

Güldem taklalar yüzünden hangi pozisyonda yere çarpacağını tahmin edemiyordu. Yön duygusunu lunaparktaki hız trenine bindiğinde olduğu gibi yitirmişti. Bir an yukarı doğru çekildiğini sandı. Acaba çoktan yere çarpmış ve ruhunu ait olduğu yere uğurlamış mıydı? Hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Ve hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Çocukluğuna daha çok yer veren bir biyografi filmi gibiydi gördüğü. Tüm arkadaşlarını gördü. Birkaç rüyasını yeniden yaşadı. Dünyanın en kısa biyografi filmini gördükten sonra çarpışa hazırlandı.

Ölümün soğuk nefesini daha iyi hissediyordu şimdi. Ölümün soğuk nefesi çepeçevre sarmıştı onu.

Onu daha çok merak ediyordu şimdi.

Güldem yere çarptığında düşündüğü ilk şey "O kadar da kötü acımıyormuş" oldu. Kemiklerinin parçalanmış olması gerekiyordu ama öyle bir acı hissetmiyordu. Belki de ölüm tüm acılarımı aldı, diye düşündü bu yüzden. Ama bu açıklama pek yeterli olmadı elbette. Sanki sırtüstü

düşmüştü. Yalnızca sırtında belli bir acı hissetmişti. Üstelik beyni de gayet iyi çalışmaktaydı.

Önce gözlerini açmaya korktu. Ölümden sonraki dünyanın manzarasını gördüğü anda ruhunun bedeninden çekileceği gibi fantastik bir kural kurdu kendi kafasında. Ama aynı zamanda bir an evvel gözlerini açmalı ve cennete mi cehenneme mi düştüğüne bakmalıydı. İntihar ettiği gerçeği kafasına dank edince beynini bol alevli, gürültülü ve zebanilerin kol gezdiği sıcak bir cehennem imajına alıştırdı.

Güldem çekinerek gözlerini açtı. Tam tepesinde korkuluğu gördü. Arkasından gelen sarı ve kuvvetli bir alevin ışıltısı korkuluğun görüntüsünü bulanıklaştırmaktaydı. Korkuluk kollarını açmış ve ona gülümsemekteydi. *Yatağındaki korkuluk.* Ölmüş ve Gökalp onu diğer dünyada karşılamıştı sanki. Güldem ne yapacağını şaşırdı. Gülümseyip ona sarılsa bir türlü, oradan kaçıp başka dostane ruhlar arasa bir türlü... Diğer dünyanın raconlarını öğrenebilmesi zaman alacak gibi görünüyordu... Güldem korkuluğun arkasından gelen ışığı biraz olsun engelleyip etrafını daha iyi incelemek için elini alnına siper yaptı. Gözlerini kıstı. Gözüne giren ışığın güneş ışığı olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. İlahi dünyada da güneş vardı demek ki. Ama güneş dışında başka dünyevi şeyleri de görmeye başladı. Güneşin farkına vardıktan sonra kafasında bir korkuluk olarak şekillendirdiği şeyin çatılarındaki televizyon anteni olduğunu anladı.

Şaşkınlığın en uç sınırı şu an Güldem'in bulunduğu nokta olmalıydı. Cehennemde olduğunu sanırken apartmanın çatısında olduğunu anlamıştı. Daha da şaşkınlık verici olan hayatta olmasıydı. Nefes almaktaydı. Düşünmekteydi. Hissetmekteydi.

Güldem intihar girişimine geri dönerek bulmacayı çözmeye çalıştı. Atladığından emindi. Yere çakılmak üzereyken hayatının bir film şeridi gibi geçtiğini hatırladı. O filmi sadece ölmek üzere olanlar görebilirdi. Sonra havadayken gözlerini açtığını ve etrafındaki her şeyin korkunç bir hızla döndüğünü de çok net anımsıyordu. Ölümün soğuk soluğunu duyduğunu da anımsadı Güldem. Bunu da o çatıdan atlamadan hissedemezdi. Belli ki Güldem yere çakılmak üzereyken bir şey olmuştu.

Yere düşmeden hemen önce ölümün soğuk soluğu onu çepeçevre sarmıştı... "Soğuk!" diye bağırdı içinden Güldem. Bulmacayı sonunda çözmüştü. Güldem'in çatıya çıkmasına neden olan da, Güldem'i o çatıya geri gönderen de aynı şeydi.

Aynı hayaletti.

Güldem tüm intihar girişimini şimdi kafasında daha iyi şekillendiriyordu. Çatıdan atlamıştı. Ama çakılmasına ramak kala hayalet geri gelmiş ve onu tutmuştu. Havada sürekli istemsiz taklalar atan Güldem sürekli yön değiştirdiğinden yukarıya doğru çekildiğinin ayrımına varamamıştı.

Hayalet Güldem'i çatıya getirmiş ve onu ayakta çatının ucunda bırakmıştı. Düşmekte olduğunu sanan Güldem ayaklarının yere bastığını anlamamış ve yere sırtüstü düşmeye başlamıştı.

Güneşin de yardımıyla bembeyaz bir meleği andıran Güldem öylesine yumuşak, yavaş ve zarif bir şekilde sırtüstü düşüyordu ki, ki bu hareketi gören biri tüm olan biteni bir rahibin kutsal kitabı okuduktan sonra onu nazikçe ve dikkatle kapatmasına benzetirdi. Güldem kutsal kitabın arka cildini çağrıştırıyordu, o kadar ayrıcalıklı bir hareketti ki kendi kendine etrafına bir vahiy saçıyor ve vahiye göre bir insan düşmüyordu, bir kitap kapanıyordu. Bu hayalet görüntü veya akla kutsal bir zorunlulukla gelen serabımsı imaj, Güldem'in düşüşüyle bağdaştırılabilecek tek imgeydi. Güldem sırtüstü düştüğünde çatıda kopan ses de bu çağrışımı haklı kılar nitelikteydi, tıpkı bir kitabın arka kapağının okunduktan sonra kapatıldığında çıkan ses gibiydi. Güldem bir kitap gibi kapanmıştı.

Şimdi her şeyi anlayan Güldem, sırtüstü yattığı yerden bir korkuluk gibi duran televizyon antenine bakıyordu. Hayaletin halen daha etrafında olduğunu biliyordu çünkü havada olağandışı bir serinlik vardı. Ve tam tepeden vuran güneşe rağmen kaynağı belirsiz bir gölge çatıda geziniyordu. Televizyon anteni hayalet değildi ama Güldem ona doğru konuşmayı uygun buldu. "Teşekkür ederim" dedi. Hayalet konuşmadı. Güldem ekledi: "Güle güle!"

Hayalet yine konuşmadı. Önce serinlik yerini normal sıcaklığa bıraktı. Güldem kaynağı belirsiz koyu gölgenin gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Gölge yükseldi, yükseldi, yükseldi ve veda anlamına gelen bir parıltıyla bulutların arasına karışıp gözden kayboldu.

Güldem, sırtüstü yattığı yerde süper bir kahraman tarafından kurtarılmış birinin mutluluğu ve nadir bir macerayı yaşamanın keyfiyle gülümsedi. Sonra doğrularak bir sayfa gibi açıldı. Ayağa kalktı ve hayatının geri kalan sayfalarını çevirmeye koyuldu.

Son

3

28 Nisan 1998, saat 13.58

Güldem "Son" yazısına bakakaldı. Sonra "Son" yazan sayfayı önünde duran kâğıt yığınının en altına sıkıştırdı. Böylece intihar mektubunun olduğu ilk sayfa tepede göründü. Güldem beş saati aşkın bir süredir okuduğu kitaptan hâlâ gözlerini ve ruhunu ayıramıyordu. Sabah on santimetrekareyi aşmayan, kilidi bozuk, eski püskü posta kutusunda bulduğu kâğıt tomarının bu kadar kalın olacağını tahmin edememişti. Odasına geçip kitaba başladıktan beş saat on dakika sonra kitabı bitirmişti, bu kişisel tarihinin kitap okumadaki hız rekoru demekti. Genelde bir sayfayı üç buçuk dakika ortalamayla okuyan yavaş bir okuyucuydu o –sindire sindire okumaktan yanaydı. Hele kitabın başındaki o intihar mektubu bölümü olmasa daha da çabuk bitirebilirdi kitabı çünkü intihar mektubunun kurgusal bir metin olduğunu algılaması biraz zaman almış ve bu yüzden mektubun gerçek olabileceğinden korkarak paniklediği için biraz vakit kaybetmişti.

Zaten önündeki kitabı okudu mu, yoksa kitabın içindeki hikâyeyi gizemli bir transformasyonla yaşadı mı, bunun ayrımına varamıyordu. Başlangıçtaki intihar mektubundan itibaren kitabın içindeki maceraya kendisini o kadar kaptırmıştı ve kitaptaki kızla o kadar özdeşleşmişti ki kitabın içinden çıkmak oldukça zor olmuştu. Gerçi Gökalp, Güldem'e bunun bir kitap olduğunu satır aralarında sık sık anımsattığı halde Güldem gerçeklik duygusundan bir türlü uzaklaşamamıştı. Romanın içindeki "Her intihar mektubu bir aşk mektubudur" ve "Her intihar mektubu bir aşk romanıdır" önermeleri Güldem'in dikkatine sunulan birer mesaj değil miydi? Bu da bir aşk mektubu, bu da bir hikâye dememiş miydi? "Sen de biliyorsun, bazen kitaplara kendini fazla kaptırıyorsun. Bunu bu defa yapma" demişti kitabın daha ilk bölümünde, bir başka deyişle intihar mektubunda. Ayrıca hayalet, tiyatroda ona ben Gökalp'in kalemiyim bile demişti. Ama hiç yararı olmamıştı, gene de kaptırmıştı kendini kitaba, hem de hiçbir romanda olmadığı ve bir daha hiçbir romanı okurken olmayacağı kadar.

Kitabın bu müthiş etkisinin ardında büyü, sihir, tılsım gibi şeyler aramaya gerek yoktu. Bir kere kitaptaki kız her şeye karşın ona çok benziyordu, adeta ikiziydi, kitabı bir kitap gibi değil de yepyeni bir hayat veya bir rüya gibi yaşamasında bunun büyük bir rolü vardı. Kitaptaki Güldem ismiyle, cismiyle, okuduğu okulla, ailesiyle, arkadaşlarıyla, davranışlarıyla, konuşma tarzıyla, tepkileriyle, ikilemleriyle, kuşkularıyla, tutarsızlığıyla, alışkanlıklarıyla, düşündükleriyle ve düşledikleriyle gerçek hayattaki Güldem'in edebi bir klonuydu. Onun yerinde hangi kitap kurdu olsa, kendini kaybederdi.

Güldem uzun bir hipnotizma seansından çıkmış gibiydi, farklı bir hayattan çıkıp şimdi esas hayatına geri dönmüştü ama bir türlü duruma adapte olamıyordu. Kitabın içinde yaşadığı her şeyi bir saniye önce olmuş gibi anımsıyordu. Bir süre odasına baktı, sanki orada daha önce hiç bulunmamış gibi. Kitaptaki Güldem'in masasında kitaplık gibi raflar vardı. Kendisinin masası ise dümdüzdü ve masasının alt tarafında üç tane çekmece vardı. Ne gözleri ne de vücudu masasına uyum sağlayamadı, masadan kalkmaya çalışırken çekmecelere çarptı. Sersem gibiydi. Dengesini de hemen kuramadı. Sanki ruhu bu yeni (aslında eski) vücuduna tam oturmamıştı. Şöyle bir silkindi. Şimdi ruhu yerleşmişti vücuduna.

Odasında bir ayna aradı. Hayaletin gözlerinin içine girdiği kocaman aynayı. Ama odasında bir ayna bulamadı. Penceresinde kitapta olduğu gibi panjur yoktu, sadece kahverengi solmuş bir perde vardı. Ve en kötüsü odasındaki tüm renkler çok cansızdı. Renkli televizyon izlerken siyah beyazla yetinmek zorunda kalan bir kız gibi memnuniyetsizlik duydu. Kitaptaki odasını şimdiden özlemişti.

Gözleri bir süre kırmızı günlüğünü aradı. Onu bulursam yaşadığım şeyin sadece kitap sayfalarından ibaret olmadığını kanıtlayabilirim, diyordu içinden. Masasının üzerini taradı, yoktu. Çekmecelerini açtı, yoktu. Alt çekmecede küçük bir ayna buldu. Kendine baktı. Kitaptaki Güldem daha güzeldi, daha doğrusu kitabın içindeyken o öyle hayal etmişti. (Ne de olsa kitapta gözaltındaki çukurlardan, zaman zaman çıkan sivilcelerden ve kepeklerden söz edilmiyordu.) Hâlâ sınıfın en güzel kızıydı ama o daha fazlasını istiyor gibiydi. Dünyanın en güzel 13.sü gibi bir şey...

Güzel bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu kendini Güldem. Üstelik rüyası ortasında kesilmemişti, olmadık bir alarm sesi veya annesinin bağırışıyla rüyanın en güzel yerinde uyanmak zorunda kalmamıştı. Rüyayı sonuna kadar görmüştü. Aralarda karabasanlar da vardı ama yine de bu bir

maceraydı. Gerçek hayatın kaldıramayacağı kadar renkli bir macera. Aslında istediği zaman macerasına dönebilirdi –bunun için yapması gereken tek şey kitabın sayfalarını aralamaktı– ama yine de yarım kalan bir şey vardı. Macera devam etmeliydi. Ya da yeni maceralar başlamalıydı. Posta kutusunda her hafta yeni büyülü bir kitap bulmak isterdi. Annesinin evin koridorundan gelen ayak sesini duyduğu anda gerçek hayatın sıradanlığı, klimalı bir evden dışarıya çıkıp yakıcı sıcakla karşılaşan biri gibi kafasına dank etti.

Odasının kapısı çalındı ve annesi kapıdan önce kafasını sonra da geriye kalan vücudunu çıkartarak içeri girdi. Annesi "Çalışman bitti mi?" dedi. Güldem bu soruya ne yanıt vereceğini şaşırdı. Sonra "Hayır" dedi. "Ben çalışmadım ki" diye ekleyecekken kendini tuttu. Annesi "Bayağıdır çalışıyorsun. Bir şey ister misin?" diye sordu. "Hayır, sağ ol" diye yanıtladı Güldem. Annesinin masanın üzerindeki kâğıt tomarını fark etmemesine sevindi.

Güldem kitabı nazikçe aldı ve çekmecesine koydu. Tüm bedenini ve ruhunu kaptırsa da o romandan korkmuyordu. Sonsuza kadar bir kitabın içinde olmak nasıl olur acaba, diye düşledi. Önce bu fikir ona korkutucu gelse de duvardaki sınav tarihlerini görünce "Hiç fena olmazdı" diye düşündü.

Güldem üzerindeki şoku biraz atlattıktan sonra Gökalp'i aramaya karar verdi. Ona ne diyeceğini bilmiyordu ama en azından nezaket icabı onu araması gerektiğini biliyordu. Teşekkür edebilirdi, tebrik edebilirdi veya sadece gündelik bir geyik başlatır, muhabbetin gelişimine göre kitaptan söz edebilirdi. Sonra tüm bu şeyleri kafasından sildi, onun asıl istediği maceranın devamıydı, Gökalp'ten bunu isteyecekti. Maceranın devamına, beş parası kalmış bir bağımlının uyuşturucuya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu.

Odasından çıktı, annesinin salonda televizyon seyrettiğini saptadı. Diğer aile bireyleri de evde görünmüyordu, mutfak ona kalmıştı. Güldem de buzdolabına sırtını verdi. Telefonun yanına geçti, ahizeyi eline aldı ve çekingen parmak darbeleriyle tuşlara bastı.

Gökalp "Sen bu satırları okurken ben çok uzaklarda olacağım" diye yazmıştı romanın ilk bölümü olan intihar mektubunda ve gerçekten de şu anda çok uzaktaydı. İstanbul'daydı ama romanda olduğu gibi intihar etmek için değil, başka bir nedenle bulunuyordu. Yeni tutulduğu belli olan bomboş

bir evde bir masada oturuyordu. Masanın üzerinde Güldem'in de önünde duran kâğıt tomarının aynısı vardı. Güldem ile hemen hemen eş zamanlı okumuştu uzun zamandır üzerinde çalıştığı romanını. Bu, Gökalp'e özgü bir yöntemdi, dergilere verdiği makaleleri dergi çıktığı gün yeniden, fakat bu defa okuyucunun bakış açısıyla okumaya çalışır, insanların ne düşüneceğini tahmin etmeye çalışırdı. Bu yöntemi Güldem'e uyguladı bu defa ve onun bakış açısıyla kitabı baştan sona son bir defa okudu. Uçakta başlayıp yeni tuttuğu evde okumayı bitirdikten sonra Güldem'in kitabı genel olarak beğeneceğini, bazı bölümleri özellikle çok seveceğini tahmin etti, başka bir tahminde de bulunmadı. Bu son okumanın bir başka amacı daha vardı. Gökalp az sonra kitabını Beyoğlu'ndaki birkaç yayınevine götürecekti ve hâlâ kitaba bir ad bulamamıştı. Birçok ad adayı vardı ama hepsini çoktan elemişti. O sırada Güldem'in onu telefonla aradığını tahmin etti. Bu çok da zor bir tahmin değildi, kitabı tahminen bugün er geç bitirirdi, ne de olsa yalnızca ona yazılmış bir kitaptı, bunun kıymetini bilirdi herhalde. Bitirdikten sonra da telefonla bir teşekkür ederdi en azından. O zaman orada olsa, ona ne yanıt verirdi?

Gökalp hayatını kâbusa dönüştüren hayalindeki kızla böyle bir durumdan sonra telefon görüşmesinin nasıl olacağını her zaman olduğu gibi kafasında kurmaya çalıştı.

Güldem şöyle derdi telefonda:

"Alo, Gökalp, kitabın çok güzel olmuş, hemen okudum, çok sağ ol. İnanır mısın, kitabı yaşar gibi oldum. Hem rüyam hem de kâbusum oldu."

Gökalp de şöyle yanıtlardı:

"Niçin sağ ol? Rüya için mi, kâbus için mi? (Çok mu arabesk bir başlangıç olmuştu?) Senin için bir kitap yazdığımı sanıyorsun. İçinde intihar ettiğim, insanlara lanetler bulaştırdığım, sana düşler (düşlerini mi demeliydi?) armağan ettiğim koskoca bir roman olduğunu sanıyorsun onun. Yanılıyorsun. İntihar edecek, ruhsuz insanları korkutmaya uğraşacak, sana düşler verecek, bunları bir kitaba dönüştürecek kadar ahmak değilim. Bu bir kitap olamaz. Ben bir kitap yazmadım, sadece bir kitap yazmayı hayalettim. Buna, buna... evet buna yalnızca hayalet kitap denebilir. Bir aşkın hayaletini yaşadım ve ortaya bir kitabın hayaleti çıktı... Hayalet kitap ha? Hımmm, sevdim bu lafı."

Hayatta böyle konuşamazdı Gökalp. Düşlediği telefon görüşmesine kahkahayla güldü. O olsa olsa "Bir şey değil, yaptık işte bir saçmalık" diye geveler, sonra da "Bye" deyip kapatırdı. Yine de bu düşsel görüşme bayağı

işine yaradı, kitabın adını bulmuştu. Boş bir kâğıda büyük harflerle "Hayalet Kitap" yazdı ve önündeki kâğıt tomarının en üstüne koydu. İsim yakışmıştı altında yatan harflerin, kelimelerin, cümlelerin, öykülerin, karakterlerin hissiyatına. Hayalet gemi efsaneleri gibi, onların da gerçeklikleri bir bilinmez, varlıkları bir muammaydı. Uğruna yazıldıkları kişiye değil, yolu oradan geçenlere gözükürlerdi. Gerçek bir kitap gibi ölümsüz olmazdı hayalet kitaplar, bir sis perdesinin ardından görünürler, taşıdıkları trajediyle ağır ağır süzülerek, hiç ses çıkarmadan hiçliğe karışır, çok geçmeden unutulurlardı.

Gökalp kâğıt tomarını kalın kapaklı bir dosyanın içine yerleştirdi. Cüzdanından bir kâğıt parçası çıkardı, kâğıdın üzerinde Beyoğlu'ndaki birkaç yayınevinin adresi vardı. "En azından bir yayınevi kabul eder herhalde" diye düşündü. Dosyayı torbaya koymadan önce ona, hayalet kitabına son kez bir baktı. Bir gün yayımlanırsa, belki daha önceki hayalet kitapların makus talihini yenerdi. Unutulmazdı.

Gökalp evinden çıkıp otobüs durağına doğru yürürken Güldem telefonun ahizesinde uzayan zil seslerini dinliyordu hâlâ. Gökalp'in İzmir'deki terk edilmiş evinde telefon çaresizce çalıyordu. Güldem ise ahizedeki sesi sonsuza kadar dinleyecekmişçesine bir korkuluk gibi duruyordu.

Dıt, dıt, dıt, dıttttttt...

Telefonun zil sesi, "Çok çaldırdınız, pes edin artık" anlamına gelen meşgul sinyaline benzeyen sese dönüşünce Güldem vazgeçti. Maceranın devamının gelmeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı. Hayatının geri kalan sayfalarında dişe dokunur bir macerayla karşılaşmayacak, üniversiteyi bitirecek, işe girecek, evlenecek, çoluk çocuk sahibi olacak, sıradan bir hayat yaşayıp zamanı gelince ölecekti. En kötüsü de her gün bir ümitle posta kutusuna bakacak ve kahramanı olacağı yeni bir kitap arayacaktı. Bulamayacaktı. Macera devam etmeyecekti. Hayalleri sonsuza dek bir kitapta kilitli kalacaktı.

O sırada mucizevi bir şey oldu. Birdenbire bir ürperti Güldem'in sırtında dolaştı. Soğuk bir hava esintisi mutfağın içine girmişti. Bu soğukluğu duyumsayan Güldem'in tüyleri diken diken oldu. Güldem mutfağa göz gezdirince kaynağı belirsiz bir gölgeyi de fark etti. Soğuk bir hava esintisi ve bir gölge. Hayalet! Hayalet geri gelmişti, hem de gerçek hayatta. Güldem önce korktu çünkü gerçek hayatta hayaletle ilk defa karşılaşacaktı.

Ama duyduğu korku, yerini hemen mutluluğa bıraktı. Mutluydu çünkü macera kaldığı yerden devam edecek, uykusuna hapsolmuş rüyaları ve kâbusları bir kez daha özgürlüklerini ilan edip hayatına karışacaktı. Güldem yine bir maceranın ana kahramanı olacak, sıradışı olaylarla baş etmeye çalışacaktı. Siyah beyaz hayatına renk gelecekti.

Güldem yanılıyordu, çok fena yanılıyordu. Dönüp odadaki soğukluğun ve gölgenin kaynağına bakınca hayaletle veya hayal ettiğiyle değil, gerçekle, o sıkıcı, katı gerçekle yüz yüze geldi: Annesi, akşam yemeğinden kalan karnıyarık tepsisini çıkarıp öğle yemeği masasını kurmak için buzdolabını açmıştı. Buzdolabının kapağı kapanınca soğukluk gitti. Annesi elindeki tepsiyle mutfağı terk edince de gölge gözden kayboldu.

Güldem kendi gölgesiyle tek başına kaldı ve hayatının geri kalan sayfalarını sıkıntıyla çevirmeye başladı.

SON

Son romanı *Varolmayanlar*'la yankı yaratan Doğu Yücel'in ilk romanı *Hayalet Kitap*, basımının 10. yılında yazarı tarafından gözden geçirilmiş haliyle yeniden okurlarla buluşuyor.

Hayalet Kitap, üniversitede geçen bir hayalet hikâyesi anlatıyor. Aynı zamanda bir aşk hikâyesi bu. Karşılıksız ama ölüme meydan okuyacak kadar büyük bir aşkın hikâyesi...

İktisat fakültesinde okuyan Güldem, bir gün posta kutusunda ona yıllardır âşık olan Gökalp'in intihar mektubunu bulur. Gökalp'in ölümünden bir yıl sonra üniversite kampusunda esrarengiz olaylar baş gösterir...

Hayalet Kitap, sürprizli kurgusu, şaşırtıcı mizahı, platonik aşka dair tespitleri ve ülkemizdeki eğitim sistemine eleştirel bakışıyla yayımlandığı günden beri okuyucudan büyük ilgi gördü. Özellikle gençler arasında kült roman olarak kabul gören *Hayalet Kitap*, sinemaya uyarlanarak Taylan Biraderler'in yönettiği *Okul* filmine esin kaynağı olmuştu.

Bu yazdıklarımı bir intihar mektubu olarak görme. Derler ya "Her intihar mektubu bir aşk mektubudur" diye. Aslında "Her intihar mektubu bir aşk romanıdır" aynı zamanda. Yani bu aldığın son mektup sana daha önce yazdıklarımdan farklı değil. Bu da bir aşk mektubu, bu da bir hikâye.

DK DOĞAN KİTAP